

คำนิทานและสรรเสริญนี้มันไม่ได้สร้างคนให้ดี หรือไม่ได้สร้างคนให้เลวเพราะเรามีความดี ใครเขานิทานว่าเลว นิทานเท่าไรก็อ้อมมันก็ไม่รู้จักเลว สมมติว่าเรามีสตางค์อยู่ในกระเป่าเต็ม กระเป่า มีคนๆหนึ่งเขานิทานว่าไอ้บ้านี้ หรืออีบ้านี้ไม่มีจะกินหรือจนจะตาย ต้องหาขอทานเขากิน ทุกเวลา แต่ความจริงเราเป็นมหาเศรษฐี แล้วเราจะจนตามคำนิทานของเขาหรือเปล่า เป็นอันว่า เขาก็ไม่จนตามคำเขาพูด สตางค์มันก็เต็มกระเป่าตามปกติ การนิทานก็ไม่มี ความหมาย พอเรา แต่งตัวภาคภูมิเขาก็บอกคนนี้เป็นมหาเศรษฐีมา แต่ความจริงสตางค์ในกระเป่าไม่มีหิวเกือบตาย แล้วเขาสรรเสริญว่าเราเป็นคนรวยนี้ เราจะรวยได้ไหม มันเป็นไปได้ไหม

องค์สมเด็จพระศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงทรงแนะนำให้วางนิทานและสรรเสริญทั้ง 2 ประการเสีย ใครเขาจะว่าอย่างไรก็ช่าง ดูใจของเราว่ามันดีหรือมันชั่ว ดูใจของเราว่ามี **พรหมวิหาร 4** หรือเปล่า **ศีล** บริสุทธิ์ไหม จิตว่างจาก **นิเวรณ** จิตเราเกาะอยู่ใน **ขันธห้า** ไหม จิตยังหวั่นไหวต่อนิทานและสรรเสริญไหมถ้าเป็นอย่างนั้นเราเลว

ถ้ามีความรู้สึกว่านิทานสรรเสริญไม่มีความหมาย ร่างกายไม่มีความหมายเกิดแล้วตาย ทรงอยู่ก็เป็นทุกข์ เราไม่มีความปรารถนาอย่างอื่น เราต้องการตัดขันธห้า คือร่างกาย คือหนึ่ง ตัดความเห็นสภาพความสวยงามสดงงามของรูป เสียง กลิ่น รส และสัมผัสระหว่างเพศว่าเป็นของไม่ดี แล้วเราจะมันกอดสัมพันธ์มันกอดสัมพันธ์ที่ไหน ทรัพย์สินมันจำเป็นจะต้องหากิน หาใช้ แต่อย่ามัวเมาเกินไป คิดว่ามันจะอยู่กับเราตลอดกาล ตลอดสมัย มีชีวิตจะต้องกินก็ต้องหา ก็คิดว่าหากินชาตินี้เป็นชาติสุดท้าย ชาติหน้าต่อไปไม่หาอีก ตัดไปเลยโลภะความความโลภและคดโกงลงเสีย และก็ตัดโทสะความโกรธ คือไม่ยินดียินร้ายในคำนิทานและสรรเสริญใครเขาจะว่าก็ช่างเถอะ มันธรรมดา มันจะพุดก็พุดของมันไป อยากจะนิทานก็นิทานไป อยากจะสรรเสริญก็สรรเสริญไป เราไม่ดีไม่ชั่วไปตามคำ ไม่โกรธ และต่อไปข้างหน้าตัดความหลง หลงคิดว่าจะไม่ตาย รวมความแล้วคิดตัดง่าย ๆ ว่าร่างกายนี้มันไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา เราไม่มีในร่างกาย ร่างกายไม่มีในเรา เราอยู่ไม่นานเดี๋ยวมันก็ตาย ขึ้นหลงไหลใฝ่ฝันมันเข้าจะเป็นทุกข์ ความสุขของเราคือพระนิพพาน เราต้องการพระนิพพาน

มีบุคคลคนหนึ่งพูดให้ท่านทั้งหลายฟังว่า การเจริญพระกรรมฐานเห็นผี เห็น เทวดา เห็นนรก เห็นสวรรค์ เห็นพระพุทธเจ้านั้น เป็นความรู้ของเดิรถีย์ ชื่อนี้เอาตมาก็แปลกใจ เพราะว่าความรู้นี้เป็นความรู้ที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงพระนามว่า พระสมณโคดม เป็นผู้สอน และพระพุทธเจ้าเองก็ทรงยืนยันว่า พระองค์เองก็รู้ก็เห็นพระพุทธเจ้าในอดีตที่ผ่านมาไปแล้ว อาตมาเคยอ่านใน **พระธรรมบท** และเคยอ่านใน **พระไตรปิฎก** พบหลายตอนที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันว่า ท่านพบพระพุทธเจ้าและรู้เรื่องราวของพระพุทธเจ้าในสมัยก่อนๆ เช่นใน **โฆวาทปาติโมกข์** ท่านกล่าวว่า **สัพพปาปัสสะ อกรรมัง** จงไม่ทำความชั่วทั้งหมด **กุสลัสสูปสัมปทา** จงทำแต่ความดี **สจิตตปริโยทปนัง** จงทำจิตใจให้ผ่องใสจากกิเลส **เอตัง พุทธฐานะ**

สงสนัง พระพุทธเจ้าทุกองค์ตรัสอย่างนี้เหมือนกันหมด นี่แสดงว่าพระองค์ทรงรู้เรื่องราวของพระพุทธเจ้าในอดีตที่ล่วงมาแล้วและในตอนบางตอนทรงอ้างว่า พระพุทธเจ้าองค์นั้น พระพุทธเจ้าองค์นี้

นี่แสดงว่า การปฏิบัติ **สมถวิปัสสนา** ในพระพุทธศาสนาสามารถจะเห็นผี เห็นเทวดาเห็นนรก เห็นสวรรค์ เห็นพระพุทธเจ้าได้ ทั้งนี้ก็สุดแล้วแต่จิตของบุคคลผู้ใดที่ปฏิบัติ ถ้าจิตสะอาดมากที่สุด มากตั้งแต่ **โคตรภูญาณ** ของ **พระโสดาบัน** ขึ้นไป ถ้าสะอาดถึงตอนนี้ก็สามารถจะเห็น **นิพพาน** ได้ ถ้าจิตต่ำกว่า **โคตรภูญาณ** ลงมาไม่สามารถจะเห็นได้

ขณะที่ผลอกุศลที่เป็นกรรมชั่วให้ผล อกุศลแปลว่าไม่ฉลาด แปลว่าโง่กุศลเขาแปลว่าฉลาด ถ้าคนฉลาดเขาไม่ทำความชั่ว คนที่ทำความชั่วคือคนโง่ ทีนี้ผลของความโง่มาให้ผลก็มีผลเป็นทุกข์ เราเคยสั่งสมบารมีมามาก ทำความดีมามากพูดตามส่วน ถ้าบารมีเราบำเพ็ญมาแล้ว ถ้าเราจะตัดสินใจไปนิพพานชาตินี้เราก็ไปได้แต่ที่ว่าทำไมไม่ตัดสินใจ ก็เพราะว่ากรรมที่เป็นอกุศลมันบังหน้า พอกรรมที่เป็นอกุศลยังหน้ามันมองไม่เห็นทาง พอกรรมที่เป็นอกุศลถอยหลังไปบีบอ้อม มันง่ายนี่หว่า ไซ้ใหม่ เมื่อก่อนนี้เขาบอก อย่าฆ่าสัตว์ ไข่มุขเอ๋ย มันผิดศีล ไซ้ใหม่ มันไม่ฟังทุกอย่าง พอความดีกรรมที่เป็นกุศล ชาติก่อน เข้ามาถึงใจ คือ 5 นี่เป็นเรื่องเล็กแล้วไซ้ใหม่ มันเบากว่าเก่าเยอะ เมื่อก่อนนี้ไม่ได้เลย ไซ้ใหม่ นี่จิตใจพิสูจน์เองได้ พอเริ่มกรรมดีให้ผล ตอนนี้แหละ พอมีคนแนะนำนิดเดียว จิตที่มีความดีเก่ามันจะรวมตัวและความดีใหม่ก็เข้าไปผสม จึงมีความเข้าใจเกิดขึ้นมา อ้ออย่างนี้เอง

ไอ้จิตก็เหมือนเด็กๆ นะ เด็กถ้าเราพาเดินไปจุดไหน มันก็ไปจุดนั้นไปทีอื่นไม่ได้อารมณ์ก็เหมือนกันอารมณ์ที่ตั้งไว้ จุดเดียวที่พระนิพพานเวลาที่อยู่ต้องใคร่ครวญต้องคิดค่อยๆ เกลา ว่าการไปนิพพานได้ต้องตัดความโลภ ความโลภคือการโกงชาวบ้านเขาไซ้ใหม่ ไอ้การโกงเขานี้หรือว่าลักขโมยเขานี้เป็นความโลภ ถ้าทุกสิ่งทุกอย่างเราได้มาด้วยสัมมาอาชีวะ รับราชการได้เงินเดือน ค่าขายมีกำไร ของดีบอกของดี ของเลวบอกเลวของเลว แต่เรื่องราคาเราขายตามปกติ มันก็ต้องมีกำไร ถือว่าได้มาโดยสัมมาอาชีวะไม่ใช่โกงหรือความโลภไซ้ใหม่ จิตเราตั้งไว้ว่า ความโลภจะไม่มีในจิตของเรา

ไอ้การตัดความโลภในจิตมันต้องตัดเป็นการให้ทาน ถ้าการให้หนักไว้ว่าเราจะไม่มีความโลภนี้ ยังไม่พอ มันจะต้องมีจิตที่คิดจะสงเคราะห์คนให้มีความสุข คนก็ดี สัตว์ก็ดีที่มีความทุกข์อยู่ เราจะสงเคราะห์ให้เขามีความสุข เรื่องทรัพย์เมื่อเรามีทรัพย์เราจะให้ทรัพย์ ถ้าทรัพย์ไม่มีเราจะให้กำลังกาย ถ้าเขาต้องการกำลังกาย ถ้าเราไม่มีกำลังกายไม่ไหว เราให้กำลังปัญญา ถ้าทั้ง 3 อย่างนี้ยังไม่มีโอกาสสำหรับเรา เราก็ตั้งใจว่าเราจะสงเคราะห์ ไอ้จิตที่คิดสงเคราะห์ เขาเรียกว่า **จาคานุสสติกรรมฐาน** อารมณ์ตั้งไว้อย่างนี้เป็นปกติมันจะทำลายความโลภทุกๆ วินาที

คนที่ให้ทานได้นี้ต้องมีความรัก ถ้ารู้จักกัน เคยสังคัมกัน เขาทำความดีเรามีความรัก เราทำให้เพราะความรักใช่ไหม ถ้าไม่เคยรู้จักกันไม่เคยรักกันมาก่อน ไม่ใช่ความรักความผูกพันนะ รักด้วยเมตตาจิต คนไม่เคยมีความรักไม่รู้จักกันมาก่อนต้องสงสาร มันอดจะตาย โอ้ย แดดมันร้อนจะตาย หมวกก็ไม่มี ผ้าก็ไม่มีคลุมหัว สงสาร เอ้าหมวกขาดๆ ให้คลุมหัวหน่อย อย่างน้ำมันสงสาร หิวแทบตายเอ้า มากินข้าวที่บ้านฉัน ไม่อย่างนั้น ข้าวมีน้อยแบ่งไปก่อนนี้ให้ด้วยสงสาร

คนที่จะให้ทานได้ต้อง 1. ความรักเป็นเหตุ 2. ความสงสารเป็นเหตุ ใจตัวรักตัวสงสารเป็นตัวตัดโทสะเสร็จ โทสะที่จะสลายไปได้เพราะความรักและความสงสาร คนที่คิดจะให้ทานมันได้ทั้งโลภะและโทสะ ใจนี้คิดเฉยๆ ไม่ให้มันไม่ได้นะ ถึงจังหวะเราให้ได้เราให้ ใช่ไหม อย่าให้เกินวิสัยให้แล้วเดือดร้อน เราไม่มีจะกิน มีเงิน 10 บาทค่าอาหาร ตอนเย็น พอคนมา ให้หมด ตอนเย็นไม่มีจะกินวันนี้เดือดร้อน อย่างนี้พระพุทเจ้าไม่สรรเสริญ

กำลังใจของเราที่ต้องทรงพรหมวิหาร 4 ไว้เป็นปกติ ทรงศีลเป็นปกติและก็ยังกำลังใจอย่างหวั่นไหวในโลกธรรม โลกธรรมคือได้ลาภ เสื่อมลาภได้ยศเลื่อนยศ นินทาสรรเสริญ สุขทุกข์อะไรมันจะมาอย่างไรก็ถือว่าช่างมันๆไว้เสมอ ถ้าหวั่นไหวไปตามมัน คนนั้นเขานินทาเรา คนนี้เขาสรรเสริญเราตัวนี้แหละจะพาลงนรก

อารมณ์ใจที่จะทรงกำลังใจไม่หวั่นไหวในโลกธรรม 8 ประการก็ต้องมี **พรหมวิหาร 4** คือหนึ่ง **เมตตา** ความรัก สอง **กรุณา** ความสงสาร สองประการนี้ทำให้ศีลบริบูรณ์ การให้ทานก็ให้ปกติดีจิตชุ่มชื้น ศีลก็บริสุทธิ์ สมาธิก็ทรงตัวและปัญญาแจ่มใส กำลังใจไม่หวั่นไหวในโลกธรรม เพราะมี **มุทิตา** ใครได้ดีพลอยยินดีด้วย **อุเบกขา** วางเฉยจากอารมณ์ที่เราไม่ชอบใจ ใครเขาว่าอย่างไรมาก็ช่าง วางเฉย ตัวนี้แหละทำให้ปลอดภัย ท่านทั้งหลายจงระวังไว้ อย่าถือว่าทำความดีมากแล้วอันนี้ไม่ควร

การที่เรามาปฏิบัติพระกรรมฐานอย่างนี้ เพราะเรามีความเคารพในพระพุทเจ้า ในพระธรรม ในพระอริยสงฆ์ เราเคารพด้วยความจริงใจ ถือว่าจิตทรงฌานใน **พุทธานุสสติ ัมมานุสสติ สักขานุสสติ** จิตเรามั่นคงอย่างนี้เท่ากับเรามีความมั่นใจว่าชีวิตนี้เราต้องตายแน่ เมื่อตายเราไม่ยอมไปอบายภูมิ อย่างน้อยเราก็ต้องไปสู่สุคติต้องเป็นเทวดาหรือพรหม แต่เราไม่ต้องการเราต้องการพระนิพพาน ถ้าจิตคิดอย่างนี้ได้ชื่อว่าเป็นผู้มี **มรณานุสสติกรรมฐาน** มี **อุปสมานุสสติกรรมฐาน** ด้วย **อุปสมานุสสติกรรมฐาน** หมายถึงว่านี่ถึงพระนิพพานเป็นอารมณ์ **มรณานุสสติกรรมฐาน** นี้ถึงความตายเป็นอารมณ์หมายความว่าคิดว่ามันจะต้องตายแน่ชีวิตนี้มันทรงอยู่ไม่นาน ถ้าตายเมื่อไรไปนิพพานเมื่อนั้น

การเจริญพระกรรมฐาน เป็น ปรมัตถปฏิบัติ ถ้าบารมีก็เป็น **ปรมัตถบารมี** เพราะว่าเป็นการปฏิบัติสูงสุดในพระพุทธศาสนาพระพุทเจ้าต้องการจุดนี้ จุดเจริญพระกรรมฐาน ฉะนั้นการเจริญกรรมฐานเราต้องลืมให้มันหมดลืมประเดี๋ยวเดียวจะอย่าลืมตลอดชีวิต กลับไปบ้านนี้ถึง

ภารกิจต่างๆ ที่เราทำ แต่พร้อมกันนั้นก็ต้องคิดไว้ด้วยว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านี้เราจะควบคุมเราจะทรง
มันไว้ เพราะมีชีวิตต้องกินต้องใช้ แต่ว่ามันก็มีความทุกข์ ถ้าเราตายไปแล้ว สิ่งทั้งหลายจะไปอยู่กับ
ใครก็ช่างมันเราไม่ต้องการมันอีก การเกิดเป็นมนุษย์วุ่นวายแบบนี้เราไม่ต้องการ เป็นเทวดาหรือ
พรหมมันพักความวุ่นวายเพียงชั่วคราว เดี่ยวก็ย่องเข้ามาใหม่ เราก็ไม่ต้องการจุดที่เราต้องการ
ความสุขจริงๆ ก็คือพระนิพพาน ต้องการไว้ในะจุดนี้ละ

กรรมฐานนี้มันอยู่ที่ใจอย่างเดียวขึ้นอยู่กำลังใจ เห็นว่าร่างกายนี้เป็นเราเป็นของเรา
หรือไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา ถ้าร่างกายมันเป็นเราจริง เป็นของเราจริงเราก็ต้องบังคับมันได้ อย่างเงิน
ในกระเป๋า ถ้าเราไม่ใช้เสียอย่างหนึ่ง มันก็อยู่ในกระเป๋าลดเวลา ถ้าเราใช้มัน มันก็หมดไป
ร่างกายก็เหมือนกัน

ที่นี้ร่างกายเราไม่ต้องการให้มันแก่ มันเชื้อใหม่ เราไม่ต้องการให้มันป่วยมันเชื้อใหม่
เหมือนเงินในกระเป๋าใหม่ เราไม่ต้องการให้มันตาย มันเชื้อเราหรือเปล่า เราก็ห้ามไม่ได้ ก็เป็นอันว่า
ร่างกายไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา เราคือจิตที่สิงสถิตอยู่ในร่างกาย ที่เราหรือทุกข์ก็อาศัยกายเป็นเหตุ

ขอบรรดาญาติโยมทั้งหมดตั้งใจตามความรู้สึกแห่งความเป็นจริงว่าการที่เราเกิดเป็น
มนุษย์นี้มันเต็มไปด้วยความทุกข์ เรามีความเหนื่อยยากลำบากกาย ด้วยการประกอบการทำมาหา
กินและก็เหนื่อยและก็ทุกข์ ความป่วยไข้ไม่สบายที่เราเมื่ออยู่ ป่วยขึ้นมาเวลาใดมันทุกข์ทั้งคืน มัน
เพิ่มความทุกข์เก่า คือต้องเพิ่มรายจ่ายเก่าขึ้นมา ต้องแสวงหาเงินมารักษาโรค ถ้าความปรารถนา
ไม่สมหวังเกิดขึ้น มันก็ทุกข์อีก ไม่สบายใจ การพลัดพรากจากของรักของชอบใจเราก็ทุกข์อีก ความ
ตายเข้ามาถึง มันก็ทุกข์อีก

ขอให้ทุกคนเข้าใจตามความเป็นจริง ว่าขณะที่เราเกิดเป็นคนเราเกิดอยู่ในห้วงของความ
ทุกข์ตลอดเวลา ไม่มีวันไหนที่เราไม่เป็นทุกข์ ที่เราไม่เหนื่อย ไม่เป็นทุกข์มันไม่มี เราต้องเหนื่อยเรา
ต้องทุกข์ตลอดทุกวัน จนกว่าหลับไป หลับไปตื่นขึ้นมามันก็ยังเพลีย ถ้าเราจะเกิดเป็นมนุษย์อีกก็
ชาติ มันก็พบกับความทุกข์ ความแก่ ความพลัดพรากจากของรักของชอบใจ ความตายแบบนี้ ถ้า
เราจะเป็นเทวดาหรือพรหม เทวดากับพรหมนี้ท่านมีความสุขจริง แต่สุขไม่นานคือไม่นานนักเมื่อ
หมดบุญวาสนาก็ต้องลงมาใหม่ อย่างที่บรรดาญาติโยมทั้งหลาย มานั่งกันอยู่ที่นี้ทั้งหมด
ทั้งหมดนี้ที่จะเข้ามาวัดได้ ต้องเคยเกิดเป็นพรหม หรือเทวดามาแล้ว ถ้าความดีเดิมๆน้อยนี้เขาไม่เข้า
วัด นี่แสดงว่าทุกคนบำเพ็ญวาสนาบารมี บำเพ็ญกุศลมามากถึงเข้าวัด

ให้คิดอย่างนี้ไว้เป็นปกติ ไม่ใช่ว่าจะคิดเฉพาะมานั่งที่นี้ละ คิดทั้งวัดใคร่ครวญทั้งวัน
มองเห็นคน มองเห็นสัตว์ มองเห็นวัตถุก็ดีว่า ไม่มีความหมาย ไม่ซำก็ฟังหมด ตัวของเราไม่ซำ
ร่างกายเราก็ฟัง เราจะไม่มียึดไม่เกาะมัน สิ่งที่เราต้องการก็คือพระนิพพาน อารมณียามว่างถ้าคิด
อย่างนี้ละก็เวลารวบรวมกำลังใจเป็นสมาธิก็ไม่ต้องทำอะไรมาก รวบรวมกำลังใจปั๊บ จับอารมณ์
คิดว่าเราต้องการพระนิพพาน ขึ้นไปทันที มุ่งเฉพาะจิตนั่นคือพระนิพพานก่อนไปที่วิมานของเรา

หรือวิมานขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ได้ตามใจเราชอบ แล้วก็ไปอยู่ที่นั่นให้มันชื่นใจต่อไปจะท่องเที่ยวไปไหนก็เป็นเรื่องของท่าน ถ้าหากว่าทำอย่างนี้จิตใจของท่านจะมีความเบาใจคือว่าไม่ต้องไปนั่งพิจารณาตัดโน้นตัดนี้ เวลาที่เราจะเคลื่อนจิต เราตัดให้มันเป็นกิจประจำวัน ทุกวัน ทุกเวลา ทุกวินาที จนกระทั่งอารมณ์ของเราเห็นทุกขโลกก็ดี ว่ามันเป็นของธรรมดา เห็นสุขในโลกก็ถือว่ามันเป็นของหลอกลวง ไม่ใช่สุขจริงๆ เห็นผู้ชายหรือผู้หญิงก็ถือว่าคนประเภทนี้สกปรกไม่ช้าก็ตาย ไม่มีความหมายสำหรับเรา เราสกปรกฉันใด เขาก็สกปรกฉันนั้น เรามีทุกข์ฉันใด เขาก็มีทุกข์ฉันนั้น คิดอย่างนี้นะ

อันดับแรกก่อนที่จะเจริญกรรมฐาน ตัดสินใจว่าเราจะไม่มีห่วงอะไรทั้งหมดคนที่บ้านสมบัติที่บ้าน ทรัพย์สินที่บ้านทั้งหมดเราไม่ห่วง และประการที่ 2 ทุกคนต้องเคารพในศีลแน่นอน เรื่องศีลนี้ถ้าบกพร่องเจริญพระกรรมฐานไม่ได้เจริญพระกรรมฐานต้องประกอบด้วยองค์ 3 ประการควบคู่กันไปคือ 1. ศีล 2. สมาธิ 3. ปัญญา ถ้าศีลมีสมาธิก็เกิด เมื่อสมาธิทรงตัวปัญญาเกิด

แล้วข้อต่อไปอันนี้มีความสำคัญอีกเหมือนกัน อารมณ์ใจ 5 อย่างที่เรียกกันว่า **นิวรณ** พระพุทธเจ้าท่านเรียกว่า **กิเลสขั้ว หรือกิเลสหยาบที่ฝังอยู่ในจิต** เรียกว่า **นิวรณ** สำหรับกิเลสขั้ว กิเลสขั้ว กิเลสหยาบ 5 ประการนี้ พระพุทธเจ้ากล่าวว่าเป็นเหตุทำปัญญาให้ถอยหลัง นั่นก็หมายความว่า คนใดเวลานั้นถ้ามีกิเลส 5 ยั้งข้องอยู่ในใจ แม้แต่อย่างใดอย่างหนึ่ง ก็จะกลายเป็นคนไร้ปัญญา ไม่มีโอกาสที่จะได้ทิพจักขุญาณในวันนี้ จะเป็นวันไหนก็ตามแต่ ถ้ามีอารมณ์ข้องอยู่ จะไม่ได้เลยกิเลส 5 ประการท่านระงับไม่มีขึ้นในใจ เฉพาะเวลาเจริญพระกรรมฐาน วิธีระงับก็คือว่าไม่สนใจกับมันเสียเลย สนใจเฉพาะลมหายใจเข้าออก เวลาหายใจเข้านี้เรียกว่า **นมะ** เวลาหายใจออกนี้เรียกว่า **พะระ** ถ้ารู้ลมหายใจเข้า รู้ลมหายใจออกรู้คำภาวนา **นิวรณ 5** ประการมันก็เข้ามาไม่ได้

ตั้งจิตตัดใจไว้เสมอว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกมันเป็นทุกข์ ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกมันเป็นอนิจจัง หาความเที่ยงไม่ได้ เห็นคน เห็นสัตว์ เห็นวัตถุก็คิดว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านี้สามารถจะสบายตัวหมด ถ้ารูปร่างของเราที่มีสภาพอย่างนั้นภายในร่างกายของเราเต็มไปด้วยความสกปรก การมีร่างกายเต็มไปด้วยความทุกข์ต้องเหน็ดเหนื่อยทุกวันทุกเวลา ที่เราต้องเหน็ดเหนื่อยก็เพราะเรามีร่างกาย กายมันจะกิน กายมันจะใช้ กายมันจะแต่งตัว กายมันต้องการความเย็น กายมันต้องการความอุ่น มันเป็นเรื่องของกายทั้งหมด เราเอาจิตกำหนดรูปร่างของเราก็ดี กายของบุคคลอื่นก็ดี วัตถุธาตุทั้งหลายก็ดีไม่มีอะไรเป็นปัจจัยเครื่องแสดงความสุขมันเป็นต้นเหตุของความทุกข์ทั้งหมด ในที่สุดมันก็พังสลาย ฉะนั้นการเกิดต่อไปในชาติหน้าของเราจะไม่มี คือเราจะไม่เกิดในแดนของมนุษย์ เราจะไม่เกิดในแดนของสวรรค์ เราจะไม่เกิดในแดนของพรหมโลก สิ่งที่เราต้องการนั้นก็คือพระนิพพาน

คนตายได้ทุกสถานที่ถ้าถึงวาระที่มันจะตาย **ต้องทราบว่าคุณตายเขากำหนดสถานที่และเวลาไว้แล้ว** เราจะไปไหนไม่ต้องกลัวหรอก ถ้ายังไม่ถึงวาระที่เขากำหนด มันก็ไม่ตาย พอถึงวาระที่เขากำหนดไว้แล้วมันต้องตายแน่ เราจะไปคิดว่าตายนอกบ้าน ตายในบ้านไม่แน่นอน อยากจะรู้จักไปดูบัญชีที่ **พระยายม** ขอท่านดูก็ได้ ว่าเราจะตาย เมื่ออายุเท่าไร เป็นโรคอะไร ตายที่ไหน อาการตายเป็นอย่างไร เวลาตายเวลาเท่าไร มันรู้ เขามีไว้ครบก่อนที่เราจะมาเกิด นี่เขาบอกเวลาตายไว้แล้ว เมื่อเราทราบอย่างนี้แล้วไม่ต้องคำนึงว่ามันจะตายเมื่อไร จะตายอย่างไรก็ช่าง จิตดวงนี้ เรามุ่งนิพพานอย่างเดียว

ฉะนั้นขอบรรดาท่านพุทธศาสนิกชนและเพื่อนภิกษุสามเณร อันดับแรกคิดไว้เสมอ **มรณานุสสติกรรมฐาน** คือคิดถึงความตายว่ามันจะตาย ก็นอบายภูมิด้วยการเคารพพระพุทธรูปเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ มีศีลบริสุทธิ จิตคิดไว้เสมอว่าตายเมื่อไหร่ ความดีที่ทำทุกอย่างไม่หวังผลตอบแทน เราทำเพื่อพระนิพพานถ้าตายเมื่อไรต้องการคือ พระนิพพานแห่งเดียว หลังจากนั้นก็ตีตลบกลับพยายาม **ตัดโลภะ** ด้วย การให้ทาน หรือ จาก**านุสสติกรรมฐาน ตัดความโกรธ** ด้วยการ **ทรงพรหมวิหาร 4 ตัดความหลง ด้วยอารมณ์** ใจของเราไม่พอใจในมนุษย์โลก เทวดาโลกและพรหมโลก **ไม่ติดในร่างกายของเรา ไม่ติดในร่างกายของคนอื่นไม่ติดในร่างกายของสัตว์และไม่ติดในวัตถุธาตุต่างๆ มุ่งพระนิพพานอย่างเดียว**

ศีลนี้เป็นเรื่องใหญ่ การที่ฝึกพระ พระนี้ฝึกยากกว่าจะได้ บางท่านเข้ามามี **อาบัติสังฆาทิเสส** เต็มเพียบ ฝึกเท่าไรมันก็ได้ เพราะมี **อาบัติสังฆาทิเสส** ทั้งนี้ **สังฆาทิเสส** อาจจะเป็นด้วยการตั้งใจก็ได้ หรือการรู้เท่าไม่ถึงการณ์ คือบวชแล้วไม่ได้ศึกษาก็เป็นไปได้ ภาวะต่างๆ ก็มีมากด้วยกัน ไม่ค่อยจะได้ศึกษาพระวินัยบางที่ศึกษาก็ศึกษาแต่ว่าตอนคำถามของตัวได้ แต่ว่ากำลังใจไม่คิดที่จะปฏิบัติในศีล อย่างนี้พระของเรามีประมาณ 90 เปอร์เซ็นต์เศษในประเทศไทยนะ พระที่ศึกษาแล้วไม่ตั้งใจปฏิบัติใน **สิกขาบท** มี 90 เปอร์เซ็นต์ ของพระในประเทศไทยฉะนั้นการฝึกมโนเมยิทธิหรือกรรมฐานใดๆ พระนี้มีปริมาณได้น้อยกว่าฆราวาสถ้าคิดกันโดยเปอร์เซ็นต์

สำหรับพระและกัณเณร ขอให้มีการระมัดระวังกันให้มาก เพราะพระก็ดี เณรก็ดี มี **สิกขาบท** มากกว่าคฤหัสถ์ สำหรับฆราวาสมี **สิกขาบท** สำคัญแค่ 5 **สิกขาบท** หรือว่ามากถึง 8 **สิกขาบท** สำหรับพระมี **สิกขาบท** จะต้องปฏิบัติ 227 **สิกขาบท** สามเณรมี **สิกขาบท** 10 แต่ว่าสามเณรนี้ไม่ใช่มีแค่ 10 **สิกขาบท** อย่างเดียวจะต้องปฏิบัติใน **เสขียวัตร** อีก 75 ถ้ารวมจริงๆ แล้วก็เป็น 85 ฉะนั้นใน **สิกขาบท** ที่เราถือจะต้องปฏิบัติสำหรับพระก็ดี เณรก็ดี ถ้าจิตของท่านบกพร่องใน **สิกขาบท** ไต่ **สิกขาบท** หนึ่งการเจริญสมาธิไม่มีผลเครื่องสังเกตที่เราจะฟังสังเกตได้บางวันจิตใจของเรามีความสบายปลอดโปร่ง ถ้าร่างกายของเราไม่เพื่อยเกินไปไม่ป่วยไข้ไม่สบาย บางครั้งมีอาการปลอดโปร่งดี แต่บางครั้งมีอาการไม่ปลอดโปร่งบางครั้งมีอาการติดขัดหรือมีอาการ

กระสับกระส่าย ไม่สามารถจะคุมอารมณ์ไว้อยู่นั้นก็พึงทราบว่าเป็น **สิกขาบท** ที่จะพึงปฏิบัติ ท่านมีความบกพร่องไป **สิกขาบท** ไต่ **สิกขาบท** หนึ่ง

สำหรับพระก็ดี เณรก็ดี เณรนี้ต้องระมัดระวังนะ อย่าเข้าใจว่ามี **สิกขาบท** ปฏิบัติเฉพาะ 10 จะต้องดู **เสขยวัตร** อีก 75 ด้วย รวมแล้วเป็น 85 สำหรับฆราวาสก็เหมือนกัน มีความจำเป็นในเรื่องของศีล หากว่าทรงศีล 5 ก็ให้ศีล 5 มันครบถ้วน บริสุทธิ์ ถ้าทรงศีล 8 ก็ศีล 8 บริสุทธิ์ ถ้าว่าศีลไม่บริสุทธิ์ ความมัวหมองมันก็เกิด สำหรับท่านที่เข้าฝึกใหม่ ถ้าหากว่าศีลไม่บริสุทธิ์ ท่านก็ไปไหนไม่ได้เหมือนกัน

ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททุกฝ่าย ทั้งภิกษุ สามเณร อุบาสก อุบาสิกา **ทุกวันทุกเวลาให้พยายามชำระจิตใจของท่านให้บริสุทธิ์หมดจดด้วยกำลังของศีล** นึกดูให้ดีว่าศีลที่เราจะต้องศึกษา มีกี่ **สิกขาบท** ฉะนั้นทุก **สิกขาบท** จะต้องมองใสอยู่เสมอ สำหรับพระถ้า **สิกขาบท** ตั้งแต่ **นิสัคคิยปาจิตตีย์** ลงมา เวลาก่อนจะนอนก่อนจะหลับก็ควรจะพิจารณาว่า ตั้งแต่เช้าถึงเวลานี้มี **สิกขาบท** ไต่บ้างที่เราบกพร่อง เมื่อบกพร่องก็ไปแสดงกับเพื่อนพระ คำแสดงกับเพื่อนพระก็ควรจะบอกเป็นภาษาไทยดีที่สุด ว่าวันนี้เราละเมิดจิตเราละเมิด **สิกขาบท** ไต่ **สิกขาบท** หนึ่ง ตามที่เราทราบ และขอให้สัญญา นับตั้งแต่นี้เป็นต้นไป ผมจะไม่ทำอย่างนี้อีก ผมจะไม่พูดอย่างนี้อีก ผมจะไม่คิดอย่างนี้อีก ตั้งจิตไว้ในขอบเขตของ **จรรณะ** 15 ประการ

บรรดาเพื่อนภิกษุสามเณรทั้งหลาย **ศีล** เป็นเรื่องใหญ่ ทรงตัวให้ดี อย่างเลวที่สุดเราจะต้องทรงระงับเปลื้องความดีในพระพุทธานุชาตินาไว้ นั่นคือ 1. ศีลบริสุทธิ์ 2. นิรวรณ 3. ทรงพรหมวิหาร 4. แต่ว่าท่านทรงเท่านั้นนะ ท่านดีไม่เท่าฆราวาส เวลานี้ฆราวาสเขาทรงกรรมฐานมีฌานสมาบัติ มีญาณสมาบัติ มีญาณกันเป็นพิเศษเยอะเยอะ ถ้าเราทรงแค่นี้เราก็เลวกว่าเขา ไม่ควรกินของของเขา ไม่ควรใช้ของของเขา ไม่ควรอยู่อาศัยในสถานที่ที่เขาสร้างให้ อย่างเลวที่ต้องทำ **บุพเพนิวาสานุสสติญาณ** ให้คล่อง และ **ทิพจักขุญาณ** และ **จตุปปาตญาณ** ให้คล่อง ถ้าคล่องแค่นี้ก็ยังไม่ควรเอาของชาวบ้านเขาอีก เพราะท่านยังไม่พ้นนรก ทางที่ดีเอา **สังโยชน์** 3 คล่องแค่นี้ก็ยังไม่เอาของชาวบ้านเขาอีก เพราะท่านยังไม่พ้นนรก ทางที่ดีเอา **สังโยชน์** 3 เข้ามาเป็นเครื่องยึด ญาติโยมพุทธบริษัทก็เหมือนกัน **สังโยชน์** 3 นี้ไม่ใช่แค่พระ เณรเพราะเป็นตัวกันอบายภูมิอย่างชัดเจน เราจะตกนรกไม่เป็น เป็นเปรต อสุรกาย สัตว์เดียรัจฉานไม่เป็นต่อไป ตัดอบายภูมิกันเลย **สังโยชน์** 3 มีอะไรกันบ้าง มันก็เป็นของไม่ยาก คือหนึ่งมีความรู้สึกว่าจะชีวิตนี้จะต้องตาย แค่นี้ก็ไม่ประมาทในชีวิต ไม่คิดว่าความตายจะอยู่ยาวนาน อีกนานถึงจะตายต้องคิดว่าตายอาจจะมีวันนี้ อยู่เสมอระวังตัวไว้ วิธีระวังตัวไม่ไปอบายภูมิก็ยึดพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ เป็นที่พึ่ง ยอมรับนับถือด้วยปัญญา อย่าสักแต่ว่าสัญญา จำแต่นับถือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ สักแต่ปากว่านะ ลงนรกนับไม่ถ้วน และการยอมรับนับถือพระพุทธเจ้า มองให้ชัดๆ ก็ดูกันที่ศีล ศีลเฉพาะประเภท ฆราวาสศีล 5 เณรศีล 10 พระศีล 227 และมีธรรมะด้วย ถ้าท่านผู้ใดมีศีลครบถ้วน

บุคคลผู้นั้นพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์จริง ถ้าศีลยังบกพร่องว่าเคารพแค่ปาก เป็นเหยื่อของอบายภูมิ มีนรก เป็นต้น

จงจำไว้ว่าผู้ทรงศีล ผู้ทรงธรรม อันดับแรกจริงๆ ที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้คือ

1. **จิตต้องปลอดจากอุปกิเลส** คือไม่ยกตนข่มท่าน ไม่ทำลายคนอื่น ไม่ใช้อวด เป็นต้น
2. ต้องเป็นคน **ไม่มีกังวล**
3. ต้องมี **ศีลบริสุทธิ์** คือมีศีลบริสุทธิ์หมายความว่า หนึ่งไม่ทำลายศีลด้วยตนเอง ไม่ยุให้บุคคลอื่นทำลายศีล ไม่ยินดีเมื่อบุคคลอื่นทำลายศีลแล้ว
4. ต้องระงับ **นิวรณ์ 5** ไม่ให้กำเริบขึ้น คือไม่พอใจในกามฉันทะ ไม่มีความโกรธ ความพยาบาท ไม่ตกอยู่ใต้อำนาจของความง่วง ไม่ฟุ้งซ่านเกินไป ไม่สงสัย
5. ต้องทรง **พรหมวิหาร 4** คือจิตต้องเยือกเย็นเสมอ มีอารมณ์ความรักคนและสัตว์ เสมอด้วยรักตัวเอง สงสารคนและสัตว์ ประสงค์จะให้ตัวเขาพ้นทุกข์ จะช่วยเหลือถ้าไม่เกินวิสัยและก็มีจิตใจไม่อิจฉาริษยาใคร เห็นใครได้ดีก็ยินดีด้วย ไม่ซ้ำเติมบุคคลผู้ใด วางเฉยเมื่อเขาเพเลียงพล้ำ

กำลังใจอย่างนี้เป็นกำลังใจขั้นต้น ของบุคคลผู้นับถือพระพุทธศาสนา พระพุทธเจ้าท่านบอกว่า ถ้าทำดีตามที่ว่ามานี้ เป็นคนที่เข้าถึงเปลือกของพระศาสนาเท่านั้น

ถ้าเข้าถึงกระพี้ ก็หมายความว่าต้องทำ **บุพเพนิวาสานุสสติญาณ** ให้เกิดขึ้น คือระลึกชาติได้ ถ้าจะถึงแก่นต้องทำ **ทิพจักขุญาณ** ให้เกิดขึ้น นี้พระพุทธเจ้าท่านยืนยันแบบนี้ ถ้าทำไปถึงที่สุดก็ต้องสร้าง **อริยสัจ** ให้เกิดขึ้นกับใจ สามารถตัดกิเลสให้เป็นสมุจเฉทปทาน

ถ้าบุคคลใดไม่สนใจในจริยาของบุคคลอื่น ไม่เพ่งเล็งบุคคลอื่น ไม่ยกตนข่มท่าน ไม่มีความประมาท เรียกว่าไม่มีความประมาท มีจริยาดี มีความสงบใคร่ครวญเฉพาะความประพฤติของตัว อย่างนี้ชื่อว่าเข้าถึงสะเก็ดความดีที่ตถาคตสอน

แล้วบุคคลใดไม่ทำลายศีลตนเอง ไม่ยุยงส่งเสริมให้บุคคลอื่นทำลายศีล ไม่ยินดีเมื่อบุคคลอื่นทำลายศีลแล้ว สามารถระงับ **นิวรณ์ 5** ได้ตามต้องการ จิตทรงฌานมีอารมณ์ทรง **พรหมวิหาร 4** เป็นปกติ ชื่อว่าเป็นผู้ทรงฌานโลกีย์ อย่างนี้ถือว่าเข้าถึงเปลือกความดีที่พระองค์ทรงสั่งสอน

ถ้าบุคคลใดทำความดีดังนี้ตามลำดับมาครบถ้วนทรงตัว สามารถทำจิตให้ระลึกชาติได้ โดยไม่จำกัด อย่างนี้เข้าถึงกระพี้ความดีที่พระองค์สอน

ถ้าบุคคลใดทำ **จตุปปาตญาณ** ให้เกิดขึ้น เห็นคนและสัตว์รู้ได้ทันทีว่า คนและสัตว์นี้ก่อนเกิดมาจากไหน คนตายแล้วไปอยู่ที่ไหน อย่างนี้ถือว่าเข้าถึงแก่นความดีของพระองค์สอน แต่เป็นแก่นชั้นฌานโลกีย์

ต่อไปนี้ทบทวนความดีนี้ให้ทรงตัว ทำวิปัสสนาญาณ ถ้ามีบารมีแก่ลัวจะตัดกิเลส เป็นสมุจเฉทปหานได้ภายใน 7 วัน ถ้ามีบารมีอย่างกลางจะตัดกิเลสได้หมดภายใน 7 เดือน ถ้ามีบารมีอย่างอ่อนจะตัดให้หมดภายใน 7 ปี

อันดับแรกขอบรรดาท่านพุทธบริษัทรวบรวมกำลังใจ กำหนดรู้ลมหายใจเข้าหายใจออก ตั้งแต่เวลานี้เป็นต้นไปนะ ให้รู้ลมหายใจเข้า หายใจออกไว้เสมอ การรู้ลมหายใจเข้าหายใจออกนี้ ท่านเรียก **อานาปานุสสติกรรมฐาน** เป็นฌาน เพราะว่าถ้าจิตยังไม่สามารถจะทรงฌานได้ เราก็ไปไหนไม่ได้ และนอกจากนั้นอันดับแรกที่สุด เมื่อจับลมหายใจเข้าหายใจออกได้แล้ว ก็พิจารณาวิปัสสนาญาณก่อน จุดแรกที่เราคิดเราคิดตามความเป็นจริงว่า ร่างกายของเราก็คือ ร่างกายของบุคคลอื่นก็ดี วัตถุธาตุทั้งหมดในโลกนี้ก็ดี มีความเกิดขึ้นในเบื้องต้น แล้วก็เสื่อมลงทุกวันๆ ในที่สุดก็พังที่เรียกว่า อนัตตมัจฉาตายหมดแน่ แล้วเราก็ตาย วันนี้อย่างไรยังไม่ตายวันต่อไปเราก็ตาย อย่างไรก็ตามตายแน่ถ้าเราเป็นคนดี ตายเป็นผีดี ถ้าเราเป็นคนเลวตายเป็นผีก็เป็นผีเลว เป็นผีดีก็หมายความว่า เป็นผีเทวดาหรือผีพรหม แต่ผีเทวดาหรือผีพรหมก็ไม่ได้เกิดประโยชน์หมดบุญวาสนาบารมี ก็ต้องกลับมาเกิดมาเป็นทุกข์อีก ถ้าเป็นผีเลวก็เลวมากเกินไปเดือดร้อนต้องเป็นสัตว์นรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน

ขอบรรดาท่านสาธุชนพุทธบริษัททุกคน ให้มีความเข้าใจถ้าเราจะเกิดเป็นพรหม หรือเทวดาอีก ก็ไม่พ้นจากความทุกข์ ขอให้ทุกคนตัดสินใจว่า ชาตินี้เมื่อร่างกายตายเมื่อไร เราขอไปนิพพานจุดเดียว เรื่องความดีทั้งหมดที่เราทำ เราทำเพื่อพระนิพพานอย่างเดียว การให้ทานก็หวังนิพพาน การยกมือไหว้พระยกมือไหว้พ่อแม่ ยกมือไหว้ท่านผู้มีบุญใหญ่กว่า เราทำเพื่อไปพระนิพพาน การเจริญพระกรรมฐาน การฟังเทศน์เราทำเพื่อพระนิพพาน เราไม่ต้องการให้ชาวบ้านเขาชม เราต้องการจิตบริสุทธิ์ของเราเองโดยเฉพาะ

ขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท ตัดสินใจว่าถ้าร่างกายตายเมื่อไร ขึ้นชื่อว่าเกิดเป็นมนุษย์ก็ดี เป็นเทวดาก็ดี เป็นพรหมก็ดี จะไม่มีสำหรับเรา เราต้องการจุดเดียวพระนิพพาน ชาตินี้ถือการเกิดเป็นมนุษย์ เป็นการเกิดชาติสุดท้ายของเรา ตั้งใจตามนั้นนะ

คนที่จะไปพระนิพพานได้เขาใช้อารมณ์แบบนี้ ตั้งใจฟังนะแล้วคิดตามไปด้วยแล้วก็ตั้งใจตัดไม่ให้เสด็จ

จงคิดว่าร่างกายที่ประกอบไปด้วยธาตุ 4 มีธาตุน้ำ ธาตุดิน ธาตุลม ธาตุไฟ รวมเรียกว่ากายก็แล้วกัน มันมีสภาพที่จะต้องตายแน่ ในเมื่อมันตายมันก็ไม่ใช้เรา ไม่ใช่ของเรา ถ้ามันเป็นเราจริง เป็นของเราจริง มันต้องไม่ตาย เพราะเราไม่ต้องการให้มันตาย คิดว่าต้องตายกันแน่ ถ้าเราตายคราวนี้ไปนิพพาน คนที่ตายแล้วไปนิพพานเขาทำจิตกันอย่างไร คิดว่าไม่ห่วงใยในร่างกายของเรา ไม่ห่วงใยในทรัพย์สิน ไม่ห่วงใยในร่างกายผู้อื่น ตายไปแล้วไม่ห่วงทำเกลืออะไร ไม่มีแม่คนไหนตายไปแล้วมาหุงข้าวให้ลูกกิน ไม่มีพ่อคนไหนตายแล้วมาทำงาน

ทำไร่ทำนารับบริการให้ลูก มันเป็นกฎธรรมดา ตายแล้วก็แล้วกันไปชั้นฟ้าของเรา ชั้นฟ้าของคนอื่น วัตถุประสงค์เราไม่หวัง ไม่หวังตามความเป็นจริงไม่หวังก็ไม่เกิดประโยชน์

สำหรับพระนิพพานเขาทำกันอย่างไร ที่เราจะทำก็คือตัดสิ้นใจ ตัดสิ้นใจในด้าน **สักกายทิฏฐิ** ศึกษามาแล้วว่าชีวิตไม่มีความหมาย ร่างกายเราก็ดี ร่างกายของบุคคลอื่นก็ดี ไม่มีความหมาย มันไม่เที่ยง มันเสื่อมไป มันเป็นทุกข์ แล้วมันก็สลายตัวไปในที่สุด ยามปกติร่างกายนี้ก็เต็มไปด้วยความสกปรกโสโครก เป็นสิ่งที่ไม่น่ารัก น่าปรารถนา ฉะนั้นขึ้นชื่อว่าร่างกายประเภทนี้ต่อไปไม่มีสำหรับเรา เราต้องการพระนิพพาน แต่ว่าอารมณ์ที่เราจะเข้าถึงพระนิพพาน ก็ต้อง

1. ยับยั้งความโลภ ความพอใจ หรือมีความรักมีความปรารถนาในรูปสขย ในเสียงเพราะในกลิ่นหอม ในรสอร่อย ในคามต้องการระหว่างเพศ ถือว่านั่นมันเป็นทุกข์ ไม่ใช่สุข
2. จะไม่มัวเมาในทรัพย์สินเกินไป ให้มีความรู้สึกว่าคุณที่เขารวยเท่าไรก็ตายกันหมดตายแล้วไม่มีใครแบกทรัพย์สินเอาไปได้ เมื่ออยู่ก็ต้องหากิน ตายแล้วหมดความต้องการ
3. แล้วต่อไปเราจะให้อภัยแก่บุคคลที่เขาทำให้เราไม่ถูกใจเรา นั่นคือจะไม่ถือโทษไม่ถือโกรธ กับบุคคลผู้ละเมิดดูหมิ่น เว้นไว้แต่ว่าสิ่งนั้นเป็นระเบียบวินัย คือว่าการกระทำนั้นผิดระเบียบวินัย เราต้องลงโทษเพื่อเป็นการยับยั้งความชั่วของบุคคลผู้นั้น แต่กลับใจเราให้อภัยแก่เขาอยู่เสมอ สำหรับอำนาจของความหลง ถ้าเราคิดไว้อย่างนี้ ตัวหลงมันก็ไม่มีความหมายของเรารองอยู่อย่างนี้

กิเลสทั้งหมดตัดที่ **สักกายทิฏฐิ สักกายทิฏฐิ** ก็คือว่าใช้ปัญญามองเห็นตามความเป็นจริง ไม่ใช่โกหกตัวเองว่าร่างกายนี้มันไม่ใช่ของเรา ไม่ใช่ของเรา เราไม่มีในร่างกาย ร่างกายไม่มีในเรา ร่างกายเป็นเรื่องเกิดจากอำนาจกิเลสตัณหาอุปาทาน และอกุศลกรรมที่มีอยู่ในจิต มันจึงนำเรามาทางทรมาน อยู่กับร่างกายที่ไม่มีการทรงตัว ต้องเลี้ยงทุกวัน เดี่ยวก็หนาว เดี่ยวก็ร้อน เดี่ยวก็ป่วยไข้ไม่สบาย เดี่ยวกระทบกระทั่งกับอารมณ์ที่ไม่ชอบใจ เดี่ยวก็แก่ เดี่ยวก็ตาย ถ้าจิตยังไม่บริสุทธิ์จากกิเลสเพียงใด อาการอย่างนี้มันก็มีอยู่

ฉะนั้น สมเด็จพระบรมครูจึงแนะนำว่า **พาหิยะ เถอจจอย่าสนใจในกาย** หมายความว่ากายของเราเนี่ยมันจะแก่ก็เชิฐแก่ ห้ามไม่ได้เนี่ย ไปห้ามมันก็ยุ่ง มันจะป่วยก็เชิฐป่วย ในเมื่อมันจะป่วยแล้วมันจะหายจากโรค หรือมันไม่หายจากโรคเป็นหน้าที่หมด หมายความว่าถ้าหมดรักษาดี เราก็หาย ถ้าหมดรักษาไม่ดีเราก็ตายก็หมดเรื่องกันไป ถ้ามันอยากจะทำตายก็เชิฐ ให้มันตายไปตามสบายใจของมัน นี่เป็นอันว่าเราไม่สนใจกายภายใน และในกายภายนอก

โดยมากจะมีความเข้าใจผิดว่า พระโสดาบันจะต้องตัด **สักกายทิฏฐิ** ได้เด็ดขาด จนกระทั่งมีความรู้สึกว่าร่างกายนี้ไม่ใช่ของเรา เราไม่มีในร่างกาย ร่างกายไม่มีในเรา จึงจะเป็น

พระโสดาบันได้ อันนี้ไม่ถูก ขอยืนยันว่าไม่ถูก เพราะพระโสดาบันยังถือว่าร่างกายนี้เป็นเราเป็นของ เราอยู่ นอกจากถือร่างกายของตนเองว่าเป็นเรา เป็นของเราแล้ว ยังถือว่าร่างกายของคนอื่นเป็น เราเป็นของเราด้วย นั่นก็คือผู้หญิงยังรักผู้ชาย ผู้ชายก็ยังรักผู้หญิง ผู้หญิงก็แต่งงานกับผู้ชายจ ผู้ชายก็แต่งงานกับผู้หญิง และคนที่ เป็นสามีภรรยา ก็ยังยึดถือในความเป็นสามีภรรยา ก็แสดงว่า พระโสดาบันยังยึดร่างกายเป็นที่พึ่งที่พึ่งที่พำนักต่อไป ยังไม่ถึงกับตัดร่างกาย

ฉะนั้นเรื่อง **สักกายทิฏฐิ** คนที่จะเป็น **พระโสดาบัน** ต้องตัด **สักกายทิฏฐิ** หมด ไม่ถูกผิด มาก ขอบอกว่าผิดถึงที่สุด การตัดสังโยชน์ 10 เขาตัดที่ตัวเดียวสักกายทิฏฐิ **พระโสดาบัน** กับ **พระสกิทาคามี** พระพุทธเจ้าตรัสว่ามีสมาธิเล็กน้อย มีปัญญาเล็กน้อย มีศีล 5 บริสุทธิ์ สำหรับ ฆราวาส ฉะนั้นคนที่ เป็น **พระโสดาบัน** มีความรู้สึกที่ชีวิตนี้ต้องตายเฉยๆ ไม่ใช่ว่าร่างกายนี้ไม่ใช่ เรา ไม่ใช่ของเรา **พระโสดาบัน** กับ **พระสกิทาคามี** มีความรู้สึกแต่ตายเป็น **มรณานุสสติ กรรมฐาน** ในสมณภวณา ถ้า **พระอนาคามี** มีความรู้สึกจริงจังจ่อจ่อจ้อยอยู่เสมอว่าร่างกายนี้มัน เน่ามันสกปรกมันสกปรกโสโครกน่าสะอิดสะเอียน ตัด **กามฉันทะ** ได้อารมณ์ของพระอรหันต์ เท่านั้นที่มีความรู้สึกที่ร่างกายนี้ ไม่ใช่เราไม่ใช่ของเราเราไม่มีในร่างกายร่างกายไม่มีในเรา ฉะนั้น ขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท ทราบตามนี้ ภิกษุ สามเณรก็เหมือนกันขอยืนยันว่าไม่ผิด

วัตถุกี่ดี สิ่งที่มีชีวิตก็ดี ในโลกนี้มันไม่มีอะไรจะเที่ยง ไม่มีการทรงตัว การที่ไม่ทรงตัว ถ้าเรา ไปยึดถือว่ามันเป็นเรา เป็นของเรา มันก็เป็น **กิเลสคือ อุปาทาน** เพราะการยึดถือแล้วมันไม่พึ่งเรา เราก็เป็นทุกข์ ในที่สุดเราจะยึดมันหรือไม่ยึดมันก็ตาม มันก็พึ่งไม่ตามสภาพ เราก็ตัดสินใจ ขึ้นชื่อ ว่าสภาวะในโลก จะเป็นวัตถุกี่ดี จะเป็นสิ่งที่มีชีวิตก็ดี แม้แต่ร่างกายของเราก็ดี เราไม่พึ่งปรารถนา มันต่อไป เพราะมันไม่เที่ยง เราต้องการของเรา ร่างกายของบุคคลอื่น วัตถุธาตุต่างๆ เป็นปัจจัย ของความทุกข์ เราก็ไม่ต้องการมันอีก เห็นว่าทุกข์ยังไม่พอ ในที่สุดมันก็พึ่ง คนเกิดมาแล้วไม่มีใคร ต้องการจะตาย แต่ร่างกายมันก็จะตายทรัพย์สมบัติที่มีไว้มันก็ต้องสลายตัวไปในที่สุด แต่เราไม่ ต้องการให้มันสลายตัวฉะนั้นไอ้สภาวะที่มันไม่คงตัวแบบนี้ เป็น **อนิจจัง** หาความเที่ยงไม่ได้ **ทุกขัง** เป็นปัจจัยของความทุกข์ **อนัตตา** มันพึ่งไปในที่สุด เราก็เลิก เราไม่ต้องการมันอีกขึ้นชื่อว่า ร่างกายอย่างนี้จะไม่มีสำหรับเราต่อไป จุดที่เราต้องการจริงๆ นั่นคือ **พระนิพพาน**

พระทั้งหลายที่จะมีชีวิตอยู่ได้อาศัยบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลานี้เรา กิณบุญของพระพุทธเจ้าท่านอยู่ คำว่าบุญคือความดี พระพุทธเจ้าท่านดีอาศัยความดีของ พระพุทธเจ้าท่านเลี้ยงพวกเรา ผ่านุงทุกฝืน ผ่าน่มทุกฝืนอาหารทุกเม็ด ข้าวทุกเม็ด สถานที่ที่อยู่ ทั้งหมด อาศัยความดีของพระพุทธเจ้าญาติโยมพุทธบริษัทที่มีความเคารพในพระพุทธเจ้ามา จัดสรร สร้างให้ ที่อยู่ก็สร้างให้ กระแสไฟก็สร้างให้ ยารักษาโรคก็ให้ ของกินของใช้ให้ทุกวัน บางที การเลี้ยงพระที่บ้านท่านกินยังไม่ดีเท่าถวายพระของอะไรที่วดีเอาถวายพระ ไอ้ที่เหลอี่เอา เอาไว้บริโภคเอง อันนี้มีเยอะ ของดีๆ ที่ท่านถวาย บางทีที่บ้านท่านไม่มี ท่านคัดของดีมาถวายพระ

และพระก็ต้องดีตามของตามอาหาร ถ้าพระไม่ดีตามนั้นพระไปไหนล่ะ **เอรภัตตนาคราช** ทำให้
ตะไคร่น้ำให้ขาดชนิดเดียวเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน **พระกบิลภิกขุ** คือด้านไม่ฟังคำสอนของ
พระพุทธเจ้า ทรงพระไตรปิฎก เรียนพระไตรปิฎกแล้วไม่ปฏิบัติตามคือด้านออกนอกกลุ่มนอกทาง
ประกาศว่า ตนเป็นศาสดาใหม่ นรกไม่มีสวรรค์ไม่มี ความหมายไม่มีแก่การลง **พระปาติโมกข์**
ตัดแปลงคำสอนของตัว แทรกแซงพระพุทธเจ้า ตายแล้วไปเวจีมหานรก

ถ้าเรายังเกิดเป็นมนุษย์อีกก็จะพบกับความเสียใจแบบนี้ ทุกข์ภายในคือการประกอบ
อาชีพของเราที่ทุกข์ ยิ่งทุกข์ภายนอก จากคนแสวงหาอำนาจที่ไม่เป็นธรรม ฉะนั้นทางที่ดีของเรา
ตัดสินใจไปนิพพานกันดีกว่า ลีลาการนิพพานเป็นของไม่ยาก ยึดอารมณ์ **พระโสดาบัน** เข้าไว้
ตามที่กล่าวมาแล้ว คือ

1. มีความรู้สึกในชีวิตนี้จะต้องตาย ไม่ประมาท
2. เคารพพระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ ด้วยความมั่นคง
3. ทรงศีลตามฐานะให้บริสุทธิ์
4. จิตตั้งไว้เพื่อพระนิพพาน

ถ้ารักษากำลังใจได้อย่างนี้นั้น ขึ้นชื่อว่าบาปกรรมทำลามกทั้งหมดที่มีมาแล้วในกาลก่อน
จะไม่สามารถนำบรรดาท่านศาสนิกชนสาวกขององค์สมเด็จพระชินวรให้ไปอบายภูมิได้ มีทาง
เดียวไปสวรรค์อย่างต่ำ ต่อไปไปพรหม และต่อไปก็ไปพระนิพพาน ดีไม่ดี ถ้าบารมีของท่านแก่กล้า
ก็ไปนิพพานในชาตินี้

ตัวนิพพานคือ **อุปสมานุสสติกรรมฐาน** ถ้าจิตเรามั่นคงในพระพุทธเจ้าจริงในพระธรรม
จริง ในพระอริยสงฆ์จริง และก็นั่นคงในศีล 5 จริง จิตรักพระนิพพานเป็นอารมณ์จริง คำว่ารักพระ
นิพพานที่คิดไว้เสมอว่ามนุษย์ เทวดา พรหมไม่เอา จะตายเมื่อไรฉันไปนิพพานเมื่อนั้น ศีล 5 ต้อง
มั่นคงจริงๆ อย่างนี้ท่านเรียกว่า **พระโสดาบัน พระสกิทาคามี** นะ ขณะที่เจริญกรรมฐานจะให้ได้
ตัดสินใจว่าเวลานี้ ภาวกิจอะไรที่เรามีอยู่ในฐานะพ่อบ้าน แม่บ้าน ลูกบ้าน หลานบ้าน เหลนบ้าน
อะไรก็ตาม หน้าที่นั้นมันมีอยู่เพียงไร เราจะทำให้ดีที่สุดในฐานะที่ชีวิตมันทรงอยู่เพื่อความอยู่เย็น
เป็นสุข แต่ว่าตายแล้วเมื่อไรเลิกกัน เท่านั้นไม่ยาก

พระธรรมเทศนา เรื่อง มหาปรินิพพานสูตร

แสดงเมื่อ

วันจันทร์ที่ 11 พฤษภาคม 2530

นโม ตัสสะ ภคฺวโต อรหโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ (3 จบ)

อิติปิโส ภควา อรหัง สัมมาสัมพุทฺโธ ภควาตีติ

ท่านสาธุชนพุทธบริษัททั้งหลาย วันนี้เป็นวันวิสาขบูชา หรือว่าเป็นวันสำคัญที่พวกเราเหล่าพุทธบริษัทจะลืมนไม่ได้ ตรงกับวัน 3 วันคือ

1. วันประสูติ พระพุทธเจ้าออกจากครรภ์พระมารดา ก็เป็นวันกลางเดือน 6
2. วันตรัสรู้อภิเษกสัมมาสัมโพธิญาณเป็นพระอรหันต์องค์แรกในโลก ก็วันกลางเดือน 6
3. ทรงปรินิพพานก็วันกลางเดือน 6 เหมือนกัน

นั่นคือว่า วันกลางเดือน 6 วิสาขะ กลางเดือน 6 เป็นวันสำคัญที่เราควรจะนึกถึง พระพุทธเจ้า พระธรรม และพระอริยสงฆ์ เป็นวันสำคัญในพระพุทธศาสนา ที่วันนี้จะคุยกันเรื่องอะไรหรือเทศน์เรื่องอะไร ยังไม่รู้เหมือนกันเพราะว่าเรื่องที่บรรดาท่านพุทธบริษัทฟังมา รู้เรื่องกันหมด แต่ว่าเวลาไปมันสการพระพุทธรูปทั้งพระพุทธรูป หรือพระพุทธเจ้าท่านบอกว่าให้เทศน์ประวัติเก่าๆ ใหม่ๆ ไม่รู้อะไรมันเก่ามันใหม่ ใช้เก่ามาพูดใหม่มันก็ใหม่เหมือนกัน ถ้าเรื่องใหม่นานๆ พูด มันก็เก่าเหมือนกัน รวมความว่า ตามที่จะนึกได้แล้วแต่ท่านจะพอใจ

ประวัติความเป็นมาของพระพุทธเจ้า นี้ควรจะคิดเอากันตอนนี้นะ เอาเก่าๆ ก็ **เรื่องทศชาติ** มาคุยกัน

สมัยหนึ่งพระพุทธเจ้าเกิดเป็น **พระเตมีย์ใบ้ พระเตมีย์** นะ ความจริงไม่ได้ใบ้ มาต่อทำยว่าใบ้ ขณะนั้นท่าเกิดมาแล้วท่านระลึกชาติได้เลย ไม่มีใครสอนพอเกิดแล้ววิชาวระลึกชาติติดตัวมาเลย กำลังนั่งอยู่บนตักพระราชบิดา พระราชบิดาเป็นกษัตริย์ วันหนึ่งเขานำคนทำความผิดเข้ามาทราบบูลให้ทราบ คนมีความผิดนี้ต้องโทษประหารชีวิต พระราชบิดาก็สั่งประหารชีวิตตามกฎหมาย **ท่านเตมีย์** ท่านอยู่บนตักก็มีความรู้สึก ว่า เราเคยเกิดเป็นกษัตริย์ก็หลายวาระด้วยกัน หลังจากตายแล้วก็ลงเวจีหลายวาระเหมือนกัน เป็นการสนองกรรม จะถือว่าทำตามกฎหมาย แต่ว่าไม่มีความผิดทางธรรมและวินัยอันนี้ไม่ได้

ก็รวมความว่า ท่านคิดว่าถ้าเรายังขึ้นพูดอยู่เมื่อโตขึ้นภายหลังหน้า เขาจะให้เราเป็นกษัตริย์ เราจะไม่ยอมพูดต่อไป ถ้าไม่ยอมเป็นกษัตริย์ทำให้เป็นคนใบ้เสียตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา ท่านก็แกล้งทำเป็นคนใบ้ ใบ้ นะ ไม่ใบ้จริง เขาทรมานทุกอย่าง ก็ไม่ยอมพูด ขนาดเอาไปลงไฟบ้าง เรียกว่า ทำทุกอย่างที่เราทนกันไม่ได้แต่ท่านก็ทนได้ ท่านบอกว่าท่านทนความร้อน ทนถูกทรมาน ท่านนั้นดีกว่าทนทุกขเวทนาในนรก ท่านเห็นภาพเดิม

ในที่สุด เขาก็ตัดสินใจ ให้โหรพยากรณ์ โหรก็ห้อยแหะคราวนี้ โหรไม่ใช่โหรแล้ว ห้อยแล้ว เห็นเด็กไม่พูดทำอะไรๆ ก็ไม่พูด ก็บอกเป็นกาลกิณีของบ้านเมือง ให้นำไปฝังทั้งเป็น ไอ้การที่ให้นำไปฝังนี้ เขาส่งอย่างนั้นแล้ว เรียกคนมานำขึ้นรถ ก็มีประสงค์ว่า ถ้ากลัวคงจะพูดขึ้นมาเอง ท่านก็เลยไม่กลัวตายขึ้นมาเสียอีก ก็ไม่รู้จะทำอย่างไร ผลที่สุดให้นำขึ้นรถ ไปออกทางประตูผี ประตูทางทิศตะวันตก

พอไปถึงที่ป่าเบญจ 4 คน **ท่านเดมิย์** ท่านไม่พูดด้วย คนใช้ก็ปล่อย **ท่านเดมิย์** นั่งอยู่บนรถ รถม้าละ 4 คนก็ไปชุดหลุม เขาไปชุดหลุมห่างๆ ท่านก็ยืนขึ้น ทดลองกำลัง สลัดแข้ง สลัดขา แขนขา กำลังยังดีอยู่ ความจริงนั่งไม่ลุกมาหลายปี แรงแยงดีอยู่ทดลองกำลัง ว่ากำลังจะมีสักขนาดไหน ตามเดิมใหม่ ก็จับแยกรถขึ้นควง ควงก็ควงได้รวดเร็ว พอเสียงวี๊ดๆ เข้ามาข้างหลัง เจ้าคน 4 คนที่ไปชุดหลุมเหลียวมาก็ตกใจว่า **ท่านเดมิย์** สามารถเอารถควงขึ้นมาได้ ถ้าจะดีเราหรือทุบเราๆ ก็ตายเปล่าก็เลยไปขอรอบขอขมา ท่านก็บอกว่าฉันไม่เอาโทษเธอเพราะเธอทำตามคำสั่ง แต่ที่ว่าฉันจะไม่กลับเข้าบ้านเมือง ท่านก็เล่าความเป็นมาให้ฟัง ท่านเห็นโทษในการเป็นกษัตริย์

ต่อมาท่านก็บวชอยู่ในป่า ตอนนั้นก็ถือว่าบวชก็แล้วกันนะ เมื่อพ่อแม่ทราบข่าวสำหรับแม่ นั้นห่วงมาก ทราบข่าวลูกไม่เป็นไข้ ลูกไม่ตายก็ดีใจมาเยี่ยมท่านก็เทศน์เสียพ่อแม่บวชไปอีก คนทุกคนมาหาท่านก็บวชหมด เป็นอันว่าเมืองนั้นทั้งเมืองบวชหมด ฮือ ไม่ต้องทำหมัน วิชาทำหมัน วิชาที่ดีที่สุดคือ บวชนะ เมืองก็กลายเป็นเมืองร้าง ไม่มีกษัตริย์ปกครอง ไม่มีคน วัควายก็เป็น อิศรภาพนี้หากินตามสบาย นอนเมื่อไหร่กินเมื่อไหร่ก็ได้

ต่อมากษัตริย์เมืองอื่นยกทัพมาทราบข่าวว่า **พระเดมิย์** เข้าป่า เมืองนี้มีสภาพอ่อนแอ จะยึดไว้ในอำนาจ อยากรจะยึดไว้ในอำนาจนะ เมื่อยกทัพมาเห็นเป็นเมืองร้างก็ไม่ทราบจะไปไหน เขาบอกว่าเวลานี้กษัตริย์ก็ดีใครก็ดี ไปอยู่ที่ **ท่านเดมิย์** ก็ยกติดตามไปก็ปรากฏว่า ไปเจอ **ท่านเดมิย์** เทศน์เข้า เลยละความเป็นกษัตริย์บวชอีก เลยปล่อยบวชเสียหลายองค์

นี่เมื่อครั้งทราบท่าน ท่านบอกให้เล่าเรื่องเก่าๆ ก็ไม่รู้จะเล่าเรื่องอะไร พอนึกขึ้นมาได้ตอนนี้ เลยเล่าอย่างนี้ นี่เป็นอันว่า ตอนต้นที่พระพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญบารมีเพื่อความ เป็นพระพุทธเจ้า ตอนนั้นใน **ทศชาติ** นะ ท่านมีกำลังบารมีขนาดนี้ คำว่า ทิพจักขุญาณก็ดี ระลึกชาติได้ก็ดี ท่านทำได้แล้ว เป็นอันว่าบรรดาท่านพุทธศาสนิกชน ฟังแล้วก็จงคิดว่า **ท่านเดมิย์** นะ

1. เป็นลูกกษัตริย์
2. มีบุญญาธิการมาก ให้ออกข้าว อดน้ำ ก็ทนได้ เอาไฟเข้าไปลนก็ทนได้ทรมานต่างๆ ก็ทนได้ ทั้งนี้เพราะกลัวนรก

ความอดทนของท่านในที่สุดก็บวช ตายจากชาตินั้นก็ไปเกิดเป็นเทวดาบน **ชั้นดุสิต** บ้าง สำหรับท่านอยู่ **ชั้นดุสิต** นะ สำหรับผู้ติดตามบางคนก็ไปอยู่พรหมบ้าง บางคนเป็นเทวดาบ้าง นางฟ้าบ้าง

ก็รวมความว่า กำลังร่างกายพระพุทธเจ้า แม้แต่สมัยเป็นโพธิสัตว์ก็ผิดคนธรรมดา ถือเป็น อัจฉริยมนุษย์ มนุษย์มหัศจรรย์ แต่ว่าอย่าลืมว่าสมัยนั้นพระพุทธเจ้าก็ทรงตายเหมือนกัน ถึงตอนสุดท้าย ก็บอกตายจากความเป็นคนเวลานั้นก็เป็นเทวดาชั้นดุสิต

ก็รวมความว่า ความตายเกิดแก่คนทุกคน ที่พระพุทธเจ้าตรัส

อนิจจา วตสังขารา พระบังสุกุลกัน ร่างกายทั้งหลายไม่เที่ยงหมด

อุปปาทวย ธัมมิตน เกิดขึ้นแล้วเสื่อมไป

อุปปัสชิตวา นิรุชเนติ เกิดขึ้นแล้วก็ดับไป คือตาย

คำว่าสงบกายนั้น หมายความว่า ไม่มีร่างกายต่อไป นั่นคือนิพพาน วันนี้บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายมาทำบุญกัน หรือมาจากต่างจังหวัดบ้าง กรุงเทพฯบ้าง หรือมาจากที่ไกลๆ คนประจำถิ่นจะมีถึง 30 คนหรือเปล่ายังไม่ทราบเพราะคนมันมีน้อยแต่วัดมาก แล้วก็ศรัทธาหน่อย ดี นั่นมี ศรัทธา นั่นมีจริงๆ แต่กำลังอย่างอื่นนั่นมีเยอะ

ก็เป็นอันว่าวันนี้ท่านทำบุญ 3 กาล คือกาลประสูติพระพุทธเจ้า ในวันที่พระพุทธเจ้าทรง บรรลุอุกฤษิสิกข์โพธิญาณหรือว่าเกิดใหม่ เกิดเป็นพระพุทธเจ้าวันนี้ เกิดเป็นคนก็วันนี้ นิพพานจาก ทั้งคนทั้งพระพุทธเจ้า ก็วันนี้เหมือนกัน ในเมื่อพระพุทธเจ้าท่านมีการเกิดขึ้นในเบื้องต้น และมีการ แปรปรวนในท่ามกลาง แล้วร่างกายก็มีการแตกสลายในที่สุดฉันใด ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายจงคิดถึงตัวท่านเอง ว่าพระพุทธเจ้าทรงมีบุญบารมีมากขนาดไหนร่างกายของพระองค์ก็ แก่ ร่างกายของพระองค์ก็ป่วย ในที่สุดก็ต้องพัง

การแก่ของพระพุทธเจ้า มีวันหนึ่งตอนใกล้จะนิพพานที่ **ปาวาพเจติย** อันนี้คงไม่เล่า เหมือนคราวอื่นๆ นะ ว่าเรื่องเกิดขึ้นละเล็กละน้อย นึกว่าอะไรควรตอบไหน ก็ว่ากันตอนนั้น ที่ **ปาวาพเจติย** วันนั้น **พระมหากัสสป** เข้าไปลาเพื่อจะไปธุดงค์

พระพุทธเจ้ากล่าวว่า **กัสสป** เธอก็แก่แล้ว ตถาคตก็แก่แล้ว นี่ตรัสว่าแก่แสดงว่าพระองค์ ต้องแก่แน่ เป็นพรราชาที่ 80 คืออายุ 80 พอดี ท่านบอกว่าเธอก็แก่แล้ว ตถาคตแก่แล้ว **กัสสป** เธออย่าไปธุดงค์เลย ธรรมดาธุดงค์ของ **พระมหากัสสป** นะกินข้าวกับเทวดา คือบิณฑบาตกับเทวดา ท่านบอกว่า ควรจะอยู่รับไทยทานของบรรดาญาติโยมทั้งหลาย ทายก ทายิกา เป็นการฉลอง ศรัทธา

พระมหากัสสป ก็กราบทูลว่า ข้าพระพุทธเจ้าไปธุดงค์ ความจริงไม่ได้มีความมุ่งหมาย เพื่อการโอ้อวดใคร แต่ว่าต้องการให้เป็นตัวอย่างกับพระรุ่นหลังว่าสมัยพระพุทธเจ้ายังมีพระสาวก ท่านหนึ่งชื่อ **มหากัสสป** ธุดงค์เป็นปกติ ธุดงค์ เป็นวัตร ใช้คำว่า วัตรถือว่าปกตินะ

ต่อมาพระพุทธเจ้าเห็นว่า **มหากัสสป** ไม่ยอม ท่านไม่ถือว่าดี ท่านถือว่า **มหากัสสป** ทำตามหน้าที่ และยังบอกว่า **มหากัสสป** สังฆาฏิของเธอ นะ เก่าแล้วของตถาคตยังใหม่อยู่ เธอจงนำ สังฆาฏิของเธอมาถวายตถาคตเอาสังฆาฏิตถาคตนะมานำเอาไปในป่า เอาไปธุดงค์ด้วย

มหากัสสป ก็น้อมถวายผ้าสังฆาฏิพระพุทธเจ้าก็ทรงมองผ้าสังฆาฏิของพระองค์ให้แก่ **พระมหากัสสป**

นี่ตอนนี่แสดงว่าพระพุทธเจ้ายอมรับว่าแก่ ต่อมาเมื่อ **พระมหากัสสป** ไปแล้วหลังจากนั้นไม่นานนัก พระวรกายของพระพุทธเจ้าคือ ร่างกาย วรกายจะไม่รู้เรื่องกันวรแปลว่า ประเสริฐ ร่างกายประเสริฐ ร่างกายพระพุทธเจ้าก็เริ่มทรุดโทรม เป็นโรคหนักโรคไม่เหมือนอาตมา อาตมาเป็นโรคอย่างหนึ่ง พระพุทธเจ้าท่านเป็นโรคพระพุทธเจ้าอาตมาเป็นโรคสาวก ไม่เหมือนกันนะ แต่ท่านคงไม่มีไข้ ไม่เห็นบอกว่า ไข้ แต่โรคพระพุทธเจ้าหนักมาก เป็นแผลทั้งในกระเพาะและลำไส้ เวลานั้น **ท่านโกมารภัก**ไม่อยู่ ไปธุระที่อื่น ลาพระพุทธเจ้าไป พอกลับมาแล้วเห็นร่างกายพระพุทธเจ้าซูบซีดมาก

คือหลังจาก **พระมหากัสสป** ไปไม่นาน ถึงกลางเดือน 3 พระพุทธเจ้าก็ทรงปลงอายุสังขาร คำว่าปลงอายุสังขาร นี่บรรดาท่านพุทธบริษัทเป็นศัพท์ภาษาบาลี แต่คนที่แปลบาลีบางทีว่าจุดหน้าจุดหลังเหมือนกัน ศัพท์ว่า **ปลงอายุสังขาร** คือตัดสินใจว่าจะตายเมื่อไร จำง่าย ๆ นะ ไม่ต้องแปลตามศัพท์ ถ้าแปลไปก็จุดไปจุดมา จุดมาจุดไปไม่ตรงคำมุ่งหมาย ที่พระพุทธเจ้าตัดสินใจว่า นับตั้งแต่วันนี้ไปถึง 3 เดือนข้างหน้า (กลางเดือน 3 **วันมาฆบูชา** พอดี) เราจะนิพพานที่ **ระหว่างนางรังทั้งคู่** แห่งเมือง **กุสินารามหานคร** หลงจากนั้นแล้วไม่ยอมเทศน์เฉพาะศีลสมาธิ ปัญญา เพราะเวลาที่จะได้เปรียบตามพระสูตรไม่มี

พอใกล้ถึงวันจะถึงกลางเดือน 6 ก็พอดี **ท่านโกมารภัก** กลับมาจากธุระหลังจากลาพระพุทธเจ้าไป กลับมาเห็นสมเด็จพระจอมไตรมีพระวรกายเศร้าหมองมาก ก็ทราบบว่าพระพุทธเจ้าป่วยหนัก เข้าไปกราบทูลถามว่าป่วยเป็นโรคอะไรอาการเป็นแบบไหน พระพุทธเจ้าก็ไม่ตรัส ท่านไม่ตอบ ถ้าขึ้นตอบ **ท่านโกมารภัก** ท่านก็นิพพานไม่ลง ท่านนิ่งเสีย ถ้าม 3 ครั้งพระพุทธเจ้าได้ 3 ครั้ง นะ พระสงฆ์ควรจะเป็นอย่างนั้น อย่าให้เกิน 3 พระพุทธเจ้าไม่ตรัส ไม่ทรงตอบ

ท่านโกมารภัก ก็เลยทำยาขึ้นสามเม็ดหนึ่ง เพื่อถวายพระพุทธเจ้า ถ้าพระพุทธเจ้าฉันยาเม็ดนี้ เข้าไป 1 เม็ด จะทราบได้ทันทีว่าพระพุทธเจ้าเป็นโรคอะไร และจะทำยาถวายอีกเม็ดหนึ่งโรคจะหายทันที พอนายนี้เข้าไปถวายพระพุทธเจ้าก็ไม่ทรงรับ คว่ามีอไม่ยอมหยายมือ 3 ครั้ง ในเมื่อไม่ยอมหยายท่านก็เลยต้องเอาเข้าไป เมื่อไปแล้วก็คิดว่า ยาขนานนี้เราจะทำถวายพระพุทธเจ้าก็ไม่ควรแก่คนอื่น จึงไปใส่ในบ่อน้ำ น้ำพุขึ้นมาเป็นอัศจรรย์ถึงปากบ่อ

หลังจากนั้นไม่นานนักคือ วันขึ้น 13 ค่ำ พระพุทธเจ้าก็ทรงประกาศให้ **พระอานนท์** ทราบ **พระอานนท์** ประกาศเผด็จสงฆ์ คำว่าเผด็จสงฆ์นี่คือประกาศนะ ประเดี๋ยวเขาจะถามว่า มาเผด็จสงฆ์ จะไม่รู้ศัพท์ว่าไง เผด็จคือประกาศ ประกาศให้สงฆ์ทราบว่า เราจะไป **เมืองกุสินารามหานคร** จะไปพักที่บ้าน **นายจุนท์** ก่อน แล้ววันรุ่งขึ้นจะนิพพานระหว่างนางรังทั้งคู่ แห่ง

เมืองกุสินารามหนคร พระสงฆ์องค์ใดจะไปด้วยก็จงไป ไม่อยากไปก็จงอย่าไป แต่ก็ไม่มี พระสงฆ์องค์ที่จะไม่ไปด้วย ทุกองค์พร้อม

วันรุ่งขึ้นวันเผียงเห็นจะเป็นวัน 13 ค่ำ วัน 14 ค่ำ พระพุทธเจ้าก็อยากเดินแต่เช้า ระยะทางไปได้ 60 โยชน์ ก็ทรงบอก **พระอานนท์** ว่า **อานันทะ** ดูกร **อานนท์** บุปผาสังฆาฏิ เวลานี้ ตถาคตจะพักเหนื่อย เพราะเหนื่อยเหลือเกิน ตอนนั้น **พระอานนท์** ร้องให้ ว่าระยะทางเท่านี้ พระพุทธเจ้าไม่เคยบ่นว่าเหนื่อย เมื่อ **พระอานนท์** บุปผาสังฆาฏิลงแล้ว องค์สมเด็จพระประทีป แก้วก็ทรงประทับ เมื่อนั่งลงไปแล้วก็ตรัสว่า **อานันทะ** ดูกร **อานนท์** ไปตักน้ำมาให้ตถาคตหนึ่ง บาตร เวลานี้ตถาคตกระหายน้ำมาก **พระอานนท์** ถึงกับร้องให้ ก็พอดีเวลาแม่น้ำมันตื่น น้ำไหล เกวียน 500 เล่ม ผ่านไป **พระอานนท์** ไปถึงน้ำขุ่นคลั้กเป็นโคลน ก็กลับมากาบน้ำให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงทราบ เวลานั้นน้ำขุ่นมากพระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า **อานันทะ** **อานนท์** ไป ตักมาเถอะ ตถาคตกระหายมากเหลือเกิน

พระอานนท์ กลับไปแล้วเห็นน้ำใสผุดปกติ ไสเหมือนแก้วสารส้มอย่างดี ก็ตักมาถวาย พระพุทธเจ้า มันชั่วระยะเดินไปเดินมา แคร่ระยะทางไม่ถึง 20 เมตรใกล้ๆ **พระอานนท์** ก็ถือว่าเป็น เหตุอัศจรรย์ ก็ทราบทูลให้พระพุทธเจ้าทรงทราบ (พระพุทธเจ้าทรงฉันทน้ำแล้ว) ว่ามีเหตุอัศจรรย์ พระเจ้าข้า เมื่อกี้มีน้ำเกวียน 500 ข้ามไปเป็นตมมาก แต่พอสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสเป็นครั้งที่ 2 น้ำในสะอาด

พระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสว่า **อานันทะ** ดูกร **อานนท์** บุญที่ทำให้น้ำใสนี้ไม่ใช่อาณิสสที่ ตถาคตบรรลุนิเสกสัมมาสัมโพธิญาณ แต่ว่าเป็นบุญสมัยหนึ่งเมื่อตถาคตบรรลุนิเสกสัมโพธิ ญาณ แต่ว่าเป็นบุญสมัยหนึ่งเมื่อตถาคตเกิดเป็นลูกคนจน เวลานั้นพอกับแม่ไถนา เมื่อไถนาแล้ว ถึงเวลาก็ปลดควายจากไถ ก็มีความรู้สึกที่ควายจะอยากน้ำ จึงให้ลูกชายตัวย่อมๆ ชีหลังควายไป นำไปกิน น้ำในปลักควายเล็กๆ มันจะกว้างถึง 2 คืบหรือเปล่า มันมี 2 บ่อบ่อเล็กๆ พอควายไปถึง ความจริงมันไม่ไกล พอโยกหน้าจากบ่อนี้ก็ย้ายมาบ่อนี้ได้โดยไม่ต้องใช้ขาเดิน ติดกัน ควายก็ไป เจอะบ่อน้ำ

ท่านบอกว่าเป็นเพราะกรรมที่เป็นกุศลเพียงเท่านั้น ในสมัยที่ตถาคตเป็นเด็กชายลูกชาวนา คนหนึ่งเป็นลูกคนจน เมื่อควายจะกินน้ำขุ่นไม่ยอมให้ควายกิน ดึงสะพานให้กินน้ำใส

ฉะนั้นเวลาที่ตถาคตจะนิพพาน กรรมนิคหน้อยก็ตามมา คือกรรมขัดคอตอนแรก พอ อยากจะฉันทน้ำเกวียน 500 เล่ม ก็มาข้ามคลองเป็นโคลน แต่ว่าพอครั้งที่ 2 ต้องการจริงๆ เข้าน้ำก็ ไสสะอาด ท่านบอกเป็นบุญสมัยที่ท่านเป็นเด็กลูกชาวนา ก็ดูอย่างเล็กน้อยนะ

ต่อไปก็ขอต่อไป หลังจากฉันทน้ำแล้วก็ปรากฏว่า ทรงพาพระเสด็จเดินไปที่บ้าน **นายจุนท์** พอไปถึงบ้าน บ้าน **บ้านนายจุนท์** พอรุ่งขึ้น **นายจุนท์** ก็จัดเลี้ยงเป็นพิเศษ ฆ่าเนื้อหมูอย่างมาก (ใช้เนื้อหมูนี้ก็แปลกกันไปกันมานั่นแหละ ความจริงเป็นบาลี เผื่อไปด้วย มันหมูจริงๆ ไม่ใช่เห็นหมู

เห็ดฟาง อะไรไม่ใช่อย่างนั้นต่อมาพระพุทธเจ้าทรงยืนยันเบื้องหลัง) ฆ่าหมูมากใช้เนื้อสุกรอ่อน ทำอาหารเลี้ยงพระแล้วก็พระต่อนั้นเป็นแสนนะ ไม่ใช่เป็นร้อย พระประชุมกันคราวนั้นเกือบสองแสน ถ้าหาเห็ดก็คงไม่พอกิน คนก็มากจึงต้องฆ่าหมูมาก แล้วก็ต้องใช้อาหารมาก

ต่อมาขณะที่เขาปรุงอาหารเพื่อจะถวายพระ เนื้อสุกรอ่อน กระทบนี้เป็นเนื้อสุกรอ่อน เขาถือว่าเนื้อหมูอ่อนๆ นั้นเหมาะกับธาตุพระพุทธเจ้า บรรดาเทวดากับพรหมก็ร่วมเอาของทิพย์มาโปรยร่วมผสมด้วย ของทิพย์นี้ไม่เหมาะกับธาตุพระทั้งหมด ถ้าพระทั้งหมดฉันเข้าไปจะตายจะย่อยไม่ออก พระทั้งหมดไม่ทราบแต่พระพุทธเจ้าทรงทราบ เวลาที่ **นายจุนท์** นำอาหารมาถวาย จึงบอกว่า **จุนท์** อาหารที่ทำด้วยเนื้อสุกรอ่อนทั้งหมดมาถวายตภาคแต่ผู้เดียว พึงอย่าถวายพระอื่น ความจริงท่านป่วยขนาดนั้นการอยากฉันในอาหารย่อมไม่มี เมื่อฉันเสร็จก็บอกให้ **นายจุนท์** ไปฝังให้หมด แล้วก็แจ้งให้ทราบว่าอาหารชุดนี้เทวดากับพรหมเอาของทิพย์มาโปรยลง ธาตุของพระอื่นไม่สามารถที่จะย่อยได้

เมื่อพูดถึง **นายจุนท์** ก็พูดไปเลย เมื่อ **นายจุนท์** ฆ่าหมูเอง ต้องถือว่าฆ่าหมูจริงๆ ต่อมาเมื่อใกล้จะนิพพาน พระพุทธเจ้าทรงเรียก **พระอานนท์** เข้าไปว่า **อานันท์** ดูกร **อานนท์** ว่าถ้าใครเขาตำหนิอาหารที่ **นายจุนท์** ทำถวายตภาคกับพระสงฆ์แล้ว ก็จงบอกว่า อาหารที่ถวายให้ตภาคตนเอง อานิสงส์สูงสุดมีอยู่ 2 คราว อาหารคราวแรกคือ วันที่จะบรรลุอุภิสกสัมมาสัมโพธิญาณ ได้แก่อาหารของ **นางสุชาดา** อาหารที่มีอานิสงส์สูงสุดที่สุดวันที่สองได้แก่อาหารของ **นายจุนท์** ก็คือวันนิพพาน ท่านบอกว่า **นายจุนท์** ถวายกับพระพุทธเจ้าพร้อมไปด้วยพระอริยสงฆ์ทั้งหลาย เป็นอาหารที่มีอานิสงส์สูงสุดในการถวายพระพุทธเจ้า เหมือนกับอาหาร **นางสุชาดา**

หลังจากนั้นมาพระพุทธเจ้าก็ทรงลา **นายจุนท์** ไปสู่วิหารระหว่างนางรังทั้งคูใน **เมืองกุสินารา** ตรงนั้นเขต **เมืองกุสินารา** อยู่แล้ว อย่าลืมนะว่าพระพุทธเจ้านะป่วยมากแล้วนะ ตอนนั้นป่วยอย่างหนัก ท่านเดินไปๆ เพราะป่วย ท่านป่วยอยู่แล้ว อย่าถาม ท่านป่วยก่อนหน้านั้น คือก่อน 3 เดือน เมื่อถึงกลางเดือน 3 ถึงกลางเดือน 6 มัน 3 เดือนพอดี แสดงว่าป่วยยังไม่อยู่จนกระทั่งตัดใจปลงอายุสังขาร คือตัดสินใจว่าตาย และเมื่อพระพุทธเจ้าป่วยมากอาการป่วยพระพุทธเจ้าเป็นอะไรตามบาลีว่า **ขันธิกภาพ** คำว่า **ขันธิกภาพ** นี้เป็นโรคทางท้องถ่ายเป็นโลหิตสดๆ แสดงว่าเลือดออกจากลำไ้มาก แสดงว่าลำไส้อักเสบกระเพาะอักเสบมาก อาตมาก็เป็นโรคนี้ นี้โรคเดียวกัน ยังถ่ายไม่เป็นเลือด ถ่ายเป็นเลือดก็นิพพานเมื่อนั้น นิพพานหรือไปนรกก็ไม่รู้ คงนิพพานสักแห่งไม่บนก็กลางนะ

ก็เป็นอันว่า พระพุทธเจ้าทรงถ่ายเป็นโลหิตสดๆ ถ่ายแล้วก็เข้าไปนอนกับที่มี **พระอานนท์** ถวายงานพัด และมีพระอีกองค์ถวายงานพัด พระอีกองค์จำชื่อไม่ได้ เมื่อมีพระมาถวายงานพัด **พระอานนท์** ก็ไปเกาะสลักประตู ยืนร้องไห้ว่าเวลานี้พระพุทธเจ้าจะทรงนิพพานแล้ววันนี้ เราเองยังเป็นเสขบุคคล คำว่าเสขบุคคลนั้นคือ เป็นพระอริยเจ้า อริยเจ้ายังไม่เป็นพระอรหันต์ อรหันต์นี้

เขาเรียก **อเสขะ** คือไม่ต้องศึกษา เอาใหม่ **เสขบุคคล**คือ บุคคลยังต้องศึกษาอยู่**อเสขบุคคล**คือ บุคคลยังต้องศึกษาอยู่**อเสขบุคคล**คือ บุคคลเลิกการศึกษาแล้ว ไม่ต้องศึกษาต่อไปในการตัดกิเลส ได้แก่พระอรหันต์ตัดแล้ว ถ้าจะศึกษาก็ศึกษาวิชาอื่นเป็นกรณีพิเศษ เรื่องการตัดกิเลสไม่ต้องศึกษากัน เวลานี้เรายังเป็น**เสขบุคคล** คือเป็นพระโสดาบัน ในเมื่อพระพุทธเจ้านิพพานแล้ว ต่อไปไม่มีใคร คำว่า ศาสดาแปลว่า ครู ไม่มีศาสดาจะสอนเรา เราก็เลยไม่ได้เป็นอรหันต์

พระพุทธเจ้าทรงทราบจึงให้พระไปเรียก **พระอานนท์** มา ถามว่า **อานนท์** ยืนร้องให้ทำไม ความจริงท่านทราบแล้ว **พระอานนท์** ก็เล่าให้ฟัง พระพุทธเจ้าจึงบอกว่า **อานันตะ** ดูกร **อานนท์** วิชาความรู้ใดที่ตถาคตสงวนไว้เพื่อครู นั้นหมายความว่า วิชาที่เราไม่สอนลูกศิษย์ เก็บไว้แต่ผู้เดียว ไม่มีในตถาคตวิชาใดที่ตถาคตมีแล้ว ตถาคตสอนทุกอย่างแล้วทั้งหมด เมื่อตถาคตนิพพานไปแล้วขอทุกคนถือว่าการสอนของตถาคตเป็นศาสดา คือพระธรรมคำสอนขององค์ศาสดาถือเป็นผู้ครู ให้เลือกเอาว่าตอนไหนควรแก่ตน เพราะคำสอนจะไม่จำเป็นต้องใช้ทุกถ้อยคำ เพราะท่านเทศน์เหมาะกับคนบางคน บางหมวดเหมาะกับคนบางคนก็ถ้าเล่าไปเวลามันยาวนานมาก

ก็รวมความว่า แนะนำกับ **พระอานนท์** และแนะนำต่อไปว่า **อานันตะ** ดูกร **อานนท์** เมื่อตถาคตนิพพานแล้ว วันรุ่งขึ้นที่ **พระมหากัสสป** จะทำ **มหาสังคายนา** ความจริงวันนั้น **พระมหากัสสป** ไม่อยู่ พระพุทธเจ้านิพพานนี้ **พระมหากัสสป** ไม่ทราบ ไปจุดด้ายยังไม่กลับ ท่านบอก ว่าวันรุ่งขึ้น **มหากัสสป** จะทำสังคายนาวันนั้นเธอจะได้บรรลุอรหันต์ ทรงพยากรณ์ไว้ก่อน แล้วคุณต่อไปได้ฟังเทศน์ของ **อานนท์** จะไม่อ้อมไม่เบื้อในการฟัง อยากจะฟังเทศน์ตลอดไปเพราะไม่อ้อมเมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว ก็ปรากฏว่า **พระอานนท์** ท่านก็ทราบ ต่อมาบรรดาเทวดากับพรหมมองเห็นหน้าพระพุทธเจ้าไม่ชัด ก็พากันนิทราพระองค์นี้ขวางหน้าเรา แนะนำความจริงใช้ตาทิพย์มองเลยหัวพระไปก็ได้ พระพุทธเจ้าบอก นี่คุณ เธอถอยหลังไปนิดซี นี่เทวดาเขาหาว่าบังหน้าเขา เขาเห็นหน้าตถาคตไปถนัด หลังจากนั้นไปก็ถึงเวลานิพพาน เล่าลัดๆ มัธยม จะไม่ได้นิพพานกัน เวลามันหมดไป 30 นาที แล้วให้มันต่อไปอีก

เมื่อถึงเวลาพระพุทธเจ้าเข้านิพพานมีพระเข้ามาประชุม ก็มีประกาศกันใหญ่แต่ก่อนที่จะถึงนิพพาน **พระอานนท์** เข้าไปกราบทูลให้ทรงทราบเวลานี้ เทวดากับพรหมไปร่ายถวายดอกชบา ลงมาบูชาพระพุทธเจ้าขนาดคนเดิมหากันต้องลุยแค่เข้าเต็มบริเวณนะ ดอกชบาท่านบอกใหญ่เท่ากระดิ่ง

เป็นอันว่า พระพุทธเจ้าก็เลยบอกว่า **อานันตะ** ดูกร **อานนท์** ที่เทวดาบูชาตถาคตด้วย อามิสบูชา **อามิส** แปลว่า สิ่งของ เป็นของดี มีประโยชน์สามารถไปสวรรค์ได้ ไปนิพพานได้เหมือนกัน แต่ว่าการบูชาที่ดีที่สุดนั่นคือ ปฏิบัติบูชา คือบูชาด้วยการปฏิบัติ จะมีอานิสงส์ไปมากกว่านั้น อย่างที่บรรดาท่านพุทธบริษัททำวันนี้ ถวายสังฆทานอะไรก็ดี นี่ก็เป็นอานิสงส์บูชาด้วย ปฏิบัติบูชาด้วย ประเดี๋ยวตอนบ่าย 2 โมง เจริญกรรมฐานกัน เป็นปฏิบัติบูชาตรง การรักษา

ศีลก็เป็นปฏิบัติบูชาการให้ทานก็เป็นปฏิบัติบูชา การมีเมตตาสงเคราะห์ซึ่งกันและกันก็เป็นปฏิบัติบูชา การเกื้อกูลซึ่งกันและกันก็เป็นปฏิบัติบูชา ยินดีกับบุคคลที่เขาได้ดี ไม่อิจฉาริษยาเขาก็เป็นปฏิบัติบูชา

ท่าน **พระอนุรุทธ** ก็นั่งด้านปลายเท้า เข้าฌานตาม พระอื่นก็เข้าฌานหรือหลับฌานหรือซึ่มฌาน น่ากลัวจะซึ่มตามนะ อรหันต์ปฏิสัมภิทาญาณนับไม่ถ้วนเวลานั้น เต็มพริบหมด ติดตามพระพุทธเจ้าไม่ได้ แต่มีพระวิชชาสามตามได้เฉพาะพิเศษจริงๆ **พระอานนท์** ก็ยกไปถามว่าเวลานี้พระพุทธเจ้านิพพานหรือยัง เพราะการเข้าฌานนี้ลักษณะเหมือนตาย จิตสงบ เข้าฌานเจ้าเวลานั้นเข้าใจว่าจะเป็น **นิโรธสมาบัติ** เพราะวานิโรธสมาบัติดับความรู้สึกทั้งหมด ใ้การปวดการเมื่อย การเสียดต่างๆ มันไม่ปรากฏ ก็เป็นนิโรธสมาบัติ อานิสงส์มาก **พระอานนท์** ก็ยกไปถาม **พระอนุรุทธ** เวลานี้พระพุทธเจ้าไปนิพพานหรือยังในตอนต้นๆ นะ เมื่อกายสงบแล้ว **พระอนุรุทธ** ก็บอกว่า ยัง เวลานี้อยู่ฌาน 1 ฌาน 2 ฌาน 3 ฌาน 4 เป็นรูปฌาน แล้วก็ไปรูปฌานที่ 1 ที่ 2 ที่ 3 ที่ 4 ที่เรียกว่า สมาบัติ 8 ไปฌานแต่ละชั้นก็พักอยู่เฉพาะมีความสุข พอใจก็ขยับไป 1 ฌาน เมื่อถึงรูปฌานที่ 4 แล้วก็ถอยหลังมารูปฌานที่ 3 พักชั่วคราว ถอยมาถึงรูปฌานที่ 2 พักชั่วคราว ถอยมาถึงรูปฌานที่ 1 พักชั่วคราวต่อไปก็เข้ารูปฌานที่ 4 ทรงอยู่ตามนั้นตลอดเวลา เมื่อถึงเวลาแล้วก็ทรงนิพพาน นิพพานเวลาไหน เวลาเท่าไร เวลาศุภยามพิกา เพราะต่างคนต่างไม่รู้ใช้ไหม (หัวเราะ) เวลาศุภยามพิกา มันไม่มีนาฬิกา นะ ต่างคนต่างไม่รู้กัน

รวมความว่า การที่เทศน์แบบนี้ ก็ขอเล่าถึงบุคคลอีกคน นั่นคือ **ท่านโกมารภัก** บุคคลคน นี้เราไม่ควรจะเลยไป **ท่านโกมารภัก** นี้สมัยเมื่อพระพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ ท่านคิดเอาเปรียบพระพุทธเจ้า ท่านเป็นหมอรักษาให้พระพุทธเจ้าหายจากโรค ท่านคิดว่าท่านจะชะลอให้ตายทีหลัง ท่านใช้ไหมละ หมอเสียอย่าง ถ้าพระพุทธเจ้าตายก่อนเราก็ไม่มีที่พึ่ง ไม่มีใครแสดงธรรมให้เราฟัง ถ้าเราสงสัย ถ้าพระพุทธเจ้าตายทีหลัง เราตายก่อนเราได้เปรียบ ท่านตั้งใจตามนั้น แต่พระพุทธเจ้าตายทีหลัง เราตายก่อนเราได้เปรียบ ท่านตั้งใจตามนั้น แต่พระพุทธเจ้าตายทีหลัง เราตายก่อนเราได้เปรียบ ท่านตั้งใจตามนั้น แต่พระพุทธเจ้าไม่ยอมฉันยา ถ้าฉันยานั้นไม่มีทางนิพพานจริงๆ **ท่านโกมารภัก** เวลาที่เขาถวายเพลิงพระพุทธเจ้าก็เสียใจมาก ก็คิดว่าเราไม่ควรจะมีชีวิตอยู่ต่อไปในเมื่อเราสิ้นพระพุทธเจ้าแล้ว ก็ถือว่าสิ้นทุกอย่าง **ทรัพย์สินทั้งหมดไม่มี** ความหมายสำหรับเรา บุตรธิดาภรรยา ข้าทาสหญิงชายทั้งหมดไม่มี ความหมายสำหรับเรา แม้แต่ร่างกายแสนจะเลวนี้ก็ไม่มี ความหมายสำหรับเรา อันนี้เขาเรียกอารมณ์พระอรหันต์นะ ทุกคนจำให้ตึนะ คนที่จะเป็นอรหันต์เริ่มต้นต้องมีอารมณ์แบบนี้ก่อน คือร่างกายไม่สำคัญแต่ลูกสำคัญ ลูกไม่สำคัญแต่สดวงค์สำคัญ ดึงกันไปดึงกันมา ก็ยังตึกว่า คือว่าตัดสินใจว่าทุกอย่างไม่สำคัญในเราทั้งหมด แม้แต่ร่างกายก็ไม่มี ความหมายสำหรับเรา (ขอเลยไป เพราะมีประวัติแล้ว เอาเรื่องตอนที่ไม่มีประวัติมาคุยกัน)

หลังจากถวายพระเพลิงแล้ว ท่านก็กราบพระบรมสารีริกธาตุ คือพระธาตุขององค์สมเด็จพระประทีปแก้วเข้าป่า บ้านนะไม่แฉะ เข้าป่าลึกไปหน่อยต้องใช้คำว่าหน่อย แล้วก็เข้านอนในถ้ำเข้าป่าไม่กินไม่ลุกจากที่นอน คิดว่าเวลานี้เราเป็นคนไม่มีอะไรทั้งหมด นี้อารมณ์อรหันต์อย่าลืมนะ แต่ท่านบอกว่าระยะต้นๆ คนสืบข่าวรู้ไปขอยาอีก (หมอบ จำให้ตึ้นนะ) คนย่องไปขอยาอีกท่านก็รำคาญในคนว่า เราตัดแล้ว เลยเข้าป่าลึกที่คนเข้าไม่ถึง ใครไม่รู้ไปไหนเข้าถ้ำลึกป่าก็ลึก ถ้ำก็ลึก พอเข้าไปนอนแล้วตัดสินใจ ว่าร่างกายจะเป็นอย่างไรเป็นเรื่องของร่างกายเราไม่สนใจอะไรทั้งหมดเวลานี้เราเป็นสาวกขององค์สมเด็จพระบรมสุคตในเมื่อท่านนิพพานแล้วไปทางไหน เราจะไปทางนั้น ไปได้หรือไม่ได้แต่จะไปเสียอย่างไรใหม่ ตัดสินใจว่าเราจะไป

ท่านก็นอนเฉย หลับตาภาวนานึกถึงพระพุทธเจ้า (ภาวนาว่าอย่างไร) ท่านบอกว่า ท่านไม่ภาวนา พุทโธ (มายืนขัดคอ) บอกว่าไม่ได้ภาวนาว่า พุทโธ **คิดว่าร่างกายไม่มีความหมาย ตัวตัวเดียว ร่างกายไม่มีความหมาย ร่างกายไม่ใช่เรา ไม่ใช่ของเรา มันจะพังก็เชิฐพัง มันเป็นปัจจัยแห่งความทุกข์ เราไม่ต้องการมันอีก** ท่านแนะนำเพียงนั้นนะ ท่านมายืนพูดให้ฟังอยู่นี้หลังจากนั้นแล้วก็บอกว่า ก็นอนหลับจิตมันคงไม่หลับตานั้นหลับ มีแสงเหมือนฟ้าแลบสว่างมากในเวลานี้มายืนยันสว่างมากทั้งถ้ำไม่ใช่สว่างแปล๊บเดียวเหมือนที่เราเห็นนะสว่างแปล๊บขึ้นมาสว่างจัดเหมือนกับไฟหลายแสนแรงเทียน ตอนนี้อยันยันนะใครจับโกหกก็ไปจับ **โกमारภัก** ไปนิพพาน เวลาขึ้นมาคุยนี้ละ ท่านบอกว่า แสงแปล๊บเข้ามา ก็มีเสียงประกาศ เสียงพูดดังลั่นมากก็องล้า ว่า **โกमारภัก** เป็นสาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใช่ไหม ตอบว่าใช่ เสียงดังเหมือนฟ้าผ่าและมีแสงฟ้าแลบเสียงพูดอย่างนี้ 3 ครั้ง ท่านก็หลับเลยไม่ตื่น หลับไปไหนไปนิพพาน

รวมความว่า บรรดาท่านพุทธบริษัททุกคน ถ้านึกถึงเรื่องของ **ท่านโกमारภัก** ก็ดี องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ดี ให้นึกถึงความเป็นจริง ว่าพระพุทธเจ้าเองในชาตินี้ก็เป็นผู้กษัตริย์ มีทรัพย์สินมาก เขาตามใจทุกอย่าง พระองค์ยังเห็นทุกข์ในการเกิดในการทรงชีวิตอยู่ สมเด็จพระบรมครูจึงแสวงหาโมกขธรรม ธรรมเป็นเครื่องพ้นจากความตายคือ นิพพาน เพราะว่านิพพานดีกว่า **ท่านโกमारภัก** นี่เป็นเชื้อเจ้านะ เชื้อสาย **พระเจ้าพิมพิสาร** มีฐานะดีมากและมีความรู้ดีแต่วิชาหมอกก็กินไม่หวาดไม่ไหว อย่างนั้นก็ดี ท่านก็ตัดสินใจว่า อย่างอื่นใดไม่ใช่ของเรา ก็มีทุกข์อย่างนี้

ฉะนั้นขอให้บรรดาท่านพุทธบริษัทจำคดีนี้ไว้ เตือนใจตนเอง วันหนึ่งให้คิดไว้ทุกวัน แต่มันอาจจะไม่เต็มวันไม่เป็นไร เอาให้ได้จริงๆ สักวันละ 5 นาที ไม่ต้องมากนะ คิดว่าโลกทั้งโลกเต็มไปด้วยความสุข คนทุกคนในโลกหรือสัตว์ทั้งหมดในโลกไม่มีใครมีความสุข มีแต่ความทุกข์ การเดินไปประกอบภารงานก็เป็นความทุกข์ ไม่ไปหาเงินก็เป็นความทุกข์ ไม่มีสตางค์จะใช้ โลกมีแต่ความวุ่นวายมากขึ้นคือ จะมีความเร่งร้อนความเยือกเย็นจะไม่มี ความเร่งร้อนจะไม่ลดลงมีแต่ความเร่งร้อนมากขึ้น ความแกล้งก็เป็นทุกข์ ความป่วยไข้ไม่สบายก็เป็นทุกข์ อย่างนี้เราหนีไม่ได้เลย ความ

ปรารถนาไม่สมหวังก็เป็นทุกข์ ความพลัดพรากจากของรักของชอบใจก็เป็นทุกข์ ทั้งหมดนี้เราเกิดเมื่อไหร่ ต้องพบกับอาการอย่างนี้ทั้งหมดแล้วในที่สุดความตายก็ทุกข์ เกิดแล้วก็ตาย ตายแล้วก็เกิด ในเมื่อเกิดก็ครั้งมีฐานะเป็นอย่างไรก็ตาม ต้องมีความทุกข์อย่างนี้เสมอ จุดที่จะหมดทุกข์มีอยู่อย่างเดียวคือนิพพาน มองเห็นทุกข์ไม่ต้องยาว แบบนี้ก็ได้คิดว่าการเกิดมันทุกข์ พอจิตเห็นทุกข์แล้วก็จับ **นิพพานัง ปรมัง สุขัง** อย่างนี้สักวันละ 5 นาทีก็พอ ถ้าทำได้ทุกวัน เหลือกินเหลือใช้ เวลาที่มันจะตายจริงๆ อารมณ์นี้จะเข้ารวมตัว ถ้ามันจะตายจริงๆ ก็จะมีรู้ พอเริ่มป่วยบีบ แม้แต่ป่วยน้อยอารมณ์ตัดมันจะเกิดขึ้นเรียกว่า **อารมณ์สังขารูปกษายาน** มันจะมีความรู้สึกที่ว่า ทุกอย่างไม่มีความหมายสำหรับเรา ร่างกายจะพังก็เป็นเรื่องของร่างกาย มันจะเป็นอย่างนี้ จิตจะเป็นอย่างนี้ ถ้าอย่างนั้น ถ้าเป็นฆราวาส วันไหนเป็นอรหันต์วันนั้น นิพพานวันนั้นถ้าพระก็ไม่จำเป็นต้องถึงอายุขัยเพราะว่าเป็นเรื่องหนึ่งต่างหาก ก็รวมความว่าชอบบรรดาท่านพุทธบริษัทตัดสินใจไว้ทุกวัน เมื่อตัดสินใจอย่างนี้แล้วยามปกติ เวลาเราทำงานไม่ใช่คิดอย่างนี้นะ ทำงานปกติทุกวัน ให้ทรงความดีไว้คือ

1. ไม่ลืมความตาย
2. เคารพพระพุทธรูปเจ้า พระธรรม และพระอริยสงฆ์
3. พยายามทรงศีลให้บริสุทธิ์
4. ทานการบริจาคพยายามให้ไว้ตามกำลัง อย่าให้มากเกินไป มากเกินไปเกินกำลังนี้

เดือดร้อนภายหลัง เพราะทานเป็นปัจจัยตัดโลภะ ตามโลก ศีลเป็นปัจจัยตัดโทสะ ความโกรธ การคิดว่า การเกิดเป็นทุกข์เป็นปัจจัยตัดโมหะความหลง ตัวสุดท้าย

เป็นอันว่า การแสดงธรรมวันนี้ก็ขอยุติไว้แต่เพียงเท่านี้ เพราะเข้าไป 45 นาที ใครเอาเทปมา 30 นาทีหน้าเดียวก็หมดเงื้อมมือแล้วว่าจะเล่านิทานเรื่องจริงให้ฟังสักเรื่อง เมื่อคืนนี้เวลา 3 ทุ่มกลับไปจากที่นี่ ก่อนจะฟังนะ ทุกคนตั้งใจนึกถึงพระพุทธรูปเจ้า แล้วก็ภาวนาคาถาของท่านว่า **สัมปติจฉามิ** กับ **สัมปจิตฉามิ** ว่าต่อกันไปเลยนะ **สัมปติจฉามิ** นี้ผลก็คือ

1. เข้าศึกไม่เห็นตัว
2. มีเมตตามหานิยมทุกอย่าง เป็นเมตตาบารมี

แล้วก็ 3 ป้องกันอันตรายทุกอย่าง ทุกคนภาวนาว่า **สัมปติจฉามิ** นะ แล้วก็บทที่ 2 **สัมปจิตฉามิ** ถ้าใครเขากลับแกลังเราสักเพียงใด ๆก็ตาม ผลการกลับแกลังนั้นจะตกแก่ผู้กระทำและพรรคพวก (โยมรับตีๆ จ๊ะ)

ก็รวมความว่า **สัมปติจฉามิ** กับ **สัมปจิตฉามิ** ให้ทุกคนภาวนาให้เป็นปกติเวลาจะภาวนาให้นึกถึงพระพุทธรูปเจ้าก่อน ถ้าภาวนาคาถา 2 บทนี้ หรือบทใดบทหนึ่งถือว่าเป็นพุทธานุสสติกรรมฐานทั้งนี้เพราะว่าเป็นคาถาที่พระพุทธรูปเจ้าให้โดยตรง

ต่อไปก็เป็นเรื่องนิทาน นิทานความจริง ความจริงสงสัยมา 3-4 วันแล้วว่างานนี้ นักไสยศาสตร์จะมาทำ แล้วก็เมื่อคืนนี้กลับไปก็ดูปฏิบากรากฎว่า กระจกหน้าประตูนอนแตก เห็น **พรนุช** ฝ้าอยู่ แตกกระจายมาก ใส้หัวหมาชนนะไม่แตกมันชนหลายครั้งคอกหมาจะหัก แต่กระจกมันหนา พอแตกก็เดินเข้าไป พอเขาเล่าให้ฟังก็เฉยๆ เดินเข้าไป ก็ถาม **เทวดาชั้นจาตุมาหาราช** ที่ฝ้าอยู่ ถามว่า กระจกมันแตกเพราะอะไร ท่านตอบง่ายว่า แตกเพราะตีนยักษ์ (หมอตแตกเพราะตีนยักษ์) พุดกับปาก ถามพุดกับอะไร พุดกับปาก ถามเรื่องราวมันเป็นอย่างไร

ท่านบอกว่า มีผู้หญิงกลุ่มหนึ่ง ชายกลุ่มหนึ่งมุ่งเข้ามาทำไสยศาสตร์ในเขตวัดเมืองนาก่อน โน้นเคยเข้ามาทีแล้วเพราะว่า กุญแจด้านหนึ่งไม่ได้ไข หมาไปไม่ได้ในรั้ว แยกพยายามหักลูกกรงรั้ว เข้ามา แยกเผาหุ่นจนกระทั่งต้นมะพร้าวตายไปต้นหนึ่ง แล้วก็คราวนี้ก็ต้องการจะเข้าเหมือนกัน ก็บังเอิญมีทหารยืนรักษาการณ์อยู่เขาเดินมาในสภาพปกติ ใครจะไปจับเขาได้ เพราะเครื่องไม้ เครื่องมือข้างในมองไม่เห็น เขาเดินไปธรรมดาเขาแต่งตัวแบบไหน เขาก็แต่งตัวแบบพวกเรานี้ สวยๆ เขาอาจจะมานั่งที่ศาลาร่วมกับเราก็ได้เมื่อคืนนี้ ความจริงไม่อาจจะนะ เขานั่งแน่นะ เวลา 2 ทุ่มครึ่งประมาณ **พรนุช** บอกหมาเห่าเสียงกรียวกราวผิดปกติแสดงว่าเข้าในรั้วไม่ได้ ต่อมาสักครู่ หนึ่งได้ยินเสียงกระจกเปรี๊ยะดังสนั่น ใส้กระจกนี้หมาชนไม่หัก ไม่แตก มันชนหลายครั้งแล้วคอกหัก กระจกแตกเปรี๊ยะเหมือนของหนักขว้างเข้าไป มันแตกร้าวไปหมด หมาทุกตัวนอนร้องกัวแสดง ความกลัวมาก

แล้วก็ตอนหมอยจะให้ยาฉีด เมื่อคืนกลับไปก็ฉีดยา ก็พอดีพระท่านมา ท่านบอกว่า ตอนกลางวันจะมีคน 2 พวก แต่คถ้าพุดอย่างนี้อาจจะไม่มีก็ได้ เตรียมกล้องมาถ่ายหน้า มาทุกงานนะ จะมีผู้หญิง 2 คน แต่งตัวแบบชาวบ้านเก่าๆ มาลักษณะนี้ทุกเที่ยว เรียกว่าท่วมใหญ่คนหนึ่งท่วม ย่อมคนหนึ่ง แกวางของปู่แล้วรีบกลับไป คนพวกนี้ครั้งแรกที่ **ศาลานวราช** แต่งตัวปอนๆ คล้าย ขอทานนี่ละเขาห่อผ้ามาวาง พอแก้ดูปรากฏว่าเป็นผ้ายันต์สีแดง ก็ทราบว่าเขาทำไสยศาสตร์ก็ให้ **นที** ไปทิ้งน้ำ พอ **นที** จับเข้าปวดไปตลอดแขนเลย

มีครั้งที่ 2 ที่ **ศาลานวราช** เหมือนกัน เขาวางปู่แล้วก็ไปแก้ดูเป็นพันคนนี่อาจจะพันผี ลักษณะเขาทำอันนั้นจับแล้วก็ไม่เป็นไร

มาครั้งที่ 3 ที่ 4 ที่นี้ศาลา 4 ไร่ นี่ก็มาลักษณะนั้น แต่อีกพวกหนึ่งจะแต่งตัวสวย ทำทาง สุภาพ เรียกทำทางดี เหมือนผู้ดีชั้นดีแล้วก็มีสตาจค์ คนที่จะหาทางเข้าไปใกล้คือ เข้าด้านหลัง จะ เอาเงินมาทำบุญบ้าง แต่ว่าเหตุผลไม่พออย่างงานหล่อพระนี่ มาตอนนี้ นั่งล้อมอยู่ 5 คน มีพันเอก คนหนึ่งที่ทำงาน เสนาธิการ ท่านเจ้ากรมบอกเป็นน้องชาย **เจ้ากรมเสริม** แก่แก่มโนมยิทธิเก บอก เอี้ไ้คนจะฆ่าหลวงพ่อนี่อยู่ใกล้เหลือเกิน แกกั้ นั่งดูอยู่ แกเห็นมีปฏิกิริยาอย่างใดอย่างหนึ่งก็ อาจจะมื่อเรื่องวันนั้น แต่เขาก็ ความจริงเขานั่ง ทำท่าดูโน่นดูนี้ แต่เขาไม่ดู ใส้ใจเขาใช้คาถา ไสยศาสตร์ ฉันทู้ แต่กั้ นี้ก็ในใจว่า **สัมปติจฉามิ** กับ **สัมปจิตฉามิ** บอกของมิ่งเอามาเท่าไร ไม่

เท่านั้นนะ เราไม่มีเวลาจะรับ ย่าม เยี่ยมมันเต็มหมดแล้ว ไซ้ใหม่ บอกมึงมาเท่าไรมึงก็ไปเท่านั้น ภูไม่เอาละ ก็ปรากฏว่าลักษณะนี้วันนี้ยังมี แต่คนที่ขึ้นข้างบนมาข้างหลังนี้ไม่มีโอกาสเล่นเสียแล้ว งานก่อนนั้นซีเกียจ เข้าไปทำทำดี แต่งตัวดี ยกมือไหว้เรียบร้อย อย่างผู้ชายบอกผมอยากจะถามปัญหา ยกตัวอย่างทั้งๆ **ดร. ปริญญา** พุดปาวๆ ถ้าโดยคนมีมารยาทเขาไม่ไปคุยด้วย อันนี้พวกเมื่อคนนี้ ของใหญ่มาก คุณไสยเป็นของประเภทที่โตมาก ถ้าถูกไม่เข้าร่างกายก็หมายถึงล้ม ดีไม่ดีกระตุกหักไปเลย จึงได้ชนเรียกว่า ขนาดชนกระจกหนๆ แตก เดี่ยวไปดูก็ได้นะ ถ่ายรูปไว้ แต่ว่าตอนที่หมอมจะฉีดยา ความจริงเวลาเห็นเข็มเข้าไต่ตายไม่กลัว มันหวาดเจ็บ กลัวนะไม่กลัวนะหวาดจำให้ตื่นนะ เออ นี่เขาไม่ได้กลัวนะเว้ย เห็นเข็มก็ตายก็ไม่กลัว กลัวเจ็บ เป็นธรรมดาถ้าหากว่ามีอะไรจะพึงเกิดขึ้นต้องรวบรวมกำลังใจ ไซ้ใหม่ แม้แต่เล็กน้อย เราจะเชื่อไม่ได้ปลายเข็มสะกิดนิดเดียวอาจจะตายก็ได้ ตอนนั้นใจก็รวมเป็นพิเศษ เมื่อใจรวมพิเศษเขาฉีดยาให้ช่วยหลับ ตามปกติมันจะไม่หลับ ยังไม่หลับก่อนมันจะใช้บ่อยๆ นะ

อย่างตอนนั้นพระท่านมาบอกพอดี ว่าคนพวกนี้นะ พุ้งนี้จะมีผู้หญิง 2 คน แต่งตัวชาวรุ่งริ่งแบบชาวบ้านธรรมดา ชาวบ้านแบบธรรมดาๆ ไม่อย่างนี้ ไฉนมันผิดธรรมดา อยู่บ้านเธอก็มาในรูปเดิมนำของมาให้วางแล้วก็ไป แต่ของนั้นแต่ต้องเข้าจะมึน ก็มี 2 คนมาชอบเข้าด้านหลังแบบเดิม เอาเงินถวายแล้วก็ตามจับฉัน ฉันจับหลายหนแล้วไม่เป็นไร มันให้ที่ไรเอาทุกที่ ท่านเลยบอกผลที่นี้ท่านบอกเวลาประสาทมุนเคลิ้มลงเสียงก็ออก (พวกนั้นกำลังใช้เครื่องไฟฟ้าขนาดอยู่ฟังไม่ถนัด) แต่ไฉ้ที่ท่านบอกว่า ผลกรรมของพวกนี้นะมันก็ตามสนอง ในช่วงวันนี้หรือวันต่อไปแล้วแต่จังหวะกรรมของกรรม ถ้าอุปฆาตกรรมเปิดพวกนี้จะถูกงูซึ่งมีพิษ เหมือนพิษนาครกัด ถามงูอะไรครับ ท่านบอกงูของ **ท้าววิรูปักษ์** ติดตามเลย รวมความว่า ถ้าบังเอิญใครจะตายสัก 5 ศพ ก็ไม่เกี่ยวกับฉันนะ ไม่เกี่ยวมันตายนอกวัดนี้ไม่ชอบไม่มีติดบังสุกุล แต่อาจจะไม่ตายทันทีทันใด เทวดานี้ต้องรอกฎของกรรม ถ้าอุปฆาตกรรมเกิดเมื่อไหร่ ไม่ต้องอายุชั้ย ก็จัดการเมื่อนั้นแสดงว่าติดตามเลยคนละ 40 องค์ คนละ 40 รูปประเภทนี้จะเป็นสี่เขี้ยวตัวสั้นลักษณะแปลก (ทำให้ดูซี)

นิทานเรื่องนี้สอนให้รู้ว่าจบไสยศาสตร์ไม่ต้องวิตกกังวลนะ ถ้าเรามีความกลัวหวาดอยู่บ้าง ตอนเข้าขึ้นมานึกถึงพระพุทธรูปเจ้าภาวนาอย่างอื่นไปพอสมควรแล้วนึกถึงพระพุทธรูปเจ้าภาวนาว่า **สัมปติจฉามิ สัมปติจฉามิ** นี้จะกันทุกอย่างแม้แต่คนธรรมดาที่คิดกลั่นแกล้งเราอิจฉาริษยาเรา ผลอันนั้นจะตกกับเขา เขาและวกไม่ใช้บุคคลคนเดียวนะ เวลาเหลือ 10 นาที ยังไม่ได้สแตงค์เลย นั่งพุดเล็กพุดก่อน พุดนานนี้ไม่ได้สแตงค์ พุดนานนี้เสียเวลา พอทุกคนจิตสบายก็เห็น **ลูกศิษย์ท้าว महाराज** นำผู้หญิงมา 3 คนสอบถามว่า มาอย่างไร ใครใช้มา เธอก็บอกชื่อมา ไฉ้ที่มานี้ขอปกปิดนะ **นัตถิ โลเก รโหนามะ** ความลับไม่มีในโลก ถ้าฉันจะบอกเสียอย่างก็หมดเรื่อง คนอื่นรู้ ฉันรู้ก็ไม่รับ ไซ้ใหม่ เขาบอกที่มาเสร็จ และก็ต่อมาก็สอบถามผู้หญิง 3 คนแล้ว ก็เลยบอก **ลูกศิษย์ท้าว महाराज** บอกปล่อยเธอไปตามสภาพปกติ คือ ถอดสภาพเลยคาถาอาคมที่เขาคุมไว้ นะ ทำลาย

เสียให้เป็นอิสรภาพ ท่านก็ทำตามนั้น หลังจากนั้นพระท่านก็ชี้ให้ดูที่มุมศาลาด้านหนึ่ง บอกใครเขานั่งอยู่ตรงนั้น อย่าลืมว่านี่ว่าบังธรรมมาสน์ยังดูจะมองไม่เห็นนะ ยิ่งเหมาะะ บอกว่านี่เขามันฟังข่าวว่าผลงานของเขาเมื่อคืนนี้มีผลเป็นอย่างไรบ้างใครใช้มาฟังข่าวหรือ ก็ขอแจ้งให้ทุกคนด้วยว่าถ้าใครมาถามนะให้ตอบเขาว่า **ฉันก็ดี ลูกฉันทุกคนก็ดี ที่มีความเคารพในพระพุทธเจ้าจริง จะไม่ตายด้วยโรคโศยศาสตร์และคาถาอาคมต่างๆ** บอกเขาด้วย บอกมีแรงเท่าไรก็ทำไปเถอะมันหมดพุ่งไปเองนะ ถ้ามันเก่งจริงต้องทำ 24 ชั่วโมงไม่เลิก ไซ้ใหม่ นี่แสดงว่ามันไม่เก่งจริงนะ บอกเขาได้เลย บอกว่าลูกศิษย์ฉันก็ดี ลูกของฉันก็ดี ทุกคนที่มีความเคารพในพระพุทธเจ้าจริง ถ้าบอกผลุบๆ โผล่ ๆ นี่ไม่เอานะ ตายๆ ไปเฮอะ ไม่เกี่ยว ท่านบอกว่า ให้บอกเขาได้ว่าลูกศิษย์ของฉันหรือลูกของฉันทุกคนจะไม่ตายด้วยโรคโศยศาสตร์ และก็ไม่ตายด้วยโรคคาถาอาคม ก็รวมความว่าทุกคนพันภัยให้มั่นใจในพระพุทธเจ้านะ อย่างมั่นใจในฉันนะเดี๋ยวเอาไอแจกนะ อย่างมั่นใจในฉันไม่ได้ นะ

พระธรรมเทศนา เรื่อง มาฆบูชา

แสดงเมื่อ

วันจันทร์ที่ 20 กุมภาพันธ์ 2532

นโม ตัสสะ ภคฺวโต อรหโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ (3 จบ)

สัพพปาปัสสะ อกรรมัง กุสลัสสุปัสสัมปทา

สจิตตปริโยทปนัง เอตัง พุทธานสาสนัน ตีติ

ณ โอกาสบัดนี้ อาตมาภาพจะแสดงพระสัทธรรมเทศนา ในมาฆกถา เพื่อเป็นเครื่องไสรจ
สรของศรัทธาบารมี ที่บรรดาท่านนริศราทานบดีทั้งหลาย ให้อพร้อมใจกันมาบำเพ็ญกุศลประจำ
ปักษ์ คือวันกลางเดือน 3 เป็นวันมาฆบูชาวันนี้เพื่อเป็นการบูชาความดีขององค์สมเด็จพระชินศรี
บรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเหตุ ฉะนั้นบรรดาท่านพุทธศาสนิกชนขององค์สมเด็จพระบรม
โลกเชษฐีจึงได้มาประชุมพร้อมกันบำเพ็ญกุศล

การบำเพ็ญกุศลของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ในตอนต้นก่อนจะมาบรรดาท่านพุทธ
บริษัททั้งหลายต่างคนต่างตั้งใจกันว่า วันนี้เป็น **วันมาฆบูชา** คำว่า มาฆะ แปลว่ากลางเดือน 3
เป็นวันสำคัญวันหนึ่งในพุทธศาสนา ที่จัดว่าเป็นวันสำคัญ ก็คือว่า หนึ่ง เป็นวันที่พระพุทธรูป
โอวาทปาติโมกข์ และ

ประการที่สอง เป็นวันที่พระพุทธรูปทรงปลงอายุสังขาร

เรื่องนี้จะไฉไลที่หลังในโอกาสเมื่อมาถึงแล้ว บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายอันดับแรก
ตั้งใจถวายทาน และตั้งใจสมาทานศีล ตั้งใจสดับรับรสพุทธพจน์เทศนาทั้งสามประการนี้ล้วนแต่
เป็นมหากุศล การถวายทาน บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนท่านนั้นมีกำลังต่างกันหลายอย่าง แต่ท่าน
ที่มีกำลังมากที่สุด ส่วนหนึ่งก็คือ สังฆทานวันนี้บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายที่นำอาหารมาก็ดี
เป็นสังฆทาน ถ้าถวายทานเป็นสังฆทาน มีพระพุทธรูป มีผ้าไตรจีวรก็ตาม ก็เป็นสังฆทาน
เหมือนกัน

สังฆทานนี้ บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย องค์สมเด็จพระจอมไตรกล่าวว่าการถวายทาน
แต่พระอรหันต์ร้อยครั้ง มีผลไม่เท่าถวายทานแก่พระปัจเจกพุทธเจ้าหนึ่งครั้ง การถวายทานแต่พระ
ปัจเจกพุทธเจ้าร้อยครั้ง มีผลไม่เท่ากับการถวายทานกับสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหนึ่งครั้ง
ถวายทานกับสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าร้อยครั้ง มีผลไม่เท่ากับการถวายสังฆทานหนึ่งครั้ง และ
ถวายสังฆทานร้อยครั้ง มีผลไม่เท่ากับการถวายวิหารทานหนึ่งครั้ง

ฉะนั้น การที่ท่านพุทธบริษัทนำอาหารมาวันนี้เป็นสังฆทานแน่ แต่ว่าการนำปัจจัยมาถวาย
ท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ปัจจัยนี้เป็นทานสองอย่างเป็นทั้งสังฆทานและ วิหารทาน ทางวัดจะ
แบ่งเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่งเป็นสังฆทาน คือ จัดอาหารเลี้ยงพระ หรือว่าเสียค่ากระแสไฟฟ้า อีก

ส่วนหนึ่งจะสร้าง ทำการก่อสร้าง เป็นวิหารทาน ทั้งนี้เพื่อให้บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านผู้เป็นเจ้าของทาน มีอานิสงส์มากยิ่งขึ้น

ต่อไปนี้ ก็ขอย้อนกลับมาพูดเรื่อง **มาฆบูชา** คำว่า **มาฆบูชา** บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ก็จำง่าย ๆ ว่ากลางเดือน 3 ก็แล้วกัน แต่วันนี้ ที่กล่าวว่าเป็นวันสำคัญของพระพุทธศาสนา อันดับแรกก็คือ พระพุทธเจ้าแสดง **โอวาทปาติโมกข์** **โอวาทปาติโมกข์** หมายความว่า เป็นโอวาทที่กล่าวจากปากพระพุทธเจ้าเอง เป็นการแนะนำบรรดาพระสงฆ์ทั้งหลาย เนื่องในการสอนบรรดาพุทธบริษัทผู้เข้าถึงพระพุทธศาสนา เพราะว่าเวลานั้น เป็นเวลาที่พระพุทธเจ้าทรงอุบัติขึ้นมาใหม่ ๆ ก็ยังมีพระสงฆ์ในพุทธศาสนานี้ไม่มาก แต่ว่าเฉพาะเวลาที่พระพุทธเจ้าแสดงโอวาทปาฏิโมกข์กลางเดือน 3 มีพระสงฆ์ 2,500 รูป ก็มากอยู่ แต่ก็ยังถือว่าน้อย แต่การประกาศพระศาสนาตอนแรก บรรดาท่านพุทธบริษัท พระพุทธเจ้าไม่ได้อบรมเป็นคณะ เป็นแต่เพียงว่าใครเข้ามาบวชในพุทธศาสนา แล้วฟังพระธรรมเทศนาปฏิบัติตามตั้งแต่พระโสดาบันขึ้นไป คือบรรลุตั้งแต่พระโสดาบันขึ้นไป พระพุทธเจ้าทรงสั่งให้ไปประกาศ คือ สอนบรรดาพุทธบริษัทที่เรียกว่า ประกาศพระศาสนาทันที และที่ตรัสว่า ในสถานที่แห่งเดียวกัน เธออย่าไปสองรูป อย่าไปสององค์ ให้ไปองค์เดียว เพราะเวลานั้นพระน้อยมาก ศาสนาเพิ่งจะเกิดใหม่ ๆ

ต่อมาเมื่อองค์สมเด็จพระจอมไตรสอนได้มากขึ้น คือ หนึ่ง คณะแรกก็ได้ **ปัญจวัคคีย์** ฤาษีทั้ง 5 มี **ท่านอัญญาโกณฑัญญะ** **ท่านวัปปะ** **ท่านภัททิยะ** **ท่านมหานามะ** **ท่านอัสสชิ** นี้เป็นชุดแรก ชุดนี้เมื่อได้อรหันต์แล้ว องค์สมเด็จพระทศพลกัศังไปประกาศพระศาสนา ต่อมาพระพุทธเจ้าก็ทรงมาพบพวก **พระยส** **พระยส** นี้มีคณะมาก ทั้งหมดนี้ เมื่อเรียนศึกษาพระพุทธเจ้าเป็นอรหันต์แล้วพระพุทธเจ้าก็ส่งประกาศพระศาสนา มาพบพวก **ภัททวัคคีย์** อีก 30 รูปบ้างพบพวก **ชฎิล** อีกพันรูปบ้าง และก็พบ **พระโมคคัลลาน์** **พระสารีบุตร** ด้วย

รวมความว่าทั้งหัวหน้าคณะและบริวาร เวลานั้นทั้งหมด 2,500 รูปแต่ละองค์เป็นพระอรหันต์หมด จำให้ตื่นบรรดานักเรียนทั้งหลาย คือทุกองค์เป็นพระอรหันต์หมด แต่พอถึงวันกลางเดือน 3 เหตุที่คาดคิดไม่ถึงก็ปรากฏขึ้นนั่นคือ บรรดาพระสงฆ์ที่บวชจากพระพุทธเจ้าโดยตรง และก็เป็นที่อรหันต์ทั้งหมดเข้ามาประชุมที่พระพุทธเจ้าพร้อมกันโดยไม่มีการนัดหมาย เขาเรียกว่า มีเหตุ 3 อย่าง คือ หนึ่ง บวชจากพระพุทธเจ้าโดยตรง สอง เป็นพระอรหันต์ทั้งหมด สามมาประชุมที่พระพุทธเจ้าพร้อมกันโดยไม่มีการนัดหมาย ดังนั้นพระพุทธเจ้าทรงบัญญัติ ทำเหตุให้เกิดขึ้น คือแสดง **โอวาทปาติโมกข์**

ก็รวมความว่า วันสำคัญ **วันมาฆบูชา** คือ เขาเรียกว่า **จาตุรงคสันนิบาต** ย้อนอีกครั้งว่า

1. มีพระสงฆ์ที่บวชจากพระพุทธเจ้าโดยตรง
2. เป็นอรหันต์ทั้งหมด
3. มาประชุมพร้อมกันโดยไม่มีการนัดหมาย พระพุทธเจ้าไม่ได้สั่ง ต่างคนต่างมา

4. พระพุทธเจ้าแสดง โอวาทปาติโมกข์

เขาเรียกว่า **จาตุรคสันนิบาต** สำหรับ **โอวาทปาติโมกข์** มีข้อความยาวแต่ว่าถ้าจะเทศน์ยาว บรรดาท่านพุทธบริษัทก็ปฏิบัติไม่ไหว อย่าเอาถึงขั้นปฏิบัติเลย แต่จำไปก็อาจจะไม่ได้หมดใช้ใหม่ จำได้หมดใหม่ จำหมดแล้วใช้ใหม่ ไม่เหลือเลย ก็รวมความว่า ถ้าเทศน์กันทั้งหมด ก็ไม่เกิดประโยชน์ คนเทศน์ก็เหนื่อยคนฟังก็เมื่อยก็รำคาญ เอาเฉพาะหมวดต้นที่พระพุทธเจ้าตรัสก็แล้วกัน ตรัสเป็นพระบาลีหมวดต้นว่า เธอทั้งหลายในการที่จะประกาศพระศาสนาในที่ได้ก็ตาม ให้สอนเหมือนกันหมดดังนี้ ให้ทำให้เหมือนกัน คือ **สัพพปาปัสสะ อกรรมัง** จงแนะนำให้คนทุกคนปฏิบัติแต่ความดี ไม่ปฏิบัติความชั่ว ละความชั่วทุกอย่าง สอง **กุสลัสสุปสัมปทา** ปฏิบัติเฉพาะความดีทุกอย่าง สาม **สจิตตปริโยทปนัง** ทำจิตให้ผ่องใสจากกิเลส **เอตัง พุทธานสาสนัง** ท่านกล่าวว่า พระพุทธเจ้าทุกองค์ตรัสอย่างนี้เหมือนกันหมด

ก็ขอย้อนอีกครั้งหนึ่งว่า การที่พระพุทธเจ้าตรัสวันนั้น ก็คือ หนึ่ง ให้แนะนำให้ทุกคนละจากความชั่วทุกอย่าง ความชั่วมี 3 ชั่ว ชั่วทางกาย ชั่วทางวาจา และชั่วทางใจ ให้ละเสียทั้ง 3 ชั่ว

ละความชั่วทางกาย ก็คือ หนึ่งไม่ฆ่าสัตว์ สองไม่ลักทรัพย์ สามไปประพฤติผิดในกาม เป็นกรรมบถ 10 ถ้าไม่มีข้อสุรา

ละความชั่วทางวาจามีสี่อย่างคือ หนึ่งไม่พูดปด สองไม่พูดคำหยาบ สามไม่พูดส่อเสียดให้เขาแตกกัน สี่ไม่เพ้อเจ้อเหลวไหล

ทางใจมีสามอย่าง ไม่อยากได้ทรัพย์สมบัติของบุคคลอื่นใดมาเป็นของเราโดยไม่ชอบธรรม และก็ไม่จงล้าวจองผลาญใคร โกรธยังอยู่ แต่ไม่จงล้า จองผลาญ ไม่พยาบาท และมีความเห็นถูก หมายความว่า ยอมรับนับถือคำสอนของพระพุทธเจ้าโดยตรงว่า พระพุทธเจ้าสอนถูก อย่างนี้ชื่อว่า ละความชั่วทั้งกายทั้งวาจา และใจ

ถ้าละความชั่วทั้งทางกาย และทางใจ ทั้ง 3 อย่าง ถ้าละได้อย่างเบาๆ ขึ้นต้น ก็จะเป็นพระโสดาบัน ถ้าจิตใจจะเสียดลงไปหน่อย ก็จะเป็นพระสกิทาคามีต่อมากจากการเป็นพระโสดาบันก็ตีพระสกิทาคามี ทั้งสองประการนี้ เป็นปัจจัยให้ได้เป็นพระอนาคามี เมื่อถึงพระอนาคามีตัดฉันทะกันราคะได้แล้ว ต่อไปก็เป็นอรหันต์ เป็นพื้นฐานที่มีความสำคัญ

ฉะนั้นขอบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน วันนีฟัง **โอวาทปาติโมกข์** ก็จำข้อแรกไว้ว่า เราจะละความชั่วทุกอย่าง คือ

ความชั่วทางกาย หนึ่งไม่ฆ่าสัตว์ สองไม่ลักทรัพย์ สามไม่ประพฤติผิด ในกาม ละความชั่วทางวาจา หนึ่งไม่พูดปด สองไม่พูดคำหยาบ สามไม่พูดส่อเสียด ให้เขาแตกร้างกัน สี่ไม่พูดเพ้อเจ้อเหลวไหลไร้ประโยชน์

ละความรู้สึกละความชั่วทางใจ ก็คือ ไม่อยากได้ทรัพย์สมบัติของบุคคลอื่นใดที่เขาไม่ให้โดยชอบธรรม ประการที่สองความโกรธยังมีอยู่ แต่ไม่จงล้าวจองผลาญใครประการที่สาม ยอมรับ

และปฏิบัติตามคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วยความเคารพ นี่เป็น
โอวาทปาติโมกข์ ข้อที่หนึ่ง

ข้อที่สอง **กุศลัสสุปสัมปทา** ในเมื่อเราไม่ละเมิด ไม่ทำความชั่ว ก็ตั้งใจปฏิบัติความดี ข้อ
ที่หนึ่ง มีเมตตาความรัก และกรุณาความสงสาร หนึ่งเมตตาความรัก สองกรุณาความสงสาร และ
ก็สามมีจิตอ่อนโยน ไม่อิจฉาริษยาใคร ใครได้ดีพลอยยินดีด้วย แล้วก็สี่อุเบกขา วางเฉย เมื่อบุคคล
อื่นเปลี่ยงปล้ำไม่ซ้ำเติม

ขอย้อนอีกครั้งหนึ่งว่า ความดีที่เราจะพึงทำเป็นมหากุศลใหญ่ คือ **พรหมวิหาร 4** ได้แก่
หนึ่ง จิตมีเมตตา ความรัก สอง กรุณา ความสงสาร สามไม่อิจฉาริษยาใคร มีจิตใจอ่อนโยน ใครได้
ดีพลอยยินดีด้วย สี่อุเบกขา วางเฉย ในเมื่อใครเปลี่ยงปล้ำเราไม่ซ้ำเติม

และก็ **สัจจิตปริโยทปนัง** การทำจิตใจให้ผ่องใสจากกิเลส อันนี้ก็พยายามนี้ใช้ **อนุสสติ**
เป็นเบื้องต้น **อนุสสติ** ที่จะพึงใช้ทำจิตใจให้สะอาด ก็คือ หนึ่งนึกถึงความตายเป็นอารมณ์ ให้
ยอมรับตามความเป็นจริงว่า คนก็ดี สัตว์ก็ดี ในโลกเกิดมาทั้งหมดต้องตาย แต่การตายไม่ใช่การถึง
ที่สุดของชีวิต ถ้าบังเอิญกิเลสยังมีอยู่ บาปยังมีอยู่ บาปก็จะพาลงไปสู่ลงอบายภูมิ มีนรกเป็นต้น
ถ้าจิตใจคนบุญกุศล จิตใจก็พาไปสวรรค์ นี้อย่างน้อย

ฉะนั้นเราจะตัดสินใจว่า การตายคราวนี้ก็ถือว่า เราจะตายเพื่อไปสวรรค์ฉะนั้นพยายาม
ตั้งใจไปสวรรค์ทำอย่างไร หนึ่ง นึกถึงความตายไว้ เรียกว่า เราจะไม่ประมาทในชีวิต คิดว่าชีวิตมัน
ต้องตาย ตายเมื่อไรไปสวรรค์เมื่อนั้น

การที่จะไปสวรรค์ได้ก็หนึ่ง มีความยอมารับนับถือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์
ประการที่สอง มีศีลบริสุทธิ์ ตั้งใจสมาทานศีล 5 หรือสมาทานศีล 8 หรือกรรมบถ 10 อย่างใดอย่าง
หนึ่ง เป็นที่เราพอใจ ตั้งใจไว้ โดยเคารพว่า เราจะปฏิบัติแน่ อย่างนี้ทุกคนตายแล้วจะไม่ไปนรก
อย่างต่ำก็ไปสวรรค์ อย่างมีกำลังใจอย่างกลางก็ไปพรหม อย่างมีกำลังใจอย่างสูงสุดก็ไปนิพพาน

นี่คือว่าอันดับแรก คือ **โอวาทปาติโมกข์** นะ ที่มีความสำคัญใน **วันมาฆบูชา** แต่
ความสำคัญอีกอันดับหนึ่ง ก็คือที่พระพุทธเจ้าทรงปลงอายุสังขาร วันนั้นพระพุทธเจ้าทรงปลงอายุ
สังขารที่ **ปาวพเจดีย์**

เวลานั้น ปรากฏว่าพระพุทธเจ้าทรงมีอายุได้ 80 ปี การประกาศพระศาสนาของ
พระพุทธเจ้าในตอนต้นได้ออกสู่มหาภิเนษกรรมณ์ วันแรกที่ออกจาพระราชฐาน **พระยามาร** ก็หา
ห้ามว่า **สิทธัตถะ** เธออย่าไปไหน จงอยู่ในบ้านเมืองของเธอ หลังจากนั้นไป ใน 7 วัน ตำแหน่งพระ
เจ้าจักรพรรดิจะมาถึงเธอความจริง คำว่า ตำแหน่งพระเจ้าจักรพรรดิ หมายถึง เป็นราชาปกครอง
ทั้งโลกไม่ใช่ประเทศใดประเทศหนึ่ง ปกครองหมดทั้งโลก พระพุทธเจ้าทรงปฏิเสธ **พระยามาร** ว่า
เราไม่ต้องการ เราต้องการพระโพธิญาณ **พระยามาร** ก็หลีกไป

ต่อมาเมื่อองค์สมเด็จพระจอมไตรทรงบรรลุนิเชกสัมมาสัมโพธิญาณในตอนต้น พบบรรลุเสร็จ **พระยามาร** ก็มา แล้วบอกว่า **สิทธิ์ตะ** ท่านบรรลุนิเชกสัมมาสัมโพธิญาณเป็นอรหันต์องค์แรกในโลกแล้ว จงนิพพานเสียวันนี้เถอะทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่า การอยู่ต่อไปมีแต่ความลำบาก ร่างกายมันมีการแก่ มันมีการป่วย มีการพลัดพรากจากของรักของชอบใจ ทุกสิ่งทุกอย่างมีแต่ความหนักมีแต่ความเหน็ดเหนื่อย จงนิพพานเสียวันนี้ พระพุทธเจ้าทรงบอกว่า ปาปิยะ ดูกรมารผู้มีบาป ถ้าบริษัทสี่ คือ อุบาสก ภิกษุ ภิกษุณี สี่เหล่ายังไม่บริบูรณ์เพียงใด เราจะยังไม่นิพพาน

ต่อมาองค์สมเด็จพระพิชิตมาร ก็ทรงประกาศพระศาสนาเรื่อยมาสิ้นเวลา 45 ปี วันนี้อยู่ครบ 80 ปีพอดี ปรากฏว่าก่อนที่จะครบ 80 ปีนี้ บรรดาท่านพุทธบริษัทพระพุทธเจ้าร่างกายพระองค์ก็เหมือนคนธรรมดา ที่ว่าเหมือนคนธรรมดาเพราะว่ามีความหิว มีความป่วยไข้ไม่สบาย มีความแก่เหมือนกัน แต่พระพุทธเจ้าแก่ไม่มากเท่าพวกเรา อายุ 80 ปี ถ้าสังเกตให้ดีจะดูหนุ่มกว่าพวกเรา อายุ 40 ปีเพราะจิตท่านเป็นสุข

หลังจากนั้นปรากฏว่าป่วยมาก การป่วยมากของพระองค์คราวนั้นหนักมากทรุดลงมากทุกทีมาวันหนึ่ง สมเด็จพระชินศรีก็พิจารณาว่าร่างกายว่า เราควรจะอยู่ต่อไปหรือควรจะนิพพาน ก็มาพิจารณาดูว่า บริษัทสี่ คือ พระผู้ช่วย คือภิกษุก็ตามพระผู้หญิงได้แก่ ภิกษุณีก็ตาม อุบาสก อุบาสิกาก็ตาม มีบริบูรณ์สมบูรณ์แล้ว มีมากมายพอดีแล้ว เราตถาคตก็เหน็ดเหนื่อยมามาก ควรจะนิพพานจึงได้ทรงตัดสินใจปลงอายุสังขารว่า นับตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป อีก 3 เดือน ข้างหน้า คือวันกลางเดือน 6 เราจะนิพพานระหว่างนางรังทั้งคู่ แห่ง **เมืองกุสินารามมหานคร** พระอรชกถาจารย์อธิบายว่า พระยามารอาราธนาให้นิพพาน แต่ความจริงไม่ใช่ นี่พระพุทธเจ้าพิจารณาตัวเองว่า มันแก่มากเกินไป ร่างกายป่วยไข้ไม่สบายหนักขึ้นอยู่ไปมีแต่ความลำบาก ไม่ลำบากแต่พระองค์คนเดียว คนอื่นเขาลำบากด้วย อีกประการหนึ่งคำสอนใดๆ ที่พระองค์จะทรงวางแหวนไว้ไม่มี สอนหมดทุกอย่างพระอรหันต์เวลานั้นก็มีจำนวนแสน เฉพาะที่พระ ฆราวาสที่เป็นอนาคามี ก็มีปริมาณมาก

รวมความว่า พระอริยเจ้ามากพอที่จะเป็นที่พึ่งของชาวโลกได้ ตัดสินใจว่านับแต่นี้ไปอีก 3 เดือน เราจะนิพพานระหว่างนางรังทั้งคู่ แห่ง **เมืองกุสินารามมหานคร** เมื่อพระองค์ทรงปลงอายุสังขารแล้ว ปรากฏว่าแผ่นดินไหว ต่อมา **พระอานนท์** อยู่ข้างนอก สงสัยก็มาถามพระพุทธเจ้าถึงเหตุแผ่นดินไหว ก็ตรัสว่า แผ่นดินไหวมีเหตุ 8 ประการ แต่วันนี้แผ่นดินไหวเพราะพระองค์ทรงปลงอายุสังขาร ขอเล่าลัดตัดไป

หลังจากนั้นมา พระพุทธเจ้าก็ทรงป่วยหนักขึ้นมาทุกวัน เวลานั้นปรากฏว่าหมอบประจำพระองค์ไม่อยู่ คือ **ท่านชีวกโกมารภัจ** เป็นหมอบประจำพระองค์ของสมเด็จพระบรมครู ไม่ทราบไปไหน บาลีพระอรชกถาก็ไม่ได้บอกพระพุทธเจ้าก็ป่วยหนักเข้ามาทุกวัน แต่มีคนเข้าไปหาท่าน ท่านก็เทศน์ ทั้ๆ ที่ป่วยก็เทศน์ แต่การเทศน์ของท่านในตอนนั้น เลิกเทศน์พระสูตร กับพระชาดก

เทศน์เฉพาะศีล สมาธิ ปัญญา คือ เทศน์เฉพาะธรรมเบื่องปลาย คือ ให้คนรู้จักรักษาศีล รู้จักเจริญสมาธิ รู้จักใช้ปัญญา เพราะจะเป็นปัจจัยให้ช่วยตัวเองได้

ต่อมาไม่ช้าไม่นานเท่าใด ก็ปรากฏว่า **ท่านโกมารภัก** กลับมาจากธูระเมื่อเข้ามาเฝ้าสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เห็นพระพุทธเจ้าทรงป่วยหนักร่างกายซูบซีดมาก ก็ทราบว่าเป็นพระพุทธรูปป่วยหนักครั้งนี้ เห็นท่านจะไม่ไหว แต่ถึงกระไรก็ดี ถ้าเราถวายเป็นเมตตาเดียว โรคก็จะหายทันที พระพุทธรูปจะทรงตัวอยู่ต่อไป **ท่านโกมารภัก** ก็เข้าไปถามพระพุทธเจ้าก่อนว่าทรงเป็นโรคอะไร ถ้าพระพุทธเจ้าบอกโรค ท่านก็ให้ยาเมตตาเดียวก็จะหาย แต่เวลานั้น พระพุทธรูปไม่ทรงยอมบอกว่า เป็นโรคอะไร สำหรับพระพุทธเจ้านี้ เราจะถามอะไรก็ตามนี้ถามได้ 3 ครั้ง **ท่านโกมารภัก** ถาม 3 ครั้ง ท่านไม่ตอบ ก็ต้องเลิกถาม ต่อมาท่านก็คิดว่าถ้าพระพุทธเจ้าไม่บอก เราจะทำยาขึ้นเม็ดหนึ่ง ยามาเมตตาเดียวถ้าพระพุทธเจ้าทรงฉันเราจะทราบทันที พระพุทธรูปจะทรงเป็นโรคอะไร แล้วจะถวายเป็นเมตตาเดียว ก็จะหายจากโรคนี้ทันที

หลังจากนั้น **ท่านโกมารภัก** ก็ทำยาเมตตาขึ้นขึ้นมาเข้าไปถวายองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ปรากฏว่าพระพุทธเจ้าไม่ทรงรับ ถวาย 3 ครั้งไม่รับ **ท่านโกมารภัก** ก็เรียกว่าจวนใจ แล้วก็เสียกำลังใจ เายาไปทิ้งในบ่อน้ำ จะให้ใครกินก็คิดว่าไม่สมควรเอายาไปโยนในบ่อน้ำ ก็เป็นเหตุอัศจรรย์บ่อลึก 9 วา น้ำพุ่งขึ้นมาถึงปากบ่อเป็นของอัศจรรย์

หลังจากนั้น องค์สมเด็จพระภาควันต์ก็ทรงประกาศพระศาสนา ตามกำลังที่พึงทำได้ เรียกว่าใครมาก็ตาม ใครมาก็เทศน์ ใครมาก็สอน เมื่อถึงวันขึ้น 14 ค่ำเดือน 6 วันรุ่งขึ้นจะเป็นวันนิพพานของพระพุทธเจ้าที่ **กุสินารามหานคร** พระพุทธรูปจึงทรงประกาศให้ **พระอานนท์** ประกาศกับพระว่า วันนี้เราจะไป **เมืองกุสินารามหานคร** พระสงฆ์ทั้งหมดมีเฉพาะพระอรหันต์จริงๆ 2 แสนเศษ พระโสดาบัน สกิทาคามี อนาคามี ทั้งหลายมีต่างหาก และก็มีพระปุณฺณต่างหาก คิดตามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป

รวมความว่า การไปคราวนั้น พระจริงๆ เกือบล้านองค์ไปที่บ้าน **นายจุนท์** แต่ว่าพอไปในระหว่างกลางทาง ระยะทางที่ไประหว่าง **ปาวาพเจตีย์** ถึง **กุสินารามหานคร** ใช้เวลาเดินทางยาว 120 โยชน์ พระพุทธรูปเดินไปแค่ 60 โยชน์ 60 โยชน์เราก็เดินไม่ไหวแล้วนะ **ตาหง่า** นะ ก็ปรากฏว่าพระพุทธเจ้าทรงกระหายน้ำจัด หิวน้ำ ก็บอก **พระอานนท์ อานันทะ** ดูกร **อานนท์** เธอจงไปสั่งขมาฏิตรงนี้ตภาคตจะนั่ง ตภาคตกระหายน้ำเหลือเกิน และมีความเหน้อยมาก

เมื่อสมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสดังนั้น **พระอานนท์** ก็ไปสั่งขมาฏิตรงแล้วปรากฏ **พระอานนท์** ร้องให้ ตอนนั้นเพราะว่าพระพุทธเจ้าเดินทาง 60 โยชน์ไม่เคยบอกว่าเหน้อย วันนี้พระพุทธเจ้าทรงบอกว่าเหน้อย ท่านเสียใจ เวลานั้นสมเด็จพระจอมไตรยังมีพระบัญญัติว่า **อานานันทะ** ดูกร **อานนท์** ตภาคตกระหายน้ำมาก จงไปตักน้ำมา เราจะฉันน้ำ

พระอานนท์ ก็นำบาตรไป จะตักน้ำในแม่น้ำใกล้ๆ แต่ปรากฏเวลานั้น แม่น้ำมันเหลือต้นน้ำมันลง เดือน 6 หน้าแล้ง น้ำในคลองตื้นมาก แต่ปรากฏว่ามีเกวียน 500 เล่ม ผ่านก่อนหน้าไปสักประเดี๋ยวดีเดียว เมื่อ **พระอานนท์** ไปถึงปรากฏว่าน้ำขุ่นคลั้ก ไม่กล้าจะตักถวายพระพุทธเจ้า จึงกลับมาใหม่พระพุทธเจ้าจึงถามว่าทำไมไม่ได้นำมา **พระอานนท์** ก็บอกว่า เวลาที่ เกวียน 500 เล่มมันผ่านไป น้ำขุ่นมาก ไม่กล้าจะตักถวาย องค์สมเด็จพระจอมไตรบอกว่า **อานันท์** ดูกร **อานนท์** ไปตักมาเถอะ ตถาคตกระหายมาก ตอนนี **พระอานนท์** กลับไปปรากฏว่า ใต้น้ำที่ขุ่นมันใสแจ๋วขึ้นมาทันที เหมือนน้ำแก่งสารส้มหรือน้ำฝน **พระอานนท์** เห็นเป็นอัศจรรย์ ก็ตักนำมาถวายองค์สมเด็จพระทศพล

เมื่อถวายแล้ว พระพุทธเจ้าฉันแล้ว ก็กราบทูลองค์สมเด็จพระประทีปแก้วว่า ภัตเต ภควา ข้าแต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญ พระพุทธเจ้าข้าวันนี้มีเหตุอัศจรรย์ คือ น้ำขุ่นคลั้กเมื่อ ก็นี้ ข้าพระพุทธเจ้ากลับไปใหม่ ใสเป็นเหมือนตาตึกแต่น พระพุทธเจ้าบอกว่า **อานันท์** ดูกร **อานนท์** นี่เป็นเพราะกรรมของกรรมที่ตถาคตทำไว้แล้วในชาติก่อน

นี่แหละ บรรดาท่านพุทธบริษัท เวลาทำน้ทั้งหลายจะป่วยไข้ไม่สบายก็นึกถึงพระพุทธเจ้า บ้างนะ ว่ากรรมทุกอย่างที่เราทำมาแล้วในกาลก่อน มันให้ผลกันเราทุกอย่าง แม้แต่พระพุทธเจ้า มันก็ไม่เว้น ท่านก็บอกว่า สมัยชาติก่อนโน้นระหว่างที่เป็นพระโภทิสต์ ระหว่างนั้นเกิดเป็นลูกของ ชวานาคคนจน พอถึงเวลาเที่ยงพ่อแม่ก็ปลดควายจากไถ ให้นำควายไปกินน้ำ เมื่อควายไปถึงที่น้ำ เป็นบ่อเล็กๆ ใบบ่อตื้นควายนะ มันมี 2 บ่อติดๆ กัน บ่อหนึ่งน้ำขุ่น บ่อหนึ่งน้ำใสควายก็จุ่มปากไปที่ น้ำขุ่น ท่านเป็นเด็กก็จริงแท้ แต่มีความคิดว่า ควายมีความเหนียวมากไม่ควรจะกินน้ำขุ่น ควรจะ กินน้ำใส จึงดึงสะพานย้ายปากควาย ย้ายมาบ่อน้ำใส ตอนหลังนี้องค์สมเด็จพระจอมไตรจะเสวย น้ำ เกวียน 500 เล่มผ่านไป น้ำก็ขุ่นคลั้ก พระอานนท์ไม่ตักมา เมื่อกลับไปใหม่ปรากฏว่าน้ำใสแจ๋ว นี่เป็นอานิสงส์ที่ให้ควายกินน้ำใส แต่ชักปากควายจากน้ำขุ่นให้อดน้ำสักประเดี๋ยวนึง

เอาละ ท่านพุทธบริษัททั้งหลาย เวลาที่จะพูดกันก็รู้สึกจะหมดแล้ว หลังจากนั้นไปองค์ สมเด็จพระประทีปแก้วก็ไปบ้าน **นายจุนท์ นายจุนท์** ก็ทำภัตตาคารถวายวันรุ่งขึ้น นั่นก็ หมายความว่า ใช้เนื้อสุกรอ่อนดังเราทราบกัน แต่ก่อนที่จะใช้เนื้อสุกรอ่อน อาหารนั้นมันมีหลาย อย่าง เนื้อหมูมีอย่างหนึ่งที่เป็นพิเศษ เวลานั้นปรากฏว่าเทวดากันพรหม นางฟ้าทั้งหลาย เอา อาหารทิพย์ลงมาโปรยปราย คือ อาหารทิพย์นี้ ธาตุของพระสงฆ์ไม่สามารถจะย่อยได้ จะย่อยได้ก็ แต่ธาตุของพระพุทธเจ้าพระองค์เดียว พระพุทธเจ้าตรัสว่า **นายจุนท์** อาหารที่มีเนื้อสุกรอ่อน เมื่อ ทำสำเร็จ เธอจงถวายตถาคตแก่ผู้เดียว อย่าให้คนอื่น เมื่อตถาคตฉันเหลือเท่าใดให้ฝังดินให้หมด อย่ากินกัน มีอันตราย

หลังจากนั้นตอนสายๆ องค์สมเด็จพระจอมไตรก็ลงไปสู่วิหาร ปรากฏว่าเวลานั้น พระพุทธเจ้าทรงประชวรมากอยู่แล้ว องค์สมเด็จพระประทีปแก้วก็เข้าที่บรรทม ขณะที่เข้าที่

บรรทมพระถวายนานพัดอยู่ เวลานั้น เทวดาก็ดี นางฟ้าก็ดีบูชาสมเด็จพระบรมครูด้วยดอกชบาใหญ่ๆ ไปรยปรายจากสวรรค์ เวลาใกล้รุ่งสมเด็จพระทรงธรรมบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ทรงนิพพาน

เอาละ บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน เวลามาเตือนบอกว่าครบ 30 นาทีแล้ว ในที่สุดอภิมภาก็ขอเตือนบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ว่าวันนี้เป็นวันสำคัญพุทธศาสนามาประชุมกัน จึงจำความสำคัญของพระศาสนาไปเพื่อตัวเองคือหนึ่ง **สักกายทิฎฐิ** จงมีความรู้สึกตามความเป็นจริงว่าชีวิตนี้ต้องตายประการที่สองถ้าเราจะตายชาตินี้เราไปอบายภูมิให้ทุกคนตั้งใจยอมรับนับถือ พระพุทธเจ้าพระธรรม พระอริยสงฆ์ด้วยความเคารพ และจงมีศีล 5 ก็ตาม กรรบท 10 ก็ตาม ศีล 8 ก็ตาม อย่างใดอย่างหนึ่งตามที่ชอบ ปฏิบัติให้ครบให้ทรงตัว

พระธรรมเทศนา เรื่อง อานิสงส์บุญ

แสดงเมื่อ

วันอังคารที่ 18 กรกฎาคม 2532

ณ โถงศาลา วัดบวรนิเวศวิหาร กรุงเทพมหานคร (3 จบ)

ท่านั่ง สักคตส ทานันตีสิตี

ณ โอกาสบัดนี้ อาตมภาพจะแสดงพระสัทธรรมเทศนาเนื่องในวันสำคัญคือวันเข้าพรรษา เพื่อเป็นเครื่องโสรจสรองคครัทธาบารมีของบรรดาท่านนริศราทานบดิ่งทั้งหลาย ที่ท่านทั้งหลาย ตั้งใจกันมาหลายจังหวัด จังหวัดภาคเหนือสุดมาจาก เชียงราย ภาคใต้สุดมาจาก นราธิวาส มีหลายคน แล้วก็ทางทิศตะวันตกตั้งแต่ทาง กาญจนบุรี ตะวันออกมี จันทบุรี เป็นต้น เป็นอันว่า บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย ตั้งใจบำเพ็ญกุศลด้วยดี ในศาสนาขององค์สมเด็จพระชินศรี

วันนี้ก็จะขอเทศน์อานิสงส์ทุกอย่างโดยย่อ เพราะว่าบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย บำเพ็ญกุศลหลายอย่างด้วยกัน เป็นต้นว่า วันนี้บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายตั้งใจถวายเป็นสังฆทานเป็นใหญ่ ก็รวมความว่า ถวายผ้าวัสสิกสาฎกก็เป็นสังฆทาน ถวายภัตตาหารก็เป็นสังฆทาน จัดของต่างๆ มาถวายพระเมื่อกี้นี้ก็เป็นสังฆทาน ถวายภัตตาหารก็เป็นสังฆทาน จัดของต่างๆ มาถวายพระเมื่อกี้นี้ก็เป็นสังฆทานทั้งหมดปรากฏว่าวันนี้บรรดาท่านพุทธบริษัทปรารถนาสังฆทานเป็นสำคัญก็ขอนำเอา อานิสงส์สังฆทาน เป็นตัวอย่างมาแสดงแก่บรรดาท่านพุทธบริษัท

ในสมัยที่องค์สมเด็จพระทวงสวัสดิโสภาคย์ยังดำรงพระชนม์อยู่ วันนั้นเวลานั้นอัครสาวกขององค์สมเด็จพระบรมครู คือ พระสารีบุตร วันหนึ่งท่านได้ไปเที่ยวเมืองนรก ความจริงพระอรหันต์นี้ส่วนใหญ่ท่านไปกันทุกคืน ไปสวรรค์บ้าง ไปพรหมโลก ไปนรกบ้าง เป็นปกติ ที่เป็นอย่างนี้ เพราะว่าการคุยกับเทวดา การคุยกับนางฟ้า คุยกับพรหมเป็นความสุขของพระอรหันต์

คืนวันนั้นปรากฏว่า พระสารีบุตร ไปเมืองนรก ไปดูนรกหลายๆ ชุม กลับย้อนขึ้นมา แคนเปรต เวลานั้นอัครสาวกขององค์สมเด็จพระบรมครูโลกเชษฐเห็นเปรตผู้หญิงคนหนึ่งผอม แล้วก็ผิวดำ กำลังนั่งเอมมือเช็ดผ้าดั่งผ้าไปดั่งผ้ามาอยู่เพราะปรากฏว่าถ้าเธอวางผ้าเมื่อไร เวลานั้นไฟไหม้ตัวเมื่อนั้น ก็จำเป็นต้องดิ่งยึดเข้ายึดออกตามธรรมดาของผ้า วางไม่ได้

พระสารีบุตร เห็นเข้าก็จำได้ว่า หญิงคนนั้นเคยเป็นมารดาของท่านมาเมื่อ 100 ชาตที่ผ่านมา เป็นอันว่า มารดาท่านคนนี้เป็นคนมีมิจฉาทิฎฐิ มีความเห็นผิด ไม่ยอมคิดทำบุญทำกุศล ฉะนั้นอัครสาวกขององค์สมเด็จพระทศพลก็เข้าไปยื่นโถใส่ แต่ยื่นโถใส่ๆ แล้วก็ไม่พูด ยืนเฉยๆ เวลานั้นหญิงคนนั้นเห็น พระสารีบุตร เข้าก็จำได้ว่า พระองค์นี้เมื่อ 100 ชาตที่ผ่านมา ไม่ใช่ 100 ปีนะ 100 ชาตที่ผ่านมาเราเคยเป็นมารดาของท่าน เธอจึงถาม พระสารีบุตร ว่า พระคุณเจ้าจำฉันได้ไหม

อันนี้เป็นลีลาของพระท่านเหมือนกัน บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท **พระสารีบุตร** ก็ถามว่า เธอกับฉันรู้จักกันมาตั้งแต่เมื่อไร อันนี้พระนะ พระรู้แล้วต้องทำเป็นไม่รู้อยู่เสมอ หญิงคนนั้นก็บอก ว่า เมื่อ 100 ชาตที่ผ่านมา ฉันเคยเป็นมารดาของท่าน แต่ว่าท่านเองเป็นคนใจบุญ ใจกุศล ชอบให้ ท่านรักษาศีลแต่ฉันนี่เป็นคนใจบาปหยาบซ้ำ ไม่ชอบให้ท่าน ไม่ชอบรักษาศีล ชอบแต่ทำบาปตาย จึงไปเกิดเป็นสัตว์นรก พันจากนรกก็มาเป็นเปรต

พระสารีบุตร ก็ถามว่า แล้วเธอต้องการอะไร หญิงคนนั้นหญิงเปรตก็บอกว่า ถ้าท่านจะ สงเคราะห์ฉันวันรุ่งขึ้นต่อไป ขอท่านจงบิณฑบาตแล้วให้ถวายสังฆทาน แก่พระสงฆ์พระสาวกของ องค์สมเด็จพระสมณโคดม **พระสารีบุตร** ก็รับคำ

มาตอนเช้าท่านไปบิณฑบาตกลับมาท่านมีบริษัทของท่าน ลูกศิษย์ทั้ง 500 องค์ บิณฑบาตได้ของมากก็ได้ของไม่มาก เมื่อเวลานั่งฉันข้าว ท่านฉันนอกวงจากพระ ฉันองค์เดียว พระ ตั้งเป็นวงกัน ท่านก็นำใบไม้มาใบหนึ่ง เพราะท่านอยู่ป่าเอาใบไม้มาแล้วหยิบ เอามือหยิบข้าวชนิด หนึ่งใส่ใบไม้ แล้วก็กับชนิดหนึ่งใส่ใบไม้แล้วก็ประเคนพระ หลังจากนั้นก็นำน้ำ 1 ฝาบาตร ประเคนพระ ไม่มีขึ้น แล้วเอาผ้ากว้างยาวคือประเคนพระ เพราะว่าผ้ากว้างคือยาวคือนี้บรรดา ญาติโยมพุทธบริษัทในศาสนาพุทธจะถือว่าเป็นผ้าจีวรแล้ว เป็นผ้าที่มีความสำคัญ

เมื่อถวายพระหมดแล้ว ต่อจากฉันแล้วเสร็จท่านก็มาชวน **พระอนุรุทธ พระอานนท์ พระโมคคัลลาน์** เป็นต้น ชวนกันสร้างศาลาคณะหลัง คำว่าศาลาก็เพิงมาแขน เขาเสากิ่งไม้ปัก เป็นเสา 4 เสา คณะหลัง เอาไม้พาดเข้าเอาใบไม้มุง หลังจากนั้นเสร็จก็ต่างคนต่างอุทิศส่วนกุศล

พอเวลากลางคืนบรรดาท่านพุทธศาสนิกชน คืนนั้น **พระโมคคัลลาน์ พระโมคคัลลาน์** กำลังนั่งเจริญกรรมฐานอยู่ ก็ปรากฏว่ามีนางฟ้าคนหนึ่ง **พระโมคคัลลาน์** นี้ตามปกติทำไปเที่ยว สวรรค์ เทียบนรก แต่วันนั้นท่านไม่ทันจะไป พอกำลังนั่งเจริญสมาธิ พอจิตเริ่มสงบ ประเดี๋ยวเดียว อนุญาตโยมหายใจเข้าไม่ทันหายใจออก อรหันต์ก็สงบแล้ว ก็ปรากฏว่ามีนางฟ้าคนหนึ่ง มีแสง สว่างมากเต็มจักรวาล เครื่องประดับประดาก็สวยงาม ร่างกายก็สวย มีวิมาน มีสระโบกขรณีลอย มาด้วย เข้ามาถึงแล้ว **พระโมคคัลลาน์** ก็ถามว่า ภคินี ดูกร น้องหญิงเธอมาจากไหน เธอก็ตอบว่า ฉันมาจากสวรรค์ **ชั้นดาวดึงส์** ท่านถามว่า เธอทำบุญอะไรไว้มีทิพย์มากอย่างนี้ วิมานของเธอ ก็ สวย เป็นวิมานทองคำ สระโบกขรณีก็สวย เครื่องแต่งกายก็สวย รูปร่างหน้าตาก็สวย แสงสว่างมาก

นางฟ้าองค์นั้นก็กล่าวตอากับสาวกขององค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคว่า ท่านผู้เจริญ ฉัน เคยเป็นแม่ของ **พระสารีบุตร** เมื่อ 100 ชาตที่ผ่านมา เวลานั้นฉันเป็นคนใจบาปอกุศล ไม่ชอบ ทำบุญทำกุศล ไม่ชอบให้ท่านรักษาศีล ชอบแต่ทำบาปส่วน **พระสารีบุตร** ชอบให้ท่าน ชอบรักษาศีล ทำแต่บุญ อารมณ์คนทั้ง 2 คนนี้ต่างกัน ฉันตายจากความเป็นมนุษย์ก็ไปเกิดเป็นสัตว์นรก เมื่อ พันจากสัตว์นรกก็มาเป็นเปรต เมื่อคืนที่แล้วมานี้ **พระสารีบุตร** ไปพบฉันและตอนเช้าได้ถวาย สังฆทานข้าวสุกชนิดหนึ่ง กับข้าวชนิดหนึ่ง ใส่ใบไม้ เอน้ำ 1 ฝาบาตร แล้วก็ผ้าผืนหนึ่ง

กับข้าว กับข้าวชนิดหนึ่งเป็นเหตุให้ฉันได้ร่างกายเป็นทิพย์ น้ำ 1 ฝาบาตรเป็นเหตุให้ฉันได้
สระโบกขรณี แล้วก็ผ้ากว้างคืบยาวคืบเป็นเหตุให้ฉันได้เครื่องประดับประดาอันเป็นทิพย์ ท่านทั้ง 4
สร้างศาลาเพิงหมาแหงนคนละหลัง ทำง่าย ๆ อุทิศส่วนกุศลให้ฉัน เป็นเหตุให้ฉันได้วิมาน

เมื่อ **พระโมคคัลลาน์** ทราบดังนั้นแล้ว ผลที่สุดก็คุยกันพอสมควรนางก็ลากกลับ นี่แหละ
บรรดาท่านพุทธบริษัท วันนี้ทุกท่านส่วนใหญ่ตั้งใจถวายสังฆทานอย่าลืมนะว่าของทุกอย่างที่ถวาย
ทั้งหมดนี้ เป็นสังฆทานกับวิหารทาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเครื่องชุดสังฆทานนะเป็นสังฆทานแน่ แต่
ว่าปัจจัยของบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท เงินนะ คำว่าปัจจัยคือเงิน เป็นผล 2 อย่าง คือเป็นผลของ
สังฆทานและวิหารทาน

เป็นอันว่า ส่วนใดที่เป็นสังฆทาน ก็จะมีอานิสงส์เช่นเดียวกับมารดาของ **พระสารีบุตร** แต่
ว่าของสังฆทานของบรรดาท่านพุทธบริษัทดีกว่าสมัย **พระสารีบุตร** ท่านถวายมาก ก็เป็นอันว่า
เรื่องบาป เรื่องบุญคุณโทษประโยชน์ไม่ใช่ประโยชน์ส่วนใหญ่ บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย
ทราบแล้ว

ต่อมาก็ขอพูดถึงเรื่อง **อธิษฐานบารมี** คำว่า **อธิษฐานบารมี** คือการตั้งใจนึกใจไว้ว่า การ
ทำบุญคราวนี้เราต้องการผลอะไร หลายท่านต้องการผลไปนิพพานอันนี้มันได้แน่ ทุกคนปรารถนา
สวรรค์ก็ได้ พรหมโลกก็ได้ แต่บางท่านอาจจะยังไม่ปรารถนานิพพาน ไม่ปรารถนาสวรรค์ ไม่
ปรารถนานรก ต้องการความร่ำรวยก็ได้เหมือนกัน ดูตัวอย่าง **พระอนุรุทธ** ซึ่งเป็นสาวกขององค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าศักดิ์ศรีท่านเป็นน้องพระพุทธรูปเจ้าเป็นลูกของอาในชาติก่อนๆ **ท่าน**
อนุรุทธ ทำบุญอะไรก็ตามที เมื่อทำบุญเสร็จก็อธิษฐานสั้นๆ ว่า ขอผลบุญนี้ จงสำเร็จแก่ข้าพเจ้า
ด้วย การที่ว่าข้าพเจ้าต้องการสิ่งใดขอให้ได้สิ่งนั้นสมความปรารถนา แต่ท่านไม่ได้พูดอย่างนั้น
ท่านว่า **ขอผลบุญนี้จงบันดาลให้คำว่า ไม่มี จงอย่าปรากฏแก่ข้าพเจ้า** อธิษฐานดีไหม ขอ
ง่าย ๆ เพราะการให้ท่านก็ดี การรักษาศีลก็ดี การฟังเทศน์ก็ดี มันมีอานิสงส์ 3 อย่างนี้ อย่างใดอย่าง
หนึ่งเวลาท่านทำเสร็จท่านบอกว่า ขอผลบุญนี้จงบันดาลให้ข้าพเจ้าได้อย่างนี้ คือว่าเกิดทุกชาติถ้า
ยังไม่ถึงพระนิพพานเพียงใด คำว่าไม่มีจงอย่าปรากฏแก่ข้าพเจ้า อธิษฐานแค่นี้

ต่อมาในชาติสุดท้าย และทุกๆ ชาติที่ผ่านมา คำว่าไม่มีไม่มีแก่ **พระอนุรุทธ** หมายความว่า
ต้องการอย่างใด ได้อย่างนั้นสมความปรารถนา มาชาติสุดท้ายในสมัยที่เป็นเด็ก ท่านก็ไปเล่น
ขลุ่ยกับเพื่อน ตามธรรมดาถึงเวลากลางวัน มารดาก็ส่งขนมไปให้กิน เลี้ยงเพื่อนด้วยกินเองด้วย
แต่มาวันหนึ่งปรากฏว่า ไข่ของที่จะทำขนมมันไม่มีถึงเวลาท่านก็ให้คนรับใช้มาบอกมารดาบอกว่า
ไม่ต้องการขนมจะกินด้วยเขาไปเลี้ยงเพื่อนด้วย มารดาก็บอกว่าวันนี้ขนมไม่มี คนรับใช้ก็ไปบอกว่า
เวลานี้ขนมไม่มี ท่านบอกให้ไปบอกแม่เยอะ ฉันจะกินขนมไม่มี เอาเข้าอีกเพราะคนไม่เคยไม่มี

เมื่อเป็นอย่างนี้แล้วมารดาก็อยากจะให้ลูกชายทราบว่า ขึ้นชื่อว่าความเป็นอยู่ของคน สัก
วันหนึ่งข้างหน้าต้องมีการขาดแคลน คำว่าเศรษฐกิจย่อขาดไป มันเป็นอย่างนั้น เวลานี้ของทำขนม

ไม่มี แต่ลูกชายเราอยากกินขนมไม่มี เพราะเคยไม่เคยอด จึงต้องการให้ความไม่มีปรากฏแก่ลูกชาย ให้ลูกชายรู้ว่า ใส้สิ่งที่มีไขมันมีอยู่ จึงนำถาดเปล่าๆ มาวางเข้า แล้วก็นำถาดเปล่าๆ อีกลูกหนึ่งมาปิดฝาข้างบน แล้วให้คนใช้ไปให้แก่ลูกชาย เพื่อให้ลูกชายจะได้ทราบว่า ขนมไม่มีคือมันไม่มีขนม

แต่ว่าเวลานั้นปรากฏว่าขณะที่คนใช้นำถาดไป เทวดาที่รักษาตัว **พระอนุรุทธ** มีความร้อนใจคิดว่าวันนี้ถ้า **พระอนุรุทธ** ไม่ได้ขนม เราจะหิวแตก 7 เสี่ยงเพราะคำอธิษฐานบารมีของท่านเป็นอย่างนี้ จำเป็นต้องให้ถาดท่านมีขนม จึงบันดาลขนมทิพย์ให้ปรากฏเต็มถาด เมื่อไปถึงแล้วก็ปรากฏว่าขนมมันเต็มถาดและเป็นขนมที่หอมและหวานมากกินอร่อยกว่าทุกวัน

เป็นอันว่าถึงเวลากลับบ้าน **พระอนุรุทธ** ก็ถามแม่ว่า ถ้ามารดาท่านเป็นเจ้านะถามว่าทุกๆ วันนะ แม่ไม่เคยรับลูกเท่าวันนี้รึ มารดาก็ถามว่า เป็นอย่างไร ท่านบอกว่าทุกวันขนมที่อร่อยอย่างวันนี้ทำไมแม่ไม่ทำ ทำแต่ขนมที่อร่อยไม่เท่าวันนี้ วันนี้ขนมอร่อยมาก

ก็รวมความว่า มารดาก็ทราบว่าบุญญาธิการของลูกนี้มีมาก ทุกวันที่ลูกต้องการขนมก็เลยทำขนมไม่มีส่งไป แม่ไม่ต้องทำเอาถาดเปล่าวางเข้า เอาถาดเปล่าปิดแล้วก็ส่งให้ลูกไป เทวดาก็ต้องทำขนมทุกวัน นี่รวมความว่าอธิษฐานบารมีนี้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทมันได้กันแน่

ต่อแต่นี้ไป ก็จะขอเทศน์เรื่องย่อๆ วันนี้เอาย่อๆ หหมดนะ วันนี้มีญาติโยมทุกคน ตั้งใจมาในงานฉลอง **พระเจ้าพรหม** ก็ขอนำเรื่องราวของ **พระเจ้าพรหม** มาเทศน์แก่บรรดาท่านพุทธบริษัทฟัง คำว่า **พระเจ้าพรหมมหาราช** **พระเจ้าพรหม** นี้เป็นลูกชายของ **เจ้าฟ้าจักราช** ครอง **เชียงใหม่** ตระกูลนี้ต้นตระกูลเดิมก็คือ พระเจ้า เดียวก่อน เอย ต้นตระกูลเดิมก็ไม่ต้องเอากันนะ มันไกลมากไป มันหลาย 30 รัชกาลกว่าจะถึง **พระเจ้าพรหม** **เจ้าฟ้าจักราช** เขาเป็นอันว่าต้นตระกูลเดิม กันมาปกครองกันมาเรื่อย 30 รัชกาลเศษไม่มีการบรรพชาฆ่าฟัน ไม่มีการกบฏ มีความเป็นอยู่ด้วยความปกติ

ต่อมาถึงสมัย **เจ้าฟ้าจักราช** มีอายุ 20 ปี พระราชบิดา ขึ้นครองราชย์สมบัติเวลานั้นไทยเรามีความอ่อนแอ เพราะไม่มีสงครามไม่เคยคิดรบ มีเมืองขึ้นมากและในช่วงนั้น **ขอมดำ** คือ **มอญ** **หริภุญชัย** คือ **ลำพูน** ขึ้นเป็นเมืองขึ้นอยู่ก่อนเกิดแข็งเมืองขึ้นมา เขารวบรวมกำลัง ฝึกบรี้ออาหารดี มีกำลังอาวุธดี เขาพร้อมก็ยกทัพจะไปตีเชียงใหม่ **เจ้าฟ้าจักราช** พระราชบิดาของ **พระเจ้าพรหมมหาราช** ก็นำกำลังกองทัพที่มารับศีลที่ **พะเยา**

ในที่สุดก็สู้สู้ไม่ได้ แพ้ ขอมยึดประเทศได้ขับไล่คนไทยทั้งหมด ทั้งผู้หญิงผู้ชาย ทั้งเด็กทั้งคนแก่ เวลานั้นคนไทยที่นั่นมีประมาณ 100,000 คนขึ้นไปอยู่ทางด้าน **แม่สาย** มีเนื้อที่แคบๆ ไปอยู่ใหม่ๆ บ้านเรือนมันก็ไม่มิต้องอาศัยต้นไม้อยู่ ข้าวก็ต้องกินหุงกระหะรวมกัน มีความลำบากมากแล้วขอมก็บังคับให้คนไทยต้องส่ง เครื่องบรรณาการคือ ทองคำปีละ 4 ชั่ง ทองคำหนักปีละ 4 ชั่ง

นะ ไม่ใช่เล็กน้อยนะ ชั่งละ 80 บาท เวลานั้น **พระเจ้าฟ้างคราช** เองก็ต้องไปร่อนทองคำเหมือนกัน แต่ร่อนได้หาได้ก็มีความลำบาก

ต่อมาขณะที่พระองค์ออกไปจากเมืองแล้วก็คลอดบุตร คือภรรยาคลอดบุตร 1 คน จึงให้นามว่า **ทุกขิตะ** เพราะเกิดในระหว่างที่มีความทุกข์ ท่านมีอายุ 20 ปี **พระเจ้าฟ้างคราช** ต่อมาเมื่ออายุ 22 ปี ก็คลอดบุตรอีกคนหนึ่ง รูปร่างหน้าตาสวยงาม ผิวเหลืองทรวดทรงดี รูปร่างคล้ายๆ พรหม จึงให้นามชื่อว่า **พรหม** คือคำว่า **พระเจ้าพรหม**

ตอนนี้บรรดาท่านพุทธบริษัท ขอย้อนกลับไปต้นเสียใหม่ก่อน ในสมัยที่ขอมเข้าปกครอง เชียงแสน เวลานั้นเขตที่ขอมอยู่นะ คนไทยเข้าไปไม่ได้ทั้งๆ ที่เป็นเมืองไทยเก่า มันห้ามทุกอย่าง รุกรานทุกอย่าง แล้วมีความต้องการอะไร คนไทยต้องหาให้ มีความเจ็บแค้นมาก มีความลำบากมาก

ต่อมาวันหนึ่งก็มีสามเณรน้อยองค์หนึ่ง มีอายุประมาณ 10 ปีเศษๆ ไม่ถึง 15 ปี เข้าไปบิณฑบาตในเมืองหลวงของขอม ในเมื่อพระราชามือเมืองหลวงของขอมทราบว่าเป็นลูกคนไทยก็สั่งขับไล่เณรสมาบัติ ก็มีความโกรธคิดว่าขอมนี้มีความใจร้ายมาก ทั้งๆ ที่ประเทศนี้เป็นประเทศของไทยเดิมมาก่อน แล้วขอมก็มาปกครองไม่ทันจะถึงปี ใช้อำนาจเพียงนี้ ในเมื่อเณรไม่ได้ข้าว ไม่ได้ข้าวจากขอม ก็ไม่ไปหาข้าวจากคนไทย ตั้งใจอธิษฐานจิตตั้งสมาธิ ยืนอาบาตรเทินหัว ตั้งใจคิดว่า ถ้าชาติหน้ามีจริง เราขอเกิดมาเป็นคนไทยใหม่ คิดจะฆ่าขอมทั้งหมด หลังจากนั้นก็จะรับ **นิวรรณ์ 5** ประการ อารมณีนี่ทั้งไปก่อน อธิษฐานแล้วก็ทิ้งไป ตั้งใจเจริญญาณสมาบัติ คือทั้ง **นิวรรณ์ 5** ประการคือ

1. กามฉันทะ ไม่มีในจิต ปลงสงบ
2. ความโกรธไม่มี
3. ความง่วงไม่มี
4. ความฟุ้งซ่านไม่มี
5. แล้วความสงสัยไม่มี

ตั้งใจคิดว่าเวลานี้ต้องการทำสมาธิ ก็จับ **อานาปานุสสติกรรมฐาน** กับ **พุทธานุสสติ** ทั้งอารมณ์นิวรรณ์ ยืนเจริญญาณในที่ที่สุด อดอาหาร ฌานก็ตั้งอยู่ เณรก็ตายล้มลงตาย เมื่อตายจากความเป็นเณรเพราะอาศัยทรงฌานและจิตใจตั้งแบบนั้นก็ไปอยู่ที่พรหม ในเมื่อไปเกิดที่พรหม ชั่วคราว ชั่วเวลาไม่กี่วันนัก ก็จุติจากพรหมมาเกิดเป็นลูก **พระเจ้าฟ้างคราช** ตามคำอาฆาตที่ต้องการไว้

ที่นี้บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายอาจจะสงสัยว่า ฌานสมาบัติขึ้นกับความอาฆาต มันไม่ได้ขึ้น ความอาฆาตมีอยู่ มีความโกรธ จะมีฌานสมาบัติได้ยังไงอย่าลืมนึกว่าผู้ทรงฌานนี้เขา

สามารถระงับจิตใจได้ในเมื่อความโกรธมีอยู่ เวลาทรงฌานจะตัดความโกรธทิ้งไปจากใจ ที่นี้ความรักมีอยู่ ก็ตัดความรักไปจากใจชั่วคราวเวลานั้นปล่อยจิตว่างจากอารมณ์ จิตทรงอารมณ์ได้

ในเมื่อพระเจ้าพรหมเกิดมาแล้ว ได้ 2-3 ปี เวลาเกิดมาเวลานั้นก็ปรากฏว่ามีเด็กที่เกิดพร้อมกัน 250 คน พระราชบิดาก็นำเด็กพวกนั้นมาให้เป็นเพื่อน ในขณะที่เป็นเด็กๆ ก็ชอบเล่นในการรบ ตั้งกองทัพ 2 ทัพ รุกบ้าง รับบ้าง ตามเรื่องวิธีการรบ ต่อมาเมื่อโตขึ้นอายุพอได้ 12 ปี ก็มีความรู้สึกว่ พระคพวกมีความรู้แก่กล้ามากในเรื่องการรบ จึงวางแผนจะกู้ประเทศตั้งแต่อายุ 12 ปี สั่งให้คนทุกคนรวมกันชุดสระใหญ่ สระน้ำนะ และทำน้ำไหลเข้ามาจาก **แม่สาย** ที่ว่าในเมือง **เวียงสัทท** นั้นไม่ยอมให้ขาดน้ำ แล้วก็ทำทุกอย่างเพื่อการรบ ฝึกปรีทหารในเขตภูเขาของจังหวัดนี้ เพราะเป็นที่ล้อมรอบรวมเสบียงอาหารหมด ในเมื่อเห็นว่ากำลังดีแก่กล้า แล้วคิดว่าต่อไปนี้ไป เราต้องการจะแข่งเมือง

พอเวลากลางคืนก็ปรากฏว่ามีเทวดาองค์หนึ่ง ไม่ได้มาเข้าฝัน เวลาที่ **พระเจ้าพรหม** ยังเป็นเด็กนั้น ปรากฏว่าท่านเข้ามาฝันแสดงตัว ท่านบอกว่า เราเป็นเทวดาบนสวรรค์ชั้น **ดาวดึงส์ เทวโลก** มีนามว่าอย่างไรก็ลืมไปแล้ว อ่านหนังสือมาหลายปีแล้ว บอกว่าวันพรุ่งนี้จะมีช้างลอยมาจาก **แม่น้ำโขง** ถ้าท่านจับได้ตัวแรก เอาช้างเป็นช้างทรง ชีรบ จะปราบได้ใน เรียกว่า ในทวีปทั้ง 4 จะปราบได้ทั้งหมด ถ้าจับได้ตัวที่สองท่านจะชนะในชมพูทวีปนี้ทั้งหมด ถ้าจับช้างได้ตัวที่ 3 เรียกว่าในเขตอาณาเขตนี้ ท่านจะปราบขอมได้ และทุกสิ่งทุกอย่างจะเป็นของท่านในดินแดนแห่งนี้

เมื่อ **พระเจ้าพรหม** ตื่นขึ้นเวลาเช้าก็กราบทูลให้พระราชบิดาทราบ และขออนุญาตไปรับ **แม่น้ำโขง** พระบิดาก็ให้ไป อนุญาตจึงได้พาเพื่อนอีก 250 คนไปด้วย ไปนั่งคอยให้ช้างลอยมา กลางแม่น้ำโขง แต่ปรากฏอยู่สักพักหนึ่ง ไม่มีช้างมาแม่แต่งูหอนมา งูหอนมาตัวแรกลอยไป ฐใหญ่มากก็สงสัยว่าจะมีช้างทำไมมีงูเราไม่ต้องการงู ก็ปล่อยให้ตัวแรกหายไป ลอยเลยไป สักครู่หนึ่ง ก็มีงูหอนตัวที่ 2 มาอีก ท่านก็คิดว่า เราต้องการช้าง ไม่ต้องการงู งูมาเราไม่ต้องการ ก็ปล่อยให้ไป คอยช้างก็ไม่มา พอต่อมาตัวที่ 3 งูหอนมาอีก ก็คิดว่าไม่ใช่ช้าง งูหอนก็เอาละนี้เป็นตัวที่ 3 จึงส่งบ่วงบาศเขาไปคล้องงูหอน เมื่อบ่วงบาศคล้องงูหอนนได้ปรากฏว่างูหอนกลายเป็นช้าง

ก็เป็นอันว่า วาสนาบารมีของ **พระเจ้าพรหม** จะได้แค่นี้ในเขต ไม่ถึงชมพูทวีป ในเขตนี้เท่านั้น เมื่อกลายเป็นช้างก็ขึ้นขี่หลังบังคับให้ขึ้นฝั่ง ปรากฏว่าไม่ยอมขึ้นฝั่ง เดินลุยน้ำไปลุยน้ำมา จึงได้ให้เพื่อนส่งข่าวให้เพื่อนไปส่งข่าวให้พระราชบิดาทราบ พระราชบิดาทรงทราบก็ถามไทร โหรบอกว่า ช้างต้องการ **สะติงอง** คือแผ่นทองที่ดีดังๆ พระราชา **พระเจ้าพังคราช** จึงให้คนทำแผ่นทองคำทองทันที เมื่อได้ **สะติงทอง** ผูกคอช้างก็ขึ้นมา เมื่อได้ช้างมาแล้วก็สั่งการแข่งเมืองไม่ส่งเครื่องบรรณาการ 3 ปี เวลานั้นต้องส่งเครื่องบรรณาการแก่ขอม แต่การแข่งเมือง ไม่ส่งเครื่องบรรณาการ 3 ปี นั้น เขาถือว่าเป็นกบฏแล้ว แต่ขณะที่ส่งเครื่องบรรณาการ 3 ปี ต้องเตรียมกำลังไว้พร้อม

ขอมเห็นว่า ไทยไม่ส่งเครื่องบรรณาการ 3 ปี แสดงว่าแข็งเมือง ก็เริ่มยกทัพเข้ามาจะตีไทย แต่ขณะที่ก่อนแข็งเมืองนั้น **พระเจ้าพรหม** วางแผนแบบนี้คนที่ฝึกปรือการรบอยู่แล้วเข้าใจวิธีการรบ ส่งไปเปลี่ยนเป็นคนใช้ของธรรมเวลานั้นขอมมีไทยเป็นทาส ต้องการให้ทาสก็ใช้ไทย มันไม่ต้องเสียค่าจ้าง ก็ส่งคนที่มีความฝึกฝนในการรบตีแล้วไปเปลี่ยนกับคนเก่า เรียกว่า ใช้กำลังเข้าไปซ้อนกับกำลังของเขาแทรกภายใน

ในขณะที่ประเทศไทย ได้ทราบข่าวว่าขอมยกทัพมา **พระเจ้าพรหมมหาราช** เป็นแม่ทัพเวลานั้นอายุ 16 ปี อายุ 16 ปีก็ขึ้นขี่ช้าง **พลายประกายแก้ว** ก็ไม่มีใครสู้ ต่างตัวต่างวิ่งหนี กองทัพก็เสียขบวน ไทยก็กวดไล่ฆ่าฟันขอมตายไปมากพอเข้าถึงเมืองทหารก็ไม่ยอมหยุดเพราะตั้งใจจะฆ่าขอมให้ตายให้หมด เข้าถึงเมืองก็ตีในเมืองฆ่าในเมืองอีก ขอมอยู่ในเมืองไม่ได้ก็เผ่นออก ลงมาทาง **สุโขทัย** พอกองทัพของไทย คือมี **พระเจ้าพรหม** นำมาถึง **ทุ่งยั้ง เขตอุตรดิตถ์** ก็ตั้งยั้งทัพ เพราะกวดไล่ฆ่าฟันเข้าศึกมา 3 วัน 3 คืนไม่หยุด พักกองทัพให้หายเหนื่อยพอถึง **ทุ่งยั้ง** ถึงที่แล้วก็มาพักที่ **ชุมพล** หลังจากนั้นก็รวมกำลังพลตีขอมต่อไป

เวลานั้นประเทศไทยมันเป็นประเทศเล็กๆ มีหลายประเทศรู้ว่า **เชียงใหม่** ได้ไล่ตีขอมได้ฆ่าขอมก็ตีใจเพราะต่างคนต่างเกลียดขอม ก็นำกำลังทัพมาสมทบเมื่อสมทบตีขอมมาถึง **ศรีสังขนาลัย**

ตอนนี้ตามตำนานท่านบอกว่า **พระอินทร์** พิจารณาดู เพราะอาศัยที่ **พระเจ้าพรหมมหาราช** นี้มีจิตอาฆาตขอมมาก ถ้าขึ้นไปลอยไปตามนั้น ขอมจะไม่มีเหลือในโลกนี้ และบาปกรรมอย่างหนักก็จะตกแก่ **พระเจ้าพรหม** จึงสั่งการยับยั้งตามตำนานท่านบอกว่า สร้างกำแพงแก้ว วิศวกรรม สร้างกำแพงเพชร สร้างกำแพงเป็นเพชรนั้น

แต่ตำนานจริงๆ เป็นตามนี้ ว่ามาถึง **ศรีสังขนาลัย** แล้ว **เมืองศรีสังขนาลัย** เขาไม่ยอมให้ผ่านเขต เมื่อไม่ยอมให้ผ่านเขตก็กวดขอมไม่ได้ ต้องรบกัน จะพยายามผ่านให้ได้ จึงทำพิธีการรบกันไว้หน่อยหนึ่ง **ศรีสังขนาลัย** เขาไม่สู้ต่อหน้าเขาหนีเข้าเมือง แต่ก็นำทหารเข้าเชิงเทินเวลานั้น **ศรีสังขนาลัย** เขามีปืนพกสักประมาณ 200 กระบอก กำลังของ **พระเจ้าพรหม** มากจริง แต่มีแต่ดาบกับหอกเมื่อเข้าตีเขาจึงยิงด้วยปืนนกลับ ตายไปหลายคน **พระเจ้าพรหม** จึงสั่งว่าถ้าอย่างนั้นเราไม่ดี จะล้อมเมืองไว้ ให้อุดอาหารยอมแพ้ไปเอง เมื่อล้อมเมืองอยู่ได้ประมาณ 2 อาทิตย์ ในเมืองก็เกิดสับสน

ต่อมาก็มีพระมหาเถระท่านหนึ่ง ท่านได้ฌานสมาบัติ ถามต่อว่าเป็นพระอรหันต์ ได้ปฏิสัมภิทาญาณ ท่านทราบความเป็นมาของลูกสาว **พระเจ้าเมืองศรีสังขนาลัย** พระนามว่า **ปทุมมาวดี** ว่าชาติก่อนนั้นเคยเป็นคู่ครองของ **พระเจ้าพรหม** มาก่อน แต่ที่ต้องมาเกิดแยกกันก็เพราะทานบารมี การบำเพ็ญทานต่างที่ต่างกัน ไม่เสมอกัน เวลาจะทำทานนั้น แยกกัน มีความพอใจไม่เหมือนกัน จึงมาเกิดต่างที่ ท่านจึงไปรายงานให้ **พระราชาศรีสังขนาลัย** ทราบว่า ถ้าหากว่าทาง

ราชาศรีษณาลัย ยกลูกสาวให้ **พระเจ้าพรหม** สงครามจะสงบ ในเมื่อเขานำทูตมาแจ้งให้ทราบ **พระเจ้าพรหม** ก็พอใจ ในเมื่อ **พระเจ้าพรหม** ได้ 2 ม. จำให้ดีนะ

1. ม. เมือง เป็นสัมพันธมิตรไปแล้ว
2. ม. เมื่อ

จำให้ดีนะ ได้ ม. เมีย แล้วก็ได้ ม. เมือง ก็ตั้งเลิกสงครามกลับ **เชียงแสน** เวลานั้นต่อมา **พระเจ้าพรหมมหาราช** ก็ขยายอาณาเขตไปถึงริม **แม่น้ำพระยา** นี้เล่าความเป็นมาของ **พระเจ้าพรหมมหาราช** เป็นอันว่า **พระเจ้าพรหมมหาราช** เป็นพระราชากู้ชาติเป็นองค์แรก เพราะในสมัยก่อนๆ นั้นไม่มี เพราะไม่มีการรบกัน ในเมื่อไม่มีการรบกัน ไม่มีการกู้ชาติ มาคราวนี้ กลายเป็นการเสียท่าเขา

ก็รวมความว่าบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท เวลาเหลืออีก 2 นาที ในเมื่อพูดถึง **พระเจ้าพรหม** ก็มาพูดถึงเรื่องเทศน์ **พระเจ้าพรหมมหาราช** เวลานั้นท่านเก่งแต่ว่าเวลานี้ **พระเจ้าพรหม** ก็ตายแล้ว **พระเจ้าพังคราช** พระราชบิดาก็สวรรคตแล้ว ทุกคนสมัยนั้นก็ตายแล้ว แต่ทุกคนสมัยนั้นมาเกิดนั่งคุยอยู่นี่มั่งหรือเปล่าก็ไม่เอารองเท้าขว้างมาก็แล้วกันนะ ก็เป็นอันว่า กฎธรรมดาของโลกก็คือธรรมะ ก็คือ

อนิจจัง ความไม่เที่ยง ทุกคนเกิดขึ้นมาแล้ว ทีแรกก็เป็นคนไทย มีประเทศอยู่อย่างมีความสุข เป็นสุข ต่อมาถูกขมโล่ นั้นไม่เที่ยงอยู่ที่ไม่ได้ เมื่อความไม่เที่ยงเกิดขึ้น ก็เป็น **ทุกข์** ในที่สุดถึงแม้ว่าจะยึดประเทศกลับคืนได้มีความสุขแต่ก็ต้องตายเป็น **อนัตตา**

นี่แหละ บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายโดยถ้วนหน้า ขอทุกท่านฟังเรื่องราวของ **พระเจ้าพรหม** ก็ทราบว่า ทุกคนเวลานั้นตายกันหมดแล้ว เราก็ต้องตายเหมือนกัน

เอ๊ะ เวลานั้นใครมาสะกิดข้างๆ ขอแถมหน่อย เขาสะกิดข้าง เขาบอกว่าเวลานั้นกองทัพของ **พระเจ้าพรหม** แต่งตัวแบบนี้ คือก่อนจะทำการรบ 3 ปี **พระเจ้าพรหม** สั่งให้ทุกบ้านทอ **ผ้าสีชมพู** มี **ผ้าสีชมพู** เป็นเครื่องนุ่งและเครื่องห่มและใส่ทั้งเสื้อกางเกง และก็มี **ผ้าแดงคาดหัว** มี **ผ้าแดงผูกคอ** เป็นสัญลักษณ์ของกองทัพ **เมืองสีทอง** หรือ **เมืองสีทวง** ภาษาเหนือเรียก **เมืองสีทวง** นะ แต่เราก็เรียก **เมืองสีทอง**

ก็เป็นอันว่าเวลานั้น **พระเจ้าพรหม** ท่านเก่ง ท่านก็ตาย ต่อนี้ไปบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ก็ต้องคิดว่า เราก็ต้องตายเหมือนกัน ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านก่อนจะตายก็ตั้งสัตยาธิษฐานไว้ เวลาหลังจากทำบุญท่านต้องการอะไร ถ้าต้องการนิพพานก็หวังนิพพานจุดเดียวเป็นที่ไป ถ้าต้องการสวรรค์ต้องการพรหมโลก ก็หวังสวรรค์จุดเดียว หวังพรหมโลกจุดเดียว ถ้าบางท่านไม่แน่ใจว่าจะไป สวรรค์ได้ จะไปพรหมโลกได้ อาจจะต้องเกิดใหม่ ก็ตั้งใจอธิษฐานอย่าง **พระอนุรุทธ** ว่า ผลบุญทั้งหมดที่ข้าพเจ้าทำแล้วทั้งหมดนี้ ขอคำว่าไม่มี จงอย่าปรากฏแก่ข้าพเจ้า เพียงเท่านี้ บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายทุกอย่างจะมีกับท่าน

เข้า เวลาหมดแล้ว บรรดาญาติโยม ก็ขอยุติพระธรรมเทศนาลงคงไว้แต่เพียงเท่านี้ ในที่สุดแห่งพระธรรมเทศนาอาตมาภาพขอตั้งสัตยาธิษฐาน อังคุณพระศรีรัตนตรัย มีพระพุทธรัตนธรรมรัตน และสังฆรัตน ทั้ง 3 ประการ ขอจงดลบันดาลให้บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน มีแต่ความสุขสวัสดิ์พัฒนามงคลสมบุญกุศล และจงเจริญไปด้วยจตุรพิธพรชัยทั้ง 4 ประการ มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ และปฏิภาณ หากปรารถนาสิ่งใดขอให้ได้สิ่งนั้นสมความปรารถนาทุกประการ อาตมาภาพรับประทานวิสาขนาถยุติด้วย เวลาแต่เพียงเท่านี้ เหวี่ยงด้วยประการฉะนี้

ญาติโยมประเดี้ยวพอเสร็จจนะ พระท่านให้พรเสร็จอาตมาก็จะไป **พระเจ้าพรหมมหาราช** ตอนนั้นถ้าญาติพุทธบริษัทต้องการจะถวายสังฆทานที่โน่นเขาจัดสังฆทานไว้ละ ถ้าสังฆทานที่โน่นเวลาจะไม่ทัน เอละ เมื่อไปถึงแล้วก็บวงสรวง ตอนบวงสรวงนะเชิญ **ท้าวมหาราช** กับ เทวดา พรหมทั้งหมด และพระอริยเจ้าด้วย เวลาบวงสรวงญาติโยมต้องการอะไร ต้องการความช่วยเหลืออะไรจากท่าน ก็ขออธิษฐาน เขาก็แล้วกันนะ

พระธรรมเทศนาเรื่อง ความกตัญญูทเวทิต

แสดงเมื่อ

วันพุธที่ 16 สิงหาคม 2532

นโม ตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (3 จบ)

นิมิตตัง สาธุรูปนัง กตัญญูทเวทิตา ตีติ

ณ โอกาสบัดนี้ อาตมภาพจะแสดงพระสัทธรรมเทศนา ใน กตัญญูทเวทิต เพื่อเป็นเครื่อง
โสรจของคหบดีธรรมที่มี ที่บรรดาท่านนริศราทานบดีทั้งหลาย ได้พร้อมใจกันมาบำเพ็ญกุศลประจำ
ปักร์ ในวันนี้การที่บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายพากันมาบำเพ็ญกุศลวันนี้ ทั้งนี้ก็เพราะว่ามี
ความเคารพในองค์สมเด็จพระชินศรีบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเหตุ ตามที่องค์สมเด็จพระ
บรมโลกเชษฐุตริสแนะนำว่า บุญทั้งหลายย่อมเกิดแก่บรรดาท่านพุทธบริษัทก็คือ

1. ทานมัย บุญสำเร็จด้วยการบริจาคทาน
2. ศิลมัย บุญสำเร็จด้วยการรักษาศีล
3. ภาวนามัย บุญสำเร็จด้วยการเจริญภาวนา

การบำเพ็ญ บุญกิริยา ทั้ง 3 ประการนี้ เป็นปัจจัยให้บรรดาท่านพุทธบริษัทมีความสุขทั้ง
ชาติปัจจุบันและสัมปรายภพ และในที่สุดก็จะถึงพระนิพพานเป็นที่สุดต่อไป แต่ว่าวันนี้บรรดาท่าน
พุทธบริษัททั้งหลาย ทุกคนตั้งใจมาบำเพ็ญกุศลทั้ง 3 ประการครบถ้วนแล้ว คือ

1. ทานมีแล้ว
2. ศีลสมาทานแล้ว
3. เวลานี้กำลังสดับรับรสพุทธพจน์เทศนา อันเป็นคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเหตุ

วันนี้จะเทศน์เรื่อง กตัญญูทเวทิต คือความกตัญญูทเวทิตนี้ ถ้าจะกล่าวกันไม่มีกำลังมาก
การที่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า คนที่มีความกตัญญูรู้คุณ รู้อุปการคุณที่ท่านทำแล้ว
และตอบสนองคุณท่านตามพระบาลีว่า นิมิตตัง สาธุรูปนัง กตัญญูทเวทิตา ซึ่งแปลเป็น
ใจความว่า บุคคลใดรู้อุปการคุณที่ท่านทำแล้ว และตอบสนองคุณท่าน เรากล่าวว่า บุคคลนั้นเป็น
คนดี

ความจริงตามพระบาลีที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า เป็นคนดีนี้หายากจริงๆ แล้วก็ถึงที่มีความ
ความสำคัญ ในความกตัญญูรู้คุณ เพราะการกตัญญูรู้คุณนี้บรรดาท่านพุทธบริษัท ถ้าบุคคลใดมี
ความอกตัญญูไม่รู้คุณท่าน ท่านทำให้แล้วแต่ไม่ตอบสนองคุณท่านด้วยความดี เป็นคนอกตัญญู
สนองความร้ายต่อท่าน คนประเภทนี้จะไปที่ไหนก็หาความสุขไม่ได้ เพราะว่าทุกคนถ้าทราบจริยา
ความเป็นมาแล้ว ก็จะคิดว่าคนที่มีคุณต่อเขา เขาสามารถทำลายได้ฉันใด เราเองถ้าจะสงเคราะห์
เขาเมื่อไร เขาอาจจะสามารถทำลายได้เมื่อนั้น

ดูตัวอย่างองค์สมเด็จพระภาควันต์บรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า กับ **พระเทวทัต** ความจริงพระพุทธรูปก็ดี **พระเทวทัต** ก็ดี ทั้ง 2 ท่านนี้เป็นญาติสนิทกัน **พระเทวทัต** เป็นลูกของลูกพระพุทธรูปเป็นลูกของน้องชายของลูกและต่อมาพระพุทธรูปเจ้าสมัยเป็น **สิทธัตถะ** ราชกุมาร ก็แต่งงานกับน้องสาว **พระเทวทัต** และในเมื่อองค์สมเด็จพระทวงสวัสดิโสภาคย์บรมลูภิเชกสัมมาสัมโพธิญาณแล้ว **พระเทวทัต** ก็เข้ามาบวชในศาสนาขององค์สมเด็จพระประทีปแก้ว ตอนนี้อยู่ว่าเป็นสาวกผู้รับฟัง เพราะรับฟังคำสอน และศึกษาพระธรรมวินัย และการปฏิบัติในพระพุทธศาสนา จนได้อภิญญาสมาบัติ แต่ว่าเป็นอภิญญาโลกีย์ นั่นหมายความว่า จะแสดงฤทธิ์แบบไหนก็ได้ เพราะได้อภิญญา 5

ต่อมา **พระเทวทัต** เกิดความกำเริบ ต้องการจะปกครองสงฆ์แทนองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ความจริงเวลานั้นพระอรหันต์ยังมีจำนวนมาก นับเป็นแสนๆ องค์ แต่ว่า **พระเทวทัต** เป็นผู้ทรงฉานโลกีย์ มันเทียบกันไม่ได้ แต่ด้วยกำลังใจที่ **พระเทวทัต** จงใจจงกรรมกับองค์สมเด็จพระชินวรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า

ขอเล่าความเป็นมาของ **พระเทวทัต** สักนิดหน่อย เกรงเวลาจะไม่พอ คือว่า **พระเทวทัต** นี้บรรดาท่านพุทธบริษัทที่จงใจพระพุทธรูปเจ้าสมัยไหน ท่านกล่าวตามพระบาลีมีอยู่ว่า

ในสมัยหนึ่ง **พระเทวทัต** กับพระพุทธรูปเจ้าเกิดมาเป็นเพื่อนกัน ต่างคนก็ต่างเป็นพ่อค้าซื้อของถูกขายของแพงตามราคาเช่นเดียวกัน วันหนึ่งปรากฏว่ามีตระกูลหนึ่ง ยากจน แต่ว่าตระกูลนั้นในอดีตเป็นมหาเศรษฐี ก็ตระกูลนี้ยังมีของเหลืออยู่ขึ้นเดียวคือ ถาดทองคำ วันนั้น **พ่อค้าเทวทัต** ไปถึง คุณยายเจ้าของบ้านจึงนำถาดทองคำเพื่อจะมาขายในราคาของทองคำ **พ่อค้า เทวทัต** เห็นว่าเป็นคนจน เมื่อดูแล้วก็บอกว่าอันนี้ไม่ใช่ทองคำแท้ มันเป็นทองคำปลอม หรือเป็นทองกะไหล่ให้ราคาถูก คุณยายก็ทราบว่าคุณยายของท่านเป็นทองคำแท้ ท่านก็ไม่ยอมขาย **พระเทวทัต** ก็มีความรู้สึกว่ายายคนนี้แก่แล้วเป็นคนยากจน ในที่สุดก็ไม่รู้จะขายใคร ก็ต้องขายให้เราในวันหน้า จึงหนีไป

วันรุ่งขึ้นองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดา คือพระพุทธรูปเจ้าของเราเป็นพ่อค้าเหมือนกันไปที่บ้านนั้น คุณยายก็นำถาดทองคำมาขาย พระพุทธรูปเจ้าเห็นว่าถาดทองคำเป็นถาดทองคำบริสุทธิ์ ถาดทองคำแท้ จึงให้ราคาทองคำเป็นที่พอใจของเจ้าของ ก็เลยซื้อในราคาถาดทองคำเจ้าของก็พอใจ

ต่อมาวันรุ่งขึ้น **พระเทวทัต** ไปใหม่ ถามคุณยายว่าถาดทองคำอยู่หรือเปล่าคุณยายบอกว่าขายไปแล้ว ก็ขายในราคาทองคำ ก็ถามว่าขายให้กับใคร ก็บอกชื่อพ่อค้า **พระเทวทัต** ก็ทราบว่าเป็นเพื่อนของตนเอง กลับมาตอนเย็นมาพบกันเข้าก็ถามองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าว่าท่านได้ซื้อถาดทองคำลูกนั้นหรือพระพุทธรูปเจ้าบอกว่าซื้อมา **พระเทวทัต** โกรธ หาวว่าตัดหน้าทำลายผลประโยชน์จึงหยิบเม็ดทรายขึ้นมา 1 กำมือ ก็บอกว่าอธิษฐานว่า นับแต่บัดนี้ต่อไป เราขอจงเวร

จอมกรรมทำร้ายท่านทุกชาติจนกว่าจะเท่าทราย เมล็ดทรายเท่ากำมือ ก็หมายความว่า ทรายเม็ดหนึ่งก็เท่ากับ 1 ชาติ

ตั้งแต่ชาตินั้นเป็นต้นมา ปรากฏว่า **เทวทัต** ก็ทำลายพระพุทธเจ้าตลอดมาพระพุทธเจ้าก็ไม่เคยตอบสนอง แต่ว่าในที่สุดบรรดาท่านพุทธบริษัท **พระเทวทัต** ก็ลง **อเวจีมหานรก** พระพุทธเจ้าเป็นผู้ทรงความดีมีความกตัญญูทเวทไปนิพพานต่างกัน

ที่นี้ต่อมาก็จะขอเล่าเรื่องความเป็นมาของความกตัญญูรู้คุณโดยตรงแก่บรรดาท่านพุทธบริษัท เรื่องความกตัญญูรู้คุณนี้ ในเมือง **พาราณสี** ปรากฏว่ามีมหาเศรษฐีท่านหนึ่ง มีลูกชายคนเดียว ต่อมาลูกชายได้ฟังเทศน์ขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วก็มีความเลื่อมใส ต้องการจะบวชในพระพุทธศาสนาเมื่อลาพ่อแม่มาลาแม่บอกว่าจะบวช พ่อแม่ก็บอกว่าทรัพย์สมบัติทั้งหลายของเรามีมาก จงอย่าบวชเลยอยู่ปกครองทรัพย์เถอะ ลูกชายไม่พอใจใครจะบวช เมื่อในที่สุดพ่อแม่ไม่อนุญาตก็ไม่ยอมกินข้าวกินปลา นอนในห้องไม่ออกมา

ปรากฏว่าต่อมาในวันหน้า พ่อแม่ไปตามเพื่อนของบรรดาลูกชายมาให้ปลอบโยนลูกชายก็ไม่ยอม ไม่ยอมทำตาม จะบวชทำเดี๋ยว ถ้าไม่ให้บวชก็ขอตายในห้อง ไม่ยอมกินข้าว ก็เป็นอันว่าบรรดาเพื่อนทั้งหลายก็มีความเห็นว่า ปลอบยให้บวชเป็นการก่อน เพราะการบวชในพระพุทธศาสนาไม่เหมือนอยู่อย่างเป็นฆราวาส การเป็นลูกมหาเศรษฐีจะต้องการอะไรมันก็ได้ทุกอย่าง ต้องการร้อนได้ร้อน ต้องการเย็นได้เย็น นี่เป็นการสมมติ ท่านก็ไปแนะนำกับบิดามารดาของท่านว่าก็ขอให้บวชไปก่อน ในเมื่อการบวชในพระพุทธศาสนานั้นมันมีความปรารถนาไม่สมหวัง เพราะต้องการร้อนก็ได้เย็น ต้องการเย็นก็ได้ร้อน ทุกสิ่งทุกอย่างมาจากชาวบ้านได้ ถ้าชาวบ้านไม่ให้ก็อด ให้มาเป็นที่ไม่พอใจก็ต้องกินก็ต้องใช้ ไม่ช้าไม่นานเท่าไรในฐานะที่เป็นลูกมหาเศรษฐีทนนไม่ไหวก็ต้องสึกมาเอง พ่อแม่ก็เห็นชอบอนุญาตให้ลูกชายบวช

เมื่อลูกชายเข้าไปบวชในพระพุทธศาสนาแล้ว ฟังเทศน์จากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตั้งแต่ต้นจนอรหันต์ แล้วก็ลงองค์สมเด็จพระภควันต์เข้าป่าลึกเจริญพระกรรมฐานจนเป็นอรหันต์พร้อมกันเพราะความดี

ต่อมาปรากฏว่าบรรดาพ่อและแม่อยู่ทางบ้านนี้เป็นคนแก่ก็ไม่ทันคนใช้ คนใช้ในบ้านขโมยของไปบ้าง คนที่กู้เงินทองก็โกงไม่ส่งดอกเบี้ย ในที่สุดท่านมหาเศรษฐีทั้งสองก็กลายเป็นของทานหมดทรัพย์สิ้น มันโกงหมด มันขโมยกันหมดในเมื่อเหลือแต่บ้านเหลือแต่ที่ เมื่อไม่มีจะกินจริงๆ ก็ต้องขายที่ ในที่สุดก็ขายบ้านเมื่อหมดแล้วก็ต้องนั่งขอทานข้างฝาเรือนเขา

ต่อมาในกาลครั้งหนึ่งมีพระที่มาอยู่ตำบลเดียวกัน บวชในพระพุทธศาสนาเมื่อฟังธรรมจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า คือเรียนพระกรรมฐาน เสร็จก็เข้าป่าไปพบพระองค์นั้นเข้า พระองค์นั้นก็ถามว่าคุณบ้านเดิมอยู่ที่ไหน เมื่อทราบว่าเป็นคนตำบลเดียวกัน ก็ถามถึงมหาเศรษฐีแต่ก็ไม่บอกว่า เป็นพ่อเป็นแม่ถามแต่เพียงว่าท่านรู้จักท่านมหาเศรษฐีทั้งสองไหม พระองค์นั้นก็

บอกว่า จะถามถึงท่านมหาเศรษฐีเพื่อประโยชน์อะไร เพราะว่าเวลานั้นมหาเศรษฐีทั้งสองนั้นไม่ใช่ มหาเศรษฐีแล้ว กลายเป็นคนขอทานไปแล้ว ทั้งนี้ก็เพราะว่า มีลูกชายคนเดียวลูกชายบวชใน พระพุทธศาสนาไม่กลับไปหาพ่อไม่กลับไปหาแม่คนรับใช้มันก็โกงบ้างลักของ ขโมยของไปบ้าง คน กู้หนี้ยืมสินไปโกงมั่ง เวลานี้ทรัพย์สินหมดขายที่ขายบ้านกินหมด แล้วก็ต่างคนต่างเป็นคนขอทาน

เมื่อพระลูกชายทราบ แต่ความเป็นอรหันต์บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายย่อมเคารพกฎ ของกรรม คำว่าเสียใจไม่มีในพระอรหันต์แต่ความสลัดใจมีอยู่ จึงได้กลับไปจากป่า เข้าไปเฝ้าองค์ สมเด็จพระบรมครู แต่มาถึงทาง 3 แพร่ง ก็มายืนนึกในระหว่างทาง 3 แพร่งว่า ระหว่างทางเมื่อ ขวาไปหาพ่อกับแม่ ทางเบื้องซ้ายไปสู่พระมหาวีหาร เราจะไปที่ไหนดีก่อน ก็คิดว่าการเฝ้าองค์ สมเด็จพระชินวรเป็นของสำคัญ แต่ทว่าพ่อแม่เราก็สำคัญมาก ทราบว่าท่านเป็นขอทานต้องไป เยี่ยมก่อน จึงตัดสินใจยังไม่เข้าไปเฝ้าองค์สมเด็จพระชินวร ไปหาพ่อและแม่ก็ไปเดินหา

ปรากฏว่าพบพ่อกับแม่ทั้ง 2 คน นั่งถือกระบือแยกๆ อยู่ข้างฝาบ้านของชาวบ้าน นั่ง ขอทานอยู่ เวลานั้นสาวกขององค์สมเด็จพระบรมครูก็สนใจเข้าไปใกล้และถามว่า ถ้ามคนแก่ทั้ง 2 คนว่า จำท่านได้ไหม ก็พอดีทั้ง 2 คนแก่จำหน้าลูกไม่ได้เพราะบวชเป็นพระ แต่ว่าจำเสียงได้ ก็ ถามชื่อลูกชาย ก็บอกว่าไซ้ก็เลยเล่าความเป็นมาให้พระลูกชายทราบ ลูกชายก็บอกว่านั้นเป็นกฎ ของกรรมปล่อยไปเถอะ ในเมื่อพ่อแม่มีความลำบากผมก็ต้องการจะเลี้ยง จึงนำบิดามารดาทั้งสอง จากคนขอทานเข้าไปขายป่า คือไกลบ้านหน่อย ปลูกกระท่อมน้อยๆ ให้อยู่และเวลาไปบิณฑบาต กลับมา ได้ข้าวได้ของมาก็ให้พ่อแม่กินก่อน เหลือเท่าไรฉันเท่านั้น ถ้ามีญาติโยมเขาถวายผ้าสบง จีวรใหม่ๆ เข้ามาก็ให้พ่อแม่ใช้ เอาผ้าเก่าๆมาเย็บกลับทำสีน้ำฝาดแล้วก็ใช้เสียเอง มีการเศร้า หมอง ต่อมาก็อาศัยอาหารที่เหลือบ้าง ไม่เหลือบ้าง เหลือมากบ้าง เหลือน้อยบ้าง ไม่พอจะกินก็ชุบ ผอมลง

ครั้งในกาลต่อมา บรรดาพระสงฆ์ทั้งหลายทราบความเป็นมาของพระองค์นั้นแล้ว ก็เข้าไป เฝ้าองค์สมเด็จพระประทีปแก้วกราบทูลว่า ภัณฑะ ภควา ข้าแต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้ เจริญพระพุทธเจ้าข้า พระองค์นั้นประจบคฤหัสถ์ปฏิบัติผิดพระธรรมวินัยที่องค์สมเด็จพระจอมไตร บรมศาสดา ทรงสอนไว้องค์สมเด็จพระจอมไตรจึงได้มีพระพุทธปฏิภาตรัสเรียก ให้พระองค์นั้นเข้าไป เฝ้าในเมื่อพระตามพระองค์นั้นเข้าไปเฝ้าแล้ว องค์สมเด็จพระประทีปแก้วก็ถามว่าเธอประจบ คฤหัสถ์หรือพระองค์นั้นก็กราบทูลว่าไม่ได้ประจบคฤหัสถ์พระพุทธเจ้าข้าท่านก็ถามความเป็นมา บอกว่ามีคนเขามาฟ้องแต่ความจริงพระพุทธเจ้ารู้ทุกอย่างนะอย่าคิดว่าจริยาที่บรรดาพระทั้งหลาย ทำนะ ท่านไม่รู้ ท่านรู้ แต่ว่าท่านเห็นว่าไม่ผิดท่านจึงปล่อย แต่ในเมื่อมีคนไปฟ้อง ก็ต้องเรียกมา สอบสวนตามระเบียบ

ท่านก็บอกว่ามีคนเขามาฟ้องบอกว่า เธอบิณฑบาตมาแล้ว แทนที่จะกินก่อนกลับให้คนแก่ 2 คนกินก่อน และเมื่อเหลือเท่าไรกลับมากินทีหลัง นี่ประการหนึ่งและประการที่สอง ชาวบ้าน

ถวายผ้าใหม่ ๆ มาเธอก็ไม่ใช้ กลับไปย้อมสีใหม่ให้คนแก่ 2 คนนุ่ง แล้วเธอก็เอาผ้าของคนแก่ทั้ง 2 คนที่เก่าแล้วมาเย็บปะติดปะต่อกันทำเป็นผ้าไตรจีวร แล้วก็ย้อมน้ำฝาดแล้วก็เอามาห่มเอง เป็น การเศร้าหมองอย่างนี้จริงไหม

พระองค์นั้นอย่าลืมนะว่าท่านเป็นพระอรหันต์ พระอรหันต์ย่อมไม่ปฏิเสธตามความเป็นจริง ก็ ยอมรับว่า เป็นความจริงพระพุทธเจ้าข้า

เมื่อพระองค์นั้นยอมรับเป็นความจริงแล้ว พระพุทธเจ้าก็ยังไม่ทรงตำหนิแต่ความจริงถ้า ผิดนะ ถ้ารับอย่างนี้ทรงตำหนิทันที เป็นอันว่า องค์สมเด็จพระชินศรียังไม่ตำหนิยังไม่กล่าวโทษ ท่าน ถ้ามต่อไปว่า คนแก่ 2 คนนะ สืบเนื่องเป็นอะไรกันมากับเธอ

พระองค์นั้นก็บอกว่าคนแก่ 2 คนนั้น เป็นบิดากับมารดา เดิมจริงๆ ท่านเป็นมหาเศรษฐี ความจริงพระพุทธเจ้ารู้อแล้ว แต่ว่าท่านก็ต้องรายงาน เพราะว่าพระองค์อื่นไม่รู้ ข้าพระพุทธเจ้าเอง เป็นลูกชาย และเป็นลูกชายคนเดียว ในเมื่อได้ฟังเทศน์จากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ทันที แรกก็เกิดความเลื่อมใส ตั้งใจจะบวชในพระพุทธศาสนา แต่บิดาและมารดาก็ค้าน เพราะไม่มีใคร ครอบสมบัติในที่สุดข้าพระพุทธเจ้าก็อดชั่ววอดน้ำ พ่อแม่เกรงว่าจะตายก็ให้บวช เมื่อบวชแล้วเรียน กรรมฐานจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้ว ก็เข้าไปปฏิบัติในป่าเวลานี้เป็นพระชีนาสพ พระพุทธเจ้าพอกกล่าวเท่านั้น พระพุทธเจ้ายกมือว่า สาธุ ดีแล้ว ว่าดีแล้วดีละๆ และต่อมาก็ปรากฏว่า ทราบว่าบิดามารดาทั้งสองพ้นสภาพจากความเป็นเศรษฐี คนใช้ในเรือนขโมยของบ้าง คนกู้เงินไป โกงเสียบ้าง ทรัพย์สินถูกโกงบ้าง ถูกขโมยบ้าง ทรัพย์สินก็หมด ขายที่ขายทางบ้าง ต่อมาเงินขายที่ ขายทางก็หมด ต่อมาก็ขายบ้าน กินเงินขายบ้านหมด ต้องเป็นขอทาน

องค์สมเด็จพระพิชิตมารบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงทราบดังนั้นแล้วสมเด็จพระ ประทีปแก้วแทนที่จะตำหนิ ทรงยกมือกล่าวว่า สาธุ สาธุ สาธุ นั้นแปลว่าดีแล้ว ดีแล้ว ดีแล้ว เธอทำ อย่างนี้ดี คือมีความกตัญญูต่อกตเวทิตะ คนที่มีความกตัญญูต่อกตเวทิตะ คือรู้อุปการะที่ท่านทำแล้ว ตอบสนองคุณท่านด้วยความดีเรากล่าววว่า บุคคลนั้นเป็นคนดี เธอปฏิบัติคนเป็นคนดีมาก ปฏิบัติ ตนเช่นเดียวกันตถาคตสมัยเมื่อเป็น สุวรรณสาม ไฉน ๓ ๓ ๓ ไม่ต้องเทศน์ เรื่อง สุวรรณสามนะ วันนี้ไม่ต้องกลับบ้านกัน

ขอต่ออีกเรื่อง ไม่ต้องกลับบ้านกันนะ ก็รวมความว่า พระพุทธเจ้าก็ทรงอนุญาตให้พระองค์ นั้นปฏิบัติอย่างนั้นต่อไป แล้วองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาก็ตรัสกับพระว่า ภิกขเว ดูกร ภิกษุทั้งหลาย ความกตัญญูรู้คุณที่ท่านทำแล้ว และเราตอบสนองของคุณท่าน นี่เป็นความดีอัน ใหญ่ประเสริฐ เพราะการกตัญญูรู้คุณต่อบุคคลผู้มีคุณ ย่อมเป็นความดีที่ท่านไม่ให้ตกอับ นั้นก็ หมายความว่าถ้าเรารู้คุณท่าน และตอบสนองของคุณท่าน เราจะไปในสถานที่ใดก็ตามที่ เมื่อใครเขา ทราบข่าวว่า เรามีความกตัญญูรู้คุณ บุคคลทั้งหลายเหล่านั้นเขาจะสงเคราะห์ให้มีความสุข คนที่มี

ความกตัญญูรู้คุณ เมื่อมีชีวิตอยู่ก็มีความสุข ตายจากชาตินี้แล้วไปเกิดในชาติหน้าก็มีความสุข มีสวรรค์เป็นที่ไปเป็นต้น

หลังจากนั้นองค์สมเด็จพระทศพลบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็ขึ้นไป **พระสารีบุตร** ว่า ภิกขเว ดูภรรษาทั้งหลาย ความกตัญญูรู้คุณในบุคคลทั้งหลายบุคคลผู้มีคุณนั้น ดูตัวอย่าง **สารีบุตร สารีบุตร** เป็นสัตบุรุษ ผู้มีความกตัญญูทนต์เวที่รู้คุณของพราหมณ์ แล้วพระพุทธเจ้าก็ตรัสว่า ในสมัยหนึ่ง **ราชพราหมณ์ ราชพราหมณ์** นี้เป็นคนแก่ แล้วก็เป็นคนจน มาวันหนึ่ง **พระสารีบุตร** ได้บิณฑบาตข้างบ้านนั้น เดินเฉียดไป **ท่านราชพราหมณ์** ได้เอาข้าวใส่บาตร 1 ทัพพี ความจริงท่านมีโอกาสใส่ เพียงครั้งเดียวในชีวิตของ **ท่านราชพราหมณ์** ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะเป็นคนจนมาก ต่อมาอาศัยที่เป็นคนแก่ด้วย แล้วก็เป็นคนจนด้วย ลูกหลานก็เลยไม่อยากจะเลี้ยง เขาก็ปล่อยให้มีความอดๆ อยากๆ ในที่สุด **ท่านราชพราหมณ์** ก็ต้องมาอาศัยพระในวิหารขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่ที่นั่น อาศัยพระกินอยู่ 3 ปี ก็ความจริง 3 ปีนี้ พระพุทธเจ้าจะไม่รู้นั้น ไม่มี รู้ แต่ว่ายังไม่ถึงวาระ

ก็ปรากฏว่าเมื่อถึงปีที่ 3 ผ่านไป วันหนึ่งองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาตรวจอุปนิสัยของสัตว์เวลาเช้ามีด **ราชพราหมณ์** ตกในข่ายพระญาณของพระองค์ ในตอนเย็นจึงได้ทรงเดินไปที่ **ราชพราหมณ์** อยู่ บรรดาพระสงฆ์เห็นองค์สมเด็จพระบรมครูเดินไปอย่างนั้น ต่างคนก็ต่างตามไป พอไปถึงที่ตรงนั้น ก็ปรากฏว่า **ราชพราหมณ์** บริโภคอาหารเย็นเสร็จ น้ำน้ำที่ล้างภาชนะออกมาเทข้างนอก ก็พบพระพุทธเจ้าพอดี

พระพุทธเจ้าก็ทรงหยุด ไม่เดินต่อไป ก็ถามพราหมณ์ มาอยู่ที่ไหนพราหมณ์ก็ตอบว่า มาอาศัยพระกินพระเจ้าข้า แต่ในบาลีเขาเรียกว่า **วิฆาสาโท วิฆาสาทา** แปลว่า ผู้กินเดนต้องมากินเดนพระพุทธเจ้า พระสงฆ์อยู่พระพุทธเจ้าก็ถามว่าทำไม ท่านก็บอกว่า เป็นคนยากจนเข็ญใจ ลูกหลานไปเลี้ยงพระพุทธเจ้าก็ถามว่า พราหมณ์ไม่อยากจะบวชทำไมจึงไม่บวช พราหมณ์ก็บอกว่า ข้าพระพุทธเจ้าอยากจะบวช แต่ที่ไม่มีใครบวชให้พระเจ้าข้า พระพุทธเจ้าจึงได้หันไปถามพระว่า ใครรู้คุณของพราหมณ์บ้าง พราหมณ์คนนี้เคยมีคุณกับใครบ้าง พระสงฆ์ทั้งหลายยืนเงย

ก็มีพระสารีบุตรองค์เดียวนั่งคุกเข่าพนมมือ ตามบาลีว่านั่งโขยงของเราต้องนั่งคุกเข่า นั่งโขยงพนมมือกราบทูลว่า ข้าพระพุทธเจ้ารู้คุณของพราหมณ์พระเจ้าข้า พระพุทธเจ้าก็ถามว่า **สารีบุตร** ดูกร **สารีบุตร** พราหมณ์มีคุณกับเธอเมื่อไร ทำอะไรให้กับเธอ **พระสารีบุตร** ก็กล่าวว่า เมื่อปีก่อนนั้น ข้าพระพุทธเจ้าไปบิณฑบาตใกล้บ้านของพราหมณ์พราหมณ์ได้ใส่บาตรข้าพเจ้า ทัพพีหนึ่งพระเจ้าข้าพระพุทธเจ้าจึงได้มีพระพุทธรูปกาดรึว่า **สารีบุตร** ดูกร **สารีบุตร** สัตบุรุษผู้มีความกตัญญูทนต์เวที่มีความดีเป็นประเสริฐ จงเป็นอุปัชฌาย์บวชให้แก่ **ราชพราหมณ์** ในที่สุด **พระสารีบุตร** ก็บวชให้แก่ **ราชพราหมณ์** เมื่อบวชแล้ว เวลาเช้าพรรษาที่ลาองค์สมเด็จพระประทีปแก้วไปจำพรรษาที่อื่นกับ **พระสารีบุตร**

ความจริง **พระสารีบุตร พระโมคคัลลาน์** นี้ไม่ได้อยู่ประจำกับพระพุทธเจ้าอยู่เป็นเขตกัน เพื่อรับสนองความดีความต้องการของคนผู้มีศรัทธา ในเมื่อตาย **พระสารีบุตร** ไปไม่ช้า ไม่นานไม่กี่วันนัก **ท่านราหุพาหุณ** ก็ได้สำเร็จอรหัตผล

นี่แหละบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกท่าน วันนี้เป็นวันสารทจีนใช่ไหม วันสารทจีนนี้ แจ็ก เขามีแสดงความกตัญญูรู้คุณ วันวานนี้ถามแจ็ก เผอิญแจ็กมีไม้ไผ่แจ็กมานะ ไม้ไผ่ **แจ็กหง่า** นะ ฮะ ฮะ **แจ็กหง่า** นี้แจ็กกิน ไม้ไผ่แจ็กไหว้ ถ้ามว่าสารทจีนเขาทำอะไรกัน แถบอกว่าไหว้บูญ่าตายาย ก็สรุปแล้วว่าไหว้บรรพบุรุษผู้มีความกตัญญูรู้คุณของเขาละ ประเพณีของจีนนี้ความจริงเขาดีมากไม้ไผ่ไม่ดี

หนึ่งเวลาตรุษก็ดี เวลาสารทก็ดี เขาตั้งเป็นระเบียบไว้เลยว่าต้องไหว้บรรพบุรุษคือบุคคลที่มีคุณในกาลก่อน อันนี้เป็นความกตัญญูรู้คุณของเขา การเคารพบุคคลผู้มีความกตัญญู แจ็ก แจ็กนะจนไม่นานนะ **ตาหง่า** นะ ไช้ใหม่ นานใหม่ แต่ก่อนนั้นพวกจีนนี้เวลาที่เขามาจากเมืองจีน มาประเทศไทยสมัยก่อนเขาไม่มีอะไรมา ไม่มีทุ่นมา เขาบอกว่าเสื่อผืนหมอนใบ ในที่สุดก็เป็นมหาเศรษฐี อย่างคนที่เป็นเจ้าของธนาคารใหญ่ ก็มีสภาพอย่างนั้นเช่นเดียวกัน ก็รวมความว่า ความกตัญญู เขาทำอย่างไร นี่เหลือเวลา 2 นาที กตัญญูแปลว่า รู้คุณ รู้คุณท่านที่กระทำแล้วอย่างบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทมาบำเพ็ญกุศลในวันนี้ ก็ถือว่าเป็นผู้รู้คุณในความดีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นการสนองคุณท่านพระพุทธเจ้าบอกว่าใครจะสนองคุณตถาคต ก็ให้ตั้งอยู่ในธรรมธรรมที่ให้ตั้งอยู่ก็คือ

1. **ทานมัย** บุญสำเร็จด้วยการบริจาคทาน ทานเป็นปัจจัยให้ตัด โลภะความโลภ เพื่อพระนิพพาน ถ้ายังไม่ถึงพระนิพพานเพียงใด ทานจะเป็นปัจจัยให้เกิดมาเป็นคนร่ำรวยในชาติต่อไป เป็นมหาเศรษฐี

ประการที่ 2 **ศีลมัย** ศีล เป็นปัจจัยให้ตัด โทสะ ความโกรธ ถ้ายังไม่ถึงนิพพานเพียงใด ศีลจะเป็นปัจจัยให้มีความสุข ทั้งเกิดเป็นคนก็มีความสุข เกิดเป็นเทวดา เป็นพรหมก็มีความสุข และ

3. **ภาวนามัย** ภาวนาเป็นการให้เกิดปัญญา คนที่มีปัญญานี้มีความสุข (มีเสียงคนร้อง) อ้าวแล้วกัน ใครจะไปนิพพานจะไปนิพพาน ไม่เป็นไร ไม่เป็นไรไม่สบาย

ในที่สุดนี้ก็ปรากฏว่า ถ้าพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา พระทุกองค์โปรดทราบว่าการบวชนี้เป็นศีลาเป็นความดีของท่าน ที่เป็นความกตัญญูรู้คุณต่อพระพุทธเจ้า ถ้าไม่มีพระพุทธเจ้าเราก็ไม่มีผ้าเหลืองจะห่ม ถ้าไม่มีบารมีของพระพุทธเจ้า เราก็ไม่มีข้าวจะกิน ผ้าก็ไม่ห่ม ข้าวก็ไม่กิน วัดก็ไม่ได้อยู่ ที่เราบวชได้อย่างนี้เป็นเพราะอาศัยบารมีขององค์สมเด็จพระบรมครู การสนองคุณท่านก็ตั้งใจปฏิบัติความดีอยู่ในพระธรรมวินัยด้วย ปฏิบัติความดีด้วย ช่วยกันปฏิบัติให้เข้าถึงผลแห่งความดี จะเป็นที่สร้างความสุขแก่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทที่ปฏิบัติความดีเป็นปัจจัยให้เกิดความสุข เพราะอะไร

เพราะว่าถ้าตอนเช้า พระพุทธองค์เข้ามาสนทนาตามกำลังที่จะฟังได้ ถ้าสมาธิมากก็ตาม น้อยก็ตาม พยายามอันดับแรกกำจัดนิวรณ์ 5 ประการก่อน จะทำวัตรได้แค่ที่ 2 ที่ก็ตามใจ ไม่เป็นไร ไม่ต้องมาก ต่อจากนั้นไปก็ตั้งอารมณ์วิปัสสนาญาณ ให้รู้จักการเกิดแก่เจ็บตายว่ามันเป็น ทุกข์ เวลานั้นอารมณ์จะปลอดจากกิเลส ก็ตั้งสมาธิภาวนานิดหน่อยก็ใช้ได้ อย่างนี้ทำอย่างนี้ชื่อว่า พระเข้าสมาบัติ ตอนเช้าทุกวันตอนเช้ามีด หลังจากนั้นก็ไปบิณฑบาต ญาติโยมพุทธบริษัทใส่บาตรก็ถือว่าใส่บาตรกับพระออกจากสมาบัติ อย่างนี้มีอันสูงส่งสูงกว่าพระปกติธรรมดาหลายแสนเท่า

เอาละ บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย พุคมาพูดไป มันก็เหนื่อยทนมไม่ไหว **ตาหง่า** ต้องเลิกนะ เวลาหมดพอดี ก็ขอยุติพระธรรมเทศนาลงคงไว้แต่เพียงเท่านี้ ในที่สุดแห่งพระธรรมเทศนานี้ อาตมาขอตั้งสัตยาธิษฐานอังกุณพระศรีรัตนตรัย มีพระพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ และสังฆรัตนะ ทั้ง 3 ประการ ขอจงดลบันดาลให้บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน มีแต่ความสุข สวัสดิ์ดีพัฒนามงคลสมบุญคุณผล ปราศจากสิ่งใดก็ขอให้ได้สิ่งนั้นสมความปรารถนาจงทุกประการ อาตมาพรับประทานวิสัยขานมาในกัตถุญญาคาถา ก็ขอยุติพระธรรมเทศนาลงคงไว้แต่เพียงเท่านี้ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

พระธรรมเทศนา เรื่อง ถัมมิกอุบาสก

แสดงเมื่อ

วันพุธที่ 30 สิงหาคม 2532

นโม ตัสสะ ภคฺวโต อรหโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (3 จบ)

บุญญานิ ปุริสโกสมิง ปติฏฐาโนติ ปาणिโน ตีติ

ณ โอกาสบัดนี้ อาตมาภาพจะแสดงพระสังฆธรรมเทศนาใน **บุญญาภิกขา** เพื่อเป็นเครื่อง
โสรจสรององค์ศรัทธาบารมีที่บรรดาท่านนริศราทานบดีทั้งหลาย ได้พร้อมใจกันมาบำเพ็ญกุศล
ประจำปักษ์คือ วันพระแรม 15 ค่ำในวันนี้ เป็นอันว่าบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายได้ตั้งใจ
บำเพ็ญกุศลหลายอย่างด้วยกัน คือ

1. **ทานมัย** บุญสำเร็จด้วยการบริจาคทาน บรรดาท่านพุทธบริษัททำแล้ว
2. **ศีลมัย** บุญสำเร็จด้วยการรักษาศีล บรรดาท่านพุทธบริษัทสมาทานศีลแล้ว แล้วก็
3. **ภาวนามัย** กำลังปฏิบัติกันอยู่ คือตั้งใจบริกรรมพุทฺพะจนฺเทศนา เป็นคำสั่งสอนขององค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ก็รวมความว่า การทำบุญวันนี้ของบรรดาท่านพุทธบริษัทมีประโยชน์มากด้วยกันคือ 1.
ทาน 2. ศีล 3. ภาวนา คำว่าภาวนาหมายความว่า เจริญสมาธิเพราะว่าบรรดาท่านพุทธบริษัท
ทั้งหลายอาจจะยังไม่เข้าใจคำว่าสมาธิก็มีอยู่บ้างบางท่านก็เข้าใจแล้ว บางท่านก็ยังไม่เข้าใจ จะ
อธิบายคำว่า สมาธิให้ฟัง คำว่าสมาธิแปลว่าการตั้งใจ

บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายตั้งใจมาจากบ้านว่า วันนี้เป็นวันพระ เราจะนำภัตตาหาร
ไปถวายแก่บรรดาภิกษุสงฆ์ในพระพุทฺธศาสนา อย่างนี้เป็นสมาธิใน **จาคานุสสติกรรมฐาน** เป็น
กรรมฐานกองที่ 1 ที่บรรดาท่านพุทธบริษัทตั้งใจมาจากบ้าน และคำมาแล้ว

แล้วก็สมาธิกองที่ 2 คือ ศีล **ศีลมัย** บุญสำเร็จด้วยการรักษาศีล คือบรรดาท่านพุทธบริษัท
ทั้งหลาย ต่างคนต่างมา ต่างคนต่างมีความคิด บางท่านคิดว่าวันนี้เป็นวันพระ เราจะรับอุโบสถศีล
อันนี้ที่สมาธิใน **สีลานุสสติ** บางท่านคิดว่าวันนี้เป็นวันพระเราจะไปรับศีล 8 ถือศีลอุโบสถ แต่ว่า
กำหนดจะรักษาตลอดวันไม่ได้ แต่ถ้าตั้งใจจะเคารพศีลตามเวลาที่เรากำลังต้องการ อย่างนี้ก็ถือว่าเป็น
สมาธิในศีลถ้าจิตใจมีความตั้งใจอย่างนี้ถือว่า มีสมาธิใน **สีลานุสสติกรรมฐาน**

เวลานี้บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านตั้งใจสวดบริกรรมพุทฺพะจนฺเทศนา ในคำสั่งสอนของ
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าที่พระนํามาเทศน์ เวลานี้ก็เป็นสมาธิใน **ถัมมานุสสติกรรมฐาน**

ก่อนที่จะมาบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านมีความนึกถึงพระสงฆ์ในพระพุทฺธศาสนาที่จำ
พรรษาอยู่ในวัดนี้ นึกถึงพระสงฆ์รูปใดรูปหนึ่งก็ดี หรือนึกถึงพระสงฆ์ทั้งคณะก็ตาม อย่างนี้จัดเป็น
สังฆานุสสติกรรมฐาน

ก็รวมความว่า เวลานี้บรรดาท่านพุทธบริษัท เจริญพระกรรมฐานหลายอนุสสติด้วยกัน มี อานิสงส์ใหญ่ การเจริญพระกรรมฐาน บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายการตั้งใจแม้จะมีสมาธิ เพียงเล็กน้อย เวลาสั้นๆ แต่ความจริงสมาธิของบรรดาท่านพุทธบริษัทในวันนี้นั้น ไม่สั้นเลย เพราะว่าการถวายทานแต่พระสงฆ์ ท่านตั้งใจกันมาหลายวันแล้ว การที่ตั้งใจว่าจะทำบุญวันพระนี้ มันตั้งใจมาหลายวันขณะที่ตั้งใจว่าจะมาทำบุญนั้นเป็นสมาธิแล้ว ตั้งใจจะมารับศีล ก็เป็นสมาธิอยู่ แล้ว ตั้งใจจะมาฟังเทศน์ก็เป็นสมาธิอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นเวลาของบรรดาท่านพุทธบริษัทไม่น้อย ทรงสมาธิอยู่มาก

และการทรงสมาธิของบรรดาท่านพุทธบริษัทในอนุสสติทั้ง 3 คือ **จาคานุสสติ** คือตั้งใจให้ทาน **ศีลानุสสติ** ตั้งใจรักษาศีล จะมากจะน้อยเต็มวันหรือไม่เต็มวันก็ตาม แล้วก็ **พุทธานุสสติ** นึกถึงพระพุทธรูปที่วัดเป็น **พุทธานุสสติธัมมานุสสติ** นึกถึงการตั้งใจฟังเทศน์ จะมาฟังเทศน์ด้วย เป็น **ธัมมานุสสติ** แล้วก็นึกพระสงฆ์ในพุทธศาสนา เป็น **สังฆานุสสติ** รวมความว่าอนุสสติใหญ่ ทั้งหมดที่บรรดาท่านพุทธบริษัทกำหนดนี้ ครบถ้วนทุกประการมา และก็ได้ทำแล้ว

ถ้าจะกล่าวถึงอานิสงส์ อานิสงส์ของบรรดาท่านพุทธบริษัทที่ทำสมาธิอย่างว่าสมาธิ เล็กน้อย ถ้าท่านพุทธบริษัท ทำได้ก็มีเป็นปัจจัยให้เกิดเป็นบุญเทวดาบ้างอากาศเทวดาบางชั้นบ้าง แต่ว่ากำลังใจของบรรดาท่านพุทธบริษัทมีสมาธิสูงมากกว่านั้น อย่างน้อยที่สุดกำลังใจของบรรดา ท่านพุทธบริษัทอยู่ในขั้น **อุปจารสมาธิ** คำว่า **อุปจารสมาธิ** นี้แปลว่า เขตแดน แต่ถ้าเอากัน จริงๆ สมาธิของบรรดาท่านพุทธบริษัทถึงขั้นนิยามแน่ เพราะการตั้งใจมาหลายวันว่า เราจะถวาย ทานแก่พระสงฆ์ในพระพุทธรูปตั้งใจกันมาหลายวัน และก็ตั้งใจแน่นอน การตั้งใจแน่นอน อย่างนี้เป็นนิยาม ตั้งใจว่าจะมาฟังเทศน์ในวันพระอย่างนี้เป็นนิยาม เพราะหลายวันมาแล้วตั้งใจว่า จะมาพบพระสงฆ์ในพระพุทธรูปในวันนี้ ตั้งใจมาหลายวันมันก็เป็นนิยาม

ฉะนั้นกำลังของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายที่มาทำบุญวันนี้นั้น นอกจากผลของทาน การให้ ก็ยังมีกำลังใหญ่คือ สมาธิ เข้าสนับสนุน ถ้ากำลังสมาธิของบรรดาท่านพุทธบริษัทอยู่ขั้น **อุปจารสมาธิ** ตามพระบาลีท่านบอกว่า **สวรรค 6 ชั้น** เลือกอยู่ได้ตามชอบใจ จะเป็นชั้นไหนก็ได้ ถ้ากำลังใจของบรรดาท่านพุทธบริษัทเป็นนิยามก็เลือก **พรหม** เป็นที่อยู่ได้ตามอัธยาศัยเหมือนกัน ไปเป็นพรหมได้

ก็จะขอยกตัวอย่างสมาธิเบาๆ ที่บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายในสมัยพระพุทธเจ้าทำกัน คือว่า **ท่านธัมมิกอุบาสก ท่านธัมมิกอุบาสก** นี้เป็นคนนับถือพระพุทธรูปมาก มีความ เคารพในพระพุทธเจ้ามีความเคารพในพระธรรมและพระอริยสงฆ์เป็นอย่างยิ่ง

ต่อมาภายหลัง **ท่านธัมมิกอุบาสก** แก่ลงไป และไ้การป่วยไข้ไม่สบายก็บังเกิดขึ้น เวลา นั้นถึงขั้นตายกันแน่ ความตายจะเข้ามาถึง ในเมื่อการป่วยหนักเคียดขึ้นมาท่านก็คิดว่า เราไม่มี โอกาสไปฟังเทศน์จากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาหลายวัน จึงให้บรรดาลูกหลานทั้งหลาย

ไปนิมนต์พระจากสำนักขององค์สมเด็จพระประทีปแก้ว คือว่าไปขออนุญาตพระพุทธเจ้าว่า ขอ นิมนต์พระไปสัก 9 องค์ให้ไปสวดพระปริตร คำว่าสวด **พระปริตร** ก็คือสวดมนต์เย็นตามที่บรรดา พระสวดกัน ในพระอุโบสถส่วนมาก บรรดาลูกหลานทั้งหลายเห็นว่าพ่อมีความต้องการอย่างนั้น ก็ ไปนิมนต์พระให้

ครั้งไปนิมนต์พระมาแล้ว เวลานั้นปรากฏว่า **ท่านธัมมิกอุบาสก** ขณะทีป่วยอยู่จิตนึกถึง พระพุทธเจ้าบ้าง นึกถึงทานการบริจาคบ้าง นึกถึงเทศน์ที่ฟังบ้างตามกำลังของจิต ไม่ใช่ว่าจะนึก ตระเรี่ยบริวณไปทุกตลอดเวลา บางครั้งมันมีทุกขเวทนา มาก ก็เจ็บป่วยเป็นของธรรมดา จิตก็ต้องลด บางครั้งเมื่อจิตปรากฏว่ามีความว่างเกิดขึ้น ทุกขเวทนาน้อยลงไป ก็นึกถึงพระ การนึกถึงพระ การ เป็นคนที่มีบุญเป็นกุศลในพระพุทธศาสนา ตามปกติก็เป็นมาเหมือนกัน แต่พอคนทุกคนที่ก่อนจะ ตาย จะเป็นคนมีบุญก็ตาม จะเป็นคนมีบาปก็ตาม เพราะคนหลายๆ คนก็ดูเหมือนว่าส่วนมากก็มี ทั้งบุญและบาป แต่ว่ากำลังใจของคนก่อนจะตายบาปเข้าสิงหรือว่าบุญเข้าสิง ถ้าบาปเข้าสิงใจ ก่อนบุญก็เข้าไม่ได้ ถ้าบุญเข้าสิงใจก่อนบาปก็เข้าไม่ได้ บุญกับบาปก็มีอุปมาเหมือนกับแสงสว่าง กับความมืดถ้าที่ใดมีความมืดที่นั้นก็ไม่มีแสงสว่าง ที่ไหนมีแสงสว่าง ที่นั้นก็ไม่มี ความมืด

แต่ก็เป็นการบังเอิญเวลานั้น **ท่านธัมมิกอุบาสก** บุญเข้าสิงใจเสียก่อนเพราะจิตใจท่านมี ความเคารพพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ และมุ่งในทานเป็นปกติ มุ่งทาน มุ่งศีล ก็รวม ความว่าบุญสิงใจตลอดเวลา เมื่อป่วยมากลงไปใกล้จะตาย คนจะตายเหมือนกันทุกคน ก็มีการ เห็น

คือคนจะตายนี้บรรดาท่านพุทธบริษัท ทุกคนน่าจะเหมือนกันนะ ไม่ใช่คนมีบุญอย่างเดียว คนมีบาปก็เห็น ถ้าเป็นคนที่มีบุญเข้าสิงใจ ตายแล้วจะไปสู่สุคติในสวรรค์ พรหมโลกหรือนิพพานก็ ตาม เวลานั้นก็จะเห็นสิ่งที่เบ็นกุศล อย่างคนที่มีบุญมีกำลังน้อยไปหน่อยหนึ่ง ก็เห็นวัตถุธาตุ อย่างขันข้าวก็ดี ปิ่นโตข้าวก็ดีโภชนาหารก็ตาม ที่เราเคยไปทำบุญมันจะลอยมาให้เห็น เห็นแล้วก็คิดว่าสิ่งทั้งหลายเหล่านี้เราใส่อาหารไปถวายพระ จิตใจก็เป็นบุญ บางคนก็เห็นวิมานบ้างบางคนก็ เห็นพระสงฆ์บ้าง บางคนก็เห็นพระพุทธรูปบ้าง เห็นพระพุทธเจ้าบ้างอย่างนี้ถ้าเห็นอย่างนี้ขอ บรรดาท่านพุทธบริษัททุกคนจะไม่ไปนรก ถึงแม้ว่ามีบาปอยู่มากก็ตามที่จริงแท้ แต่ทว่าเมื่อบุญ เข้าก่อน บาปเข้าไม่ได้ บุญจะต้องนำไปสู่สุคติก่อน

สำหรับ **ท่านธัมมิกอุบาสก** นั้นปรากฏว่าท่านไม่ได้เห็นบุญธรรมดา ท่านเห็นเทวดาและ เห็นนางฟ้าทั้ง 6 ชั้น เทวดาก็ดี นางฟ้าก็ดี ก็แห่กันมามากแต่ละชั้นนั้นมามาก ต่างคนก็ต่างนำรถ ทิพย์มา แล้วก็ประกาศเสียงดังต่างคนต่างพูดว่า ฉันอยู่ **ชั้นจาตุมหาราช** ฉันอยู่ **ชั้นดาวดึงส์** ฉัน อยู่ **ชั้นยามา** ฉันอยู่ **ชั้นดุสิต** ฉันอยู่ **ชั้นนิมมานรดี** ฉันอยู่ **ชั้นปรนิมมิตวสวัตดี** เป็นชั้นสุดท้าย ก็รวมความว่าต่างคนต่างประกาศเสียงแข็งกันไปหมด ว่าขอเชิญ **ท่านธัมมิกอุบาสก** ไปอยู่กับฉัน

ชั้นนั้นๆ เสียงเทวดาเสียงนางฟ้าพูดไม่หยุด ก็ปรากฏว่าเวลานั้นพระสงฆ์ที่บรรดาลูกหลานไปนิมนต์มาจากสำนักพระพุทธเจ้าก็มาถึงพอดี เป็นอันว่าพระสงฆ์ก็เริ่มสวด

ในเมื่อพระหยุดแล้ว เทวดากับนางฟ้าก็ยังไม่หยุด ท่านก็โบกมืออยู่นั้นแหละบอกว่า หยุดก่อนๆ ก็รวมความว่า พระในเมื่อท่านไม่เห็นเทวดา ไม่เห็นนางฟ้า ก็มีความรู้สึกที่ว่า **ธัมมิกอุบาสก** ไม่พอใจในการฟังสวดพระปริตร คิดว่าในเมื่อหายกไม่มีศรัทธาอย่างนี้ เราจะอยู่ไปทำไม ก็ลาลูกหลานกลับบ้านวัด

เมื่อพระกลับไปหมดแล้ว เทวดากับนางฟ้าจึงหยุดก็นำคิดเหมือนกันนะ **ตาหง่า** นะ เมื่อเทวดานางฟ้าหยุดเสียง **ธัมมิกอุบาสก** ก็หันมาทางพระ ตั้งใจ จะฟังพระสวด เป็นอันว่าปรากฏว่าพระไม่มี จึงถามลูกหญิงลูกชายหลานสาวว่าเวลานี้พระไปไหน พ่อต้องการจะฟังสวด

ลูกก็เลยบอก ลูกก็เลยคิดว่าพ่อพ่อ คิดว่าพ่อไม่ต้องการฟังสวดพระ โบกไม้โบกมือพระก็เลยคิดว่าให้หยุด ท่านก็หยุดเวลา ท่านเห็นว่าพ่อไม่มีความต้องการในท่าน ในการฟังสวดมนต์ท่านก็ลากลับ **ท่านธัมมิกอุบาสก** ก็บอกว่าลูกเอ๋ย พ่อไม่ได้เพื่อ ไม่ได้คลัง ไม่ได้หลงไหล แต่ประการใด แต่เป็นเพราะว่าบรรดาเทวดานางฟ้าทั้งหลาย ท่านแต่ละชั้นนารตทิพย์ แล้วก็นิมนต์พ่อไปชั้นนั้นๆ ใ้ที่พ่อโบกมือห้ามนะ ไม่ใช่ห้ามนะ ห้ามเทวดาส่งเสียงเอ็ดตะโรเทวดานางฟ้า ต้องการจะฟังสวดมนต์

ใ้ลูกก็เลยเห็นว่าพ่อพ่อมากเกินไปอีก นะ **ตาหง่า** ให้ระวังให้ดีนะ เมื่อวานขึ้นก็มีมารายแล้ว ใ้ลูกได้ตาทิพย์ พ่อแม่ไม่ได้หาว่าลูกบ้าส่งเดชไป เวลารับแขกมานะนะ มีหลายรายที่รับแขก

ก็รวมความว่าลูกยังไม่หมดสงสัย **ท่านธัมมิกอุบาสก** ก็บอกว่ามีพวงมาลัยใหม่ ลูกก็บอกว่ามี ท่านจึงบอกว่า ถาอย่างนั้นนำมาให้พ่อ 1 พวง เขาก็นำพวงมาลัยมา 1 พวง แล้วท่านก็ถามว่าเทวดา 6 ชั้นนั้น 1. **ชั้นจาตุมาหาราช** 2. **ชั้นดาวดึงส์** 3. **ชั้นยามา** 4. **ชั้นดุสิต** 5. **ชั้นนิมมานรดี** 6. **ชั้นปรนิมมิตวสวัตดี** ทั้ง 6 ชั้นนี้อยู่ชั้นไหนดีที่สุด บรรดาลูกหลานทั้งหมดก็ตัดสินใจพร้อมกันเหมือนกันว่าถ้าอยู่ **ชั้นดุสิต** นี่มันดีที่สุด **ท่านธัมมิกอุบาสก** ก็บอกว่า พ่อจะโยนพวงมาลัยไปให้คล้อง **จนรท ชั้นดุสิต** แล้วท่านก็โยนพวงมาลัยไป พวงมาลัยก็ไปคล้อง **จนรทชั้นดุสิต** แต่เผอิญลูกหลานไม่เห็นรทเห็นแต่พวงมาลัยลอยอยู่ในอากาศก็มีความแปลกใจ

ท่านก็เลยบอกว่า พวงมาลัยคล้อง **จนรท ชั้นดุสิต** แล้วสักประเดี๋ยวนึงท่านก็ลาลูกหลานตาย คำว่าตายนี้ตามบาลีไม่เรียกตายใ้ตายนี้คำว่า **มรณัง** แปลว่าตาย แต่ตามบาลีเขาเรียกว่า **กาลัง ภัตวา** ซึ่งแปลว่า ซึ่งทำกาละแล้ว คือถึงเวลาที่จะต้องไป ก็รวมความว่า จิตใจหรืออภิสสมาณกายของ **ท่านธัมมิกอุบาสก** ก็ออกจากร่างชั้นรท **ชั้นดุสิต** ไป

นี้แหละบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย คนก่อนจะตายทุกคนเห็นเหมือนกันหมด เพราะว่าถ้าคนมีบาปนำหน้าแต่ความจริงบุญกับบาปนี้ก็มีด้วยกันทุกคน ทุกคนที่เกิดมาต้องทำทั้งบุญต้องทำทั้งบาป จะมากจะน้อยกว่ากันนั้นก็อีกเรื่องหนึ่ง แต่ว่ากำลังใจของท่านมีสมาธิ มีความ

มันคงในบุญ บาปมันก็เข้าสิงใจไม่ได้ก่อนจะตาย ที่นี้พูดกันถึงว่า คนก่อนจะตายนี้มีกำลังใจครบ
บาป ท่านประเภทนี้ก่อนจะตายจะตายอีก 2-3 วันนี่ เห็นเหมือนกันทุกคน แต่จะพูดได้หรือไม่ได้เท่า
นั่นเอง แต่ก่อนคนก่อนจะตายนี้ท่านก็จะถามว่าเห็นอะไรไหม ถ้าตามบาลีท่านบอกว่ ถ้าไปนรก
จะเห็นไฟ จะเห็นดวงไฟ ดวงเล็ก ดวงใหญ่ ก็ตามเป็นไฟกันแน่ อย่างนี้ตกลงนรก ไม่ผ่าน **สำนัก
พระยายม** ถ้าเห็นป่าก็จะเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ถ้าเห็นก้อนเนื้อก็จะเกิดเป็นคน เขาแค่นี้ก็แล้วกัน
นะ **ตาหง่า นะ** ต่อไปก็จำไม่ได้ ถ้าเห็นเป็นวัวเขาเดียว เกิดเป็น **ตาหง่า** สะสะสะ ก็รวมความว่าถ้า
เห็นไฟก็ไปเกิดเป็นสัตว์นรก ถ้าเห็นป่าไปเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน ถ้าเห็นก้อนเนื้อไปเกิดเป็นคน

ถ้าถามว่าประเภทนี้เคยมีตัวอย่างไหม อาตมาก็ขอตอบว่า อาตมาสัมผัสมาพอรู้ตำรานี้อยู่
แล้ว ก็มีคราวหนึ่ง คุณยาย ยายอาตมาเอง อายุท่าน 90 เศษ อยู่ๆ ท่านก็หมดแรง เพลี้ยลงไป
เพลี้ยลงไป เวลานั้น **หลวงพ่อบาน** อยู่ใกล้เมื่อ **หลวงพ่อบาน** ทราบ ก็บอกว่าถ้าอย่างนั้นพวก
เราไปกัน ไปเยี่ยมโยมก็นิมนต์พระไปด้วยกันทั้งหมด 10 องค์กว่า

ตอนเข้าไปเยี่ยมท่าน **หลวงพ่อบาน** ก็เข้าไปนั่งใกล้ๆ แล้วท่านก็ถามว่าโยมเห็นอะไร โยม
คุณยายบอกว่าเห็นไฟ **หลวงพ่อบาน** หน้าเสี่ยเลย เห็นไฟไหม้นรกแน่ ท่านก็เลยถามบอกว่า โยม
มีสตางค์ไหม คุณยายท่านก็ยังมีสติดีอยู่ ก็บอกว่ามีอยู่ใต้ที่นอน ได้หมอนอยู่ 80 บาท **หลวงพ่
อบาน** ก็ล้วงเงิน 80 บาท มาจากหมอน ความจริงคุณยายนี้ตั้งแต่อาตมาเกิดมา ไม่เคยเห็นท่านฆ่า
สัตว์ท่านก็รักษาอุโบสถตลอดมา ถึงวันพระ ถ้าวันธรรมดาศึกษาศีล 5 ก็ครบบ้าง ไม่ครบบ้าง
อาจจะเป็นของธรรมดา แต่ว่าเคร่งครัดในวันพระ ไปทำบุญฟังเทศน์รักษาอุโบสถนี่เคร่งมาก ก็
เป็นอันว่า ความพลาดมันอาจจะมี **หลวงพ่อบาน** ก็เอาเงินนี้ 80 บาทของคุณยายมาใส่มือเข้า
แล้วก็บอกว่า

โยม โยมตั้งใจจะชำระหนี้สงฆ์นะ ถ้าโยมเคยนำทรัพย์สมบัติของสงฆ์จากวัดที่มีพระ
สมบูรณก็ดี วัดร้างที่ไม่มีพระสงฆ์ มีพระพุทธรูปกับอาคารก็ดี หรือวัดร้างที่ไม่มีอาคารก็ตาม หรือ
เป็นที่นาที่ไร่ เป็นที่ของที่สงฆ์ก็ตาม แม้แต่ต้นหญ้าต้นเดียนนำมา อย่างนี้ถือว่าเป็นของสงฆ์มา
เป็นสมบัติของเรา เป็นการขโมยของสงฆ์มีโทษหนัก ขอให้โยมตั้งใจชำระหนี้สงฆ์ ตั้งแต่เกิดมา
จนกระทั่งวันนี้ ถ้าไปปลั่งพลาด ของที่เป็นของสงฆ์เมื่อไร ที่ไหนก็ตาม วัดร้างก็ตาม วัดที่มีพระก็
ตามสถานที่ที่เป็นวัดแต่ไม่ปรากฏเป็นวัดก็ตาม ขอชำระหนี้สงฆ์ด้วยเงิน 80 บาท โยมก็พูดคุณยาย
ก็พูดตามท่าน แล้ว **หลวงพ่อบาน** ก็หันมาถามพระว่า พระเห็นชอบด้วยไหม พระเห็นชอบใช้สุ
ร่วมกัน เวลานั้นสตางค์ 80 บาทไม่ใช่น้อย พระทั้งหมดก็ยกมือสาธุร่วมกัน

เมื่อพระยกมือสาธุร่วมกัน **หลวงพ่อบาน** ถามว่า โยม เวลานั้น โยมเห็นอะไร ท่านบอกว่า
เวลานี้ดวงไฟมันหายไปแล้ว มีพระพุทธรูปขึ้นแทน แล้วท่านก็ภาวนาออกเสียงคำว่า พุทโธ พุทโธ
ประเดี๋ยวหนึ่ง **หลวงพ่อบาน** ถามว่าพระพุทธรูปใกล้ไหม บอก อยู่ใกล้ โตขึ้นใหม่ ท่านก็บอกว่า
โตขึ้น โตขึ้น โตขึ้น ตามแสงของพระพุทธรูป แล้วท่านก็ภาวนาว่า พุทโธ แล้วต่อไปพระพุทธรูป

เปลี่ยนสีกลายเป็นทองเหลือง กลายเป็นทองคำ ท่านก็บอกตามนั้น ชัดขึ้น ต่อไปพระพุทธรูปเป็นแก้ว พระพุทธรูปเป็นแก้วใสแล้วก็แพรวพราวระยับ ท่านก็บอกแพรวพราวระยับ พอถึงพระพุทธรูปแก้วใสแล้วก็แพรวพราวระยับ **หลวงพ่อบาน** ท่านก็บอกว่า เสียงท่านเบาลงไป เสียงของยายเบาลงไป **หลวงพ่อบาน** ก็ถามว่าโยม มนุษย์โลกก็ดี พรหมโลกก็ดี โยมต้องการที่ไหนไหน คุณยายก็บอกว่า ฉันเกิดเป็นมนุษย์มันก็แก่ทุกวัน ฉันมีความลำบาก ฉันไม่ต้องการ เป็นเทวดาหรือพรหมเวลานี้เห็นเทวดากับพรหมมากมายเต็มจักรวาล แต่ฉันเห็นว่าสวยสู้พระอริยเจ้าไม่ได้ พระอรหันต์ท่านมานับพันองค์ ท่านบอกว่าพระอรหันต์สวยกว่า

หลวงพ่อบาน ก็บอกว่า ถ้าขอระดับไหน ตั้งใจระดับนั้น ท่านก็บอกว่าเวลานี้ฉันชอบใจพระอรหันต์ 6 พอท่านบอกชอบใจพระอรหันต์ผ่านไปสัก 2 นาทีก็ปรากฏว่าท่านเปิดปากบอกว่าเวลานี้เห็นพระพุทธรูปเจ้ามาแล้ว พระพุทธรูปเจ้าอยู่ใกล้ฉันแทนพระพุทธรูป พระพุทธรูปองค์เมื่อกี้กลายเป็นพระพุทธรูปเจ้าแล้วก็พูดได้ **หลวงพ่อบาน** ถามว่าท่านพูดอย่างไร ท่านถามว่า คุณยายบอกว่าพระพุทธรูปเจ้าถามว่า จะไปอยู่กับอาตมาไหม คุณยาย **หลวงพ่อบาน** ถามว่า แล้วโยมบอกว่ายังไง บอกว่าอยากจะไป **หลวงพ่อบาน** บอกว่า ถ้าอย่างนั้นก็ไปได้ ท่านก็เลยสั่งให้พระสวด **อิติปิโส** พอพระสวด **อิติปิโส** ได้จบเดียว ท่านล้มตาแล้วก็หลับตาตายไปเลย

นี่แหละ บรรดาท่านพุทธบริษัท ก็เป็นอันว่าคนเราทุกคนก่อนจะตาย ต้องเห็น ก็เกิดการเห็น นั่นเป็นเรื่องที่ **หลวงพ่อบาน** ท่านสงเคราะห์

ก็มาสมัยอาตมาสงเคราะห์มีคนหนึ่งคือ กำลังอาจจะบอกว่าคนนี้เป็นเพื่อนกัน คำว่าเพื่อหมายถึงว่า บวชพร้อมกัน วันเดียวกัน แต่ว่าไม่ได้อยู่ร่วมคณะกันมาในกาลก่อน ต่อมาเขาก็สึก สึกไปแล้วก็ไปแต่งงานมีภรรยา หลังจากนั้นมาก็ปรากฏว่า ต้องเกณฑ์ไปทำงานที่เพชรบูรณ์ สมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 ก็ไปนำไข่เลือดออกติดต่อมา หลังจากเป็นไขแล้วต่อมากลับบ้านก็เป็นต่อ คือวาศนาบารมีดีสร้างกลายเป็น **วัณโรค** ก็เป็นอันว่า อาการก็ไม่ดีขึ้น

วันหนึ่งอาตมาไปเทศน์ กลับมาเขาบอกว่า คนนั้นชื่อจวน เขาบอกว่า เอ้อ พระบอกว่า **จวน** เพื่อนของท่านอาจารย์นะ เวลานี้ป่วยหนักทำท่าว่าใกล้จะตายขอรับ ก็เลยชวนพระอีก 5-6 องค์ไปเยี่ยมกัน เพราะบ้านอยู่ใกล้วัด **วัดบางนมโค** พอเข้าไปนั่งใกล้ๆ ก็ถามว่า **จวน** จำฉันได้ไหม เธอก็ตอบว่า จำได้ แต่ความจริงคนเป็นวัณโรคนี้ตายได้เปรียบ เพราะทุกขเวทนาไม่มี มีแต่อาการหายใจเบาลงเบาแล้วก็ค่อยๆ เบาลง ก็ถามว่า **จวน** เวลานี้เห็นอะไร เธอก็ตอบว่าเห็นกองไฟเคยหนักใจอยู่เหมือนกันก็ถามภรรยาเขาว่า คุณมีสแตงค์ไหม ภรรยาก็บอกว่าสแตงค์มี 20 บาท ก็บอกว่าขอได้ไหม เธอนึกตามฉัน ว่าถ้าข้าพเจ้าเคยนำของสงฆ์จากวัดที่มีพระสมณบุรุษที่ดี จากวัดร้างที่ไม่มีพระสงฆ์มีพระพุทธรูปกับอาคารที่ดี หรือจากวัดร้างที่ไม่ปรากฏสถานที่ที่ดี จากที่ธรณีสงฆ์ก็ตาม แม้แต่ต้นหญ้าต้นเดียวก็ถือว่าเป็นสมบัติของสงฆ์ ข้าพเจ้าขอชำระหนี้สงฆ์ด้วยเงิน 20

บาท ให้เขานึกตามแล้วต่อจากนั้นไปอาตมาก็หันมาหาพระ บอกพระเห็นชอบด้วยไหม เห็นชอบก็ให้สาธุพร้อมกัน พระก็สาธุพร้อมกัน

หลังจากนั้น ชั่วโมงสักครึ่งนาที่ ก็ถามเธอใหม่ ว่าเวลานี้เห็นอะไร เธอก็บอกว่า 'ไฟหายไป แล้ว เวลาปรากฏว่ามีพระพุทธรูปปรากฏขึ้น ก็ถามว่าพระพุทธรูปที่ไหน ก็บอกว่าพระพุทธรูปในโบสถ์ เคยเจริญพระกรรมฐานด้วยกัน หลังจากนั้นเธอก็บอกว่า พระพุทธรูปค่อยๆ แจ่มใสขึ้นทีละน้อย ทีละน้อย ก็เลยบอกว่าจวน ถ้าอย่างนั้นตั้งใจเกาะพระพุทธรูปนะ นึกในใจว่า พุทโธ ใช้เวลาเพียงแค่ 2-3 นาที ก็ปรากฏว่าเธอก็หมดลมหายใจ ตายไปสวรรค์

อันนี้แหละบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน เรื่องของการชำระหนี้สงฆ์นี้ มีความสำคัญมาก ถ้าหากว่าบังเอิญเราทำบุญชำระหนี้สงฆ์ แต่บังเอิญเราไม่เคยเป็นหนี้สงฆ์มาก่อน เงินนั้นชำระหนี้สงฆ์นั้น พระจะใช้ได้ 3 ประการคือ สังฆทาน วิหารทาน และธรรมทาน ถ้าพระไปใช้ส่วนอื่นเป็นส่วนตัวพระลงนรกแทน หรือไม่ลงแทน ต่างคนต่างลงนะ เราหมดโทษ

ก็เป็นอันว่าบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย เทศน์มาเทศน์ไป วันนี้ก็เอาเรื่องแน่นนอนไม่ได้ เหลือเวลานาทีเศษๆ ก็ขอยุติพระธรรมเทศนาลงคงไว้แต่เพียงเท่านี้

ในที่สุดแห่งพระธรรมเทศนานี้ อาตมาขอตั้งสัตยาธิษฐาน อังคุณ พระศรีรัตนตรัย มีพระพุทธรัตตะ พระธรรมรัตตะ และสังฆรัตตะ ทั้ง 3 ประการขอจงดลบันดาลให้บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านมีแต่ความสุขสวัสดิ์พิพัฒน์มงคลสมบุญมีพูนผล และจงเจริญไปด้วยจตุรพิธพรชัยทั้ง 4 ประการ มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ และปฏิภาณ หากทุกท่านปรารถนาขอให้ได้สิ่งนั้น สมความปรารถนาจงทุกประการ อาตมาพรับประทานวิสาขามานาบุญญาภิภคาก็ขอยุติ พระธรรมเทศนาลงคงไว้แต่เพียงเท่านี้ เอิวังก็มีด้วยประการฉะนี้

พระธรรมเทศนา เรื่อง พุทธสาวก

แสดงเมื่อ

วันพฤหัสบดีที่ 14 กันยายน 2532

นโม ตัสสะ ภคฺวโต อรหโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ (3 จบ)

สัพพปาปัสสะ อกรรมัง ตีตี

ณ โอกาสบัดนี้ อาตมภาพจะแสดงพระสัมมรรวมเทศนาใน **มรณานุสสติกา** เพื่อเป็นเครื่องโสรจสงของศรัทธาบารมีที่บรรดานิครหาทานบิณฑิทั้งหลายได้พร้อมใจกันมาบำเพ็ญกุศลประจำปักษ์ คือวันพระกลางเดือน 10 วันนี้ ไข้ใหม่ **ตาหง่า** ไข้ณะ **ไม่ผิดนะ** การที่บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายตั้งใจมาบำเพ็ญกุศลบุญราศีก็ทั้งนี้เพราะทุกคนมีความไม่ประมาทในชีวิตคิดว่า ในที่สุดของชีวิตทุกคนต้องตายแต่ตายของคนไม่ใช่ถือว่าเป็นการสุดท้ายของชีวิต เพราะว่าร่างกายมันตายแต่จิตนี้ไม่ตายไปด้วย ก่อนจะตายถ้าบุญช่วยความดีช่วยก็จะไปสวรรค์บ้างพรหมโลกบ้างนิพพานบ้าง ถ้าบาปช่วยในขณะที่ยังมีชีวิตก็ไปสู่อบายภูมิ คือ เกิดเป็นสัตว์นรกบ้าง เปรตบ้าง อสุรกายบ้าง สัตว์เดรัจฉานบ้าง ฉะนั้นการที่ไม่ประมาทชีวิตของบรรดาท่านพุทธบริษัทตั้งใจสร้างความดีคือ

หนึ่ง **ทานมัย** บุญสำเร็จด้วยการบริจาคทาน

สอง **ศีลมัย** บุญสำเร็จด้วยการรักษาศีล

สาม **ภาวนามัย** บุญสำเร็จด้วยการเจริญภาวนา

ถ้าทุกคนมีบุญกิริยาพร้อมทั้ง 3 ประการอย่างนี้ องค์สมเด็จพระชินศรีบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า บุคคลประเภทนี้จะไปสู่ทุกติไม่ได้ ทั้งนี้เพราะอะไรโดยเฉพาะอย่างยิ่ง **ทานมัย** การให้ทาน แล้วกำลังใจยังอ่อน การบำเพ็ญกุศลยังอ่อน เฉพาะ **ทานบารมี** อย่างนี้องค์สมเด็จพระชินศรีตรัสว่า เป็นบันไดให้เกิดบนสวรรค์ การให้ทานนี้ไปเกิดบนสวรรค์ได้ การรักษาศีลก็ไปเกิดบนสวรรค์ได้ การเจริญภาวนาก็ไปเกิดบนสวรรค์ได้ นี้จะพูดเฉพาะอย่างอ่อน

ถ้ากำลังทานของบรรดาท่านพุทธบริษัทมีความเข้มแข็งตั้งใจให้ทานโดยเฉพาะมีที่ตั้งใจให้ไม่มีก็คิดว่าจะให้อย่างนี้ถือกำลังใจตั้งอยู่ในฉานของ **จาคานุสสติกรรมฐาน** อย่างนี้เกิดเป็นพรหม อย่างบุคคลตั้งใจรักษาศีลจะเป็นศีล 5 ก็ดี ศีล 8 ก็ดี **กรรมบถ** 10 ก็ตาม ก็จิตใจมั่นคงอยู่ในศีล ระมัดระวังศีลเป็นปกติ อย่างนี้ถือว่ามีฉานใน **สีลานุสสติกรรมฐาน** อย่างนี้เกิดเป็นพรหมได้ ก็เป็นอันว่าบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายที่มาทำบุญในวันนี้เป็นคนที่ไม่ประมาทในชีวิต คิดถึงความตายเป็นปกติ คำว่าปกติไม่ได้หมายความว่าต้องคิดถึงทุกวินาที แม้จะนานๆ ครั้ง แต่วันหนึ่งเคยคิดครั้งหนึ่งก็ถือว่าเป็นปกติ การคิดถึงความตายคือ **มรณานุสสติกรรมฐาน**

ต่อไปนี้ก็จะนำเรื่องราวในพระสูตรที่บุคคลผู้คิดถึงความตายและเป็นอรหันต์ความมีว่าเมื่อองค์สมเด็จพระทรงธรรมบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าบรรลุลูกอุกฤษภสัมมาสัมโพธิญาณใหม่ๆ

เวลานั้น กำลังเสด็จประทับยังสำราญอิริยาบถปรากฏว่าอยู่ใน **พระเวฬุวันมหาวิหาร** องค์สมเด็จพระพิชิตมารทรงมีพระสาวกสองท่าน นั่นคือ **พระโมคคัลลาน์** แล **พระสารีบุตร** ความจริง **เวฬุวันมหาวิหาร** นี้ผุดกันไปนิดไซ้ใหม่ **อาจารย์หง่า** เป็นป่าไผ่ ใน **กรุงราชคฤห์** นะ ก็เป็นอันว่า เวลาเมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบรรลุมรรคผลแล้วสมเด็จพระประทีปแก้วทรงพระดำริว่า ธรรมที่เราบรรลุนี้เป็นของยากมากละเอียดลออสูงส่งมากยากที่บุคคลจะบรรลุตามได้ ในตอนต้นตามพระบาลีว่าพระองค์ก็ท้อใจไม่อยากจะสอนคนอื่นเพราะมันยากเหลือเกิน เพราะเป็นอรหันต์องค์แรก และอีกประการหนึ่งใน **ปฐมสมโพธิ** ท่านบอกว่า **ท้าวสหัมบดีพรหม** มาแสดงสัญลักษณ์ให้ปรากฏว่า บุคคลที่เกิดมาในโลกนี้มี 4 ชั้น

หนึ่ง **อุคฆฏัตถุญ** บุคคลประเภทนี้มีปัญญาดีมีบารมีเต็มและมีปัญญาสูงส่งมากเพียงแค่นี้แนะนำแค่หัวข้อก็รู้เรื่องสามารถจะบรรลุผลได้

บุคคลประเภทที่สอง **วิปจิตถุญ** มีบารมีเต็มแต่ปัญญาที่ไปนิดหน่อยบุคคลประเภทนี้แนะนำแค่หัวข้อไม่รู้เรื่องกันแน่ ต้องอธิบายขยายความจึงจะเข้าใจ ก็สามารถบรรลุผลได้

บุคคลในชั้นต่อไปที่เรียกว่า **เนยยะ** บุคคลประเภทนี้ยังไม่มีโอกาสจะบรรลุผลในตอนแรก แต่ว่าการเทศน์สอนครั้งแรกพอเข้าใจในข้อวัตรปฏิบัติ พอทำตามได้ แต่กำลังใจยังอ่อนต้องสอนกันซ้ำๆ ซากๆ มากๆ น้อยๆ จึงจะบรรลุผล

แต่คนประเภทที่สี่คือ **ปทปรมะ** บุคคลประเภทนี้สอนเข้าหูซ้ายออกหูขวาไม่รู้เรื่องเลยเทศน์ยังไงให้ตายถึงคนเทศน์ตายไปแล้วก็ยังไม่บรรลุผล

เป็นอันว่า พระองค์สมเด็จพระทศพลบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสดับจากถ้อยคำ **ท้าวสหัมบดีพรหม** แล้ว สมเด็จพระประทีปแก้วก็ทรงดำริที่จะสอนคน ก็รวมความว่า ถ้าบุคคลใดรับคำสอนได้ตกคตก็จะสอน ถ้าบุคคลใดไม่สามารถรับคำสอนได้ก็ปล่อยไปตามกฎของกรรมจึงได้ทรงดำริต่อไปว่าจะทำอย่างไรแล้วเราจะสอนใครก่อน

ตอนนั้นองค์สมเด็จพระชินวรก็ทรงดำริว่าอาจารย์เราสอง คือ **อาฬารดาบส** และ **อุทกดาบส** ดาบสทั้งสองคนท่านนี้เป็นผู้ทรงสมาบัติ 8 บำเพ็ญบำเพ็ญมาไม่ยากแก่การบรรลุผล องค์สมเด็จพระทศพลบรมศาสดาจะทรงเทศน์สอนเพียงแค่นี้ก็บรรลุผลทันที แล้วสมเด็จพระชินศรีก็ทรงใช้กำลังทิพจักขุญาณว่า เวลานี้อาจารย์ทั้งสองอยู่ที่ไหน ก็ทราบจากอารมณ์ขององค์สมเด็จพระจอมไตรว่า เวลานี้อาจารย์ทั้งสองอยู่ที่ไหน ก็ทราบจากอารมณ์ขององค์สมเด็จพระจอมไตรว่า เวลานี้ท่านทั้งสองตายจากความเป็นคนเสียแล้ว ก่อนจะตายใช้กำลังอุปฌยานเป็นกำลัง เวลานี้ตายจากคนไปเกิดเป็นรูปพรหมรูปพรหมนี้ไม่มี อายุตนะ ไม่สามารถจะฟังได้ ไม่สามารถจะเห็นได้ องค์สมเด็จพระจอมไตร จึงคิดว่าท่านอาจารย์ทั้งสองฉิบหายจากชีวิตเสียแล้ว คำว่าฉิบหายนี้เป็นศัพท์ธรรมดาของพระพุทธศาสนา คือไม่มีโอกาสได้รับความดี

หลังจากนั้นองค์สมเด็จพระชินศรีก็คิดต่อไปว่า มีบุคคลใดบ้างที่จะได้รับการเทศน์ครั้งแรก เพราะการเทศน์ครั้งแรกมีความสำคัญมาก ทั้งนี้เพราะอะไรเพราะคำสอนในทำนองขององค์สมเด็จพระจอมไตรไม่เคยมีมาก่อน ฉะนั้นคนฟังครั้งแรกต้องเป็นคนมีปัญญาดี มีความเข้าใจดี มิฉะนั้นจะไม่รู้เรื่อง เป็นคำสอนต่างจากพราหมณ์ ก็ดำริไปเห็นว่า **ปัญจวัคคีย์** ฤาษีทั้ง 5 คือ **โกณฑัญญะ วัปปะ ภัททิยะ มหานามะ อัสสชิ** ถ้าทั้ง 5 คนทราบที่พระทศพลอกแสวงหา ภิเษกรรมณ์ต่างคนต่างก็บวช ที่ยังไม่บวชก็บวช ที่บวชแล้วต่างคนต่างทราบข่าวว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคลอดใหม่ ๆ มีพราหมณ์ทั้ง 5 ไปพยากรณ์ว่า ท่านองค์นี้เป็นฆราวาสจะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิปกครองโลก แต่ถ้าหากว่าถ้าบวชจะเป็นศาสดาเอาในโลก แต่ในจำนวนห้าองค์นี้ก็เป็นพราหมณ์อยู่องค์หนึ่งในจำนวน 5 องค์ที่พยากรณ์ คือ **ท่านโกณฑัญญะพราหมณ์** เป็นพราหมณ์ที่หนุ่มที่สุดในเวลานั้น พราหมณ์ 4 องค์ เวลาพยากรณ์ยกนิ้ว 2 นิ้วว่า เด็กชายคนนี้เป็นฆราวาสจะเป็นพระเจ้าจักรพรรดิปกครองโลก แต่ถ้าหากว่า ถ้าเป็นถ้าบวชจะเป็นศาสดา ศาสดาแปลว่าครู จะเป็นครูชั้นดีที่สุดหรือครูเอกในโลก

เมื่อทราบข่าวว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าออกสู่มหาภิเษกรรมณ์ก็มาปฏิบัติองค์สมเด็จพระทวงสวัสดิไสภาคย์ เห็นว่าการปฏิบัติของทั้ง 5 ท่านนี้ดีและมีโอกาสจะบรรลุมรรคผล

ฉะนั้นองค์สมเด็จพระทศพลบรมศาสดา จึงได้เสด็จไปเพื่อจะโปรด แต่ในระหว่างทางพบอาชีวกคนหนึ่ง ชื่อ **อุปกาศิวก อุปกาศิวก** เดินสวนทางมาเห็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีผิวพรรณสวยงามมาก มีการเยื้องกรายก็ดี มีการสำรวมดี จึงมีความรู้สึกว่าเป็นลูกศิษย์ของใคร จึงยกมือป้องหน้าถามองค์สมเด็จพระจอมไตรว่า โภ บุริสสะ ดูกร บุรุษผู้เจริญ ท่านเป็นสาวกของใคร องค์สมเด็จพระจอมไตรก็บอกว่า เราเป็น **สัพพัญญู** คำว่า **สัพพัญญู** แปลว่า เป็นผู้รู้เอง ไม่มีใครสอน ตาพราหมณ์ **อุปกาศิวก** ไม่เชื่อสลับหน้าแล้วก็หนีไป

หลังจากนั้นองค์สมเด็จพระจอมไตรก็เสด็จมา **ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน** ตั้งใจจะโปรด **ปัญจวัคคีย์** ฤาษีทั้ง 5 แต่ว่า **ปัญจวัคคีย์** ฤาษีทั้ง 5 เห็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จมาก่อนที่จะจากกันเป็นอย่างนี้ ว่าตามธรรมดาของพราหมณ์ จะต้องปฏิบัติในการทรมานตนให้หนัก เพราะถือว่าการทรมานตนเป็นการบรรลุมรรคผล แต่ว่าองค์สมเด็จพระทศพลทรมานตนมามากยิ่งขึ้นกว่าพราหมณ์ใดๆ แต่องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาก็ไม่ได้บรรลุมรรคผลต่อมาอาศัยบารมีองค์สมเด็จพระทศพลจะเป็นพระพุทธเจ้าปัญญาจึงเกิดขึ้น ว่าการปฏิบัติเพื่อมรรคผลนั้นไม่ใช่การทรมานทางกายต้องเป็นทางใจ องค์สมเด็จพระจอมไตรหันเข้าไปฉันภัตตาหารอีก แต่ก่อนนี้อุดอาหาร พวกพราหมณ์ 5 คน เห็นปฏิบัติผิด พิธีของพราหมณ์คิดว่าองค์ **สิทธัตถะราชกุมาร** คือพระพุทธเจ้ามักมากในอาหารจึงพากันหนีไป หนีไปเลย ปล่อยให้อยู่องค์เดียว

ก็รวมความว่า ตามพระบาลีบอกว่าเป็นเพราะเทวดาเข้าดลใจ เพราะเวลาตอนหลังองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาต้องการความสงบ ถ้ามีการปฏิบัติก่อนอารมณ์ก็ไม่เป็นสุข ไม่สงบ

จริง ฉะนั้นเมื่อพราหมณ์หนีไปแล้ว พระพุทธเจ้าก็ทรงบรรลุมฤตยูเสกสัมมาสัมโพธิญาณ พระองค์
สมเด็จพระพิชิตมารทราบว่าเขาทั้งหลายเหล่านี้มาอยู่ที่ **ป่าอิสิปตนมฤคทายวัน เมืองพาราณ
สี** จึงเสด็จมาเยี่ยมจะมาเทศน์โปรด

พราหมณ์ทั้ง 5 คนเห็นเข้าก็นัดหมายกันว่า เวลานี้ **สิทธัตถะราชกุมาร** คงไม่มีใครปฏิบัติ
มีความเหงา จึงมหาพวกเรา ต้องการปฏิบัติพวกเราจงอย่ารับบาตร อย่าล้างเท้า อย่าทำการ
ต้อนรับ อย่าปูผ้าปูอาสนะ รวมความปริกษาว่าทุกคนจะไม่ทำอะไรทั้งหมด แต่ว่าเมื่อองค์สมเด็จพระ
พระบรมมกุตเข้ามาถึงต่างคนต่างลืมเสียอีก บางคนก็ปูผ้า บางคนก็ล้างเท้า บางคนก็รับบาตรว่า
กันจิปาถะไป แต่ว่าเมื่อองค์สมเด็จพระจอมไตรนั่งแล้ว เขาแสดงความไม่เคารพ

เวลานี้ก็เหมือนกันนะ เทวดาเขาก็ถือเหมือนกันนะ **อาจารย์หง่า** นะอย่างพรหมเทวดา ชื่อ
อะไร รุกขเทวดาชื่ออะไรที่เขาป้องกันบ้าน ไปถามชื่อเขาๆ ก็ถือว่า ไม่แสดงความเคารพในเขา
เหมือนกัน เขาก็ว่าทำตนเสมอเขา ถ้าทางที่ถูกผู้ชายเขาเรียกพ่อปู่ไปเลยนะ ผู้หญิงเรียกแม่ย่าไป
เลย วันนี้เคยถามเทวดาเขาคือว่ามีบางคนๆ ถามว่า พรหมเทวดาบ้านฉันชื่ออะไร รุกขเทวดาที่บ้าน
ฉันชื่ออะไรอากาศเทวดาที่บ้านฉันชื่ออะไร พอไปถามท่านเข้าท่านบอกอย่าให้เรียกชื่อเลยถ้า
เรียกชื่อผมถือว่าตีตนเสมอผม ผมไม่ช่วยเหลือ นี่จ้ตรงนะ ถ้าเรียกพ่อปู่แม่ย่าอันนี้เขาช่วยเหลือ ถือ
แสดงความเคารพ

เวลานั้นก็เช่นเดียวกันคนเขาเรียกชื่อกัน ถือว่าตีตนเสมอกัน ในเมื่อเขายังไม่แสดงความ
เคารพอย่างนั้น องค์สมเด็จพระภาควันต์ก็ตรัสว่า ท่านทั้งหลายเวลานี้เราบรรลุมฤตยูเสกสัมมาสัมโพธิ
ญาณแล้ว ท่านเคยฟังไหมว่า สมัยก่อนเราเคยพูดคำนี้บ้างไหม ท่านทั้ง 5 ฟังแล้วก็จำได้ว่า
สมัยก่อนพระพุทธเจ้าทรงทรมานพระวรกายมาสิ้นเวลา 6 ปี ถ้อยคำอย่างนี้องค์สมเด็จพระชินศรี
ไม่เคยตรัส วันนี้พูดอย่างนี้คงจะบรรลุมรรคผลแน่แล้ว หลังจากนั้นจึงตั้งใจฟังธรรมขององค์สมเด็จพระ
พระประทีปแก้ว

พระพุทธเจ้าทรงเทศน์เวลานั้น ทรงเทศน์ **ธัมมจักร** เพราะพวกนี้เป็นคณาจารย์ต้องเทศน์
ยาว เมื่อเทศน์จบปรากฏว่า **ท่านโกณฑัญญะพราหมณ์** เป็นหัวหน้าคณะบรรลุมรรคผลได้ บัน องค์
สมเด็จพระภาควันต์ก็ดีใจมาก จึงทรงเปล่งพระวาจาว่า **อัญญาสิ วตะ โภ โกณฑัญญะ อัญญาสิ
วตะโภ โกณฑัญญะ** ซึ่งแปลเป็นใจความว่า **โกณฑัญญะ** รู้แล้วหนอ **โกณฑัญญะ** รู้แล้วหนอ
ฉะนั้น **ท่านโกณฑัญญะ** จึงมีนามต่อท้ายว่า **อัญญาโกณฑัญญะ** เหมือน **อัญญาโกณฑัญญะ**
ใหม่

หลังจากนั้นมาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เทศน์เล็กๆ น้อยๆ ที่ภาษาบาลีเรียกว่า
ปกิณกะ อีก 7 วันทั้งหมดนั้น ก็บรรลุมรรคผล เป็นพระอรหันต์ทั้งหมด จึงส่งไปประกาศพระ
ศาสนา

หลังจากนั้นสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เดินมาเรื่อยๆ ขอเล่าสดไปเลยสถานที่ 2 แห่งไม่
แวะไปเลยนะ เข้าไปถึง **เมืองราชคฤห์ พระเจ้าพิมพิสาร** จึงนำอำมาตย์ข้าราชการบริพารมาเฝ้า
แล้วอาราธนาองค์สมเด็จพระพุทธเจ้าให้ทรงประทับอยู่ที่พระราชอุทยาน

ในตอนนั้นปรากฏว่ามีมานพ 2 คน ตอนหลังชื่อว่า **โมคคัลลาน์** กับ **พระสารีบุตร**
ตอนต้นชื่ออะไรก็ช่างเถอะนะ เอาตอนหลังจำง่าย ๆ ว่า **โมคคัลลาน์** กับ **พระสารีบุตร** เป็นลูก
ของมหาเศรษฐีทั้งสองคน คนหนึ่งมีคนใช้ห้าร้อยคนและมีภรรยาเป็นพาทนะ อีกคนหนึ่งมีคนใช้ห้าร้อย
แต่มีภรรยาเป็นพาทนะ ทั้งสองคนนี้เป็นเพื่อนกัน ถึงเวลามีมหรสพกลางปีเป็นงานใหญ่ประจำบ้าน ก็
ไปประชุมที่นั่น ไปพร้อมกัน เวลามหรสพแสดงชอบใจก็ให้รางวัล ถึงเวลาเศร้าโศกก็สลดใจ แต่ว่า
วันนั้นเป็นวันสุดท้ายชีวิตฆราวาสของท่านทั้งสอง เวลาที่ดูมหรสพทั้งสององค์เสียบสังข์ เวลาสนุก
ก็ไม่เห่ไม่ฮา ไม่ให้รางวัล เวลาเขาแสดงความเศร้าโศกเสียใจก็เฉยๆ พอมหรสพเลิกแล้ว **ท่านโมคคัลลาน์**
ก็ถามท่าน **สารีบุตร** ขอเรียกชื่อตรงๆ ตามนี้นะว่า **สารีบุตร** ดูกร **สารีบุตร** ทำไมท่าน
จึงเฉยๆ วันนี้ **พระสารีบุตร** ก็ถามว่า แล้วท่านละทำไมเฉยไปเหมือนกัน ต่างคนต่างซึม ทั้งสอง
ท่านก็พูดมาพร้อมกันบอกว่า เรามีความรู้สึกตามนี้ ว่าคนที่แสดงมหรสพทั้งหมดนี้อายุไม่เกินร้อยปี
เขาก็ตาย และคนที่ดูมหรสพทั้งหมดนี้ก็เหมือนกัน อายุไม่เกินร้อยปีก็ตาย แถมเราทั้งสองนี้อย่าง
มากไม่เกินร้อยปีก็ตายเหมือนกัน ที่เราเฉยเพราะความสลดใจอย่างนี้ ถ้าเราจะมัวเพลิดเพลินชีวิต
อย่างนี้ ไม่ช้าความตายเข้ามาถึงตายแล้วไปอยู่ที่ไหน เราก็ไม่ทราบ

ทั้งสองคนจึงได้หารือกันว่า ตามธรรมดาคนที่เป็นคนที่มีปัญญาจะ พังให้ตีนะท่านทั้งสอง
คนนี้มีปัญญาและมีบารมีมีความรู้สึก ว่า ในโลกนี้ทุกสิ่งทุกอย่างมันเป็นของคู่กัน โลกที่มีผู้ชาย มัน
ก็ต้องมีผู้หญิง โลกที่มีผู้หญิง มันก็ต้องมีผู้ชาย โลกที่มีความมืดมา ความสว่างที่เป็นของคู่กันก็ต้อง
มี โลกที่มีความสุขก็ต้องมีความทุกข์ ที่นี้ความเกิดมีขึ้น ความตายมันก็ต้องมี แต่ว่าตามธรรมดา
โลกที่มีธรรมให้เกิด มีความเกิดขึ้น มีความตายมีจริงแหละ แต่ว่าธรรมที่ทำให้บุคคลไม่ตายก็ต้อง
มีในโลกนี้เหมือนกัน พวกเราจะพอกันแสวงหาธรรมที่ทำให้คนไม่ตายกันเถอะ

ในที่สุดทั้งสองคนก็แบ่งคนใช้คนละครึ่งให้กลับบ้าน ไปแจ้งข่าวกับทางบ้านว่าทั้งสองคน
ไม่เข้าบ้านแล้ว ไปหาธรรมที่ไม่ตาย ออกจากนั้นไปไม่นานนัก ไม่ไกลก็เจอะสำนักของ **สัพพัญญู**
ปริพาชก สำนัก**สัพพัญญูปริพาชก** ก็ห่างจากสำนักพระพุทธเจ้าไม่ไกลนัก ตั้งอยู่ใกล้ๆ กัน ไปถึง
สำนักสัพพัญญูปริพาชก ก็ไปถามธรรมที่ไม่ตาย **สัพพัญญูปริพาชก** ว่าที่นี้สอนให้คนไม่ตาย ท่านทั้ง
สองมีบริวารคนละ 250 ก็เป็น 500 คน ก็ศึกษาในสำนักของ **สัพพัญญูปริพาชก** ไม่ช้าไม่นานนักไม่กี่
วันก็จบหลักสูตร ก็ถามอาจารย์ว่าหลักสูตรของอาจารย์มีเท่านี้หรือ **สัพพัญญูปริพาชก** ตอนว่าแค่นี้
ก็จบเสร็จ เมื่อบอกว่าจบแล้วก็ให้เป็นครูสอนคนอื่นต่อไป

ท่านทั้งสองก็มานั่งคิดว่า ใ้ธรรมที่เราเรียนมานี้มันเป็นธรรมเพื่อความตายยังไม่พ้นความตาย เราจะไม่หยุดยั้งแค่นี้ จะแสวงหาต่อไป จะไม่อยู่เฉยๆ ทำใจนิ่งๆ ไม่ทุรนทุราย จึงนัดหมายทั้งสองคนว่า ถ้าบุคคลใดพบธรรมที่ไม่ตายเมื่อไรต้องบอกกันนะ

เมื่อสัญญากันแล้วต่อมาวันหนึ่งสาวกขององค์สมเด็จพระประทีปแก้ว สาวกรุ่นแรกคือ **พระอัสสชิ** หนึ่งใน **ปัญจวัคคีย์** ฤๅษีทั้ง 5 เป็นพระอรหันต์แล้ว ก็ไปบิณฑบาตใน **กรุงราชคฤห์** วันนั้น **พระสารีบุตร** ออกจากสำนักพอดีจะเข้าไปใน **กรุงราชคฤห์** เห็น **พระอัสสชิ** เดินมา ลีลาเยื้องกรายของท่านดีมาก มีการส้ารวมดีมาจึงคิดว่าพระองค์นี้ต้องมีธรรมเป็นเครื่องไม่ตาย ท่านเป็นสาวกของใครธรรมที่ท่านปฏิบัติเป็นอย่างไร เราจะถามเวลานี้ก็แสดงว่าเป็นคนไม่มีมารยาทเป็นการไม่สมควรเพราะว่าท่านกำลังจะไปบิณฑบาต ก็เลยคอยคยเมื่อเวลาที่ท่านกลับจากบิณฑบาต

เมื่อ **ท่านอัสสชิ** ออกจากเมืองแล้ว จะกลับพระวิหาร ท่าน **พระสารีบุตร** ก็เข้าไปยกมือไหว้ท่าน กล่าววาทว่า โภ บุริสะ บุรุษผู้เจริญ เวลานั้นเขาไม่รู้จักพระ พระเพ็งมี ถามว่า พระคุณเจ้าบรรลุลหรรณ ธรรมที่บรรลุแล้วชื่ออะไรท่านเป็นสาวกของใครของใจคำสอนของใคร **พระอัสสชิ** มองดูบิ๊บเดียวท่านเป็นพระอรหันต์ท่านก็ทราบ แต่ความจริงพระอรหันต์ทั้งหมดนี้ท่านมีความเข้าใจดี แต่ว่าจะพูดหรือไม่พูด ควรพูดก็พูด ไม่ควรพูดก็ไม่พูด บางทีก็แก้งทำโง่ส่งเดชไป นี่เยอะแยะ พระอรหันต์ต้องทำอย่างนั้น

ท่านมองดู **พระสารีบุตร** บิ๊บเดียวท่านก็ทราบว่า ปริพาชกคนนี้เป็นคนฉลาดมาก จึงคิดในใจว่า เราไม่ควรจะกล่าวธรรมยาวๆ จึงบอกว่า ธรรมที่เราเมื่ออยู่เป็นธรรมเล็กน้อย เราชอบใจธรรมของพระสมณโคดม ซึ่งเป็นศาสดาของเรา แต่เราไม่สามารถจะแสดงธรรมยาวได้ จะกล่าวโดยย่อๆ แหะละได้

พระสารีบุตร ว่าไม่เป็นไร ไม่ต้องกล่าวยาว เอาแค่อย่ๆ ต้องการสั้นๆ ท่าน **พระอัสสชิ** ก็กล่าวว่า พระองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากล่าวอย่างนี้ว่า **เย ธัมมา เหตุ เตสัง เหตุง ตถาตโต เตสัญจะ โย นิ โรโธจะ เอวัง วาที มหาสมโณ ตาหง่า ไปแปลเองนะ** จึงแปลเป็นใจความว่า **ธรรมใดเกิดแต่เหตุ พระพุทธเจ้าตรัสเหตุของธรรมนั้น และความดับของธรรมนั้น สมเด็จพระสมณะตรัสอย่างนี้** พอฟังเพียงเท่านี้จบ **พระสารีบุตร** เป็นพระโสดาบันทันทีบารมีเต็ม

ก็กล่าวถาม **พระอัสสชิ** ว่าพระศาสดาของเราอยู่ที่ไหน **พระอัสสชิ** ก็บอกว่าอยู่ที่ **พระเวฬุวัน** **พระสารีบุตร** ก็บอกว่าท่านไปก่อน พระคุณเจ้าไปก่อนขอรับผมยังมีเพื่อนอีกคนหนึ่งเดี่ยวต้องไปชวนเพื่อนก่อน **พระอัสสชิ** ก็ไปแล้ว

พระอัสสชิ ไปแล้ว **พระสารีบุตร** ก็เข้าสำนัก หน้าตาก็แจ่มใส **พระโมคคัลลาน์** เห็นเข้าถามว่า **สารีบุตร** ขอกล่าวชื่อสุดท้ายนะ ว่า **สารีบุตร** ไปได้ธรรมที่ไม่ตายแล้วหรือ **โมกขธรรม**

สารีบุตร ก็บอกว่า ได้แล้ว ท่านก็เลยถามว่า ธรรมที่ไม่ตายเป็นถ้อยคำอย่างไร **เย ธัมมา เหตุ**
ปปพวา เตสัง เหตุง ตถาคโต เตสังญะโย นิตรโธจะ เอวัง วาที มหาสมโณ พอฟังเพียงเท่านั้น
พระโมคคัลลาน์ ก็บรรลุมรรคผล

ต่อไปนี้ทั้งสองคนก็ไปชวนลูกศิษย์ลูกหา แล้วก็พอกันไปลา **สังขชัยปริพาชก** ให้ไปหา
พระพุทธเจ้า **สังขชัย** บอกว่าฉันก็เป็นคณาจารย์บอก ฉันไม่ไป **สังขชัย** ก็ถามว่า คนในโลกนี้คน
ฉลาดมากหรือคนโง่มาก **พระสารีบุตร** ก็บอกว่า เวลาในโลกนี้คนโง่มาก คนฉลาดน้อย **สังขชัย** ก็
เลยบอกว่าถ้าฉันคนฉลาดไปอยู่กับ **พระสมณโคตม** คนโง่จงอยู่กับเรา เขาไม่ยอมไป ในที่สุดท่าน
ทั้งสองไป

ขณะที่พระทั้งสองไป ยังไม่ทันถึง **พระเวฬุวัน** เวลานั้นสมเด็จพระภาควันต์กำลังเทศน์อยู่
สมเด็จพระบรมครูจึงตรัสกับบรรดาพระทั้งหลายว่า ภิกขเว ดูกรภิกษุทั้งหลาย เวลานี้อัศจรรย์
ซ้ำขวาของเรากำลังมา ยังไม่ถึงนะ เป็นอันว่าพระพุทธเจ้าทราบก่อนเมื่อเข้าไป

แล้วองค์สมเด็จพระชินวรก็ทรงเทศน์โปรด ปรากฏว่าเทศน์จบ ลูกศิษย์ทั้งห้าร้อยคนของ
สองท่าน สองร้อยห้าสิบคนเป็นพระอรหันต์ อีกสองร้อยห้าสิบคนไม่ได้อะไรกลับไปอยู่กับ **สังขชัย**
ปริพาชก แต่ **พระโมคคัลลาน์** กับ **พระสารีบุตร** ยังไม่ได้อะไร **พระโมคคัลลาน์** ปฏิบัติไปอีก 7
วัน ใช้อรหันต์ **พระสารีบุตร** ปฏิบัติไปอีก 15 วัน ใช้อรหันต์

เอาละ บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน เมื่อท่านได้อรหันต์กันสองคนแล้วลูกศิษย์ได้อรหันต์
ทั้งสองร้อยห้าสิบคน เป็นอันว่า เวลาหมดพอดี ขอยุติพระธรรมเทศนาลงไว้แต่เพียงแค่นี้

ในที่สุดแห่งพระธรรมเทศนานี้อาตมาขอตั้งสัตยาธิษฐาน อ่างคุณพระศรีรัตนตรัย มี
พระพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ และสังฆรัตนะ ทั้งสามประการ ขอจงดลบันดาลให้บรรดาท่านพุทธ
บริษัททุกท่านมีแต่ความสุขสวัสดิ์พัฒนามงคลสมบุญพูนผล และจงเจริญไปด้วยจตุรพิธพรชัยทั้ง 4
ประการ มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ และปฏิภาณ หากทุกท่านปรารถนาสิ่งใดขอให้สิ่งนั้นสมความ
ปรารถนาทุกประการ อาตมาพำประทานวิศิษณามาก็ขอยุติพระธรรมเทศนาลงไว้แต่เพียง
เท่านั้น เอวัง ก็มีด้วยประการฉะนี้

พระธรรมเทศนา เรื่อง ทานบารมี

แสดงเมื่อ

วันศุกร์ที่ 29 กันยายน 2532

นโม ตัสสะ ภคฺวโต อรหฺโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ (3 จบ)

บุญญัง โจรเหติ พุทฺธวัน ตีตี

ณ โอกาสบัดนี้ อาตมภาพจะแสดงพระสัทธรรมเทศนาเรื่องอานุภาพของบุญเพื่อเป็นเครื่องโสรจสรององค์ศรัทธาบารมีที่บรรดาท่านนริศราทานบดีทั้งหลาย ได้พร้อมใจกันมาบำเพ็ญกุศลประจำปักษ์ คือวันสิ้นเดือน 10 วันสารทวันนี้ ความจริงวันนี้เป็นสำคัญวันหนึ่งของบรรดาท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย ซึ่งทางโบราณคิดกันว่า วันสารทเป็นวันที่ **พระยายม** ปล่อยผีให้มาโมทนาமாகุศล ที่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนพากันบำเพ็ญกุศลในวันนี้ แล้วอุทิศส่วนกุศลไปให้ ฉะนั้นประเพณีของคนไทยทุกภาคจึงมีการทำบุญวันสารทเป็นพิเศษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเขาก็มีขนมกระยาสารทเป็นสัญลักษณ์

แต่ความจริงบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายการบำเพ็ญกุศลของบรรดาท่านพุทธบริษัทจะเป็นวันใดก็ดี จะเป็นวันนี้ก็ดี จะเป็นวันอื่นก็ดี อานิสงส์บุญราศีที่ท่านทำ ถ้าท่านทั้งหลายอุทิศส่วนกุศลไปให้แก่ผู้ตาย แต่ว่าท่านผู้ตายรับโมทนาเมื่อไรก็มีความสุขเมื่อนั้น

แต่วันนี้ก็ถือว่าเป็นวันสำคัญเป็นพิเศษอีกวันหนึ่งนั่นคือ **สมเด็จพระสังฆราช** ได้มีพระบัญชาให้ **มหาเถรสมาคม** ส่งข่าวมาถึงวัดทั้งหลายตั้งแต่ปี พ.ศ. 2528 ว่ากัณฑ์เทศน์วันสารททุกปี ให้นำมนำกัณฑ์เทศน์อันนั้นไปเป็นทุนการศึกษาของนักเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนชั้นประถม ถ้าวัดไหนมีโรงเรียนประถมค่อยไปเป็นของโรงเรียนวัดนั้น ถ้าวัดไหนไม่มีโรงเรียนประถม อยู่ด้วยก็ให้ช่วย ก็ให้ส่งสวดคำไปช่วยตั้งทุนไว้เพื่อนักเรียนประถมวัดที่อยู่ใกล้เคียง ตอนนี้วัดของเรามีทั้งทุนมีทั้งโรงเรียนประถมและมัธยม แต่ความจริงเขาตั้งกฎตั้งเกณฑ์ไว้ ถ้านักเรียนประถมตั้งทุนเท่านี้เท่านี้ คือตั้งทุนไว้อย่างต่ำสามพันบาทถึงหมื่นห้าพันบาทนักเรียนมัธยมตั้งทุนห้าหมื่นบาทขึ้นไปเป็นทุนสำหรับนักเรียน สำหรับนักเรียนชั้นอุดมคือ มหาวิทยาลัยเขาตั้งทุนสูงไปกว่านั้นไม่ได้จ้มา

รวมความว่ากัณฑ์เทศน์วันนี้หรือการที่บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายบำเพ็ญกุศลในวันนี้ เมื่ออาตมามาถึงใหม่ๆ ก็ดี ญาติโยมทั้งหลายได้ใส่ขัน ถ้าเงินจำนวนนั้นไม่จำกัดประเภท ไม่ก่อสร้างนั้น ไม่ก่อสร้างนี้ ก็ถือว่าเป็นเงินทุนของนักเรียนและเงินติดกัณฑ์เทศน์ก็เป็นเงินทุนนักเรียนเหมือนกัน

ถ้าบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายบางท่านจะคิดว่า เงินเขาตั้งใจทำบุญเพื่อพระ ท่านนำไปสงเคราะห์นักเรียน กุศลอาจจะตก ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะนักเรียนไม่ใช่พระ ก็ขอแจ้งกับ

บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายโปรดได้ทราบว่าเงินกัณฑ์เทศน์ท่านตั้งใจบูชาธรรม คือธรรมะ คือเทศน์อย่างนี้อานิสงส์ในการบูชาธรรมขั้นต้นได้แล้ว ได้ครั้งแรก และที่บรรดาท่านพุทธบริษัทไปใส่ขันให้อาตมาอย่างนั้นท่านตั้งใจก็เป็นการสงเคราะห์พระสงฆ์ในพระศาสนา อานิสงส์ก็ได้แล้วต่อไป ถ้าพระนำไปสงเคราะห์นักเรียนในด้านการศึกษา เรื่องสงเคราะห์นี้เขาไม่ใช่ทุน เขาให้ไม่ใช่เงินต้น ให้ใช้เฉพาะดอกเบี้ย ก็เป็นอันว่า เป็นการส่งเสริมการศึกษาเป็นธรรมทานได้อีกส่วนหนึ่งหาก คือว่าท่านได้อานิสงส์ 2 ชั้น ชั้นหนึ่งอานิสงส์ถวายพระด้วย อานิสงส์ธรรมทานด้วยและก็ช่วยการศึกษาของนักเรียน

แต่ว่าที่วัดเรามีทั้งโรงเรียนประถมและมัธยม โดยเฉพาะอย่างยิ่งนักเรียนชั้นประถม ขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทด้านนี้โปรดทราบว่า โรงเรียนชั้นประถมนี้ที่วัดนี้สงเคราะห์มานาน ทำมาทุกปี โดยเฉพาะอย่างยิ่งทุกปีก็แจกเครื่องแบบนักเรียนปีละ 1 ชุด บางปีมีเงินมากให้ 2 ชุด แม้แต่ว่าหนังสือเรียนที่เด็กเรียนทั้งหมด ที่โรงเรียนมีไว้ให้ขอยืมนี้ ทางวัดซื้อให้ ปีนี้ก็จัดซื้อให้ทั้งเสื้อผ้าและหนังสือเรียน รวมเงินทั้งหมดเท่าหมื่นสี่พันสองร้อยบาทเศษ นี้เฉพาะนักเรียนชั้นประถม นะ นักเรียนมัธยมไม่ห้วงละ เป็นของวัดร้อยเปอร์เซ็นต์

รวมความว่า ทั้งหมดนี้ก็เป็นบุญกุศลของบรรดาท่านพุทธบริษัทและเงินที่จ่ายไปที่กล่าวแล้วเมื่อนี้เป็น **เงินกองทุนสงเคราะห์** เป็น **เงินกองทุนสงเคราะห์บุคคลที่ยากไว้ในถิ่นทุรกันดาร** ท่าน **หมอลัดดา จารุวัตร** ส่งมาให้ท่านบอกมีเงินจำนวนนี้สองแสนห้าหมื่นบาทเศษ ท่านก็เลยทราบว่าทางวัดจ่ายไปเท่าหมื่นสี่พันเศษ ท่านเลยจ่ายมาหนึ่งแสนบาทส่วนที่เหลือก็ยังสะสมไว้สงเคราะห์ในปีต่อไป เพราะช่วยทุกปี เป็นอันว่าโรงเรียนของ **วัดท่าสูง** โรงเรียนประถมจริงๆ แล้ว เครื่องแบบมีจากวัดให้ปีละ 1 ชุด ในปีก่อนๆ นะให้ 2 ชุดปีนี้ให้ 1 ชุด เพราะเงินเครียดเกินไป

แล้วประการที่ 2 หนังสือเรียนไม่ต้องซื้อ เพราะวัดให้ ถ้าบังเอิญวัดได้อะไรมา เช่น ทุเรียนบ้าง มังคุดบ้าง ลำไยบ้าง เป็นต้น ได้มามากเขาส่งมาจากจันทบุรี ก็ส่งไปให้สงเคราะห์นักเรียนเป็นหลักๆ รวมความว่าโรงเรียนนี้รับอุปการะจากวัดมามาก

ที่นี้ต่อไปจะเทศน์ต่อบรรดาพุทธบริษัทให้ทราบว่า **บุญยัง โจเรหิ พุหรัง** ท่านแปลว่า บุญนะโจรนำไปได้ยาก หมายถึงว่า บุญกุศลที่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนทำแล้ว มันไม่สลายตัว มันเป็นการสั่งสมตัวเอง ที่พระพุทเจ้าท่านบอกว่าบำเพ็ญบารมีให้เต็ม นั่นก็หมายความว่า บุญบารมีที่เราทำแล้วทุกชาติมันไม่ไปไหนได้แล้วก็แล้วกันไป ไม่สูญหายไปไหน ชาตินี้ทำได้เท่านี้ ชาติหน้าทำต่อไป เขาสั่งสมกันมาชาตินี้อีกชาติต่อไปก็สั่งสมกันไป จนกว่าบารมีจะเต็ม รวมความว่า บุญเราทำสะสมตัว โจรนำไปไม่ได้ โจรคือความชั่วนำไปไม่ได้ ต่อนี้ไปพระเทศน์ธรรมกันยาวๆ นานๆ ก็เกรงว่าบรรดาท่านพุทธบริษัทจะรำคาญ ความจริงธรรมเป็นของดี นานๆ ก็เกรงว่าบรรดาท่านพุทธบริษัทจะรำคาญ ความจริงธรรมเป็นของดี ถ้าฟังนานๆ ก็ง่วงนอนเหมือนกัน แต่พอเล่า

ความเป็นมาของพระสุตรสุกัณพิงจะดีกว่าเพลินดี แต่ว่าถ้าฟังไปแล้ว ก็จำไปด้วย ดูแนวปฏิบัติในพระสุตรจะมีผลดีตามท่านถ้าปฏิบัติตาม ความมีว่า

มหาเศรษฐีใหญ่ในสมัยขององค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงพระชนม์อยู่เวลานั้นเป็นมหาเศรษฐีใหญ่ซึ่งไม่มีมหาเศรษฐีคนใดรวยเท่าก็คือตระกูลของ **นางวิสาขา** ตระกูลอื่นๆ เขานับเงินกันเป็นโกฏิๆ ตระกูลนี้มี 80 โกฏิ ตระกูลนี้มี 160 โกฏิ ตระกูลนี้มี 200 โกฏิ เป็นต้น เขานับโกฏิกันได้ แต่ว่าตระกูลนี้นับเป็นเหรียญเป็นโกฏิไม่ได้ ถ้าจะใช้อะไรกันตามธรรมดาๆ ก็ใช้กันไปถ้าจะให้กันมากๆ เขาก็กองเป็นเล้าเกวียน ไม่ใช่ นับเหรียญเป็นโกฏิอัน นับเป็นเล่มเกวียน

ตัวอย่างอย่างเมื่อ **นางวิสาขา** แต่งงาน พ่อก็บอกกับลูกสาวบอกว่า เจ้าจะต้องไปอยู่ในสำนักของสามีทรัพย์สินทั้งหลายเหล่านี้มีมากเป็นสมบัติของเจ้าทั้งหมดเพราะพ่อมีลูกสาวคนเดียว แต่ทว่าขณะที่ไปบ้านของสามี เาของไปใช้ชั่วคราวก่อนถ้าหมดเมื่อไรมาเบิกได้ ไม่จำกัด ของที่นำไปใช้ไปใช้ชั่วคราวก็คือว่า ทองคำห้าร้อยเล่มเกวียน ไม่ใช่หนึ่งเล่มเกวียนนะ ของเรามีสร้อยเส้นเดียวก็มากแล้ว ของท่านส่งทองคำแท่งไปจริงๆ ห้าร้อยเล่มเกวียน ภาชนะคือพวกของใช้ ทองคำ ห้าร้อยเล่มเกวียน เงินห้าร้อยเล่มเกวียน แล้วก็ทองแดงห้าร้อยเล่มเกวียน เป็นต้นรวมความว่าเศรษฐีคนะนี้ เป็นเศรษฐีที่มีความร่ำรวยมาก

และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง **นางวิสาขา** ก็เป็นบุคคลที่มีปัญญาเลิศ ใ้ที่เขารวยมานี้เพราะการให้ทาน ที่เขามีปัญญาเลิศเพราะเป็นการบำเพ็ญบารมีในด้านธรรมทานเสียเยอะ สงเคราะห์นักเรียนเป็นต้น ความเดิมความร่ำรวยก็มี นั่นหมายความว่า บุญที่ไม่สลายตัวคือ ใจนำไปไม่ได้

ตอนต้นของตระกูลคนนี้จริงๆ คือ **เมณฑกเศรษฐี** ซึ่งเป็นปู่ **ท่านเมณฑกเศรษฐี** เป็นต้นตระกูลแห่งความร่ำรวย ข้อความก็มีอยู่ว่า ถอยหลังไปในเมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ แต่ว่าเวลานั้นองค์สมเด็จพระชินวรท่านปรินิพพานไปแล้ว แต่ทว่าสาวกขององค์สมเด็จพระประทีปแก้วคือ พระสงฆ์ยังมีอยู่แบบสมัยนี้ ก็มีอยู่วัดๆ หนึ่งในที่ๆ หนึ่งที่เขากำลังจะสร้างวัด วัดนั้นความจริงนะมีอยู่แล้ว แต่วัดมันทรุดโทรมเขาก็พากันบูรณะวัด สร้างวัดให้มันดีขึ้น ก็มีสองสามีตายายบ้านอยู่ติดวัด แต่มีความจนมากไม่สามารถจะไปทำบุญที่วัดได้ วันพระธรรมดาก็ไปไม่ได้ วันอื่นก็ไปไม่ได้เพราะอะไร ไม่ใช่เพราะความเป็นคนขี้เหนียวแต่ความจริงก็ไปไม่ได้ วันอื่นก็ไปไม่ได้เพราะอะไร ไม่ใช่เพราะความเป็นคนขี้เหนียวแต่ความจริงท่านเป็นคนจนมาก ต้องหาเข้ากินค่า ถ้าวันไหนไม่ได้หา วันนี้ไม่ได้หาพุงนี้อดก็มีความจำเป็นก็ไปทำบุญกับเขาไม่ได้ เขาสร้างวัดข้างบ้านท่านก็ทราบดีใจทั้งสองคนก็อยากจะไปช่วยเขา ไม่มีทรัพย์สินไม่มีสินก็อยากจะช่วยแรงงาน ก็ไปไม่ได้อีกเพราะว่าถ้าไปก็ไม่ได้หากิน ไม่ได้หาวันนี้พุงนี้ไม่มีกิน ก็จำเป็น

ต่อมาในขั้นสุดท้ายในวัดนั้นก็สร้างเสร็จทุกอย่างเหลือแต่ส้วม ในเมื่อเหลือแต่ส้วมเขาทำส้วมก็ไปช่วยไม่ได้ เขาขุดหลุมส้วมเพื่อให้พระถ่ายลงไปในหลุม ก็ไปช่วยไม่ได้อีก จนใจ แต่ทว่าเมื่อ

เห็นเขาขุดล้อมเสร็จ อยู่มาในคืนหนึ่งท่านทั้งสองกินข้าวกินปลาเสร็จในตอนเย็น พอตอนค่ำก็นั่งปรึกษากัน ท่านตาปรึกษากะท่านยาย บอกว่า ยาย เราเป็นคนไร้บุญจริงๆ ชาตีก่อนคงให้ทานไว้หน่อย ทำบุญไว้หน่อยจึงเป็นคนจน จนก็แสนจนมาก ขนาดเราแก่แล้วก็ต้องทำ ไม่ทำมันไม่มีกิน ไม่ทำวันนี้พรุ่งนี้ไม่มีกิน แล้วเวลานี้เขาสร้างวัดติดกับบ้านเรา เราก็ไม่มีโอกาสจะไปทำบุญ วันนี้ปรากฏว่าเป็นวัดสุดท้ายของการสร้างวัด เขาสร้างล้อมแล้วขุดหลุมล้อมเสร็จ เราสองคนก็น่าจะไปทำบุญร่วมกับเขา กลางวันก็ไปไม่ได้กลางคืนเขาก็ไม่มีงานทำ ทำอย่างไร

ท่านยายก็บอกว่า เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน เรามีทองคำอยู่แผ่นหนึ่งบางเท่าปึกกรั้น ก็รวมความบาปเสียอย่างนั้น ถ้าสันนิษฐานในปัจจุบันก็หมายถึงทองคำเปลว เรามีทองคำอยู่แผ่นหนึ่ง แต่บางเท่าปึกกรั้น เอาอย่างนี้แล้วกันเราไปปิดทองคำกันหลุมล้อม เป็นการบูชาพระรัตนตรัย คือ บูชาพระพุทธเจ้า บูชาพระธรรม บูชาพระอริยสงฆ์ ทั้งสองคนก็ตกลงตามนั้น

เมื่อตกลงกันเสร็จ อาบน้ำอาบท่าดีแล้วก็ไปวัดในเวลากลางคืน ตั้งใจบูชาพระรัตนตรัยด้วยความเคารพว่า ข้าพเจ้าสองคนตายายเป็นคนยากจนเข็ญใจอยากจะทำบุญก็ทำไม่ได้เพราะมีความจำเป็นบังคับ แต่ขอบูชาพระรัตนตรัยด้วยทองคำแผ่นบางเท่าปึกกรั้นปิดกันล้อม เมื่อพระถ่างลงล้อมนี้ทับทองคำ พอทำเท่านั้นเสร็จ กลับมาบ้าน เป็นอันว่า คนเกิดแล้วก็ตาย ในที่สุดวาระเข้ามาถึงท่านก็ตายคนไม่ตายไม่มี เมื่อตายจากความเป็นคน เพราะอาศัยเป็นคนที่มีศรัทธาแต่ไม่มีโอกาสจะไปทำ

อย่างกับมีศรัทธาอยากจะได้บาตร ในกรรมฐานท่านกล่าวว่า เป็น **จาคานุสสติกรรมฐาน** อย่าลืมนะ อนุสสตินี้มันเป็นเรื่องง่าย อยากจะถวายภัตตาหารกับพระ อยากใส่บาตรตอนเช้า อยากใส่บาตรวันทำบุญ อันนี้เป็น **จาคานุสสติ** ถือว่ากำลังใจเป็นฉนวนใน **จาคานุสสติ** มีความเคารพในพระพุทธเจ้า ในพุทธรูปองค์โดยองค์หนึ่งเป็น **พุทธานุสสติ** การอยากจะได้ฟังเทศน์กับเขาแต่ไม่มีโอกาสฟังเป็น **ธัมมานุสสติ** การอยากจะได้ไปสังเคราะห์พระสงฆ์แต่โอกาสจะไปไม่มีเป็น **สังฆานุสสติ**

รวมความว่าท่านทั้งสองนี้มีอนุสสติครบหลายอย่าง แต่อาศัยที่มีความจนไปไม่ได้ แต่อาณิสสนี้มันเกิดการนึกจะให้ท่านเป็น **จาคานุสสติ** นี้ อาณิสสก็มากนึกถึงพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ อาณิสสก็มาก ต่อมาในภายหลังได้มีโอกาสถวายทานคือบูชาทานด้วยทองคำ อาณิสสใหญ่ รวมความว่าอาศัยกำลังใจ ไม่มีทุน ไม่มีแรงกายจะทำ แต่ว่าบุญมันก็เกิด บุญมันเกิดที่ใจ นี่พระพุทธเจ้าท่านกล่าวว่า **เจตนาหัง ภิกขเว ปุญญัง วทามิ** ท่านกล่าวกับ **พระโมคคัลลาน์** ท่านกล่าวว่า **โมคคัลลาน์** การตั้งใจนี่คือตัวบุญ บุญอยู่ที่ใจแท้ๆ ถ้าเราให้โดยไม่มี การตั้งใจ ไม่มีความเคารพ ผลของท่านได้เหมือนกัน แต่เป็น ทาสทาน ตอนนั้นเขาไม่มีโอกาสจะให้ แต่คิดจะให้ ก็เป็น **จาคานุสสติกรรมฐาน** ใหญ่มาก

สองตายายตายจากความเป็นคน ก็ไปเกิดบนสวรรค์ชั้น **ดาวดึงส์เทวโลก** ท่านตาเป็น เทวดา ท่านยายเป็นนางฟ้า ก็ต้องมาอยู่ด้วยกันอีก เพราะไอ้ทองคำแผ่นเดียวและเจตนาดี หลังจากนั้นมาเกิดในชาติใหม่ อย่าลืมว่าทองคำบางเท่าปีกรินอันสงส์ที่ท่านได้เมื่อสมัยกลับมา เกิดเป็นคนครั้งใหม่ คือเป็นมหาเศรษฐี ท่านเป็นมหาเศรษฐีใหญ่คนหนึ่งจำนวนมหาเศรษฐี ทั้งหลาย

และในกาลต่อมา ในเมืองนั้นมีฝนแล้งข้าวยากหมากแพง ฝนแล้งไม่ตกต้องตามฤดูกาลถึง 3 ปี ท่านมหาเศรษฐีท่านนี้เวลาที่ได้อาหารมาก เวลาที่ได้ข้าวมาแล้วท่านก็พยายามเก็บไว้กินเพื่อ วันปีหน้า ปีหน้าทั้งปีเก็บไว้กินเองด้วย เก็บไว้เป็นการให้ทานด้วย ชาตินี้ท่านให้ทานหนัก ใคร ยากจนเข็ญใจก็มา ถามีข้าวเก็บไว้ไม่มีข้าวกินให้ข้าว ไม่มีกับกินให้กับ ตามงบประมาณที่ท่าน ตั้งใจ พอรุ่งขึ้นปีใหม่ทว่าบังเอิญฝนไม่ตก ฝนแล้ง ฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาล จะมีข้าวกินและจะมี ข้าวให้ทานอีกปีหนึ่ง นี่สำรองไว้ด้วย รวมความว่ามาปีหนึ่งท่านเก็บท่านเตรียมไว้เพื่อปีหนึ่งปี ทั้ง ข้าวกินเองทั้งให้ทาน แล้วก็สำรองไว้ปีหน้าอีกหนึ่งปี

แต่คราวนี้ปรากฏว่ามันเป็นพิเศษ ไอ้ความแล้งมันแล้งจริงๆ ถึงสามปีมันไม่แล้งปีเดียว เป็นอันว่าในเมื่อปีนั้นผ่านไป งบประมาณในการแจกจ่ายการให้ทานปีนั้นผ่านไป ของปีหน้าอยู่ บริบูรณ์ พอรุ่งขึ้นอีกปีหนึ่งก็ปรากฏมันแล้งใหม่ก็ยังไม่อด ท่านก็มีกิน คนที่มาขอก็มีกิน ให้ ตามปกติ

พอต่อมาอีกปีหนึ่งแล้วใหม่ ตอนนั้นมันหมดทุน ข้าวที่สำหรับมีกินมันก็เริ่มหมด จะหมด ข้าวสำหรับให้ทานก็หมดไปแล้ว ใครมาขอก็ไม่มีทางจะให้ ตัวท่านเองท่านจะกินเข้าไปก็แสน ลำบาก ในที่สุดมันอดอยากกัน ข้าวหมดไม่มีทางจะได้กิน ต่อไปในเมื่อมีเหลือแต่น้อย ข้าทาสหญิง ชายนักรบที่อยู่ในบ้าน ท่านมหาเศรษฐีได้กะเกณฑ์ให้หมดทุกคนให้เป็นอิสระได้ เลิกความเป็น ทาสกัน ไม่ต้องชำระหนี้ไม่ต้องชำระสินอีก ใครจะไปไหนได้ก็ไปตามสบาย ขึ้นอยู่ที่นี้อดตายหมด เพราะคนมาก ไม่มีข้าวจะกิน

แต่ก็มีทาสคนหนึ่งชื่อ **นายบุญ** ไม่ยอมไป ว่าท่านอยู่ที่ไหนผมจะอยู่ที่นั่นท่านตายผมจะ ตายด้วย ต่อมาในครั้งหลังที่สุดท่านบอกให้ **นายบุญ** ไปเอาข้าวคือว่าข้าวที่ท่านเก็บท่านใส่ฉาง ฉางเต็มก็ใส่พ้อม พ้อมเต็มใส่กระบุง กระบุงเต็มก็ใส่ถังน้อยๆ ถังน้อยๆ เต็ม ข้าวที่เหลือให้ขย่ำกับ ดินเหนียวทำฝา ทำฝายุง ในที่สุดก็ต้องไปเอาดิน ดินที่ทำฝายุงมาขย่ำออกมาตั้นน้ำ ขย่ำข้าวให้ ออกมา ไชลกิน

ต่อมาในวันหนึ่งข้าวเหลือหม้อสุดท้าย ถ้าหุงแล้ววันนั้นหุงหม้อเดียวกินหมดอดวันต่อไปไม่ มีกิน ถ้าต้มกินได้ 2 วัน วันนั้นปรากฏว่า ท่านมหาเศรษฐีตามธรรมเนียมตามมหาเศรษฐีต้องเฝ้าพระราชฯ เพื่อจะถามพระราชฯถึงงานต่างๆ ตอนเช้าท่านไปเฝ้าพระราชฯกลับมาหิว ก็บอกภรรยาหุงข้าวกิน เถอะ ภรรยาจึงบอกว่าข้าวสารเหลือหม้อเดียว ถ้าหุงได้กินวันนี้วันเดียว วันพรุ่งนี้ไม่มีกิน แต่ถ้าต้ม

เราจะมีชีวิตได้สองวัน วันนี้ด้วยและวันพรุ่งนี้ด้วย ท่านมหาเศรษฐีก็บอกว่าเราจะตายวันนี้หรือตายวันพรุ่งนี้ไม่สำคัญ มันต้องตาย แต่วก่อนจะตายแล้วตายอย่างคนอื่นดีกว่า สั่งหุงข้าวกินวันเดียวก็หุงเถอะ ภรรยาที่หุง

ขณะที่หุงเสร็จยังไม่ทันจะลงมือรับประทาน ก็ปรากฏว่าเวลานั้นพระปัจเจกพุทธเจ้าออกจากนิโรธสมาบัติที่ **ภูเขาคันธมาถ์** ท่านได้พิจารณาดูว่าเราอดอาหารทั้งสิ้นเวลา 15 วัน เวลานี้ร่างกายต้องการอาหารเราจะกิน จะได้ใครกิน ก็ทราบว่าเป็นวันนี้ บ้านท่านมหาเศรษฐีมีข้าวในหม้ออยู่หนึ่งหม้อ ถ้าเราไปที่นั่นเขาจะนำข้าวมาใส่บาตร ที่จริงนะฟังให้ดี ไม่ใช่แข่งพระนะ มีข้าวหม้อเดียวไปแย่งเขากินนะ อย่าลืมพระออกจากนิโรธสมาบัติ ใครทำบุญวันนั้นเป็นมหาเศรษฐีวันนั้น จะต้องคนเดียว เป็นเจ้าเดียว

เมื่อพระปัจเจกพุทธเจ้าทราบศรัทธาและทราบอาหารที่มีอยู่ จึงได้เหาะจาก **ภูเขาคันธมาถ์** มาที่หน้าบ้าน มาเย็นอยู่ก็เป็นเวลาพอดีที่ท่านมหาเศรษฐีกำลังจะให้ภรรยาไปนำข้าวมาจากครัว มาตั้งวงกินกัน เวลานั้นก็มีด้วยกัน 5 คน คือหนึ่งท่านมหาเศรษฐี สองภรรยา สามลูกชาย สี่ลูกสะใภ้ แล้วก็ห้า **นายบุญ** ที่เป็นทาสคิดว่าเราจะกินข้าว เวลานี้พร้อมกันแล้วพรุ่งนี้ตายพร้อมกัน มันจะตายพร้อมไม่พร้อมก็ช่างมัน กินพร้อมกันก็แล้วกัน

แต่ว่ายังไม่ทันจะกินพระปัจเจกพุทธเจ้ามาเย็นหน้าบ้าน ท่านมหาเศรษฐีก็บอกว่าที่เราอยากจนเข็ญใจอดอาหารอยู่เวลานี้ก็เพราะว่าชาติก่อนทำบุญให้ทานน้อยไปวันนี้อย่ากินมันเลย เมื่อเรากินวันนี้พรุ่งนี้มันก็ตาย ถ้าเราไม่กินวันนี้วันนี้ตายมันก็ตายแค่นั้น ก่อนจะตายเราตายอย่างคนมีบุญดีกว่า จึงตัดสินใจพร้อมกันทั้งห้าเข้า ตายเป็นตายแหละวะ ใส่บาตรพระดีกว่า ในที่สุดก็นำข้าวไปใส่บาตรพระปัจเจกพุทธเจ้าหมด เมื่อใส่บาตรเสร็จ ทุกคนก็ตั้งมโนปณิธานปรารถนา ท่านมหาเศรษฐีก็ปรารถนาเป็นสามีของภรรยาต่อไป ภรรยาที่ปรารถนาจะเป็นภรรยาของสามีต่อไป ลูกชายก็ปรารถนาเป็นลูก ลูกสะใภ้ก็ปรารถนาเป็นลูกสะใภ้แต่ **นายบุญ** ก็ปรารถนาเป็นทาสรับใช้ต่อไปทุกชาติ นี่พ่อแม่เดียวกัน เป็นเอกศตารมณ อธิษฐานเสร็จพระปัจเจกพุทธเจ้าให้พรว่า เอวัง โหตุ ซึ่งแปลว่าท่านปรารถนาสิ่งใดขอให้ได้สิ่งนั้นสมความปรารถนา

เมื่อพระปัจเจกพุทธเจ้าท่านให้พรแล้วท่านก็กลับ กลับเข้ามาบ้าน ท่านมหาเศรษฐีก็เลยกล่าวว่า ทุกคนวันนี้นอนรอความตาย ไม่มีอะไรจะกินแล้ว แต่คนจะตายก็ยังมีควมอยาก รอไปรอมา รอมารอไป มันอยากกินเกินไป ความอยากเกิดขึ้น ท่านมหาเศรษฐีก็เสียดใจไปแล้ว กำลังตกก็บอกภรรยาว่า แม่เอ๋ยข้าวในหม้อติดๆ มีบ้างไหม มันไม่มีเม็ดๆ ก็ไม่เป็นไร กลิ่นข้าวยังมืออยู่ เอน้ำกรอกๆ มากินเสียหน่อยดีกว่า มันจะตายก็ช่างมันเถอะ นี่คนจะตายนะ

ท่านภรรยาที่เข้าไปในครัว เห็นใจสามี พอเปิดหม้อความมหัศจรรย์ก็เกิดขึ้นนั่นคือข้าวสุกเต็มหม้อ แล้วก็ร้อนฉ่ำ ร้อนเต็มอัตรา ไปเปิดแกงแกงเต็มหม้อไปเปิดหม้อต้มต้มเต็มหม้อไปเปิดหม้อต้มต้มหม้อ ไปเปิดดูกับข้าวเต็มไปหมด ท่านก็ดีใจจึงมา น้ำตาก็ไหลบอกว่าสามีว่า พ่อเอ๋ย พ่อไปดู

ในครัว ข้าวมันต้มหม้อ แกงต้มหม้อ ต้มต้มหม้อกับข้าวกับปลาในตู้กับต้มไปหมด มหัศจรรย์ ทุกคนก็ไม่ต้องใช้กำลังส่ง กำลังใจมันสั่งเหลือเกิน เข้าครัวหมด ต่างคนต่างกิน ตักหม้อข้าวตักเท่าไร มันก็ไม่ยุบ ตักมากเท่าไรหม้อข้าวก็เต็มตามเดิม แกงตักเท่าไรก็เต็มตาเดิม หม้อข้าวหม้อแกง หม้อต้มมันร้อนตลอดเวลา ไม่ต้องไปตั้งไฟ

ท่านมหาเศรษฐีก็มีความเข้าใจว่าเป็นอย่างนี้ก็เพราะอาศัยบุญกุศลที่เราทำกับพระ บัณฑิตพู่ตะเภา จึงประกาศให้คนบ้านใกล้เคียงมารับข้าว ทุกบ้านเขาอดกัน ต้องกินขอปลา สมนุโพระไรบ้าง หัวเผือกหัวมัน ทุกคนมารับอาหารสดตอนนี้ไม่ใช่ข้าวสารแล้ว ท่านมหาเศรษฐี กับภรรยา ทุกคนก็ช่วยกันตักแจกๆ ทั้งข้าวทั้งแกงทั้งกับ ตักแจกเท่าไรหม้อข้าวก็ไม่ยุบ แล้ว ประกาศเป็นตำบลๆ ว่าตำบลไหน ใครอดมาที่นี่ เป็นอันว่าตั้งสถานที่ หม้อข้าวและแกง ทุกคนตัก ได้ตามชอบใจ เป็นอันว่าเลี้ยงกันมาอย่างนั้นจนกว่าจะได้ข้าวใหม่ เหลือเวลา 2 นาที

หลังจากเมื่อตายจากชาตินี้ไปแล้ว ทั้งสองท่านทั้งหมดก็ไปเกิดบนสวรรค์ **ชั้นดาวดึงส์เทวโลก** กลับลงมาใหม่กล่าวเฉพาะ **ท่านเมณฑกเศรษฐี** ลงมาเกิดในตระกูลของคนจนเป็นชาวป่า สองคนตายาย ไม่ใช่ตายายหนุ่มสาวมีลูกคนแรกขณะที่ลูกชายเข้าไปปฏิสนธิในครรภ์มารดาตอน กลางคืน ตอนเช้าพ่อบ้านตื่นขึ้นมามองกอไผ่รอบๆ บ้านเห็นหน่อไม้เป็นทองคำหมด จึงได้ถาม ภรรยาว่า ชั้นตาฝากหรือใจ ไปดูกัน ก็ปรากฏว่ามันเป็นทองคำจริงๆ แต่หน่อไม้ทองคำใครหยิบใคร ตัดไม่ออก แต่ว่าทั้งสองคนถ้ามีความต้องการหน่อไม้ หยิบขึ้นมันจะหลุดทันทีวันที่ลูกชายคลอดคือ **เมณฑกเศรษฐี** อยู่ในห้อง วันที่ลูกชายคลอดจากครรภ์มารดาวันนั้นมีแพะทองคำโตเท่าช้าง ช้าง สารหลายร้อยตัวเวียนรอบบ้าน ปากอ้ามีสายไหมห้อย เป็นสายไหม ต้องการผ้าๆ ไหล ต้องการเงินๆ ไหล ต้องการแก้วๆ ไหลต้องการเพชรมณีๆ ไหล ทุกวันต้องการอะไรไหลหมด ฉะนั้นตระกูลนี้เป็น ตระกูลนี้นับไม่ได้ว่ามีเงินเท่าไร มีทองเท่าไร เป็นอันว่าที่ได้แบบนี้เพราะกำลังใจของสองตายาย ทำบุญกับพระแค่เอาทองมาปิดกันนิ้วมือ เมื่อสมัยยังเป็นคนยากจนเข็ญใจ

เอาละ บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย เวลาเหลือนามีเดี๋ยวก็เป็นว่าการทำงานบุญของท่านวันนี้ได้อานิสงส์สองอย่าง ถวายทานเป็นธรรมทานด้วย และได้สงเคราะห์ทุนของนักเรียนก็เป็นธรรมทานเช่นเดียวกัน ทานของท่านก็เป็นปัจจัยของความร่ำรวย ธรรมทานเป็นปัจจัยให้เกิด ปัญญา รวมความว่า บุญกุศลทั้งหลายที่ท่านบำเพ็ญมาในวันนี้ได้ผลสองอย่าง เวลาหมดพอดี

อาตมาภาพขอตั้งสัตยาธิษฐานอังกุณพระรัตนตรัย มีพระพุทธรัตตะ ธรรมรัตนะ และสังฆ รัตนะ ทั้งสามประการ จงดลบันดาลให้บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านมีแต่ความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคล สมบูรณ์พูนผล ปราศจากสิ่งใดขอให้ได้สิ่งนั้น สมความปรารถนาทุกประการ

พระธรรมเทศนา เรื่อง กำไรบุญ

แสดงเมื่อ

วันเสาร์ที่ 14 ตุลาคม 2532

นโม ตัสสะ ภคฺวโต อรหฺโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ (3 จบ)

บุญญานิ ปรโลกัสมิง ปติฏฐา ปาณินันตติ

ณ โอกาสบัดนี้ อาตมภาพจะแสดงพระสัทธรรมเทศนา ในความเป็นมาของ **พระตัสสะ** เพื่อเป็นเครื่องโสรจสรงองค์ศรัทธาบารมีที่บรรดาท่านนริศนาทานบดิ่งทั้งหลาย ได้พร้อมใจกันมา บำเพ็ญกุศลวันออกพรรษาวันนี้ ตามที่ทายกประกาศไปบอกว่า วันนี้อาตมาจะ **เทศน์มหาชาติ** ความจริงตามประเพณีนิยมวันนี้เขา **เทศน์มหาชาติ** กัน แต่ว่าเวลานี้เทศน์ไม่ไหวเพราะร่างกาย ไม่สบาย ขอเทศน์เรื่อง **กำไรบุญ** ดีกว่า เพราะว่า **มหาชาติ** ก็ฟังกันมาเยอะแล้ว ฟังไปฟังมาก็จำ ไม่ได้จำได้ไหม ฟังทำไรจบบทุกที่ พระเทศน์ก็เทศน์ไปคนฟังก็ฟังไป ลูกเมื่อไร **มหาชาติ** หล่นเมื่อนั้น ก็รวมความว่า วันนี้เทศน์เรื่อง **กำไรบุญ** กันดีกว่า

ตามประเพณีเรายึดไว้ คำว่ากำไรบุญก็เพราะว่าการทำบุญอย่างนี้จะมีผลเป็นอย่างไร อันนี้ดีกว่านะ วันนี้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย ทั้งบรรดาเด็กและผู้ใหญ่พากันมาบำเพ็ญกุศล วันออกพรรษา การทำบุญวันพระที่บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายโดยถ้วนหน้า ถ้าจะกล่าวกันว่า บุคคลใดเคยเกิดมาแล้วเคยเจริญพระกรรมฐานใหม่ คำว่าเจริญพระกรรมฐานคือว่าเป็นจริยาใหญ่ มีอานิสงส์ใหญ่หลายๆ ท่านบอกว่า ชาตินี้ทั้งชาติยังไม่เคยเจริญพระกรรมฐาน แต่ความจริงเวลานี้ และทุกวันพระ ทุกท่านทำกันมาแล้วว่าการเจริญพระกรรมฐาน กรรมฐานจริงๆ นะมี 40 อย่าง โดยเฉพาะอย่างยิ่ง **อนุสสติ 10** เป็นประจำอยู่เบื้องหน้า และผลที่จะบรรลุผลจริงๆ ก็อยู่ที่ **อนุสสติ 10**

อย่างวันนี้บรรดาท่านพุทธบริษัทตั้งใจมาวัดถ้ำนี้ถึงพระพุทธรูปพระพุทธรูปเจ้าจัดว่าเป็น **พุทธานุสสติ** ถ้าเรานึกถึงพระสงฆ์องค์ใดองค์หนึ่งในพุทธศาสนา ที่มาในวัดในวันนี้เป็น **สังฆานุสสติ** คิดว่าจะไปใส่บาตรถวายพระ มีข้าวมีแกงเป็นต้นอย่างนี้เป็น **จาคานุสสติ** การได้ถวายทานของบรรดาท่านพุทธบริษัทเป็น **ทานบารมี** รวมความว่าวันนี้บรรดาท่านพุทธบริษัททำหลายอย่าง มีอนุสสติหลายอย่างในกรรมฐาน

คำว่ากรรมฐานจริงๆ ไม่มีความจำเป็นที่จะต้องไปนั่งขัดสมาธิเสมอไป ถ้าตั้งใจนึกถึงอย่างเดียวก็ถือว่ามีผลในพระกรรมฐานอันนี้อานิสงส์มาก วันนี้ก็จะพูดถึงอานิสงส์ที่ว่าเวลาจะเหลือน้อย อานิสงส์ใหญ่ที่บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายทำวันนี้ที่กล่าวมาแล้วเบื้องต้น

หลังจากนั้นก็อานิสงส์พอที่เก็บกันตามนี้ ตามพระบาลีกล่าวว่าการถวายทานแต่พระปัจเจกพุทธเจ้าร้อยครั้งมีผลไม่เท่าถวายทานแก่พระสัมมาสัมพุทธเจ้าหนึ่งครั้ง ถวายทานแต่

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าร้อยครั้งมีผลไม่เท่าถวายสังฆทานหนึ่งครั้ง สำหรับ **อานิสงส์** **สังฆทาน** วันนี้บรรดาท่านพุทธบริษัทได้ถวายสังฆทานเป็นชุด มีผ้าไตร มีพระพุทธรูป มีภัตตาหาร ภายในภัตตาหารแห่งนี้ก็เป็นสังฆทานใหญ่ การที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายมาถวาย ภัตตาหารกับพระวันนี้เป็น **มหาสังฆทาน** รวมความว่าเป็นสังฆทานทั้งหมด

เฉพาะ **อานิสงส์** บรรดาท่านพุทธบริษัท พระพุทธเจ้าตรัสว่า มีความปรารถนาสมหวัง นั่นก็หมายความว่า ถ้าชาตินี้ท่านถวายสังฆทาน ความจริงผลสังฆทานไม่ต้องรอชาติหน้าเสมอไป การถวายสังฆทานมีอานิสงส์ใหญ่ ถ้าถวายบ่อยๆ ด้วยความตั้งใจจริง ชาตินี้มันแหละไม่ต้องรอชาติหน้า จะมีการคล่องตัวในความเป็นอยู่แต่ว่าองค์สมเด็จพระบรมครูตรัสว่าถ้าชาติหน้าจะมิกำไรมากดูตัวอย่าง **นางวิสาขามหาอุบาสิกา** ในสมัย **สมเด็จพระพุทธที่ปังกร** ท่านเกิดในสมัยนั้น เวลานั้นเพื่อนของท่านเป็นคนรวยมาก มีโอกาสได้ถวายภัตตาหารกับพระสงฆ์วันละสองแสนองค์ หมายความว่า พระสองแสนองค์ กับบุคคลทั้งหลายที่มาในการทำบุญนางเลี้ยงหมดทรัพย์สินก็ไม่มียุบไม่มีหมด ก็ปรากฏว่าเวลานั้น **นางวิสาขามหาอุบาสิกา** เป็นเพื่อนกัน แต่มีทรัพย์ไม่มาก ก็อยากจะมีโอกาสอย่างนั้นบ้าง อยากจะเป็นอุบาสิกาอุบาสิกาผู้มีทุนใหญ่ ถวายทานแก่พระสงฆ์ในพุทธศาสนาอย่างเพื่อนของตน

วันหนึ่งเข้าไปเฝ้าองค์สมเด็จพระทศพลผู้มีนามว่า **พระปฐมุตตระ** เวลานั้นนางก็ปรารถนาว่าอยากจะเป็นมหาอุบาสิกาอย่างเพื่อน จึงได้ถวายสังฆทานกับบรรดาพระสงฆ์ทั้งหลาย มี **พระปฐมุตตระ** เป็นประธาน เมื่อถวายสังฆทานเสร็จสังฆทานเสร็จก็เข้าไปตั้งมโนปณิธานปรารถนาว่า ผลบุญใดที่หม่อมฉันทำแล้วในวันนี้ ต่อไปในชาติเบื้องหน้าถ้าจะมีสิ่งเกิด ถ้าได้มีโอกาสขอได้มีโอกาสเป็นผู้บำรุงพระพุทธศาสนา เช่นเดียวกับเพื่อนของตน

เวลานั้นปรากฏว่าองค์สมเด็จพระทศพลผู้มีนามว่า **พระปฐมุตตระ** พังแล้วองค์สมเด็จพระประทีปแก้วก็ทรงใช้อำนาจพระพุทธานุภาพตรวจดูก็รู้ว่าจากชาตินี้ไม่นับต่อไปอีก 96 กัป จะมีพระพุทธเจ้ามีนามว่า **พระสมณโคดม** อุบัติขึ้นแล้วในโลกและหญิงคนนี้จะไปเกิดมีนามว่า **วิสาขามหาอุบาสิกา** เป็นลูก **ธัญชัย เศรษฐี** เป็นหลานของ **ท่านเมณฑกเศรษฐี** ตระกูลนี้จะมีความร่ำรวยมาก และจะมีโอกาสเป็นผู้บำรุงพุทธศาสนาเช่นเดียวกัน

พระองค์สมเด็จพระภาควันต์บรมศาสดาก็ทรงพยากรณ์ตามนั้นว่า กัปนี้ไม่นับถอยไปข้างหน้าสัก 91 กัป ในกัปที่ 91 นั้นจะมีพระพุทธเจ้าทรงอุบัติขึ้น 5 องค์แต่ว่าเธอจะพอองค์ที่ 4 สมเด็จพระมหาโมกข์องค์นั้น มีนามว่า **พระสมณโคดม** เธอจะมีนามว่า **นางวิสาขามหาอุบาสิกา** จะมีทรัพย์มากนับไม่ได้คือนับเป็นโกฏิไม่ได้ต้องดวงกันเป็นเล่มเกวียน เอาเกวียนเป็นโกฏิเล่มเกวียน หลังจากนั้นแล้วยังมีองค์ประทีปแก้วมีนามว่า **สมณโคดม** อุบัติขึ้นแล้ว เธอจะมีโอกาสบำรุงพุทธศาสนาเช่นนี้

นี่เป็นอันว่ากำไรของการถวายสังฆทานของบรรดาท่านพุทธบริษัท ถ้าหากท่านจะถามว่า ทานที่ท่านทั้งหลายบำเพ็ญไม่มากเช่น **นางวิสาขา** ก็ต้องขอตอบว่าขึ้นชื่อว่า สังฆทานก็ต้องเป็น อานิสงส์ของสังฆทาน อานิสงส์ของสังฆทานองค์สมเด็จพระพิชิตมารกล่าวว่า มีความปรารถนา สมหวังนี้หมายความว่า ถ้าตั้งใจไว้ว่าการถวายสังฆทานคราวนี้ ถ้าชาติหน้าจะพึงมีในการเกิด เรา ขออย่างนั้นขออย่างนี้ไว้สิ่งนั้นจะสมความปรารถนาทุกประการ อย่าง **นางวิสาขา** มีเงินนับไม่ได้ นั่นถือว่าเป็นลามกมหาศาล

ต่อไปอีกอานิสงส์หนึ่งที่บรรดาท่านพุทธบริษัททำกันนั่นคือ ช่วยชวนชวายเป็นการกิจการ ทำบุญ อย่างที่เขาจะถวายสังฆทานกัน มีเจ้าหน้าที่คอยยกส่ง คอยรับอย่างนี้เป็นต้น หรือบรรดา ท่านพุทธศาสนิกชนช่วยอุปาสณะ จัดสถานที่ ให้ความสะดวกแก่คนใส่บาตรเป็นต้น อย่างนี้เรียกว่า **ไวยาวัจกร** คำว่า **ไวยาวัจกร** ขึ้นชื่อว่า มีชวนชวายเป็นกิจการงานของสงฆ์เป็นการบุญ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากล่าวว่า **ไวยาวัจกร** นี้ถ้าจะกล่าวถึงอานิสงส์เล็กๆ อานิสงส์ขึ้นหลายจริงๆ ก็มีอานิสงส์ต่ำกว่าการบวชเณรบริสุทธ์แล้วหน้อยหนึ่ง คือหมายความว่า ตายจากความเป็นคนจะ ไปเกิดบนสวรรค์ชั้น **ดาวดึงส์เทวโลก** มีวิมานทองคำเป็นที่อยู่มีนางฟ้าเป็นบริวารแปดพันคน ถือว่ามีบุญญาธิการมาก

แต่ว่าที่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัส คือ **สมเด็จพระพุทเทที่ปังกร** ตรัสกับองค์ สมเด็จพระสวัสดีโสภาคย์ คือพระพุทธเจ้าของเราในสมัยนั้นเกิดเป็น **มหาทุคตะ** ซึ่ง **มหาทุคตะ** ช่วยชวนชวายกิจการงานในการทอดกฐิน ทอดกฐินก็คือสังฆทาน เจ้านายจะทอดกฐินแต่ที่ไม่มี คนจัดสถานที่ ไม่มีคนจัดพิธีกรรม **มหาทุคตะ** ซึ่งเป็นทาสของท่านช่วยงานทุกอย่าง จัดพิธีกรรม ทุกอย่าง แต่เรียกว่ามีโอกาสได้ร่วมกฐินเพียงแค่วันหนึ่งกลุ่ม เข็มหนึ่งเล่ม ก็เป็นอันว่าในการ ทอดกฐินเสร็จแล้วมหาทุคตะจึงเข้าไปเฝ้าองค์สมเด็จพระประทีปแก้วกราบทูลว่า ภัณฑะภควา ข้า แต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญพระพุทเจ้าข้า การทอดกฐินทานคราวนี้ ข้าพระพุทธเจ้า ไม่มีทรัพย์ไม่มีสิน เป็นแต่เพียงว่าเปลื้องผ้าแต่งกายของคนไปแลกกับของสองสิ่งคือ ด้ายหนึ่งกลุ่ม เข็มหนึ่งเล่ม แล้วนอกจากนั้นก็ช่วยงานทุกอย่างของเจ้านายในการทอดกฐินให้เสร็จไป อานิสงส์ อันนี้ข้าพเจ้ามีความปรารถนา ขอบุญบารมีเพียงใดที่มีอยู่ ขอบารมีขององค์สมเด็จพระบรมครูด้วย ช่วยข้าพเจ้าได้เป็นพระพุทธเจ้าองค์หนึ่งในอนาคตกาล

เป็นอันว่า **พระปฐมุตตระ** ได้ทรงพยากรณ์ โภ ปุริสะ ดูกรบุรุษผู้เจริญอานิสงส์ในการ ชวนชวายในการช่วยในการทำบุญของท่านก็ดี ของคนอื่นก็ดีอานิสงส์ทั้งหลายเหล่านี้มีอานิสงส์สูง มาก บุคคลผู้ช่วยกิจการงานอย่างนี้ถ้าปรารถนาจะเป็นพระพุทธเจ้าก็เป็นได้ ปรารถนาจะเป็นอัคร สาวาก็เป็นได้ จะเป็นมหาสาวาก็เป็นได้ เป็นสาวกธรรมดาก็เป็นได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อไปถ้า ตายจากความเป็นคน จะเกิดเป็นเทวดาหรือเกิดเป็นนางฟ้าห่าร้อยชาติ ถ้าหมดบุญบารมีนั้นแล้วก็

จะกลับลงมาเกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิห้าร้อยชาติ เป็นกษัตริย์ห้าร้อยชาติ เป็นมหาเศรษฐีห้าร้อยชาติ เป็นอนุเศรษฐีห้าร้อยชาติ เป็นคหบดีห้าร้อยชาติ

แล้วองค์สมเด็จพระบรมโลกนาถก็มีพุทธปฏิมาตรัสว่า โภ ปุริสะ ตูกรบุรุษผู้เจริญ การที่ท่านช่วยชวนชวายเป็นกิจการงานในการทอดกฐินคือ การถวายสังฆทานอย่าลืมหาทอดกฐินคือสังฆทานๆ ธรรมดาก็คือ สังฆทาน อานิสงส์จะแตกต่างกันนิดหน่อยเพราะกฐินมีกำหนดกาลเวลาสังฆทานทั้งหลายไม่มีการกำหนดกาลเวลาสมเด็จพระบรมศาสดาว่าต่อแต่นี้ไป 91 กัป เธอจะได้บรรลุมฤตยุมัจฉิมโหทธิญาณ เป็นพุทธเจ้ามีนามว่า **พระสมณโคดม**

นี่แหละบรรดาท่านพุทธบริษัท อานิสงส์แห่งการช่วยชวนชวายเป็นกิจการงานของสงฆ์ ในกิจการเรื่องการทำบุญ เป็นแต่เพียงช่วยเพียงเท่านี้ บรรดาท่านพุทธบริษัทอย่าคิดว่ามีอานิสงส์ต่ำ (อ้าว โยมเด็กของใคร เสียดังเกินไปนะโยมมะมันไม่ตีนะโยมมะ) อย่าคิดว่ามีอานิสงส์ต่ำ จริงๆ แล้วมีอานิสงส์สูงมาก

ต่อไปจะขอกล่าวถึง บุคคลต่อไปคือว่า วันนี้จะเทศน์เรื่องกำไรของการบำเพ็ญกุศลรู้สึกว่าจะดีกว่า **มหาชาติ** เหลือเวลา 15 นาที ต่อไปนี้ก็เป็นเรื่องของ **พระติสสะ** ความมีอยู่ว่า

พระติสสะ เดิมทีเดียวเมื่อสมัยเป็นมนุษย์เป็นพราหมณ์คนจน แต่ว่าเป็นเพื่อนกับพ่อของ **พระสารีบุตร** ต่อมาเมื่อ **พระสารีบุตร** ท่านเป็นพระอรหันต์แล้วก็มีจิตใจอยากปรารถนาจะสงเคราะห์เพื่อนของพ่อ ซึ่งเวลานั้นเป็นคนจนวันต่อวัน วันแต่ละวันเวลาไปบิณฑบาตก็ไปแหวะที่บ้านนั้นก่อน แต่ว่าท่านพราหมณ์คนนี้ปรากฏจนมาก จนกระทั่งไม่มีภัตตาหารจะใส่บาตรพระสงฆ์ แม้แต่หนึ่งทัพพีเดียวเมื่อท่านทราบข่าว **พระสารีบุตร** ไปเห็นว่า ไม่มีภัตตาหารจะใส่บาตรก็หลบหน้า **พระสารีบุตร** ก็ไม่ยอมยบยั้ง วันหลังก็ไปอีก ท่านก็หลบหน้าอีกเพราะความไม่มีอาหาร แต่ความจริงจิตใจอยากจะถวายทาน วันที่สาม **พระสารีบุตร** ก็ไปอีก ท่านก็หลบหน้าอีก ต่อมา **พระสารีบุตร** ก็ยบยั้งอยู่ 2-3 วัน

ปรากฏว่าวันหนึ่งท่านพราหมณ์ผู้นี้เขาให้ไปสอนธรรมะของพราหมณ์ วิธีการของพราหมณ์ พอสอนแล้วก็ปรากฏว่าคนฟังได้ให้ข้าวมธุปายาสมาหนึ่งชามข้าวหนึ่งแสดงว่าพอกินคนๆ เดียว และผ้าสาฎกเนื้อหยาบมาหนึ่งผืน เมื่อท่านนำข้าวมธุปายาสกับผ้าสาฎกเนื้อหยาบแล้ว ก็คิดว่า วันนี้ถ้า **พระสารีบุตร** มาบิณฑบาต เราจะใส่บาตรข้าวมธุปายาสหมดชามและถวายผ้าผืนนี้กับท่าน

พอดีเวลานั้น แต่ความจริงพระอรหันต์ทุกองค์เวลาเข้ามีดเข้าสมาบัติเหมือนกันหมด วันนั้น **พระสารีบุตร** เข้าสมาบัติและออกจากสมาบัติ เวลาเข้าสมาบัตีย่อมเกิดทิพจักขุญาณ ด้วยกำลังอำนาจของทิพจักขุญาณก็ทราบว่า วันนี้พราหมณ์เพื่อนของพ่อก็มีอาหาร คือมีข้าวมธุปายาสหนึ่งชาม และมีผ้าสาฎกหนึ่งผืน ต้องการถวายกับเรา

พอถึงเวลาเข้าได้เวลาบิณฑบาต ท่านก็นำบาตร ห่มผ้าจีวรแล้วก็ครองทรงบาตรไปที่บ้านของพราหมณ์ พราหมณ์เข้าก็ดีใจนิมนต์ขึ้นบ้าน เมื่อนิมนต์ขึ้นบ้านแล้ว ปุ้อาสนะให้ ท่านก็นั่งในที่สุดพราหมณ์ก็นำข้าวมธุปายาสมาถวาย ในขณะที่เกลี้ยใส่บาตรไปได้ครึ่งชาม **พระสารีบุตร** ก็คิดว่าข้าวมธุปายาสหนึ่งชามนี้มันพอกินสำหรับคนๆ เดียว ถ้าพราหมณ์ให้ทั้งหมดพราหมณ์จะอด แต่ทว่าพราหมณ์ตั้งใจจะให้หมด พอไปได้ครึ่งชาม **พระสารีบุตร** ก็เอามือปิดบาตรพราหมณ์ก็บอกว่า ภัณฑะ ข้าแต่ท่านผู้เจริญ ขอท่านจงอย่าทำให้ผมฉิบหายจากความดีเสียเลย ผมตั้งใจใส่หมด

ก็เป็นอันว่า **พระสารีบุตร** ก็อนุญาติเมื่อถวายเสร็จแล้ว **พระสารีบุตร** ก็ฉันที่นั่นเพื่อเป็นการเจริญศรัทธา พราหมณ์ก็ดีใจมีความปลื้มปีติมากที่ **พระสารีบุตร** กับข้าว ฉันข้าวมธุปายาสของเธอ หลังจาก **พระสารีบุตร** ฉันภัตตาหารเสร็จพราหมณ์ก็นำผ้าสาฎกผืนหนึ่งซึ่งมีผืนเดียวที่เขาให้มาใหม่ๆ เป็นเนื้อหยาบมากอย่างเลวถวายแก่ **พระสารีบุตร** ก็ลากลับไปบ้านอื่นต่อไป

หลังจาก **พระสารีบุตร** ไปแล้วไม่นาน พราหมณ์คนนั้นก็ถึงแก่ความตายแต่ตามพระบาลีรู้ว่ากำลังของคนจนที่ทำบุญกุศล นั่นก็หมายความว่า คนจนมีทรัพย์น้อยเมื่อมีโอกาสได้ทำบุญก็มีความปลื้มปีติมาก

อาศัยที่จิตใจของพราหมณ์มีความรักใน **พระสารีบุตร** เมื่อตายจากความเป็นคนก็ไปเกิดเป็นลูกคน เป็นลูกของตระกูลที่สงเคราะห์ **พระสารีบุตร** อยู่เพราะมีความรักใน **พระสารีบุตร** ขณะที่พราหมณ์คนนั้นเข้าสู่ครรภ์มารดาๆ เกิดการแพ้ท้อง อาการแพ้ท้องของมารดาก็มีความรู้สึกรู้ว่าหนึ่งเราอยากจะถวายข้าวมธุปายาสแก่บรรดาพระสงฆ์ประมาณห้าร้อยรูป แล้วก็อยากจะถวายผ้าสาฎกแก่บรรดาพระสงฆ์ห้าร้อยองค์ ถ้าเวลาที่พระสงฆ์มาฉันข้าวมธุปายาสของเราๆ จะห่มผ้าผ้าสีย้อมน้ำฝาดเหมือนพระ จะนุ่งหนึ่งผืนจะห่มหนึ่งผืน และถือขันทองนั่งต่อท้ายพระสงฆ์ให้ห่างๆ หน่อยออกไป หลังจากพระสงฆ์ฉันเสร็จแล้วไซ้เราจะกินข้าวมธุปายาสที่เป็นคนของพระสงฆ์นั้นต่อไป

เมื่อนางมีความประสงค์อย่างนั้น อาศัยการแพ้ท้อง สามีก็ตามใจทุกอย่างจึงนิมนต์พระสงฆ์ซึ่งมี **พระสารีบุตร** เป็นประธานมาห้าร้อยองค์มาฉันที่บ้าน ก็ปรากฏว่าเวลานั้นทางบ้านก็ทำข้าวมธุปายาส บรรดาชาวบ้านทั้งหลายที่ทราบที่บ้านนี้จะทำบุญมี **พระสารีบุตร** เป็นประธานก็นำข้าวมธุปายาสมากมายถวายแก่พระสงฆ์เหลือเฟือ หลังจากนั้นนอกจากข้าวมธุปายาสแล้วชาวบ้านก็พากันนำผ้าสาฎกเนื้อดี ไม่ใช่เนื้อหยาบคราวนี้เนื้อดี ทั้งเจ้าของบ้านก็ถวาย ชาวบ้านก็ถวายได้ผ้าร้อยผืนพอดีตามใจชอบ

ตามพระบาลีได้กล่าวว่า การที่แม่แพ้ท้องและอยากจะนุ่งผ้าสาฎกเป็นการแสดงว่า เด็กคนนี้เมื่อเกิดขึ้นมาแล้ว จะบวชในพระพุทธศาสนา หลังจากนั้นเวลาเด็กที่อยู่ในครรภ์เขาก็ทำบุญ

รับขวัญกัน การทำบุญรับขวัญก็หลายครั้ง ต่างคนต่างทำตามเวลาที่ถวายเป็นกุศลถวายแก่ พระสงฆ์ที่มี **พระสารีบุตร** เป็นประธานทำรับขวัญหลายครั้ง

และเวลาต่อมาเมื่อวันเด็กคลอด พอเด็กคลอดแล้วได้เจ็ดวันเขาจะตั้งชื่อเขาตั้งชื่อให้ มี นามว่า **ติสสะ** แต่ว่าวันนั้นทางบ้านก็นิมนต์พระสงฆ์ทำรับขวัญมี **พระสารีบุตร** เป็นประธาน เช่นเดียวกัน มาฉันภัตตาหารที่บ้าน ชาวบ้านก็นำข้าวมธุปายาสมากมายมาร่วมกันอีก เป็นอันว่า พระทำรับขวัญฉันไม่หมด นอกจากข้าวมธุปายาสแล้วก็มีผ้าสาฎกอีกทำรับขวัญถวายแก่พระ ท่าน กล่าวว่่าอันนี้เป็นบุญบารมีของเด็กในครรภ์ คือพรหมณ์คนก่อนที่ถวายข้าวมธุปายาสเพียงแค่ว่าหนึ่งชามอย่าลืมนำถวายข้าวมธุปายาสหนึ่งชามกับผ้าสาฎกเนื้อหยาบหนึ่งผืน พอตั้งครุฑมารดา ตั้งท้องมีการแพ้ท้องก็มีข้าวมธุปายาสเลี้ยงพระทำรับขวัญนี้ข้าวขาวเดี๋ยวนะ อานิสงส์นะ แล้วก็ มี ผ้าสาฎกซึ่งเป็นเนื้อหยาบหนึ่งผืนที่ถวายในกาลก่อนก่อน มาชาติหลังแค่แพ้ท้องก็มีผ้าสาฎกถวาย พระทำรับขวัญเนื้อดี

ต่อมาที่เวลาเขาทำบุญรับขวัญก็มีข้าวมธุปายาสเลี้ยงพระคราวละทำรับขวัญหลายครั้ง ครั้ง หนึ่งเวลาที่ตั้งชื่อก็มีข้าวมธุปายาสถวายพระทำรับขวัญเช่นเดียวกันนอกจากนั้นก็มีผ้าสาฎกเนื้อดี ถวายพระทำรับขวัญเช่นเดียวกัน รวมความว่าผ้าผืนเดียวถวายแก่พระสงฆ์เป็นผ้าเนื้อหยาบ จะได้ ผ้าเนื้อดีถวายพระเข้าไปพันผืนแล้ว ข้าวมธุปายาสแค่ชามเดียว แต่ทว่าเวลานี้ก็มีข้าวมธุปายาส ถวายพระนับพันองค์ คือคราวละทำรับขวัญ ทำรับขวัญ ทำรับขวัญ สี่ห้าครั้งนี่ ก็รวมความว่าเป็นกำไรของบุญ ส่วนใหญ่

หลังจากนั้นก็ปรากฏว่าเมื่อเด็กคนนี้อายุได้ 7 ปี เด็กคนนี้ก็มีความปรารถนาจะบวชใน สำนักของ **พระสารีบุตร** เพราะบ้านนั้นเขาส่งเสีย **พระสารีบุตร** อยู่ เมื่อ **พระสารีบุตร** มาบ้านก็ ปรากฏว่ามารดาบอกว่า ลูกชายต้องการบวช **พระสารีบุตร** ก็ถามว่าเด็กคนนี้มีชื่ออะไรอย่างไร มารดาก็บอกว่ามีชื่อเหมือนพระคุณท่านเจ้าค่ะ มีชื่อว่า **ติสสะ** เพราะ **พระสารีบุตร** เวลาที่เป็น ฆราวาสท่านมีชื่อลงท้ายว่า **ติสสะ** หรือ **อุปติสสะ**

กาลต่อมา **พระสารีบุตร** ก็บอกกับเด็กว่า การบวชเป็นของยาก เพราะเวลาต้องการเย็นก็ อาจจะได้ของร้อน ต้องการของร้อนก็อาจจะได้ของเย็น ไม่พึงตรงตามประสงค์ เด็กก็ยอมรับว่าทุก อย่างที่ผมจะทำ ทำได้ทุกอย่างขอรับ เป็นอันว่า **พระสารีบุตร** ก็ให้บวช

พอสามเณรบวชในวันนั้นก็ปรากฏว่า มีชาวบ้านที่มีความรักในเด็กคนนั้นเหมือนลูกทุกคนก็ ตั้งใจเอาข้าวมธุปายาสช่วยกันถวายพระสงฆ์ทำรับขวัญ กับผ้าสาฎกเนื้อดีทำรับขวัญ องค์ละผืนละ ผืน เป็นอันว่าผ้าเนื้อหยาบผืนเดียวได้ก็ผืนเข้าไปแล้ว

หลังจากนั้นก็ต่อมาก็ปรากฏว่า เวลานั้นเป็นฤดูหนาวสามเณรเดินเหยี่ยมตามพระในเวลาเช้า ก็เห็นบรรดาพระสงฆ์ทั้งหลายนั่งฟังไฟกันประมาณพันรูป สามเณรก็ถามว่าพระคุณเจ้าขอรับ เวลา หนาวๆ อย่างนี้จะห่มผ้ากัมพล เพราะผ้ากัมพลเป็นผ้าเนื้อหนาคือผ้าห่มนี้เอง แต่ผ้ากัมพล

โดยมากสีแดง พระปรารภว่าฉันเป็นคนมีบุญน้อยไม่เหมือนสามเณรๆ เวลาเกิดก็มีผ้าสาฎกมา ถวายพระเยอะเยอะ มีข้าวมธุปายาสถวายพระเยอะเยอะแล้วก็ได้มาเป็นลำดับ สรุปลงแล้วก็พันผืน กว่าแล้ว ฉันเป็นคนมีผ้าน้อยมีบุญน้อย ไม่มีผ้ากัมพลจะห่ม จึงจะต้องผิงไฟ

สามเณรจึงบอกว่า ถ้าอย่างนั้นวันพรุ่งนี้ขอรับท่านอาจารย์ ไปกับผมในเมืองผมคิดว่า อาจจะมีบุคคลบางคนถวายผ้าให้แก่เราก็ได้ เณรก็ไปยืนย่น พอรุ่งขึ้นเช้าก็ปรากฏว่าสามเณร นำหน้ามีพระพันองค์ตามหลัง นี่พระตาม อย่าลืมนะผ้าสาฎกผืนเดียวไปถวายพอเดินเข้าไปไม่ทัน จะเข้าเมืองก็มีคนถวายผ้ากัมพลแล้วห้าร้อยผืนซึ่งบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายเข้าใจ การ ถวายผ้าเฉพาะ **พระสารีบุตร** มีอานิสงส์ไม่เท่าถวายสังฆทาน ต่ำกว่าสังฆทานที่บรรดาญาติโยม พุทธบริษัทถวายวันนี้นะ อานิสงส์ต่ำๆ สังเกตดูว่าได้เป็นอย่างไร เพียงผ้าสาฎกเนื้อหยาบถวาย ผ้าสาฎกไม่รู้เท่าไรแก่พระสงฆ์ วันนี้ผ้ากัมพลอีก เดินเข้าไปไม่ทันจะถึงเมือง ก็มีคนเห็นสามเณร เข้าเกิดความรักเหมือนลูก จึงถวายผ้ากัมพลห้าร้อยผืน ยังไม่ทันเข้าเมืองพระหนึ่งองค์ได้องค์ละ ผืนๆ แล้วห้าร้อยองค์ ต่อมาเมื่อสามเณรก็พาพระจะเข้ามาในเมือง

ก็เผอิญมีชายคนหนึ่งเขาคิดอย่างไรไม่ทราบ เขาเดินเข้ามาในลาน เห็นร้ายชายผ้าร้าน หนึ่ง กำลังจัดผ้ากัมพลห้าร้อยผืนอยู่เขาจึงเข้าไปบอกว่า นี่เกริบเก็บผ้าชะ สามเณรตัวเล็กๆ พา พระหนึ่งองค์เดินเข้ามานำผ้าจากชาวบ้านไปจากนอกเมืองห้าร้อยผืนแล้ว ประเดี๋ยวเณรก็มาจะมา แแยงผ้าผืนนี้

เจ้าของร้านก็ถามว่า เณรแยงเอาหรือจะให้จ้ะรับ ไม่ให้ไม่รับ เขาบอกว่าให้ท่านก็รับ ไม่ให้ ท่านก็ไม่รับ เจ้าของร้านก็บอกว่าถ้าอย่างนั้นแกไปได้ มันเป็นเรื่องของฉัน ฉันพอใจฉันให้ ฉันไม่ พพอใจฉันก็ไม่ให้ แต่ทว่าเจ้าของร้านก็คิดว่าผ้ากัมพลสองผืนที่มีราคามาก ผืนละแสนกหาปณะ สองผืนนี้เราต้องเก็บซ่อนไว้ ดีไม่ดีเณรเข้ามาเราอาจหยิบเปลอหยิบไปก็ได้ มันแพงมาก

เมื่อซ่อนผ้าเสร็จก็ปรากฏว่าสามเณรเดินเข้ามาพอดีพร้อมกับพระสงฆ์ แต่เณรก็ไม่ได้ปัก ตรงเข้าร้านใดร้านหนึ่ง เดินมาเฉยๆ แต่ว่าทุกคนในตลาดเห็นสามเณรเข้าก็มีความรักเหมือนลูก ทั้งนี้เพราะอาศัยที่มีความรักใน **พระสารีบุตร** มาก่อนในกาลก่อน เจ้าของร้านก็นิมนต์สามเณรกับ พระสงฆ์เข้ามา เป็นผ้าสาฎกราคาแพงสองผืนผืนละแสนกหาปณะที่เขาซ่อน เกรงว่าจะให้เณร กลับหยิบผ้าสองผืนนั้นมาก่อน ถวายกับเณรโดยตรงแล้วผ้าสาฎกอีกห้าร้อยผืนถวายแต่พระสงฆ์ องค์ละผืน ละผืนเป็นอันว่าได้ผ้าพันผืน ภายในไม่ช้าขอลดเวลาเหลือหนึ่งนาท ก็จะหมดเวลา

ในไม่ช้าสามเณรก็บรรลุมรรคผลเป็นพระอรหันต์พร้อมด้วยสัมปฏินาฏญาณเมื่อบรรดา ญาติโยมพุทธบริษัททุกท่าน การบำเพ็ญกุศลของท่านมีกำไรตามที่กล่าวมาแล้วนี้ วันนี้นะบรรดา ญาติโยมพุทธบริษัทซึ่งเป็นสาวกขององค์สมเด็จพระชินศรีถวายสังฆทาน ซึ่งมีอานิสงส์ใหญ่กว่า พราหมณ์ที่ถวายกับ **พระสารีบุตร** การถวาย **พระสารีบุตร** เป็นพระอรหันต์ก็จริง แต่ถือว่าเป็น ปาฏิปุคคลิกทานท่านส่วนบุคคล ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า การถวายทานแก่พระอรหันต์ร้อยครั้งมี

ผลไม่เท่าถวายทานแก่พระปัจเจกพุทธเจ้าหนึ่งครั้ง การถวายทานแก่พระปัจเจกพุทธเจ้าร้อยครั้งมี
ผลไม่เท่าถวายทานแก่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าหนึ่งครั้ง การถวายทานในสมเด็จพระ
สัมมาสัมพุทธเจ้าร้อยครั้งมีผลไม่เท่ากับถวายสังฆทานหนึ่งครั้ง เป็นว่าทานของท่านวันนี้เป็น
สังฆทานทั้งหมด ก็ปรากฏมีอานิสงส์ใหญ่จะเทียบได้กับทานของ **นางวิสาขา**

บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายโดยทั่วหน้า เวลานี้หมดเวลาสามสิบนาทีพอดี ต้องขอ
ยุติพระธรรมเทศนาลงคงไว้แต่เพียงเท่านี้

ในที่สุดแห่งพระธรรมเทศานี้ อาตมภาพขอตั้งสัตยาธิษฐานอังกูณพระศรีรัตนตรัย มีพุ
ทธรัตตะ ธรรมรัตตะ และสังขรัตตะ สามประการขอจงดลบันดาลให้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัท
ทุกท่านมีแต่ความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบุญพูนผล ปรรอณาสิ่งใดขอให้สิ่งนั้นสมความ
ปรารถนาทุกประการอาตมารับประธานวิสาขามาศ ขอยุติธรรมเทศนาคงไว้แต่เพียงเท่านี้ เออวังก็มี
ด้วยประการฉะนี้

พระธรรมเทศนา เรื่อง ปาฏิหาริย์

แสดงเมื่อ

วันอาทิตย์ที่ 15 ตุลาคม 2532

นโม ตัสสะ ภคฺวโต อรหโต สัมมาสัมพุทฺธสฺส (3 จบ)

บุญญานิ ปรโลกัสมิง ปติฏฐา ปาณินัน ตีติ

ณ โอกาสบัดนี้ อาตมภาพจะแสดงพระสัทธรรมเทศนา เพื่อเป็นเครื่องโสรจของคศรัทธา บารมี ที่บรรดาท่านนริศราทานบดินท์ทั้งหลายได้พร้อมใจกันมาบำเพ็ญกุศลประจำปักษ์ คือวันมหา ปวารณานี้ บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายโดยถ้วนหน้า ต่างมาใส่บาตรเทโวโรหณสูตร อันเป็นที่เตือนใจว่า ในสมัยที่องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบำเพ็ญอยู่ เวลา ครั้งหนึ่งขององค์สมเด็จพระบรมครูได้แสดงพระธรรมเทศนาแล้ว สมเด็จพระประทับแก้วขึ้นไปจำ พรรษาบนดาวดึงส์เทวดโลก ได้เทศน์โปรดพุทธมารดาเป็นเวลา 3 เดือน มาจนถึงวันนี้คือ วันแรม ค่ำหนึ่งเดือน 11 ก็เสด็จจากสวรรค์ชั้นดาวดึงส์สู่ **เมืองสังกัสนคร** เวลานั้นองค์สมเด็จพระชินวรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า แสดงพระธรรมเทศนาโปรดพุทธบริษัทเป็นเหตุให้ท่านทั้งหลายบรรลุ มรรคผลไปตามๆ กัน

แต่ว่าเรื่องเทโวโรหณสูตรนี้นั้นขอยกไว้ก่อน เวลานี้ตั้งใจแสดงพระธรรมเทศนาให้บรรดา สาวกขององค์สมเด็จพระชินวรบรมศาสดาที่นั่งฟังกันอยู่นี้ ทราบถึงอานิสงส์บุญราศีที่ตาม **มงคล ทิปนี** ท่านกล่าวว่า การบำเพ็ญกุศลของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายมีกำไรมาก วานนี้เทศน์ ถึงกำไรบุญ วันนี้เทศน์ทำบุญมีกำไร ดีไหม **ตาหง่า** การทำบุญของบรรดาท่านพุทธบริษัทมีกำไร มาก เราลงทุนน้อยแต่ได้ผลดีมาก

ตัวอย่างที่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า ให้ท่านแก่สัตว์เดรัจฉานครั้งหนึ่ง จะมี อานิสงส์หรือมีกำไรร้อยเท่าคือ ให้หนึ่งได้ร้อย ถ้าหากให้ท่านแก่คนไม่มีศีลเลยให้ท่านครั้งหนึ่งได้ อานิสงส์อีกร้อยเท่า จากสัตว์ขึ้นมาก็เป็นหมื่นเท่าอย่างนี้เป็นต้น แต่ว่าองค์บรรดาท่าน พุทธศาสนิกชนของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายที่ได้มาทำบุญ วันนี้ทุกท่านถวายสังฆทาน คราวนี้ท่านถวายทั้งหมดเป็นสังฆทานหมด คือใส่บาตรเทโวด้วยข้าวสารเป็นสังฆทาน ถวายด้วย ข้าวสุกและแกงกับก็เป็นสังฆทานท่านนำปัจจัยมาถวายพระสงฆ์ในพุทธศาสนาที่หน้าอาสนสงฆ์ อย่างนี้เป็นทั้งสังฆทานและวิหารทาน เป็นพร้อมทุกอย่าง

รวมความว่าการถวายท่านแก่พระสงฆ์ในพุทธศาสนาก็ดี ให้ท่านแก่คนดีให้ท่านแก่สัตว์ก็ดี อย่างนี้องค์สมเด็จพระชินวรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้ากล่าวว่ามีกำไรบุญมาก การที่องค์ สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสถึงบุคคลที่ทำงานและมีกำไรในความดี อย่างกับเทวดาองค์หนึ่งที่มี นามว่า **มัญจุกุณฑลิเทพบุตร** ตระกูลนี้ไม่เคยเคารพในพุทธศาสนาในกาลก่อน แต่พอเวลาเขา

ป่วยไข้ไม่สบายมากก็นึกถึงองค์สมเด็จพระชินวร แต่การนึกถึงของเขาๆ ก็ไม่ตั้งใจจะเคารพด้วยศรัทธา ตั้งใจแต่เพียงคิดว่าขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาสงเคราะห์ให้เขาขอให้หายป่วยเพียงแค่นี้ก็เพียงเท่านั้นก็ตายลงไปพอดีปรากฏว่าอานิสงส์เพียงเท่านั้นเป็นเหตุให้เขาไปเกิดในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก มีวิมานทองคำเป็นที่อยู่ มีนางฟ้าหนึ่งพันเป็นบริวารนี่รายหนึ่ง

รายที่สององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า **พระมหาโมคคัลลาน์** ไปพบมา รายนี้ได้รับความก็มีว่าเธอเป็นหญิงคนจน หากินหาเช้ากินค่ำ ตอนเช้าไปตัดฟืน ตอนเย็นมาขาย พอมีกินตอนเช้าก็ต้องไปใหม่ตอนเย็นก็ขายใหม่ อย่างนี้เป็นต้น วันหนึ่งปรากฏว่า เธอไปเห็นดอกบวบขมมีสีเหลืองคล้ายๆ จีวรของสาวกของสมเด็จพระทศพล รายนี้บูชาพระอรหันต์ ก็คิดในใจว่าถ้าหากเราเอาดอกบวบขมไปบูชาเจดีย์ที่บรรจุกระดูกพระอรหันต์จะมีบุญมาก เมื่อตั้งใจไว้อย่างนี้แล้วในตอนเย็นเมื่อตัดฟืนหอบฟืนมาแล้ว มาถึงดอกบวบขมก็ตัดนำมาตั้งใจจะนำมาถวายที่เจดีย์บรรจุกระดูกพระอรหันต์ แต่ก็ไม่ทันจะไปถวาย ปรากฏว่าอาบน้ำอาบท่าเสร็จกินข้าวเสร็จ นำดอกบวบดอกขมจะไปบูชา ก็มียักษ์ในตัวหนึ่งแปลงเป็นวัวแม่ลูกอ่อน ตัดอยู่ที่ประตูรั้วบ้าน พอเธอไปถึงตรงนั้นก็ถูกวัววิดตายอาศัยจิตใจของเธอตั้งใจจะบูชาพระองค์ ตายแล้วจากความเป็นคนก็ไปเกิดเป็นนางฟ้าบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก มีวิมานทองคำเป็นที่อยู่ มีนางฟ้าหนึ่งพันเป็นบริวาร เครื่องประดับทุกอย่างเป็นสีเหลืองเพราะตายปรารถนาสีเหลือง

นี่แหละบรรดาท่านพุทธบริษัทที่องค์สมเด็จพระทศพลโศภิตกษัตริย์กล่าวว่าคุณนั้นมีกำไรมาก หรืออีกนัยหนึ่งตามที่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสโดยเฉพาะอย่างยิ่งพระพุทธเจ้าที่ตรัสอย่างนี้มีนามว่า พระปฐมุตตระ ถอยหลังจากกัปนี้ไป 91 กัป ถ้านับกัปนี้ด้วย 92 กัป **พระปฐมุตตระ** กล่าวถึงอานิสงส์ในการทอดกฐินว่า การทอดกฐินทานนี้มีกำไรบุญมาก องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าองค์นั้นตรัสว่า คนทอดกฐินทานแล้ว จะตั้งมโนปณิธาน ปรารถนาเป็นสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เป็นได้ จะเป็นพระอัครสาวกก็เป็นได้ จะเป็นพระอรหันต์ก็เป็นได้ ถ้ายังไม่เป็นพระพุทธเจ้ายังไม่เป็นพระอรหันต์เพียงใด องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาตรัสว่า ภิกขเว ดูกร ภิกษุทั้งหลาย บุคคลที่ทอดกฐินทานแล้วครั้งหนึ่งในชีวิต อานิสงส์กฐินนี้ นอกจากเมื่อตายจากความเป็นคนแล้ว เธอจะเกิดเป็นเทวดาหรือเป็นนางฟ้าหมดไปอ่อนตัวลงมากก็จะเกิดเป็นพระเจ้าจักรพรรดิปกครองโลกห้าร้อยชาติ เมื่อบุญจักรพรรดิหมดลงไปก็ยังคงเกิดเป็นพระมหากษัตริย์ห้าร้อยชาติ จากพระมหากษัตริย์ห้าร้อยชาติก็มาเกิดเป็นมหาเศรษฐีห้าร้อยชาติ เป็นอนุเศรษฐีห้าร้อยชาติ เป็นคนบดีห้าร้อยชาติ

เมื่อรวมความแล้วองค์สมเด็จพระบรมโลกนาถก็ตรัสว่า อาศัยบุญบารมีที่ทำแล้วครั้งเดียวในชีวิตรับผลไม่ทันหมด ปรากฏว่าเจ้าของบุญไปนิพพาน นี่บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน จะพึงเห็นว่าการทำบุญทำกุศลในพุทธศาสนา กำไรบุญกำไรกุศลมีมากมายทุกประการดังนี้

ตอนนี้ไปก็จะนำเรื่องราว **เทโวโรหนสูตร** มาแสดงแก่ท่านพุทธบริษัทตามสมควรแก่เวลา เหลือเวลาอีตึบนาที เป็นอันว่า **เทโวโรหนสูตร** เรื่องราวเกิดมาในตอนนี้เป็นอันว่าในสมัย พระองค์สมเด็จพระชินศรีบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงประทับอยู่ที่ **เวฬุวันมหาวิหาร** ใน **กรุงราชคฤห์มหานคร** เวลานั้นอัครสาวกขององค์สมเด็จพระชินวรสององค์ องค์หนึ่งคือ **พระโมคคัลลาน์** คือ **พระโมคคัลลาน์** นี้อัครสาวกเบื้องซ้าย แต่ว่า **พระปิณโฑลภารทวาช** นี้เป็น พระสาวกเหมือนกัน ทั้งสององค์นี้นั้นปรากฏว่าท่านจำพรรษาอยู่บนยอดเขา **คิชฌกูฏ** เวลาตอน เช้าวันหนึ่ง ทั้งสองท่านจะลงมาบิณฑบาตที่ **กรุงราชคฤห์มหานคร** ก็พอดีขึ้นเมฆสองสามคน เมฆตอนเช้านี้ต้องคิด น่ากลัวจะไม่ใช่คนธรรมดา คนธรรมดาแคงไม่เมฆแต่เข้าตุ้ เวลานั้นเขาก็ นั่งคนขี้เมฆก็นั่งอยู่ก็ใกล้ๆ อัครสาวกของสมเด็จพระบรมครูกำลังจะห่มผ้าจีวรไปบิณฑบาต บรรดา ขี้เมฆทั้งหลายเหล่านั้นก็พูดกันว่า พวกเราไว้ย เวลานั้นไม่มีสำนักไหนมีพระอรหันต์ เพราะว่าเมื่อ ตอนสองสามวันที่แล้วมาแล้วนี้ ปรากฏว่าท่านมหาเศรษฐีไปอาบน้ำที่ทะเล บรรดาลูกน้องเอาตา ข่ายโลหะซึ่ง ก็ปรากฏว่าเวลาเขาขึ้นมาจากกรออาบน้ำก็มีปุมแก่นจันทร์ปุมหนึ่งติดขึ้นมา ท่านมหา เศรษฐีก็คิดว่าปุมแก่นจันทร์ที่บ้านเรามีเยอะ ถ้าทำเป็นของใช้ก็ไม่มีความประโยชน์ ทางที่ดีก็จ้างช่างมา ทำเป็นบาตร แล้วก็ทำไม้ขึ้นสูงสอดรอกขึ้นไปข้างบนสูงๆ แล้วก็ประกาศว่า ถ้าสำนักไหนมีพระ อรหันต์ ให้สำนักนั้นเหาะมาเอาบาตร เวลานั้นคณะของพราหมณ์ยังมีมาก มีคณาจารย์ต่างๆ ที่ เค้าตั้งขึ้นมาก่อนองค์สมเด็จพระบรมโลกนาถ การประกาศของมหาเศรษฐีเมื่อสิ้นเวลาไป 6 วัน บรรดาคณาจารย์ต่าง ๆ นั้นก็พากันต้องการบาตรแต่ไม่เหาะ ในเมื่อไม่เหาะเขาก็ไม่ให้ ในที่สุดวัน นั้นเป็นวันที่ 7 บรรดาขึ้นเมฆกล่าวว่ พวกเราไว้ย วันนี้เป็นวันที่ 7 แล้วหว่า ถ้าไม่มีใครไปเหาะเอา บาตร แสดงว่าทุกสำนักจะไม่มีพระอรหันต์

เวลานั้น **พระโมคคัลลาน์** ได้ฟังเข้าก็กล่าวแก่ **พระปิณโฑลภารทวาช** ว่า **ปิณโฑลภาร ทวาช** ท่านฟังซิว่า ขี้เขาสองสามคนนี่ดูถูกพุทธศาสนา เขากล่าวว่าบาตรที่มหาเศรษฐีแขวนไว้ ไม่ มีใครไปเหาะเอา วันนี้เป็นวันที่ 7 ถ้าวันที่ 7 นี้ถ้าไม่มีใครไปเหาะเอาได้ แสดงว่าทุกสำนักไม่มีพระ อรหันต์ สำนักขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีพระอรหันต์แสนองค์เศษ เป็นอันว่า สาวก ขององค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐองค์ใดองค์หนึ่งน่าจะเหาะไปเอามา **ท่านปิณโฑลภารทวาช** บอกกับ **ท่านโมคคัลลาน์** ว่า **ท่านโมคคัลลาน์** องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงสรรเสริญว่า ท่านเป็นผู้เลิศในการมีฤทธิ์ใช้ใหม่ แต่ความจริงสององค์มีฤทธิ์คล้ายคลึงกัน ขอให้ท่านไปเอามาก ก็แล้วกัน

ก็ปรากฏว่า **ท่านโมคคัลลาน์** ก็บอกว่า **ปิณโฑลภารทวาช** ถ้าท่านไม่มีความสามารถ ผมจะเอาเอง พอพูดเท่านั้นปรากฏว่าท่าน **ปิณโฑลภารทวาช** กำลังห่มผ้า ดั่งนั้นเมื่อห่มผ้าแล้วก็ เหาะทันที เวลาเหาะขึ้นไปก็เอาก่อนหินก้อนใหญ่ขึ้นไปยื่นเพื่อห่มผ้าติดเท้าไปด้วย

บรรดาชาวบ้านเห็นเข้าเกรงว่าหินจะหล่นลงหัว ก็เอากระดิ่งบ้าง ตะแกรงบ้างมาบังหัว ก็กล่าววาทว่า ขอพระคุณเจ้ายึดไว้ให้แน่น พระคุณเจ้ายึดไว้ให้แน่นท่าน **ปิณฑิลการทวาท** ก็เอาเท้าสลับหินไปกองไว้ที่เดิมยังเหาะต่อไป

เมื่อเหาะเสร็จก็ปรากฏว่า ขณะที่เหาะอยู่ท่านมหาเศรษฐีเห็นสาวขององค์สมเด็จพระบรมครูแสดงอย่างนั้น ก็นั่งลงกราบแสดงถึงความเคารพ เมื่อท่านมหาเศรษฐีแสดงความเคารพท่าน **ปิณฑิลการทวาท** ก็มาขึ้นหลังคาเดินบนนอกไถ่แต่ท่านถือวาทบาตรที่เขายังไม่ประเคน พระสงฆ์ยังรับไม่ได้ หยิบเอาไม่ได้ พอท่านไปขึ้นหลังคาเดิน ก็ปรากฏว่าท่านมหาเศรษฐีปูอาสนะให้หนึ่งที่ชานบ้านแล้วนำภัตตาหารมาเพื่อถวายแล้วกราบอีกครั้งหนึ่งขอนิมนต์ท่านลงมา ท่านก็ลงมาแล้วท่านก็นั่งภัตตาหาร

เมื่อท่านฉันภัตตาหารเสร็จ ท่านมหาเศรษฐีก็นำบาตรปทุมแก่นจันทร์มาถวายหลังจากนั้นท่านก็กลับสถานที่อยู่ของท่าน

ก็เป็นการมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่บรรดาพุทธบริษัทชายหญิงเป็นพุทธบริษัทบ้าง ไม่ใช่พุทธบริษัทบ้าง คือหมายความว่าคนนับถือพระพุทธศาสนา ไม่นับถือบ้าง ต่างคนต่างไม่เคยเห็นพระเหาะ ไม่เคยเห็นคนเหาะมาก่อน ก็อยากจะดูสาวกขององค์สมเด็จพระ

การทำอย่างนั้นบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายเป็นภัยต่อบุคคลทั้งหมดเป็นอย่างยิ่ง คือไม่เป็นคุณ มีแต่โทษอย่างเดียวเพราะว่าถ้าหากท่าน **ปิณฑิลการทวาท** จะไม่เหาะชาวบ้านก็จะโกรธ ในเมื่อชาวบ้านโกรธไม่โกรธพระอรหันต์เข้า ทางที่ไปเมื่อเวลาตายไปไหน ก็ไปนรก ทางอื่นไปไม่ได้ต้องไปนรกกันแน่

แต่บังเอิญถ้าหากว่า ท่าน**ปิณฑิลการทวาท** เหาะให้ดู เพราะการขอร้องของชาวบ้าน ชาวบ้านผู้นั้นเมื่อตายจากความเป็นคนไปเกิดเป็นคนใหม่ ต้องเป็นทาสรับใช้ชาวบ้านเขาห้าร้อยชาติ ก็รวมความว่า การไหว้วานพระไม่ใช่ของดีมันมีแต่โทษอย่างเดียว

แต่ว่า ท่าน**ปิณฑิลการทวาท** พิจารณาแล้วว่า การเกิดเป็นคนแต่เป็นทาสเขาเบาว่าการตกนรก ฉะนั้น ท่าน**ปิณฑิลการทวาท** จึงเหาะให้ดู เมื่อผู้นั้นกลับไปแล้วผู้อื่นก็มาใหม่ เป็นอันว่าวันนั้นไม่ต้องทำมาหากินกัน เหาะอย่างนั้นเหาะกันทั้งวัน

ก็พอดีเวลาสายขององค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเทศน์ในพระมหาวิหาร เสียงบรรดาประชาชนทั้งหลายเหล่านั้นชอบใจพระเหาะดังก้องเข้ามา แต่ความจริงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงทราบแล้ว ที่นี้เป็นวิธีการของพระสงฆ์อย่างหนึ่ง ถือว่าเป็นระเบียบ รู้แล้วต้องทำเป็นเหมือนไม่รู้ระเบียบอย่างนี้มีมาตั้งแต่สมัยองค์พระบรมครู

ฉะนั้นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงได้มีพระพุทธานุญาตไว้ว่า **พระอานนท์** ว่า **อานันตะ** ดูกร **อานนท์** นั้นเสียงอะไร **พระอานนท์** ก็กราบทูลองค์สมเด็จพระจอมไตรว่า ภัณฑิลาภาควา ข้าแต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญพระพุทธานุญาตไว้ว่า เสียงคนอื้ออึงแบบนี้ไม่ใช่อะไร

เป็นเพราะเหตุ **ท่านปิลโทลมารทวาช** เหาะให้ชาวบ้านดูสมเด็จพระบรมครูจึงได้มีพุทธรูปปฏิกาตรัสเรียกให้ **ปิลโทลมารทวาช** เข้ามาเฝ้า ให้นำบาตรปถมแก่นจันทร์เข้ามาด้วย

เมื่อเข้ามาแล้วองค์สมเด็จพระประทีปแก้วก็ทรงตำหนิเป็นการใหญ่ ถือว่าเป็นการกระทำที่ไม่สมควร แล้วก็สั่งให้ทุบบาตรปถมแก่นจันทร์นี้เป็นชิ้นเล็กๆ แล้วทรงสั่งให้แจกแก่พระทุกองค์แล้วตรัสว่า ปถมแก่นจันทร์นี้รักษาโรคตาได้ดีถ้าบุคคลใดตาป่วย ป่วยทางตา ให้เอาน้ำฝนมาเอาปถมแก่นจันทร์แช่ลงไปนิตหนึ่งเมื่อยกขึ้นมาแล้วน้ำก็จะคิดขึ้นมาให้หยอดลูกตา โรคตาจะหาย

ครั้นองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาทรงบัญญัติแล้ว หลังจากนั้นองค์สมเด็จพระประทีปแก้วมีพุทธรูปปฏิกาตรัสแก่บรรดาพระสงฆ์ว่า ภิกขเว ดูกร ภิกษุหลาย ต่อจากนี้ไปห้ามพระสงฆ์ทั้งหมดแสดงปาฏิหาริย์ ถ้าใครแสดงปาฏิหาริย์ตถาคตจะปรับเป็นโทษ คำว่าปรับโทษเป็นโทษ บรรดาท่านพุทธบริษัทตามส่วนใหญ่ปกติแล้ว พระอรหันต์ไม่มีโทษ อรหันต์นี้ไม่ทำสิ่งที่ เป็นโทษจึงไม่มีพระวินัยจะปรับแต่ว่าสาขาทนนี้เป็นสาขาทพิเศษ ประกาศท่านกลางพระอรหันต์ ก็แสดงว่าการแสดงปาฏิหาริย์ถ้าพระอรหันต์ทำต้องถูกปรับเป็นโทษเหมือนกัน

ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมาจึงไม่มีพระอรหันต์องค์ไหนแสดงปาฏิหาริย์ เว้นไว้แต่ท่านจะอยู่ป่าถ้าจะไปที่ไหนที่มีทางไกลเกินกว่ากำลังที่จะพึงเดินได้ ท่านอาจจะเหาะไป แต่ไม่ให้คนเห็น เมื่อถึงเวลาใกล้ๆ สถานที่ที่ลงเดินแสดงว่าท่านเดินไปหลังจากนั้นองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าประกาศแก่บรรดาพระสงฆ์แล้ว องค์สมเด็จพระประทีปแก้วก็เข้าที่ประทับ

ก็เป็นอันว่าเวลานั้นบรรดาพวกเดียรถีย์ทั้งหลาย ขณะที่ตัวเองต้องการบาตรแต่เหาะไม่ได้ก็เสียหน้า ในเมื่อ **พระปิลโทลมารทวาช** เหาะได้เป็นพระสงฆ์ในพุทธศาสนา ก็เสียหน้าพุทธศาสนา แต่ทราบว่าองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาทรงห้ามพระสงฆ์ทั้งหมด ห้ามแสดงปาฏิหาริย์ เขาก็คิดว่าต่อไปนี้ไปไม่มีใครแสดงปาฏิหาริย์แล้ว หลังจากนั้นก็ประกาศตนว่า จะแสดงปาฏิหาริย์แข่งกับองค์สมเด็จพระประทีปแก้วคือแข่งกับพระพุทธเจ้า โดยที่เขาเข้าใจว่า ในเมื่อพระพุทธเจ้าห้ามพระสงฆ์แล้ว พระพุทธเจ้าจะไม่ทำเอง เขาประกาศตนต่อประชาชนบอกว่าต่อไปเบื้องหน้าเราจะแสดงปาฏิหาริย์แข่งกับพระสมณโคดม ประกาศเรื่อยไป บรรดาประชาชนก็ทราบ

แล้วความก็ก้องเข้ามาทราบถึง **พระเจ้าพิมพิสาร** บรมกษัตริย์ พระบาทท้าวเธอจึงเข้าไปเฝ้าองค์สมเด็จพระทรงสวัสดิโสภาคย์ว่า เวลานี้เดียรถีย์จะแสดงปาฏิหาริย์แข่งกับพระองค์ฯ จะทำอย่างไร องค์สมเด็จพระจอมไตรก็มีพระพุทธรูปปฏิกาตรัสว่า ในเมื่อเขาจะแข่งกับตถาคตฯ ก็จะแข่งกับเขา **พระเจ้าพิมพิสาร** ก็ถามว่า ในเมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงห้ามพระสงฆ์แสดงปาฏิหาริย์แล้วพระองค์จะทำอย่างไร สมเด็จพระจอมไตรก็ตรัสว่า มหาราชาะ ขอถวายพระพรพระมหากษัตริย์พระราชสมภาร ข้อบัญญัติข้อนั้นตถาคตห้ามเฉพาะพระสงฆ์ไม่ได้ห้ามตัวเอง พระองค์ก็ตรัสถามว่า พระราชอุทยานของพระองค์บรรดาประชาชนเข้ามาเที่ยวได้ไหม **พระเจ้าพิมพิสาร**

ก็บอกว่า ประชาชนเข้ามาเที่ยวไม่ได้ ถ้าใครเข้ามาก็ปรับเป็นโทษ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ตรัสเช่นเดียวกันว่า ข้อห้ามเหล่านั้นตถาคตห้ามเฉพาะพระสงฆ์ ไม่ได้ห้ามตถาคตเอง

เป็นอันว่าพระพุทธเจ้าก็ทรงประกาศว่า จะทรงแสดงปาฏิหาริย์แข่งกับบรรดาเดียรฉัตรทั้งหลาย แล้วพระองค์ก็ประกาศสถานที่ว่านับตั้งแต่นั้นไป ภายในเดือนหน้าคือ วันเข้าพรรษ ตถาคตจะแสดงที่ **เมืองสาวัตถี** หรือ **พาราณสี** จะแสดงบนต้นมะม่วง เมื่อกล่าวเสร็จบรรดาเดียรฉัตรทั้งหลายเห็นว่า พระองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาท่านแสดงเอง อำนาจจะยิ่งใหญ่กว่า **พระปิณฑิลภการทวาช** มาก จึงคิดว่า ในเมื่อพระสมณโคดมประกาศว่า จะแสดงบนต้นมะม่วง ฉะนั้นต้นมะม่วงใน **เมืองพาราณสี** และ **สาวัตถี** ทั้งหมดมีที่ต้นบรรดาเดียรฉัตรชื่อหมดชื่อหมดแล้วก็โค่นหมด เขาก็คิดว่าจะไม่ให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงได้ ในเมื่อไม่มีต้นมะม่วง

พอถึงวันเวลาแล้วองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เสด็จไป **เมืองสาวัตถี** หลังจากนั้นองค์สมเด็จพระมหาโมหิณีเมื่อประทับแล้วปรากฏว่า **นายมาลาการ** คนเฝ้าส่วนมะม่วง เห็นว่ามะม่วงมีต้นในสวนพระมหากษัตริย์ลูกหนึ่งมันสุกๆ พอดีพอดี และก็ทั้งหมดเวลานั้นไม่ใช่ฤดูมะม่วง แต่เผอิญมะม่วงมันมีอยู่ลูกเดียวเธอคิดว่าถ้าเราจะถวายพระมหากษัตริย์ เราก็มีคุณมากได้รับการชมเชยเพราะเวลานี้ไม่ใช่ฤดูมะม่วง แต่ว่าถ้าเราต้องการนำมะม่วงนี้ไปถวายองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ในเมื่อพระมหากษัตริย์ทรงทราบเราอาจจะถูกประหารชีวิตก็ได้ แล้วคิดในใจว่า การทำบุญกับองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้ามีบุญมาก ถ้าเราจะตายเพราะลูกมะม่วงไปถวายพระผู้มีพระภาคเจ้า เราพร้อมยอมตายเพื่อไปสวรรค์

เขาจึงตัดสินใจนำมะม่วงลูกนั้น มาถวายองค์สมเด็จพระภควันต์พระพุทธเจ้าจึงให้เขาปอกชั้นเนื้อเสร็จ หลังจากนั้นก็เหลือแต่เม็ด พระองค์จึงสั่งให้ **นายมาลาการ** ขุดหลุมลึกประมาณหนึ่งศืบ เมื่อขุดหลุมลึกแล้วพระองค์ก็เอาเม็ดมะม่วงวาง แล้วก็สั่งให้เขากลับดินเขาก็กลับ แล้วสมเด็จพระประทีปแก้วก็ทรงเอาน้ำรด เพียงแค่อึดใจเดียวก็เกิดต้นมะม่วงใหญ่ขึ้นสูงสะพรั่งมีสาขามากแล้วองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าก็แสดงปาฏิหาริย์บนต้นมะม่วง

ในการแสดงปาฏิหาริย์ถ้าจะเทศน์เฉพาะปาฏิหาริย์ในวันนั้นมันไม่จบ แต่ถือว่าแสดงทุกอย่างที่เดียรฉัตรทำไม่ได้ เดียรฉัตรก็แสดงเหมือนกัน แต่แข่งขันสู้กันไม่ได้

หลังจากแสดงเสร็จแล้วองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาก็ทรงก้าวพระบาทขึ้นไปเหยียบบนยอด **เขาขุคนธร** หลังจากนั้นองค์สมเด็จพระชินวรก็เสด็จไปก้าวอีกที่ไปถึงยอด **เขาพระสุเมรุ** เวลานั้นพระอินทร์ออกมารับท่าน แล้วก็นิมนต์องค์สมเด็จพระภควันต์บรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ประทับบน **บัณฑุกัมพลศิลาอาสน์** แต่ก่อนที่พระองค์สมเด็จพระบรมโลกนาถจะประทับพระอินทร์ก็นึกว่าพระพุทธเจ้าทรงสูง 8 ศอกของมนุษย์ แต่ว่า **บัณฑุกัมพลศิลาอาสน์** นี้

ยาว 30 โยชน์ของมนุษย์ กว้าง 15 โยชน์ กว้าง 30 โยชน์ สูง 15 โยชน์ ถ้าสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จประทับที่นั่น ก็จะเหมือนตัวแมลงตัวเล็กๆ เกาะอยู่บนเตียง ท่านคิดอย่างนั้น

ในเมื่อพระอินทร์คิดอย่างนั้นแล้ว องค์สมเด็จพระภาควันต์ก็ทรงจับสังฆาฏิเหวี่ยงลงไปสังฆาฏิก็คลุม **บัณฑุกัมพลศิลาอาสน์** พอดี แล้วสมเด็จพระชินศรีก็ทรงประทับนั่ง พระกายพระองค์ใหญ่พอดิบพอดีกัน **บัณฑุกัมพลศิลาอาสน์** หลังจากนั้นองค์สมเด็จพระบรมโลกนาถก็มีพระพุทธรูปกาตรัสว่า เวลานี้ตถาคตต้องการจะมาเทศน์โปรดพุทธมารดาซึ่งอยู่สวรรค์ชั้นดุสิต ขอเล่าเวลาสั้นๆ เหลือเวลา 2 นาทีเศษ หลังจากนั้นแล้วพระอินทร์ก็ไปตามมา พระองค์สมเด็จพระบรมศาสดาก็เทศน์โปรดพระมารดาด้วยพระอภิธรรมใช้เวลา 3 เดือนพอดี

พอถึงวันนี้องค์สมเด็จพระชินศรีก็เสด็จลงจากสวรรค์ **ชั้นดาวดึงส์เทวโลก** ลงประตุมือง**สังกัสนคร** ขณะที่องค์สมเด็จพระชินวรเสด็จลงมา ก็แสดงปาฏิหาริย์เปิดโลก คำว่าเปิดโลกหมายความว่า ตั้งแต่พรหมโลกลงมาดี เทวดาก็ดีพรหมก็ตาม มนุษย์ก็ตาม สัตว์นรกก็ตาม ต่างคนต่างเห็นกันหมด โดยเฉพาะวันนั้นกรรมกรต่างๆ การลงโทษต่างๆ ในนรกก็หยุด สัตว์ทุกคนต่างมีความสุข ต่างคนต่างเห็นกัน ต่างคนต่างมีความรู้สึก ว่า องค์สมเด็จพระภาควันต์บรมศาสดา สัมมาสัมพุทธเจ้ามีอำนาจ ทุกคนต่างคนต่างก็อยากเป็นพระพุทธรูปเจ้า ต่างคนปรารถนาพุทธรูปไปตามๆ กัน

เมื่อองค์สมเด็จพระภาควันต์ลงมาที่ประตุมือง**สังกัสนคร** แล้ว องค์สมเด็จพระประทับแก้วก็ทรงถามปัญหา ถามปัญหาสำหรับปุถุชน พระปุถุชนตอบได้เมื่อถามปัญหาที่เป็นปัญหาของพระโสดาบัน พระปุถุชนตอบไม่ได้ พระโสดาบันก็ตอบเมื่อถามปัญหาที่เป็นปัญหาของพระสกิทาคามี พระโสดาบันก็ตอบไม่ได้ พระสกิทาคามีก็ตอบ เมื่อถามปัญหาของพระอนาคามี พระสกิทาคามีตอบไม่ได้ พระอนาคามีตอบ เมื่อถามปัญหาของพระอรหันต์ พระอนาคามีตอบไม่ได้ พระอรหันต์ตอบได้ ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าการถามปัญหาของพระพุทธรูปเจ้า ถามถึงผลของการปฏิบัติ ถ้าการปฏิบัติมรรคผลไม่ถึงตอนใดตอนหนึ่ง ท่านจะตอบไม่ได้ถึงเรื่องราวมรรคผลตอนนั้นต่อไปองค์สมเด็จพระภาควันต์ก็ถามปัญหาของพระอัครสาวกเบื้องซ้าย พระโมคคัลลาน์ก็ตอบ ถ้าตอนตอบคำถามปัญหาอัครสาวกเบื้องขวาพระโมคคัลลาน์ตอบไม่ได้ พระสารีบุตรก็ตอบ ต่อไปก็ถามปัญหาที่เป็นวิสัยพระพุทธรูปเจ้า พระสารีบุตรตอบไม่ได้ พระพุทธรูปเจ้าถามใหม่ ถามเป็นนัย พระสารีบุตรก็ตอบได้ นี่แหละบรรดาญาติโยมท่านพุทธบริษัท หลังจากนั้นสมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาก็ทรงรับบาตรพร้อมด้วยพระสงฆ์ เวลาหมดพอดี ก็ขอยุติพระธรรมเทศนาลงคงไว้แต่เพียงนี้

ในที่สุดของพระธรรมเทศนานี้ ขอทุกท่านจงประสบแต่ความสุขสวัสดิ์ดีพัฒนามงคลสมบุญรณิพูนผล และจงเจริญไปด้วยจตุรพิธพรชัยทั้งสี่ประการ มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ และ ปฏิภาณ หากทุกท่านมีความประสงค์สิ่งใดขอให้ได้อสิ่งนั้นสมความปรารถนาทุกประการ อาตมภาพรับประทานวิสาขนามาก็ขอยุติพระธรรมเทศนาลงคงไว้เพียงเท่านี้ เอิวัง ก็มีด้วยประการฉะนี้

พระธรรมเทศนา เรื่อง กฎของกรรม

แสดงเมื่อ

วันพุธที่ 20 ธันวาคม 2532

นโม ตัสสะ ภคฺวโต อรหโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ (3 จบ)

กัมมัง สัตเต วิภชตีติ

ณ โอกาสบัดนี้ อาตมภาพจะแสดงพระสัทธรรมเทศนา ในกฎของกรรมกถาเพื่อเป็นเครื่อง
โสรจสรองศรัทธาบาารมีที่บรรดาท่านนริศราทานบดีทั้งหลายได้พร้อมใจกันมาบำเพ็ญกุศล
ประจำปักษ์ในวันนี้ การที่บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายตั้งใจมาบำเพ็ญกุศลบุญราศี เพราะว่ามี
ความดีที่จะพึงปฏิบัติ เพราะทุกคนมีความเคารพในองค์สมเด็จพระทวงสวัสดิโสภาคย์เป็นเหตุ จึง
ได้พากันปฏิบัติตนตามคำแนะนำขององค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐาก็คือ

หนึ่ง **ทานมัย** บุญสำเร็จด้วยการบริจาคทาน การให้ทานเป็นปัจจัยตัดโลภะความโลภ
เป็นบันไดขั้นหนึ่งที่จะไปนิพพาน

ประการที่สอง **ศีลมัย** ทุกคนตั้งใจสดับรับรสพุทธพจน์เทศนามาในคำแนะนำที่ว่า ศีล
เสียก่อน คือรับศีลก่อน เพราะศีลองค์สมเด็จพระชินวรกล่าวว่า เป็นปัจจัยทำลายโทสะ ความโกรธ
เป็นบันไดขั้นที่ 2 ให้เข้าถึงนิพพาน

ประการที่สามบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายตั้งใจสดับรับรสพุทธพจน์เทศนาเป็นคำสั่ง
สอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เป็นเหตุ การสดับรับรสพุทธพจน์เทศนานี้ องค์สมเด็จพระ
พระบรมโลกเชษฐากล่าวว่า เป็นปัจจัยให้เกิดปัญญาเป็นการตัดโมหะ ความหลง

โดยที่สูงสุดความตามตรงที่บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายตั้งใจปฏิบัติวันนี้ก็คือหวังนิพพาน
เป็นเหตุว่า

หนึ่ง ทานเป็นการตัดโทสะ ความโลภ

สอง ศีลตัดโทสะ ความโกรธ

สาม พังเทศน์ตัดโมหะ ความหลง

เป็นการปฏิบัติตรงต่อพระนิพพาน ตามที่องค์สมเด็จพระพิชิตมารบรมศาสดาสัมมาสัม
พุทธเจ้าต้องการ แต่ว่าการเทศน์วันนี้บรรดาท่านพุทธบริษัทอากาศก็หนาวมากไปหน่อย คนเทศน์
ก็หนาว พระเทศน์ก็หนาว คนฟังเทศน์ก็หนาวเป็นอันว่าถ้าเทศน์เวลาหนาวๆ แล้วเทศน์ธรรมะมาก
เกินไป คนฟังก็หับหับใหม่ **อาจารย์หง่า** ก็รวมความว่าวันนี้ขอเทศน์พระสูตรเป็นเรื่องใหญ่ ขอ
นำพระสูตรเรื่องนี้ที่องค์สมเด็จพระจอมไตรตรัสว่าตรัสไว้คือ เรื่อง **อุปุตตกเศรษฐี อุปุตตก
เศรษฐี** แปลว่า เศรษฐีไม่มีบุตร

เนื้อความมีอยู่ว่า เมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่เวลานั้นองค์สมเด็จพระบรมครูปรารภเสวยศีลคนหนึ่งที่มีนามว่า **อปุตตกเสวยศีล** ในกาลครั้งนั้นองค์สมเด็จพระมหาโมหีประทับอยู่ในพระมหาวิหาร ปรากฏว่าตอนกลางวันเวลายังไม่เย็นยังไม่ค่ำ เป็นเวลาปลุกกว่าวันอื่น ตามธรรมดา **พระเจ้าปเสนทิโกศล** บรมกษัตริย์พระบาทท้าวเธอจะทรงไปเฝ้าพระพุทธเจ้าเฉพาะเวลาใกล้ค่ำหรือเวลาค่ำ คือบรรดาพระสงฆ์เสร็จภารกิจแล้ว แต่ทว่าวันนี้ **พระเจ้าปเสนทิโกศล** ได้เฝ้าองค์สมเด็จพระประทีปแก้วเป็นเวลากลางวัน คือบ่ายไปเล็กน้อย เมื่อตะวันคล้อยไปไม่มากก็เสร็จภารกิจ ท่านก็ไปเฝ้าหาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

เมื่อพระพุทธเจ้าเห็น **พระเจ้าปเสนทิโกศล** มาเวลาแปลกคือ มาผิดเวลากับวันอื่น จึงมีพุทธปฏิภาตรัสว่า มหาราชา ขอถวายพระพรพระมหาบพิตรพระราชสมภาร วันนี้มีเวลาว่างจากกิจการงานหรืออย่างไรจึงมาแต่วัน **พระเจ้าปเสนทิโกศล** ก็กราบทูลองค์สมเด็จพระภควันต์ว่า ภันเต ภควา ข้าแต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญพระพุทธเจ้าข้า วันนี้ข้าพระพุทธเจ้าไปจัดการให้เจ้าหน้าที่ชนทรัพย์สมบัติของ **อปุตตกเสวยศีล** คือว่าเสวยศีลมหาเสวยศีลที่ไม่มีบุตรนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงรู้จักดี เวลานี้เธอตายจากความเป็นคนไปแล้วครั้นเมื่อเธอตายจากความเป็นคนแล้วก็ประกาศหาญาติคือ ผู้รับมรดก ก็ปรากฏว่าไม่มีใครเป็นญาติของเธอ เธอไม่มีลูก เธอไม่มีหลาน เธอไม่มีใครทั้งหมดฉะนั้นเมื่อทรัพย์ทั้งหลายของบุคคลใดก็ตามไม่ปรากฏทายาทคือ ผู้รับมรดกสมบัติทั้งหลายเหล่านั้นตกเป็นของหลวง

เมื่อข้าพระพุทธเจ้าสืบหาแล้วว่า ไม่มีใครรับมรดกจริง จึงให้บรรดาข้าทาสชายหญิงทั้งหลายเป็นอิสระ แล้วก็ทรัพย์ของมหาเสวยศีลนั้น ต้องขนตั้งสิ้นเวลา 7 วัน ไฉโย **อาจารย์หง่า** ไม่ใช่ชื่อน้อยนะ สิ้นเวลา 7 วัน จึงหมดหมดวันนี้ข้าพเจ้าจึงแวะมาหาองค์สมเด็จพระชินศรี

แล้วพระพุทธเจ้าก็กล่าวว่า มหาราชา ขอถวายพระพรพระมหาบพิตรพระราชสมภาร แต่ความจริงเสวยศีลคนนี้เป็นเสวยศีลแล้วตายแล้วต้องนำทรัพย์เข้าเป็นของหลวงนั้นถึง 7 ชาติด้วยกัน คือไม่มีลูกรับมรดก ถ้าไม่มีลูกเขาก็ถือว่าหลานที่ใกล้ชิดมีไหม หลานที่ใกล้ชิดก็ไม่มี หลานก็ต้องลูกของลูก ในเมื่อไม่มีลูกก็ต้องไม่มีหลาน เมื่อลูกไม่มีจะรับมรดก หลานไม่มีมรดก ก็ต้องตกเป็นของหลวง พระพุทธเจ้าบอกว่า อการอย่างนี้มีเป็นมาแล้วเป็นชาติที่ 7 แล้วสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงมีพุทธปฏิภาตรัสว่า มหาราชา ขอถวายพระพรพระมหาบพิตรพระราชสมภาร ในความเป็นมาของมหาเสวยศีลมีดังนี้

ในกาลนานมาแล้ว ในสมัยขององค์สมเด็จพระประทีปแก้วคือ พระพุทธเจ้าองค์ก่อนๆ เสวยศีลนั้นก็เกิดขึ้นมาเป็นคนแบบนี้ เป็นคนร่ำรวยแบบนี้ แต่ทว่าเขามีพี่ชายอยู่คนหนึ่ง ต่อมาพี่ชายก็มีลูกเล็กๆ คนหนึ่ง ในเมื่อมีพี่ชายมีลูกเล็กๆ พี่ชายก็ตายหมดอายุขัย หลังจากนั้นเขาจะไปทางไหน เขาก็นำลูกชายของพี่ชายไปด้วย สำหรับลูกชายของพี่ชายก็เป็นเด็กพุดแก่ง เป็นเด็กที่มีความฉลาด

เมื่อไปถึงทิศไหนพบใครก็บอกว่า นี่คุณอาของผมขอรับ รถที่ขีมนานี้เป็นรถของพ่อของผมเธอก็พูดอย่างนี้ตลอดเวลา

ปรากฏว่าต่อมามาหาเศรษฐีคนนี่ซึ่งเป็นอาต้องเลี้ยงเด็กคนนั้น ก็มาคิดในใจว่า เจ้าหลานชายคนนี่ ในเมื่ออายุมันแค่เล็กๆ แค่นี่สามสี่ปีขนาดนี้ มันยังพูดอย่างนี้ว่า ไนน์ก็ทรัพย์สินของพ่อของผม นี่ก็ของพ่อของผม เข้าทุกสิ่งทุกอย่างของพ่อมันทั้งหมด แต่ขนาดที่เป็นเด็กมันพูดอย่างนี้ ถ้าโตขึ้นไปเป็นเด็กผู้ใหญ่ เป็นหนุ่มเป็นสาว ทรัพย์สินสมบัติทั้งหลายเหล่านี้ทั้งหมด เราก็น่าจะมีสิทธิ์จะครอง เพราะเจ้าเด็กคนนี่มันก็ต้องครองทรัพย์สินแทนพ่อของมัน แต่ความจริงเราเป็นน้องเรามีสิทธิ์รับมรดก แต่ว่าอาการอย่างนี้ปรากฏขึ้นความเดือดร้อนจะมีกับเรา จึงหาทางตัดไฟแต่ต้นลม

วันหนึ่งก็นำเด็กคนนี่ นำหลานชายเข้าไปเที่ยวในป่าหลังบ้าน พอไปที่ลับหูลับตาคนแล้ว ก็จัดการบีบคอเด็กบีบคอเสียจนตาย แล้วก็ซุกไว้เอาใบไม้ทับ แล้วกลับบ้าน องค์สมเด็จพระพิชิตมารบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า กฎของกรรมอย่างนี้ติดตามเขามานาน องค์สมเด็จพระพิชิตมารได้กล่าวถึงกฎของกรรมบาปในตอนนี่

ต่อไปองค์สมเด็จพระมหาโมกข์ก็กล่าวว่า การที่เราจะเป็นมหาเศรษฐีได้เพราะมีบุญกรรมอย่างนี้ ได้กล่าวว่า ในสมัยครั้งหนึ่งมีพระปัจเจกพุทธเจ้าองค์หนึ่งท่านมาบิณฑบาตใกล้บ้านของเขา เข้ามาในเขตของบ้าน เป็นว่าเจ้าของบ้านคนนี่ปรากฏว่าไม่เคยให้ทานมาในกาลก่อน ขึ้นชื่อว่าควรจะให้อย่างนั้นกับคนนั้น ควรจะให้อย่างนี้กับคนนี้ก็ดี ควรจะนำของถวายพระก็ดี ไม่เคยออกไปมาก่อน คือไม่เคยให้ทาน

แต่ทว่านั่นพระปัจเจกพุทธเจ้าท่านเสด็จมา เขาก็เกิดความรำคาญว่าสมณะโง่งมคนนี่พยายามรบกวนเราอยู่เสมอ แต่ความจริงท่านไม่เคยมา เขาจึงกล่าววาจาด้วยความไม่ตั้งใจว่า เข้าใครอยากจะให้อะไรก็ให้ไปก็แล้วกันนะ แล้วเขาก็ถูกหนีไปด้วยความรำคาญ เป็นอันว่าแม่บ้านคือภรรยาของเขา ได้ฟังคำว่าใครจะให้อะไรกับพระก็ให้เกิดอย่างนี้เธอคิดถ้อยคำอย่างนี้ไม่เคยมีแก่บุคคลคนนี่แต่ทว่าวันนี้คนนี่ใจดีและบอกให้เขาให้อะไรก็ให้ได้ จึงนิมนต์พระปัจเจกพุทธเจ้าเข้ามาในบ้าน นิมนต์ท่านนั่งแล้วก็รับบาตร เมื่อรับบาตรแล้วก็จัดอาหารอย่างดีที่สุดที่ตนเองก็ไม่ค่อยจะได้กินนัก เป็นธรรมดาของชาวบ้านี่เวลาจะทำบุญบางที่ตนเองก็ไม่มีอะไรกิน เล็กๆ น้อยๆ มีผักบ้าง มีพริกบ้าง มีปลาหูก้าง ไม่มีบ้างกินกันไปแค่อิ่มๆ แต่ทว่าเวลาจะทำบุญจริงๆ จัดอาหารที่มีรสเลิศ ที่ดีที่สุดที่คิดว่าจะพึงมีได้บางที่ตนเองก็ไม่ได้กินอย่างนี้เป็นลีลาของคนที่ทำบุญด้วยศรัทธาแท้

เมื่อแม่บ้านจัดอาหารอย่างดีเสร็จก็บรรจุลงในบาตรของปัจเจกพุทธเจ้าเมื่อใส่ของเต็มเป็นที่พอใจแล้วก็ประเคนพระปัจเจกพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้าก็รับบาตรไปก็เดินออกไปจากบ้าน

ก็พอดีนายบ้านคือพ่อบ้านเดินสวนทางมาพอดี เขาก็คิดในใจว่า สมณะโง่งมคนนี่ได้อะไรบ้าง นี่เขาไม่เต็มใจ จึงถามว่าท่านได้อะไรมาบ้าง พระปัจเจกพุทธเจ้าก็บอกว่า ได้ตามที่เขาให้มาเขาจึงขออุปบาตร พระปัจเจกพุทธเจ้าก็ให้อุปบาตรเขามีความรู้สึกว่า อาหารที่มีรสเลิศอาหารชั้น

เลิศดี ๆ ทั้งหมดที่คนในบ้านให้กับพระปัจเจกพุทธเจ้าไป รู้สึกเสียดายในอาหาร ขาดเจตนาหลัง
แล้วก็มีความรู้สึกในใจว่าอาหารอย่างดียวแบบนี้ไม่ควรจะมีกับสมณะโสดเพราะสมณะโสดกินแล้วก็
นอนไม่มีการมีงาน ไม่มีประโยชน์กว่า เพราะว่าเธอกินแล้วเธอก็ทำงานให้กับเรา เขาคิดอย่างนั้น
แค่คิดแต่ว่าเขาไม่ได้ทำ เขาไม่ได้แย่งข้าวมา

หลังจากนั้นแล้วก็ส่งบาตรให้แก่พระปัจเจกพุทธเจ้า พระปัจเจกพุทธเจ้าก็หลีกไป เขาก็
กลับเข้ามาบ้าน องค์สมเด็จพระพิชิตมารบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า มหาราชา ขอดถวาย
พระพรพระมหาพิตรพระราชสมภาร เพราะอาศัยบุญที่เขาบำเพ็ญแก่พระปัจเจกพุทธเจ้าโดยมี
การเปลี่ยนใจ นั่นคือเขาไม่ได้ให้กับมือของเขา ที่เขาพูดไปเขากล่าววาจาลอย ๆ ว่า ใครจะให้อะไรก็
จงให้ แต่เขาพูดด้วยความไม่เต็มใจ ด้วยความไม่อยากจะให้ หลังจากที่พระปัจเจกพุทธเจ้ารับทาน
แล้ว เขาก็ยังมีความเสียดาย ว่าให้กับสมณะโสดไม่มีประโยชน์ ไม่ทำงานให้กับเราถ้าให้กับทาส
กรรมกรของเราจะมีประโยชน์กว่าเธอกินอิ่มแล้วทำงานให้กับเรานี้ความจริงอาการอย่างนี้บรรดา
ท่านพุทธบริษัททุกคนอาจจะคิดว่าบุญนี้ไม่มีอานิสงส์ฟังให้ดีนะ **อาจารย์หง่า** นะ เป็นอันว่าองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่าบุญนี้มีอานิสงส์

หนึ่ง เขาไม่ตั้งใจ จำให้ดีนะ

สอง พูดล้อลอย ๆ ว่าใครจะให้อะไรก็ให้โดยไม่มี ความเต็มใจ

ประการที่สามมีความรู้เสียดายเวลาที่พระปัจเจกพุทธเจ้ารับไปเห็นเป็นของดี อันนี้ถ้าเรา
จะถามกันในระหว่างนักเทศน์ก็จะตอบว่า ไม่มีอานิสงส์ แต่ความจริงตอบอย่างนี้ผิด

พระพุทธรูปเจ้ากล่าวว่ พระมหาพิตรพระราชสมภารบุญอย่างนี้ก็มีอานิสงส์เป็นเหตุให้
บุคคลคนนี้พร้อมด้วยครอบครัวที่บำเพ็ญกุศลแล้ว ไปเกิดเป็นเทวดาบนสวรรค์ชั้น **ดาวดึงส์เท**
วโลก ถึง 7 ครั้ง เห็นใหม่ การเป็นเทวดา ของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย แต่ว่าถึงอย่างไร
เขาก็เป็นเทวดา ตัวก็เป็นเทวดาเมียก็เป็นนางฟ้า ลูกเต้าก็เป็นเทวดาบ้าง นางฟ้าบ้างร่วมกัน
ตลอดจนกระทั่งคนรับใช้ที่เขาช่วยจัดการงานให้พระปัจเจกพุทธเจ้าช่วยกันบรรจุในบาตร ทุกคนก็
เป็นนางฟ้า เป็นเทวดาร่วมกัน พระพุทธรูปเจ้ากล่าวว่ บุญประเภทแค่นี้เล็กน้อยเท่านั้นถึงเขาไม่เต็มใจ
บันดาลให้เขาเกิดเป็นเทวดาเป็นนางฟ้า 7 ครั้ง และก็ลงเป็นมหาเศรษฐีในเมืองมนุษย์ใน **กรุงสา**
วัตถิ นี้จริงๆ 7 ครั้งเหมือนกัน

แต่ละคราวที่เขาเป็นมหาเศรษฐี องค์สมเด็จพระมหาโมหุณีตรัสอย่างนี้ บุคคลคนนี้ใช้ของดีไม่ได้
กินของดีที่มีรสเลิศไม่ได้ กินข้าวปกติไม่ได้ กินข้าวมีเม็ดๆ เต็มเม็ดก็ไม่ได้ กินข้าวหักก็ไม่ได้ ต้องกิน
ปลายข้าวละเอียด อาหารที่เขากินประจำวันก็คือ ปลายข้าวต้มกับน้ำผักดองเป็นกัน เขากินได้
เท่านั้นเอร็ดอร่อยมากเป็นที่พอใจ ถ้าเวลาคนทั้งหลายนำถาดทองคำใส่อาหารมาให้ เขาก็หาว่า
ประชดประชันเขา เขาก็ไล่ขว้างไล่ตีบ้าง ก็โยนทิ้งไป ต้องนั่งผ้าเก่าๆ ผ้าเก่าๆ ที่ชาวบ้านให้แล้ว

ซ้ำอีก นั่นแหละ เขาช่างได้ ธรรมดาคนที่คนใช้จะกางร่มให้เวลาร้อน เขาก็ไม่ต้องกางร่มได้ทีหาว่า
ประชดประชัน แต่ว่าเขานั้นจะใช้แค่กิ่งไม้ที่มีใบไม้บ้างบังแดดเท่านั้นเป็นที่พอใจ

องค์สมเด็จพระจอมไตรกล่าวว่า ความเป็นมหาเศรษฐีที่มีขึ้นมาได้เพราะอานิสงส์ที่มีคำสั่ง
ให้ทุกคนใครก็ได้ ใส่บาตรกับพระปัจเจกพุทธเจ้า แต่ว่าเขาสั่งด้วยความไม่เต็มใจแต่ว่านั้นเป็น
คำสั่ง ผลทานเกิดแก่เขาอันนี้บันดาลให้เขาเป็นมหาเศรษฐี แต่ว่าการเกิดเป็นมหาเศรษฐีแต่ละครั้ง
ก็ใช้ของดีไม่ได้ เพราะการไม่เต็มใจถวายพระ ความไม่เต็มใจที่ถวายอาหารมีข้าวมธุปายาสเป็นต้น
นี่กินไม่ได้อาหารข้าวที่เป็นเม็ดก็กินไม่ได้ เป็นเม็ดหักก็กินไม่ได้ ต้องกินปลายข้าวกับน้ำผักดอง
เพราะการถวายภัตตาหารแก่พระสงฆ์มีพระปัจเจกพุทธเจ้าเป็นประธาน อันนี้เพราะความไม่เต็มใจ

ต่อมาพระพุทธเจ้าก็ทรงบอกว่า เขาไม่มีบุตร เกิดทุกชาติเจ็ดชาตินี้เขาไม่มีบุตร เพราะโทษ
ฆ่าลูกชายของพี่ชาย การฆ่าลูกชายของพี่ชายนี้เป็นปัจจัยให้เขาเองเป็นคนไม่มีบุตร ไม่มีใครรับ
มรดก ฉะนั้นการเป็นเศรษฐีใน **เมืองสาวัตถี** ของเขาเจ็ดครั้ง ลงจากความเป็นเทวดาบุญหย่อน
หน่อยหนึ่งก็มาเกิดเป็นมหาเศรษฐี ตายจากความเป็นคนก็ไปเกิดเป็นเทวดา ลงจากเทวดาก็เป็น
มหาเศรษฐีสลับกันไปสลับกันมาอย่างนี้เป็นครั้งที่ 7 เพราะกำลังบุญที่ถวายแก่พระปัจเจกพุทธเจ้า
ครั้งเดียวด้วยความไม่เต็มใจ องค์สมเด็จพระจอมไตรก็บอกว่าเขาเป็นมหาเศรษฐีอย่างนี้

เพราะอาศัยกรรมไม่มีบุตร เมื่อเขาตายแล้ว ต้องขนทรัพย์เป็นของหลวง 7 ชาติที่ผ่านมา
องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากล่าวว่า การที่เขาเป็นเทวดาเกิดบนสวรรค์ได้ถึง 7 ครั้งแล้วเกิด
เป็นมนุษย์ 7 ครั้ง สลับกันไปสลับกันมาอย่างนี้กฎของกรรมที่เป็นอกุศลยังไม่ให้ผล นั่นคือเป็นผล
ของความดีที่ถวายทานแก่พระปัจเจกพุทธเจ้าทั้งๆ ที่ไม่เต็มใจ ต่อมาชาตินี้เป็นชาติสุดท้ายนั่นคือ
เขาลงมาจากความเป็นเทวดาแล้วก็เกิดเป็นคนเป็นมหาเศรษฐี ต้องใช้ของเลวๆ กินของเลวๆ แบบ
นี้ เพราะความไม่เต็มใจถวายทานเมื่อเขาตายเจ็ดชาติที่แล้ว

องค์สมเด็จพระพิชิตมารก็กล่าวกับ **พระเจ้าปเสนทิโกศล** ว่า มหาราชาขอถวายพระพร
พระมหากษัตริย์ราชสมภาร ต่อแต่นี้ไปที่เขาตายแล้วนั้นเขาไม่กลับเป็นเทวดาอีก เพราะบุญบารมีที่
ถวายแก่พระปัจเจกพุทธเจ้านั้นหมดครั้งที่ 7 นั้นหมดกัน เกิดเป็นเทวดา 7 ครั้ง เกิดเป็นคน 7 ครั้ง
ถวายทานครั้งเดียวหมดกันบุญหมดไป ต่อนี้เขาได้รับผลภพของกรรมใหญ่คือ การฆ่าลูกของพี่ชาย
เวลานี้มหาเศรษฐีคนนี้ **อุปตตเศรษฐี** ไปเกิดในนรกชื่อ **มหาโลลูนรก** เป็นนรกขุมที่เจ็ด มีอายุ
เสวยภพของกรรมที่นรกขุมนั้นเป็นเวลาครั้งกับ เมื่อพ้นครั้งก็ภพของกรรมในนรกขุมที่เจ็ดแล้ว ก็
ต้องเข้านรกบริวารสี่ขุมเวลานับไม่ได้ ก็เรียงลำดับมากกว่าจะเกิดเป็นคนก็นาน

นี่แหละบรรดาพุทธบริษัททุกท่านวันนี้ นำพระสูตรเรื่องสั้นๆ มาคุยกันสนุกสนานเพราะว่า
บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายได้ฟังทราบกฎของกรรม ว่ากรรมที่เราทำความดีคือทำบุญ บุญก็
แปลว่า ดี กรรมที่เราทำความชั่วคือ บาป มันไม่ทิ้งจากเราไปขณะใดที่กรรมที่เป็นกุศลให้ผลก็อยู่

เวลานั้นเราก็มีความสุข ถ้าตายจากความเป็นคนก็ไปเสวยความสุขในสุคติ มีสวรรค์บ้าง พรหมบ้าง เป็นต้น

ทั้งนี้ถ้ากำลังใจยังไม่ถึงที่สุด แต่ถ้าหากว่าถ้าบุญนั้นยังไม่ถึงที่สุดเพียงใดถ้าบุญคลายตัวลงมาเป็นเทวดาหรือเป็นนางฟ้าไม่ได้ อ่อนไป บุญอ่อนไปก็เกิดมาเป็นคน หลังจากเกิดเป็นคนประกอบความดีบ้างเล็กน้อยพอสมควร อาศัยบุญเท่ายังไม่สิ้นไป ตายจากความเป็นคนไปเกิดเป็นเทวดาเป็นนางฟ้าอย่างนี้ย่อมมีอยู่ อากาโรยนี้เป็นปัจจัยให้บุคคลตกอยู่ในความประมาท คิดว่าการเป็นเทวดาการเป็นนางฟ้าของเราจะยืนนาน จะทรงตัวนานตลอดกาลตลอดสมัย แต่ก็ลืมไปว่ากฎของกรรมเก่าของเรามีที่เป็นอกุศล คือ หนึ่ง การฆ่าสัตว์ เรามี สอง การลักทรัพย์ ขโมยทรัพย์ ยักยอกทรัพย์ อาจจะมีก็ได้ ประการที่สาม กาเมสุมิจารเราอาจจะมีอยู่บ้าง ประการที่สี่ การพูดมุสาวาทเราอาจจะมีอยู่ ประการที่ห้า การดื่มสุราเมรัย เรายังมีอยู่ กล่าวเฉพาะ **ปัญจเวร 5** ประการนี้ยังหยาบเกินไป กฎของกรรมที่ทำให้เราลงนรกยิ่งไปกว่านี้ มีอยู่ แต่ก็ยังไม่พูดในวันนี้ เพราะเวลามันเหลือนิดหน่อย

ฉะนั้นเมื่อความดีที่เราทำให้ผลอยู่ กฎของกรรมความชั่วยังไม่ให้ผลเราก็หลงระเริง คิดว่าเรามีความสุข ต่อไปถ้าเราผลเมื่อไหร่ มีความประมาทคิดว่าความดีมีมากพอแล้ว ไม่ส่งเสริมต่อ ถ้ากฎของความดีหมดไปเมื่อไหร่ ก็เหมือน **อุปตตกเศรษฐี** ตกลงนรกใกล้เวจี เหลืออีกขุมเดียวก็ถึงเวจี แต่ว่าการทำบาปที่เปื้อนอาชิตยกรรม เช่น ปาณาติบาต เป็นต้น สามารถลดบันดาลให้คนลงเวจีได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งของสงฆ์หรือของวัดไม่ว่าวัดใดๆ แม้จะเป็นกระเบื้องแตกๆ เล็กๆ ชิ้นเล็กก็ถือว่าเป็นของสงฆ์ ถ้าบุคคลนำไปโดยไม่ได้รับอนุญาตจากสงฆ์คำว่าสงฆ์นี้ต้องสงฆ์ทั้งพระเห็นชอบพร้อมกัน ไม่ใช่พระองค์ใดองค์หนึ่งและไม่ใช่เจ้าอาวาสนาของสงฆ์โดยที่สงฆ์ไม่เห็นชอบด้วยท่านทั้งหลายลงเวจีมหานรกเลย **อุปตตกเศรษฐี** กฎของกรรมอย่างนี้อาจจะมีอยู่ กับบรรดาท่านพุทธบริษัท ขอทุกคนจงอย่าประมาท หากทางนี้กฎของกรรม อกุศลกรรมคือความชั่ว ว่าคนทุกคนย่อมมีความชั่วตั้งใจคิดว่าถ้าตายคราวนี้ผลความชั่วต้องไม่มีกับเราคือความชั่วนะ มีอยู่แต่ผลไม่ให้เกิดกับเรา เราทำอย่างไร

อันดับแรก ก็ตั้งใจนี้ถึงคุณพระรัตนตรัย คือคุณพระพุทธเจ้า พระธรรม และพระอริยสงฆ์เป็นที่พึ่ง ฉะนั้นพระพุทธเจ้าจึงสอนแนะนำว่า ทุกคนพยายามทำบุญบ่อยๆ คำว่าทำบุญที่บรรดาท่านพุทธบริษัทก็ไม่จำเป็นต้องสิ้นเงินทองเสมอไปเรามีอาหารก็ถวายอาหาร เรามีข้าวถวายข้าว เรามีผักเราถวายผัก มีพริกถวายพริกถ้าบังเอิญมันไม่มีจริงๆ ข้าวทัพพีเดียวก็ไม่ยอมจะมี มีบ้างพอกินบ้างเล็กน้อย ก็ไม่สมบุญบริบูรณ์ทำอย่างไรก็เป็นบุญ ก็ใช้กำลังใจของเรา บรรดาท่านพุทธบริษัทน้อมใจ เคารพองค์สมเด็จพระจอมไตรคือ พระพุทธเจ้า พอตื่นขึ้นเข้าบิณฑบาตจะผ่านจากที่นอนก็เข้าห้องพระ หรือพระอยู่ที่ห้วนนอน ตั้งใจกราบพระพุทธเจ้าด้วยความเคารพ จะว่า **นโม ตัสสะ** หรือไม่ว่าก็ตามใจ ให้ใจเคารพก็แล้วกัน ทุกๆ ครั้งที่เราจะจากที่นอนไป ตั้งใจไหว้พระด้วย

ความเคารพด้วยความจริงใจ เพียงเท่านี้ทุกวัน ต่อไปจิตของท่านจะชิน เมื่อจิตนึกถึงพระพุทธรูป เป็นการชิน คำว่าชินหมายถึง ฌาน ฌานคือ อารมณ์ชินมันนี่กจนชิน ถึงเวลาคิดว่าเวลานี้เป็นเวลา กราบพระของเราเราก็กราบ ต่อไปถ้าไปอยู่สถานที่ใด สถานที่อื่นจากบ้านของเรา ถึงเวลานั้นเราก็คิดว่าเวลานี้เป็นเวลากะกราบพระ ถึงแม้ไม่มีพระพุทธรูปอยู่ เราก็ตั้งใจกราบด้วยความตั้งใจ

ถ้าเป็นอย่างนี้ บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายถือว่า ทุกท่านมีฌานใน **พุทธานุสสติ กรรมฐาน** อย่างนี้ว่าทำเล็กน้อยไม่มีผล มีผลมากนะ ที่พระพุทธรูปเจ้าตรัสกับ **พระสารีบุตร** ว่า **สารูปุต** บุคคลใดมีจิตว่างจากกิเลสวันหนึ่งชั่วขณะจิตหนึ่ง เราถือว่าบุคคลนั้นมีจิตไม่ว่างจากฌาน คำว่าว่างจากกิเลสก็คือว่า บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย นึกว่าเวลานี้เป็นเวลาไหว้พระกราบพระ ของเขา ขณะนี้นึกว่าเวลานี้เป็นเวลาไหว้พระหรือกราบพระ เวลานั้นกิเลสไม่มีในจิต จิตตั้งอยู่ที่ พระพุทธรูปหรือจิตตั้งอยู่ที่พระพุทธรูปเจ้า ก็เลสหรือราคะ ความรักในระหว่างเพศก็ไม่มี โลกภวะความ โลกก็ไม่มี โทสะความโกรธก็ไม่ต้องพิจารณากันตามนี้ เวลาที่เรานึกถึงพระ เราก็ไปนึกถึงความรัก มันไม่นึกถึงนึกถึงพระเราก็ไม่ได้นึกถึงความโลภ เรานึกถึงพระเราก็ไม่ได้นึกถึงความโกรธแสดงว่า เวลานั้นจิตว่างจากกิเลส เป็นระยะที่ท่านนึกถึงอยู่ จิตว่างจากกิเลสเวลาที่กราบตั้งใจกราบพระ เวลานั้นจิตว่างจากกิเลส

ตามที่องค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐากล่าวว่า ถ้าบุคคลใดทำจิตว่างจากกิเลสวันหนึ่ง ชั่วขณะจิตหนึ่งคำว่าขณะจิตหนึ่งแค่นี้ถึงพระพุทธรูปก็ชั่วขณะจิตหนึ่งถ้านึกถึงพระธรรมก็ มากกว่าแล้ว

ก็เป็นว่าท่านมีจิตว่างจากกิเลสมากกว่าเวลาที่พระพุทธรูปเจ้าทรงกำหนด ตามที่องค์สมเด็จพระสุคตกล่าวอย่างนั้น ก็ชื่อว่า ถ้าเราทำอย่างนี้จิตมีอารมณ์ชิน ถ้าเวลาท่านจะตายจริงๆ กรรมที่เป็นกุศลนี้ คือ การนึกถึงพระพุทธรูปเจ้าเป็น **พุทธานุสสติ** จะเข้ามาถึงใจท่านก่อน บาปอกุศลทั้งหลายจะไปสามารถเข้ามาได้เวลานั้นหลังจากท่านตายจากความเป็นคนก็ไปเกิดเป็นเทวดาบ้าง นางฟ้าบ้างพรหมบ้าง ตามกำลัง ท่านจะไม่ต้องลงอบายภูมิ บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายมองดู เวลาที่พอดีเวลา ขอยุติพระธรรมเทศนาลงไว้แค่นี้

ในที่สุดแห่งพระธรรมเทศานี้ อาตมภาพขอตั้งสัตยาธิษฐานอังกุณพระศรีรัตนตรัย ที่ พระพุทธรัตตะ ธรรมรัตตะ ทั้งสามประการ ขอจงดลบันดาลให้บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านมีแต่ ความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบุญพูนผล ปราบปรามสิ่งใดขอให้ได้สิ่งนั้นสมความปรารถนาทุกๆ ประการอาตมาพรับประทานวิสัยขามาใน **อุปุตตถก** ก็ขอยุติพระธรรมเทศนาลงไว้แต่เพียงเท่านี้ เอิวังก็มีด้วยประการนี้

พระธรรมเทศนา เรื่อง ลาขเทวธิดา

แสดงเมื่อ

วันพุธที่ 3 มกราคม 2533

นมโม ตัสสะ ภคฺวโต สัมมาสัมพุทฺธัสสะ (3 จบ)

บุญญานิ ปรโลกัสมิง ปตฺถิสฺสา ปาณินันตฺติ

ในโอกาสบัดนี้อาตมภาพจะแสดงพระสัทธรรมเทศนา ใน **ทานกถา** เพื่อเป็นเครื่องไสรจ
สรของศรัทธาบารมีที่บรรดาท่านนริศราทานบดีทั้งหลาย ได้พร้อมใจกันบำเพ็ญกุศลประจำบั้ง
คือ วันขึ้น 8 ค่ำ เดือนยี่ วันพุธ ตรงกับวันที่ 3 มกราคม 2533 ถือว่าเป็นวันต้นปีใหม่ ในการที่
บรรดาท่านพุทธบริษัทศาสนิกชนทั้งหลายได้พร้อมใจกันมาบำเพ็ญกุศลบุญราศีในวันนี้ ที่ว่าทุกคน
ตั้งใจทำความดีตามที่พระพุทธเจ้าทรงแนะนำสั่งสอนไว้ วันนี้จะได้นำพระธรรมเทศนาที่องค์สมเด็จพระ
จอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน **ธัมมจักกัปปวัตตนสูตร** ก็เป็นการแสดง
แก่บรรดาท่านพุทธบริษัท เพราะว่าการเป็นเทศน์ที่ฟังง่าย ๆ ถ้าตั้งใจจำก็จำง่าย ๆ ถ้าตั้งใจปฏิบัติก็
ปฏิบัติได้ง่าย ๆ ถ้าตายแล้วจากความเป็นคนจะไปสวรรค์ไปง่าย ๆ ดีไหม **ตาหง่า**

รวมความว่า เรื่องนี้องค์สมเด็จพระชินศรีบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงประทับอยู่ใน
พระเวฬุวันมหาวิหาร ในเวลานั้นปรากฏว่าสาวกขององค์สมเด็จพระพิชิตมารคือ **พระ
มหากัสสป** อยู่ที่ **ปิปผลคูหา** ห่างกันประมาณ 120 โยชน์ก็ปรากฏว่าเวลานั้น **ท่านมหากัสสป**
เข้า **นิโรธสมาบัติ** คำว่า **นิโรธสมาบัติ** ก็หมายความว่าความสงบอันสูงสุดของพุทธศาสนาเวลาเข้า
สมาบัติประเภทนี้มักจะมีเวลา 7 วันบ้าง 15 วันบ้าง โดยไม่ต้องกินอะไร ก็ในระหว่างนั้นก็ปรากฏ
ว่าขณะที่สาวกขององค์สมเด็จพระจอมไตรเข้าสมาบัติอยู่ ก็มีโคมตรูคนหนึ่งชื่อว่า ชื่อภายหลัง
ลาขเทวธิดา แต่ในตอนต้นยังไม่ทราบชื่อ เธอเป็นหญิงรุ่นๆ วัยเด็กๆ เป็นสาวใหม่ ๆ เวลานั้นมี
นายจ้างให้เฝ้าไร่ คือเฝ้ามาข้าวสาลีหรือข้าวโพด พอถึงเวลาตบเข้าในวันนั้นที่วันที่ **พระ
มหากัสสป** เข้านิโรธสมาบัติได้ 7 วันพอดี ถึงเวลา 7 วันท่านก็ออกจากสมาบัติ สตรีคนนั้นก็ไปเก็บ
ข้าวโพดคือ ข้าวฟ่าง คือข้าวสาลี เธอมาเพื่อหวังจะทำข้าวตอก พอเก็บได้แล้วก็คว่เป็นข้าวตอก โดย
มีความรู้สึกว่าจะเวลาคนจะส่งข้าวก็มาสาย ในเมื่อเขามาสายๆ เราหิวเราก็กินข้าวตอกก่อน

แต่ก็ยังไม่ทันจะกิน ก็ปรากฏว่า เวลานั้น สาวกของพระองค์สมเด็จพระชินวรคือ **พระ
มหากัสสป** ออกจากนิโรธสมาบัติพอดี ในการออกจากนิโรธสมาบัติ บรรดาท่านพุทธบริษัท
ร่างกายอดข้าวมาถึง 7 วันบ้าง 15 วันบ้าง ก็เป็นเวลาที่ย่างกายต้องการอาหาร แต่ว่าการเข้านิโรธ
สมาบัติของทุกท่านต้องเข้าในป่าช้าบ้างเข้าในป่าขุบบ้าง เข้าในถ้ำบ้าง ห่างไกลจากผู้คน เวลาที่จะ
ไปบิณฑบาต การนัดหมายการบิณฑบาตก็ไม่มีการชวนบ้านไว้ ฉะนั้นเมื่อออกจากสมาบัติแล้วไซ้
แล้วตั้งใจกำหนดทานใช้อ่านาจ **ทิพจักขุฌาน** ใช้กำลัง **ทิพจักขุญาณ** ดูว่าวันนี้จะมีใคร

สงเคราะห์เราบ้าง คำว่าสงเคราะห์หมายความว่า จะใส่บาตร ถ้าเราไปจากที่นี่ไปถึงที่นั่น มีใครใหม่ที่ใส่บาตรของเรา ก็ ทราบด้วยกำลังความเป็นทิพย์ของจิตว่าเวลานี้กุสสตรีท่านหนึ่งคือ หญิงคนหนึ่ง กำลังเก็บข้าวสาลีจะทำข้าวตอก แต่กว่าเราจะไปถึงที่นั่นข้าวตอกก็เสร็จเรียบร้อยแล้ว

คำว่าเธอทำข้าวตอกเสร็จเรียบร้อยแล้วก็พิจารณาต่อไปว่า เธอจะมีความอาจหาญใหม่ คำว่าอาจหาญนั้นก็หมายความว่า มีกำลังศรัทธาแก่กล้าพอที่จะใส่บาตรใหม่ **พระมหากัสสป** ก็ทราบด้วยกำลังจิตเป็นทิพย์ว่า ถ้าเราไปถึงที่ตรงนั้นหญิงคนนี้จะใส่บาตรให้แก่เราก็ดูอานิสงส์ต่อไปว่า ถ้าเขาใส่บาตรให้แก่เราแล้วเขาจะมีอานิสงส์เป็นประการใดก็ทราบว่าเมื่อเขาใส่บาตรแล้ว ทั้งๆ ที่เป็นหญิงคนจนแต่ชาติหน้าผลก็จะเกิดเป็นคนมีทรัพย์มีลาภใหญ่มาก มีทรัพย์สินมากมาย ถ้าเป็นคนๆ เดียวนะ ถ้าหลายคนนี้แย่งกัน ถ้าเป็น คนๆ เดียวใส่บาตรกับพระที่ออกจากสมบัติ ถ้าเป็นคนจนก็จะเป็น มหาเศรษฐีในวันนั้น ถ้าเป็นมหาเศรษฐีแล้วก็มีทรัพย์มากยิ่งขึ้น หรือมิฉะนั้นตายจากความเป็นคนในวันนั้น หรือวันต่อมาก็ตาม ถ้าตายไปจะได้ทิพยสมบัติมากมายบนสวรรค์

เมื่อมหาสาวกขององค์สมเด็จพระทรงแสดงธรรมทรงทราบดังนี้แล้ว สาวกขององค์สมเด็จพระประทีปแก้วก็ทรงห่มจีวรแล้วคล่องสะพายบาตร อยู่ไกลกันมากก็เหาะมาในอากาศ แต่เมื่อเหาะมาแล้วใกล้ที่บุคคลที่เห็นว่าเหาะก็ลงเดิน เป็นการแสดงว่าเป็นการเดินมา

เมื่อลงเดินเข้ามาใกล้ข้าวสาลีที่หญิงคนนี้อยู่ หญิงคนนี้เห็นสาวกขององค์สมเด็จพระครูเข้าก็เกิดความเลื่อมใส คิดว่าตั้งแต่ก่อนแต่ไรเราเคยเห็นพระเราก็อยากทำบุญ แต่ทว่าเวลานั้นเราไม่มีของจะใส่บาตร บางครั้งที่เรามีของใส่บาตร พระก็ไม่มา เวลานั้นพระหายาก เวลานี้เรามีข้าวตอกที่ขาดน้ำกะทิก็จริงแหละ แต่เป็นอาหารที่เราพึงจะใส่บาตรได้ เวลานี้พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าก็มาแล้ว ก็ตั้งใจคิดว่าจะใส่บาตรจึงเข้าไปใกล้ ยกมือไหว้กล่าววาทว่า **เอวัง ภันเต เอวัง ติฏฐุตะ ภันเต** ซึ่งแปลว่าอยู่ก่อนเกิดเจ้าคะ ขอยืนก่อน

พระมหากัสสป พึงแล้วงก็ยืนเพราะตั้งใจอยู่แล้ว พอยืนแล้วนางก็นำข้าวตอกในขัน ข้าวตอกที่ใส่ขันไว้ก็นำไปโปรยปรายไปใส่บาตร **พระมหากัสสป** เมื่อใส่บาตรเสร็จแล้วธรรมปิติก็เกิดขึ้นคือ ความดีใจ ดีใจว่าวันนี้เรามีของใส่บาตรแต่ว่าวันนี้ก็มีพระในพุทธศาสนามาบิณฑบาต เวลานี้เราได้ใส่บาตรแล้ว ความปลื้มปิติก็เกิดขึ้น เมื่อมีความปลื้มปิติเกิดขึ้นแล้วนางก็นั่งกระหย่งลง นั่งกระหย่งแล้วกล่าววาทว่า ธรรมใดที่พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเห็นแล้ว ขอให้ฉันเห็นธรรมนั้นด้วยเกิดเจ้าคะ **พระมหากัสสป** ก็รับปากว่า **เอวัง โหตุ** ซึ่งแปลเป็นใจความแปลว่า ถ้าเจ้าปรารถนาสิ่งใด ขอให้ได้สิ่งนั้นสมความปรารถนา แล้ว **พระมหากัสสป** ก็หลีกไป

กำลังความดีใจของนางที่มีความปิติ ความอิมใจ ความปลื้มใจ บังเกิดขึ้นที่ว่าครั้งแรกในชีวิตที่นางคิดจะทำบุญมานานแล้ว ไม่มีโอกาส วันนี้ได้มีโอกาสทำบุญ ก็เดินเขามากลับกระท่อม ด้วยการกระโดดโลดเต้นแรงไปหน่อย ปรากฏว่าเวลานั้นมีงูเห่ามีพิษร้ายนอนอยู่ข้างทาง คืออยู่ใกล้ๆ ที่ **พระมหากัสสป** ยืนรับบาตรแต่ทว่าตามบาลีบอกวาทว่า **ท่านมหากัสสป** ห่มจีวรหนาและ

ยาว ลูกกัดเนื้อไม่ได้ แค่ **มหากัสสป** กลับไปแล้วปรากฏว่า นางแก้วกำลังกระโดดโลดเต้นด้วยความดีใจ เจ้ารูปร่างก็กัด เมื่อกัดเธอพิษร้ายแล่นเข้าร่างกาย เธอก็ล้มลงถึงแก่ความตายตายพร้อมๆ กับความดีใจ ความปลื้มใจที่ใส่บาตรกับ **พระมหากัสสป** อาศัยในการตายของเธอตายในระหว่างการทำบุญก็จิตใจนี้ถึงทานการกุศลที่ได้บำเพ็ญแล้วกับมหาสาวกขององค์สมเด็จพระประทีปแก้ว

บุญอันนี้เองส่งผลให้นางไปเกิดบนสวรรค์ **ชั้นดาวดึงส์เทวโลก** มีวิมานทองคำเป็นที่อยู่ มีนางฟ้าพันเป็นบริวาร และรอบๆ วิมานของนางก็มีชั้นทองคำเต็มไปด้วยข้าวตอกทองคำประดับประดาดองวิมานหมด ต่อมาปรากฏว่าในวันหนึ่งเธอตรวจดูทิพยสมบัติคิดว่า สมบัติทั้งหลายเหล่านี้เป็นปัจจัยแห่งความสุขเกิดแก่เราได้มาเพราะอะไร ก็ทราบว่ามีโอกาสได้ใส่บาตรกับมหาสาวกขององค์สมเด็จพระจอมไตรคือ **พระมหากัสสป** เพียงครั้งเดียวในชีวิต เมื่อเราดับจิตคือตายจากความเป็นคนก็มาเกิดบน **สวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก** มีวิมานทองคำเป็นที่อยู่ มีนางฟ้าหนึ่งพันเป็นบริวาร เธอจึงมาคิดใส่ใจว่า โอ้หนอ เราเกิดมาชีวิตความเป็นคนครั้งหนึ่งก็จริงแท้ แต่ทว่าการสร้างความดี ได้แก่บุญกุศลของเราน้อยเหลือเกิน ฉะนั้นนางจึงคิดว่าเราต้องการจะสั่งสมบุญบารมีให้มีกำลังแก่กล้ามากขึ้น

นี่แหละ บรรดาท่านพุทธบริษัทที่บรรดาพระเทศน์ พระบางท่านจะเทศน์ว่าเทวดาก็ดี นางฟ้าก็ดี หรือพรหมก็ดี ไม่สามารถบำเพ็ญกุศลบุญราศีต่อได้ไม่เป็นความจริงความจริงนางตั้งใจจะทำบุญให้มีอำนาจมากยิ่งขึ้น การใส่บาตรเดียวเดี่ยวนิดเดียวเท่านั้นครั้งเดียว การเกิดเป็นเทวดา การเกิดเป็นนางฟ้าบนสวรรค์ ก็จะมีอายุน้อย จะต้องทำกำลังใจให้มีอายุมากขึ้น มีความสุขนานเข้า นางไม่ประมาทในชีวิต ก็คิดว่า บุญครั้งนี้ที่เราได้เป็นนางฟ้าเพราะอาศัย **พระมหากัสสป** เป็นสำคัญก็ตั้งใจจะสนองความดีของท่าน สร้างบุญกุศลให้เกิด

ฉะนั้นในเวลาเช้าที่ **พระมหากัสสป** ยังไม่ออกมาหรือยังผลอยอยู่ โฉมตรูก็ย่องเข้าไปใน **ถ้ำปิณฑิลูหา** บักवादสถานที่ย่าง ตั้งน้ำใช้ตั้งน้ำฉัน ตั้งอาสนะ เสร็จก็กลับ **พระมหากัสสป** ก็กลับมาจากบิณฑบาต เห็นสถานที่เก็บกวาดเรียบร้อยมีน้ำใช้น้ำฉันตั้งเรียบร้อย มีอาสนะตั้งเรียบร้อย ก็คิดว่าบรรดาพระหนุ่มหรือสามเณรน้อยอาจจะมาทำให้ พอวันที่สอง **พระมหากัสสป** ไปบิณฑบาต เธอก็มาทำใหม่ คราวหลังเข้าใจว่า **พระมหากัสสป** คงจะถามใครต่อใคร ก็ทราบว่าพระไม่ได้มาทำเณรไม่ได้มาทำ จึงมีความรู้สึกว่ ในเมื่อพระเณรไม่ได้มาทำ ใครเป็นคนมาทำ

วันที่ 3 นางก็มาใหม่ ที่นี้ตามธรรมดาเทวดาก็ดี นางฟ้าก็ดี พรหมก็ดีเข้ามีแสงสว่างจากกาย ถ้าวาดนางฟ้าพรหมคนไหนมีแสงสว่างจากกายมาก คนนั้นถือว่าเป็นคนมีบุญมาก ถ้ามี่แสงสว่างจากกายน้อยก็มีบุญน้อย ขณะที่ **ลาชเทวธิดาลาช** แปลว่า ข้าวตอก แปลว่า **นางเทพธิดา ข้าวตอก** เธอกำลังกวาดอาสนะ อยู่ทีนั้นไ้แสงสว่างในร่างกายของเธอก็ลอดเข้าไปใน

ลูกตาสี **พระมหากัสสป** อยู่ในห้องวันนั้นบังเอิญไม่ได้ไปบิณฑบาต ตามบาลีก็ไม่ได้บอกว่า ท่านตั้งใจจะแอบจะจับขโมย คือคนมาทำความสะอาด ไม่ได้บอกตามนั้น

พอแสงสว่างลอดเข้าไปตรงช่องหน้าต่างช่องประตูของลูกตาสี ท่านก็เปิดประตูออกมาเห็นนางฟ้าเข้า จึงถามว่า ภคินี ดูกรน้องหญิง เธอชื่ออะไร **ลาชเทเวธิตา** ก็ตอบว่า ฉันชื่อ **ลาชเทเวธิตา** เจ้าคะ **พระมหากัสสป** ก็บอกว่าลูกศิษย์ของฉันที่เป็นผู้หญิง ที่มีชื่ออย่างนี้ดูเหมือนว่าจะไม่มี และถามว่าเธอมาจากไหน เธอก็ตอบว่าฉันมาจากสวรรค์ **ชั้นดาวดึงส์เทวโลก** เจ้าคะ ท่านถามว่าทำไมเธอถึงได้มาทำงานประเภทนี้ หนึ่งกวาดสถานที่ สองจัดน้ำใช้น้ำฉัน แล้วสามปูลาสนะ เธอก็บอกว่า ความดีที่ฉันได้คือการเกิดเป็นนางฟ้าบนสวรรค์ **ชั้นดาวดึงส์เทวโลก** เพราะอาศัยพระคุณเจ้าเป็นเหตุ

ในวันหนึ่งที่พระคุณเจ้าออกจากนิโรธสมาบัติ แล้วไปบิณฑบาตที่นาข้าวสาละของฉัน ฉันได้ใส่บาตรด้วยข้าวตอกข้าวสาละหนึ่งขัน ใส่บาตรแล้วปรากฏว่าพระคุณท่านกลับ เวลานั้นฉันเดินเข้ากระท่อมเดินแรงไปหน่อย เจ้างม้นตอกใจฉันถึงแก่ความตาย เพราะอาศัยการใส่บาตรให้แก่พระคุณเจ้าเพียงแค่วิวตอกขันเดียว แต่ได้วิมานบนสวรรค์ เป็นวิมานทองคำ มีนางฟ้าหนึ่งพันเป็นบริวาร มีขันข้าวตอกแล้วข้าวตอกเต็มขันห้อยรอบวิมานเป็นเครื่องประดับ เห็นเครื่องประดับอันเป็นทิพย์มีความสวยงาม มีความสุขแต่ก็มีความรู้สึกว้า บัญที่ทำไว้น้อยเหลือเกิน แม้ว่าอยากใส่บาตรแก่พระสงฆ์ที่มีอาณิสย์มาก แต่ว่าการทำบุญในเขตศาสนาขององค์สมเด็จพระผู้มีพระภาค ฉันทำครั้งเดียว เป็นกำลังบุญที่น้อยกำลังบุญใหญ่แต่มีปริมาณน้อย ฉันก็ได้ เสวยความสุขจากผลบุญที่มีน้อยเกินไปถ้าไม่สร้างบุญบารมีต่อก็คงใจว่า ไม่ซำก็ต้องจืด ฉะนั้นจึงได้ตั้งใจมาทำความสะอาดในสำนักของพระคุณเจ้าผู้มีคุณ เพื่อสั่งสมบุญกุศลต่อ

พระมหากัสสป ก็บอกว่า การที่เธอเป็นผู้หญิงเข้ามาในสถานที่ที่เราอยู่แต่คนเดียวต่อไปก็จะมีคนโจษว่า **พระมหากัสสป** มีอุบาสิกาผู้หญิงสาวสวยเป็นนางฟ้ามาปฏิบัติ ขาวนินทาว่าร้ายก็จะบังเกิดขึ้น ถ้าอย่างนั้นตอนนี้ไปเจอจงอย่ามาอีกนะ นางฟ้าแล้วก็เสียใจอยากจะทำบุญต่อก็คงต้องด้วยประการต่างๆ เป็นอันว่า **พระมหากัสสป** ไม่ยอมจึงกล่าววาจาไล่ขับเปหิเธอลงไปในฐานะที่สาวกขององค์สมเด็จพระจอมไตรเป็นพระอรหันต์ นางฟ้าหรือเทวดาไม่สามารถจะต้านทานอำนาจได้ก็ต้องเหาะหนีไป พอเหาะไปแล้วนางก็เสียใจมีการร้องให้พร่ำรำพันว่าพระคุณเจ้านี่อย่าทำลายความดีของฉันเลย อย่าให้ฉันฉิบหายจากความดีเสียเลย

การรำพันของ **นางลาชเทเวธิตา** ขณะเหาะไปบนอากาศ องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าประทับอยู่ในมหาวิหาร สมเด็จพระมหาพิชิตมหาราชได้ยินเสียงนั้นแล้วก็เห็นภาพว่าเวลานี้ **ลาชเทเวธิตา** เธอมาทำความดี เพื่อสร้างสมบารมีในสำนัก **พระมหากัสสป** แต่ว่าบังเอิญ **กัสสป** อยู่คนเดียว อยู่องค์เดียว ไม่มีเพื่อน เมื่อนางเข้าไปทำความสะอาดอย่างนั้น **มหากัสสป** เกรงค่านินทาแต่ภายหลัง จึงไม่ให้มาทำอีก เวลานั้นนางเสียใจว่าให้ออยากจะทำบุญต่อ องค์สมเด็จพระผู้มี

พระภาคเจ้าจึงส่งเปล่งฉัพพรรณรังสี รัศมี 6 ประการไปเฉพาะหน้าของ **ลาชเทวธิดา** เหมือนพระองค์เสด็จอยู่ข้างหน้า จึงตรัสว่า **ลาชเทวธิดา** การสำรวจเป็นหน้าที่ของ **มหากัสสป** บุตรของเรา แต่การตั้งใจสั่งสมความดีคือ บุญกุศลเป็นหน้าที่ของเธอเทวดาและนางฟ้าไม่จำเป็นต้องใช้ศีล 5 เห็นเหตุ อย่างพวกเราศีล 5 ขาดได้แต่เทวดานางฟ้าศีล 5 เขาไม่มีขาด

สมเด็จพระบรมโลกนาถก็แนะนำเรื่องชั้น 5 ว่า การเกิดเป็นคนก็ดี การเกิดเป็นเทวดาเป็นนางฟ้าเป็นพรหมก็ดี ก็ยังอยู่ในเขตของ **อนิจจัง** คือความไม่เที่ยง การเป็นคนเกิดเป็นคนจากคนเล็กๆ เป็นเด็ก ค่อย ๆ เป็นผู้ใหญ่ เป็นเด็กโตมาทีละน้อยทีละน้อย ต่อมาก็กลายเป็นหนุ่มเป็นสาว อย่างนี้เรียกว่า **อนิจจัง** จากความหนุ่มความสาวของเราก็กลายเป็นคนกลางคน จากเป็นคนวัยกลางคนก็เป็นคนแก่ ที่สุดก็เป็นคนตาย การเคลื่อนไหวของร่างกายอย่างนี้มันเป็นการไม่เที่ยงไม่มีการทรงตัวถือเป็น **อนิจจัง** ในเมื่อมันไม่เที่ยง เราจะคิดว่ามันจะเที่ยง การเกิดเป็นเด็กเราก็อยากเป็นผู้ใหญ่ เกิดเป็นไปได้สมปรารถนาเราพอใจ พอถึงความเป็นหนุ่มเป็นสาวขึ้นมาแล้วก็จะกลายเป็นคนแก่ การเป็นคนวัยกลางคนก็ดี คนแก่เราไม่ต้องการ แต่มันก็จะเป็น ในเมื่อกำลังใจเราคิดว่ามันไม่ควรจะเป็นแต่มันก็เป็น อาการอย่างนี้ก็ยังเกิดขึ้น **ความทุกข์** ก็เกิดในใจ ต่อไปภายหน้าก็เป็น **อนัตตา** สลายตัวหมด คนมีสภาพอย่างนี้ สัตว์มีสภาพอย่างนี้

แต่ว่านางฟ้าก็ดี เทวดาก็ดี พรหมก็ดีไม่มีสภาพอย่างนี้ เทวดาก็ตาม นางฟ้าก็ตาม พรหมก็ตามเป็นโอปปาติกะ คือเกิดเหตุขึ้น ไม่ต้องอาศัยกรรมของบิดา มารดา ไม่ต้องอาศัยพ่อ ไม่ต้องอาศัยแม่ มีบุญกุศลเป็นพ่อเป็นแม่เลี้ยงคน คือไม่ต้องเกิดในครรภ์มารดา เมื่อตายจากความเป็นคนอาศัยบุญกุศลที่ทำไว้รวบรวมกำลังตัว รวบควมตัวเข้ามาก็บันดาลให้จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไปเกิดเป็นนางฟ้าเป็นเทวดา เป็นพรหมทันที เมื่อเกิดปุ๊บ ก็ปรากฏรูปร่างหน้าตาเป็นสาวเป็นหนุ่ม ไม่มีการแก่ จะใช้เวลาสักกี่แสนปีก็ตาม คำว่าแก่นิดหนึ่งไม่มีกับเทวดาและนางฟ้า เขาจะสาว เขาจะสวยเขาจะหนุ่ม เขาจะกระปรี้กระเปร่าตามนั้นเป็นปกติธรรมดา

แต่ทว่าวันเวลาที่ผ่านไปเมื่อบุญวาสนาบารมีหมดแล้วเมื่อไร คำว่าตายคือจุดจบจากความเป็นเทวดานางฟ้าก็บังเกิดขึ้น ถ้าหากบุญหมดไป ถ้าบาปเก่ายังมีอยู่สมเด็จพระบรมครูตรัสว่า เทวดาหรือนางฟ้าคนนั้น ก็พุ่งหลาวลงนรกทันที องค์สมเด็จพระชินศรีตรัสแนะนำกับเธอว่า จงอย่าประมาทในชีวิต จงคิดบำเพ็ญกุศลต่อไปในวันหน้า

คำว่าบำเพ็ญกุศลของนางฟ้าหรือเทวดา อย่างพวกเราทำบุญในวันนี้ วันพระแรม วันพระขึ้นแปดค่ำเดือนยี่ ทุกคนมาบำเพ็ญกุศลบุญราศีกันที่ศาลาวัดพระแรม วันพระขึ้นแปดค่ำเดือนยี่ ทุกคนมาบำเพ็ญกุศลบุญราศีกันที่ศาลาวัดแต่ว่าบรรดาท่านพุทธบริษัทตั้งใจไว้แล้วเมื่อวันก่อนจะมา

ก่อนถึงวันพระคิดแล้วว่า วันพระข้างหน้าเราจะไปทำบุญที่วัด วัดไหนก็ตามการคิดอย่างนี้ บุญกุศลเกิดทันทีเกิดแล้ว สมมติว่าเราตั้งใจจะมาฟังเทศน์ ตั้งใจจะมาสมาทานศีล ตั้งใจจะมาให้

ทาน ถวายทานแก่พระสงฆ์ อย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้หรือทั้ง 3 ประการก็ได้ ตั้งใจว่าเราจะมาทำอย่างนี้ในวันพระ อย่างนี้พระพุทธรูปเจ้ากล่าววา **เจตนาหัง ภิกขเว ปุญญัง วทามิ** ตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลายเรากล่าววา **การตั้งใจนี้เป็นบุญ** พอตั้งใจเป็นบุญเกิดแล้วบ๊ีบ เกิดขึ้นทันทีถึงแม้จะยังไม่ทำก็เกิดขึ้นแล้ว แต่ทว่าเกิดการล้มเลิกเสียภายหลัง ยังไม่ทันจะถึงวันพระคิดว่าฉันจะไม่ไปทำบุญบุญนั้นก็สลายตัว แต่ว่าอารมณ์คิดอย่างนั้นถ้าไม่สลายตัวไม่เลิกล้ม หมายความว่าเราตั้งใจจะไปทำบุญจริง อีก 3 วันจะเป็นวันพระ อีก 4 วันจะเป็นวันพระ เราจะนำแกงอย่างนี้ ทำกับอย่างนี้ ไปถวายพระนี่เป็น **ทานบารมี** เราตั้งใจจะไปสมทานศีลนี่เป็น **ศีลบารมี** เราตั้งใจจะไปฟังเทศน์อันนี้เป็น **ปัญญาบารมี** เริ่มต้นตั้งทานบารมี ศีลบารมี ปัญญาบารมีไว้จากที่บ้าน

แต่ว่าบังเอิญกาลเวลาใกล้เข้ามายังไม่ถึงวันพระ เราตายเสียก่อนอย่างนี้องค์สมเด็จพระชินวรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้ากล่าววา ได้รับอานิสงส์เต็มทีบุญที่เราคิดว่าจะให้ทำ ได้รับอานิสงส์ทันที ยังไม่ได้ใส่แต่ตั้งใจไว้แล้ว บุญที่คิดว่าจะรักษาศีล ก็มีอานิสงส์ทันที บุญที่คิดว่าจะฟังเทศน์ก็มีอานิสงส์ทันที ถ้ากำลังใจทรงบุญแบบนี้ก่อนจะมาวัดตายไปก่อน จะมีอานิสงส์อย่างน้อยที่สุดเกิดบนสวรรค์ที่เกิดบนสวรรค์ **ชั้นดาวดึงส์เทวโลก** ได้ทั้งนี้เพราะอาศัยกำลังใจที่บำเพ็ญกุศล

ตัวอย่างบรรดาท่านพุทธศาสนิกชน เหลือเวลา 5 นาที ตัวอย่างจะแนะนำให้ฟังอย่าง **ลาซเทวธิดา** อย่าง **สาตกีเทพธิดา สาตกีเทพธิดา** ยังไม่ทำบุญยังไม่ทำกุศล เป็นแต่เพียงคิดว่าวันนี้เรามาตัดพินเห็นตอกบวบขมมีสีเหลืองเหมือนจีวรพระ ถ้าเวลาขากลับเราแบกพินมา เราจะตัดตอกบวบขมนี้ไปถวายบูชาพระเจดีย์ที่บรรจุกะดูกพระอรหันต์ เวลากลับเธอก็ทำอย่างนั้น พอมาถึงบ้านขายพินเสร็จ กินข้าวอาบน้ำเสร็จก็ตั้งใจคิดว่า เวลานี้เราไปบูชากระดูกพระอรหันต์ นำตอกบวบขมสีเหลืองเหมือนจีวรพระกอนั้นนอกจากบ้าน แต่ความจริงตั้งใจออกจากบ้าน ตั้งใจจะไปที่เจดีย์ที่ไม่ไกลนัก แต่ก็ไม่ทันพินเขตบ้านถูกนางยักษ์ฉีนีแปลงเป็นวัวแม่ลูกอ่อน ขวิดลงล้มถึงแก่ความตาย

อาศัยที่นางตั้งใจจะไปบูชากระดูกพระอรหันต์ที่พระเจดีย์ข้างๆ บ้านกำลังใจของนางเวลานั้นเป็นกำลังใจที่เต็มไปด้วยมหากุศล เพราะตั้งใจอุทิศตนบูชาพระรัตนตรัย มีพระอรหันต์เป็นต้น เพราะอาศัยเหตุนี้เมื่อตายจากความเป็นคน เพราะการตั้งใจจะไปทำบุญ ตายจากความเป็นคนแล้วก็ไปเกิดบนสวรรค์ **ชั้นดาวดึงส์เทวโลก** มีวิมานทองคำเป็นที่อยู่ มีนางฟ้าหนึ่งพันเป็นบริวาร อาศัยที่เวลาก่อนจะตายปรารถนาสีเหลืองเป็นเหตุ สมเด็จพระบรมโลกเชษฐียังตรัสว่าอาศัยสีเหลืองเป็นเหตุของนาง นางจึงมีเครื่องประดับทุกอย่างสีเหลืองหมด เสื้อก็สีเหลือง ผ้าถุงก็สีเหลืองประดับเพชรแพรวพราวแก้วต่างๆ ก็เป็นสีเหลืองหมดแต่เป็นสีเหลืองที่มีรัศมีออก มีความสวยงามมาก

ในคืนวันนั้นอัครสาวกขององค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคคือ **พระโมคคัลลาน์** เมื่อเจริญกรรมฐานเสร็จแล้ว ก็ปรากฏว่าพออารมณ์เข้าถึงจุดพอดี พอดีกับอารมณ์ของความเป็นทิพย์ จิตของ **พระโมคคัลลาน์** ก็คือว่า เมื่อเข้ากรรมฐานเสร็จจิตเป็นสุข หลังจากนั้นก็ไปเที่ยวรอกบ้าง ไปสวรรค์บ้าง สัตว์วันรอกคนใดในขุมไหนก็ตามมีมากมายขนาดไหนก็ตามที่ที่ **พระโมคคัลลาน์** ไม่รู้จัก ก็ไม่มีเหมือนกัน เพราะเที่ยวทุกวันทุกคืน ไปสอบถามเรื่องการทำบุญทำกุศลของเขาแล้วมาเล่าให้ชาวบ้านฟัง

วันนั้น **พระโมคคัลลาน์** ขึ้นไปบนสวรรค์ **ชั้นดาวดึงส์เทวโลก** เข้าไปใกล้วิมานของ **บาง สาทกีเทพธิดา** ก็แปลกใจว่า วิมานหลังนี้เมื่อคืนที่แล้วมันไม่มีแต่คืนนี้มีขึ้นมาได้อย่างไร จึงเข้าไปใกล้เข้าไปถามเจ้าของวิมาน เมื่อเข้าไปใกล้เจ้าของวิมานก็ออกมา ถามว่า ภคินี ดูกรน้องหญิง เมื่อคืนที่แล้วเราขึ้นมาวิมานตรงนี้ไม่มี เวลานี้มันมีได้อย่างไร ในสมัยที่เป็นมนุษย์เธอทำบุญอะไรไว้นางก็ตอบ **พระโมคคัลลาน์** บอกว่า ฉันนำดอกบวบจะไปบูชาพระเจดีย์ แต่ด้วยกำลังใจตั้งใจแบบนี้ ยังไม่ทันจะบูชาตัวชีวิตตายจึงมาเกิดที่นี้ **พระโมคคัลลาน์** เมื่อฟังแล้วก็หมดสงสัย ต้องการให้บุคคลอื่นเข้าใจ

ในตอนเช้าเมื่อฟังเทศน์ขององค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาแล้ว เมื่อพระพุทธเจ้าเทศน์ก็เสร็จ จึงเข้าไปถามองค์สมเด็จพระประทีปแก้วว่า ภันเต ภควาข้าแต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญพระพุทธเจ้า คนที่ตั้งใจจะทำบุญแต่ยังไม่ได้ทำ ตายเสียก่อน ตายแล้วไปเกิดบนสวรรค์มีไหม องค์สมเด็จพระจอมไตรก็กล่าวว่า **โมคคัลลาน์** เมื่อคืนนี้เธอไปพบมาแล้วใช่ไหม ครั้นแล้วองค์สมเด็จพระจอมไตรจึงตรัสว่า **เจตนาหัง ภิกขเว ปุญญัง วทามิ ดูกร ภิกษุทั้งหลายการตั้งใจเป็นตัวบุญ ขณะที่ตั้งใจไว้แล้ว ถ้าตายไปนี้เวลาที่ตั้งใจอยู่ องค์สมเด็จพระบรมครูทรงยืนยันว่า ทุกคนย่อมได้อานิสงส์ เกิดบนสวรรค์บ้างบนพรหมบ้าง** เอละบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย เทศน์มาเทศน์ไป เสียงก็แห้งเต็มที หมดเวลาพอดี ขอยุติพระธรรมเทศนาลงคงไว้แต่เพียงเท่านี้

ในที่สุดของพระธรรมเทศนานี้ อาตมภาพขอตั้งสัตยาธิษฐาน อ้าคุณพระศรีรัตนตรัย มีพระพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ และสังฆรัตนะ ทั้งสามประการจงดลบันดาลให้บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านมีความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบุญพูนผล และจงเจริญไปด้วยจตุรพิธพรชัยทั้งสี่ประการ มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ และปฏิภาณ ขอทุกท่านปรารถนาสิ่งใดขอให้สิ่งนั้นสมความปรารถนาทุกประการ อาตมภาพรับประทานวิสาขามาในทานกถา ก็ขอยุติพระธรรมเทศนาลงคงไว้แต่เพียงเท่านี้ เอละก็มีด้วยประการฉะนี้

พระธรรมเทศนา เรื่อง มาฆบูชา

แสดงเมื่อ

วันศุกร์ที่ 9 กุมภาพันธ์ 2533

นโม ตัสสะ ภคฺวโต อรหโต สัมมาสัมพุทฺธสฺส (3 จบ)

สัพพปาปัสสะ กุสลัสสุปสัมปทา สจิตตปริโยทปนัง

เอตัง พุทธานสาสนัน ตีติ

ณ โอกาสบัดนี้ อาตมาภาพจะแสดงพระสัทธรรมเทศนา ใน **มาฆกला** เพื่อเป็นเครื่องไสรจ
สรของคฤหัสถ์บารมี ที่บรรดาท่านนริศราทานบดีทั้งหลายได้พร้อมใจกันมาบำเพ็ญกุศลประจำ
ปักษ์คือ ใน **วันพระมาฆบูชา** วันนี้ ทั้งนี้เพราะว่าบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายมีความเลื่อมใส
ในองค์สมเด็จพระชินศรีบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเหตุ จึงได้ตั้งใจสมสดับรับรสพุทฺะพจน
เทศนาอันเป็นคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐี ในกาลครั้งนี้

ความจริงเรื่องมาฆบูชานี้ บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย องค์สมเด็จพระจอมไตรบรม
ศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า **สัพพปาปัสสะ อกรณัง กุสลัสสุปสัมปทา สจิตตปริ
โยทปนัง เอตัง พุทธานสาสนัง** ซึ่งแปลว่าเป็นใจความเป็นตอนๆ ว่า

สัพพปาปัสสะ อกรณัง แปลว่า **ท่านทั้งหลายจงละความชั่วทุกอย่าง**

กุสลัสสุปสัมปทา แปลว่า **จงทำแต่ความดี**

สจิตตปริโยทปนัง แปลว่า **จงทำจิตใจผ่องใสจากกิเลส**

องค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐีตรัสว่า พระพุทธเจ้าทุกองค์ตรัสอย่างนี้เหมือนกันหมด
เนื้อความเรื่องนี้ก็มีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงบรรลุอภิhekสัมมาสัมโพธิญาณใหม่ๆ วัน
นั้นองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อบรรลุแล้ว สมเด็จพระประทีปแก้วจึง
ได้เสด็จพระดำเนินมาโปรด **ปัญจวัคคีย์** ฤาษีทั้ง 5 มี **ท่านโกณฑัญญะ** เป็นประธาน เมื่อทรง
โปรดให้ฤาษีทั้ง 5 นั้นเป็นอรหันต์ แล้วก็ส่งให้ไปประกาศพระศาสนา ต่อมาก็เสด็จมาพบ **ภิกษ
วัคคีย์** บุคคลผู้เจริญ 30 คน องค์สมเด็จพระทศพลกัเทศน์ให้เธอเป็นพระโสดาบัน ส่งไปประกาศ
พระศาสนา หลังจากนั้นได้มาพบ **พระยส** ซึ่งเป็นลูกของมหาเศรษฐีคณะนี้ฟังเทศน์จากองค์
สมเด็จพระชินศรี หมดทั้ง 55 คน เป็นอรหันต์หมดก็ส่งไปประกาศพระศาสนา

หลังจากนั้นมา สมเด็จพระบรมศาสดาจึงเข้าสู่ **กรุงราชคฤห์มหานคร** เพราะว่ามีสัญญา
กับมหาบพิตรคือ **พระเจ้าพิมพิสาร** บรมกษัตริย์ เมื่อสมัยองค์สมเด็จพระสวัสดิโสภาคย์ออกสู่
มหาภิเนษกรรม ณ ขณะนั้นเมื่อผ่าน **กรุงราชคฤห์มหานคร** **พระเจ้าพิมพิสาร** คิดว่า องค์สมเด็จพระ
พระชินวรทรงแตกคอกับชาว **กรุงกบิลพัสดุ์** จึงได้สละราชสมบัติ หนีออกมาอยู่ป่า จึงได้เข้ามา
ชวน บอกว่าให้เข้าไปครองพระนครร่วมกัน เพราะเป็นเพื่อนกัน จะแบ่งอำนาจให้ครึ่งหนึ่ง องค์

สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงได้มี พระพุทธรูปกว่า มหาราชาะ ขอถวายพระพรพระมหากษัตริย์ราช
สมภาร การที่อาตมา ตถาคตออกมาคราวนี้นั้น ความจริงไม่ได้แตกคอกับใคร เพราะว่ามีความ
คิดเห็นว่า ชาวโลกทั้งหลายทั้งหมดเต็มไปด้วยความทุกข์ มี **อนิจจัง** หนึ่ง ความไม่เที่ยง สอง **ทุก
ขัง** มีแต่ความทุกข์ สาม **อนัตตา** ตายก็สลายตัวหมด เมื่อตายจากความเป็นคนแล้ว ถ้าบาป
อกุศลยังไม่หมด ก็ต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏสงสาร มีแต่ความมัลบาก ต่อไปนี้อาตมาภาพ
ต้องการพระโพธิญาณ คือ บรรลุอุกฤษฏ์ สัมมาสัมโพธิญาณ เป็นพระพุทธรูป ต้องการแสวงหา
ธรรมที่ทำให้บุคคลให้ไม่ตายต่อไป

เมื่อตรัสอย่างนี้แล้ว **พระเจ้าพิมพิสาร** จึงได้กล่าวอาราธนาว่า ถ้าพระองค์บรรลุเมื่อไหร่
ขอให้มาโปรดข้าพระพุทธเจ้าก่อน แต่ความจริงพระพุทธเจ้าก็ตั้งใจจะมาสอน **พระเจ้าพิมพิสาร**
ก่อนเหมือนกัน แต่ทว่าเมื่อกาลบรรลุอุกฤษฏ์สัมมาสัมโพธิญาณ องค์สมเด็จพระประทีปแก้วทรง
ใคร่ครวญด้วยกลังพระพุทธรูปว่า การเทศน์คราวนี้ เราจะเทศน์โปรดใครก่อน จึงจะบรรลุมรรค
ผล คนฟังก่อนเป็นคนที่มีความสำคัญมาก ถาคนฟังครั้งแรก ไม่มีการบรรลุมรรคผล การเทศน์ของ
องค์สมเด็จพระทศพลก็จะไม่มีความหมายสมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาจึงได้ทรงพิจารณาด้วย
กำลังอำนาจพระพุทธรูป ก็ทราบว่ **อาฬารดาบส** กับ **อุทกดาบส** ซึ่งเป็นอาจารย์ใหญ่ของ
พระองค์มาในกาลก่อน ซึ่งได้อุปถัมภ์สองท่าน ถ้าสองท่านนี้ฟังพระธรรมเทศนาขององค์สมเด็จพระ
พระทองธรรมศาสดา เพียงแค่จบเดียวก็จะเป็นอรหันต์ก็ได้พิจารณาต่อไปว่า เวลานี้ทั้งสองอยู่ที่
ไหน องค์สมเด็จพระจอมไตรก็ทรงทราบว่าเวลานี้ ทั้งสองท่านตายจากความเป็นคน ไปเกิดเป็น
พรหม เป็นรูปพรหมไม่มีอายตนะเป็นเครื่องจะฟัง ไม่สามารถจะฟังเทศน์ได้ จึงได้มีความสลดใจ
ว่า ไฉนอ อาจารย์ทั้งสองของเราเป็นผู้ฉิบหายจากความดีเสียแล้ว

หลังจากนั้นองค์สมเด็จพระประทีปแก้วก็ทรงดำริต่อไปว่า จะเทศน์โปรดใครก็ทราบว่
ปัญจวัคคีย์ ฤๅษีทั้ง 5 ที่เคยปฏิบัติต่อพระองค์มาก่อน มี **ท่านโกณฑัญญะ** เป็นประธาน ถ้าฟัง
เทศน์จากองค์สมเด็จพระชินวร ฟังจบ **โกณฑัญญะ** จะได้ดวงตาเห็นธรรม คือเป็นพระโสดาบัน
และหลังจากนั้นต่อมา เทศน์อีกไม่กี่วันทั้งหมดก็สำเร็จอรหันต์ผล

ฉะนั้นองค์สมเด็จพระทศพลจึงทรงไปเทศน์โปรด **ปัญจวัคคีย์** ฤๅษีทั้ง 5 ก่อน แล้วก็ว่ากัน
มาตามลำดับ เมื่อองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าเข้ามาถึงเขต **กรุงราชคฤห์มหานคร** จอมบพิตร
อดิศร คือ **พระเจ้าพิมพิสาร** บรมกษัตริย์พระบาทท้าวเธอทรงทราบเข้าจึงนำคน 12 นหุตด้วยกัน
ไปเฝ้าองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดา พระพุทธรูปก็ทรงเทศน์จบ ปราภฏคน 11 นหุตเป็นพระ
โสดาบัน รวมทั้ง **พระเจ้าพิมพิสาร** ก็เป็นโสดาบัน เหลือหน้อยหนึ่ง นหุตที่ 12 ยังไม่ได้อะไร เข้าถึง
ไตรสรณาคมน์ ต่อจากนั้นมา **พระเจ้าพิมพิสาร** ก็ทรงถวาย **พระเวฬุวันมหาวิหาร** เป็นที่
ประทับของสมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า และก็ถวายความสุขทุกอย่าง มีอาหารการบริโภค
เครื่องใช้สอยทุกอย่าง

ต่อมาในการนั้นก็ปรากฏมีอรหันต์เกิดขึ้นในโลกแล้วทั้งหมด 2500 องค์ก็เป็นวัน กลางเดือน 3 พอดี วันกลางเดือน 3 นี้ บรรดาท่านพุทธบริษัทบางตำราบอกว่า ตำราของพราหมณ์ เมื่อถึงกลางเดือน 3 บรรดาพราหมณ์ทั้งหมดจะมาทำพิธีอย่างหนึ่งของพราหมณ์ร่วมกัน มีการ ประชุมกัน แต่ที่เวลานั้นบรรดาพระอรหันต์ทั้งหลายจะมาประชุมกันที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ เจ้าเสด็จประทับอยู่ ก็เป็นอันว่า บรรดาพระทั้งหลายที่มานี้ไม่เกี่ยวกับพิธีของพราหมณ์ถือว่าเป็น ประเพณีนิยมของพุทธศาสนาที่พระพุทธเจ้าตรัส ประเพณีของพราหมณ์เขาเรียกว่า **สยัมภู** ถึงวัน กลางเดือน 3 พราหมณ์ที่อยู่ที่ไหน ทั้งหมดจะต้องมารวมกันทั้งหมด ทำ **พิธีสยัมภู** ร่วมประชุมกัน แต่ว่าในการครั้งนั้นไม่เกี่ยวกับพิธีนี้เพราะว่าบรรดาอรหันต์ทั้งหมดปรากฏว่า เป็นอรหันต์ที่

1. บวชจากพระพุทธเจ้าเองเหมือนกันทั้งหมด พระพุทธเจ้าให้บวชเอง
2. ฟังธรรมรวมกันทั้งหมด
3. เป็นพระอรหันต์ทั้งหมด และต่อมา มาประชุมพร้อมกัน

ในเมื่อบรรดาพระสงฆ์ทั้งหลายมาประชุมพร้อมกันเวลานั้น องค์สมเด็จพระภาควันต์จึงมี พุทธปฏิภาวว่า ภิกขเว ดูกร ภิกษุทั้งหลาย การที่ตถาคตแนะนำให้เธอทั้งหลาย ไปสอนบรรดา ประชาชน ก็ยังไม่มีกำหนดแน่นอนว่าจะสอนอย่างไรกัน เพราะต่างคนต่างเป็นพระอรหันต์ ต่าง คนต่างเป็นพระโสดาบัน แต่ความจริงพระอรหันต์ก็ดี พระโสดาบันก็ดี สอนไม่ผิด จากคำสอนของ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพราะสอนตามผลที่ตนเองได้บรรลุมาแล้ว ไม่มีทางผิดแน่นอน แต่การสอนก็เป็นการสอนคนละวิธีการรวม ต่างคนต่างสอน ต่างความถนัดในทุกๆ ก็มีการมุ่งพระ นิพพานเป็นที่ไปเป็นที่สุด มุ่งสวรรค์บ้าง มุ่งพรหมโลกบ้างให้ละความชั่ว แต่ที่บรรดาพระสงฆ์ ทั้งหมดมาประชุมกันหมดอย่างนั้นแล้ว องค์สมเด็จพระประทีปแก้วจึงวางกฎการสอนในพุทธ ศาสนาไว้ว่าต่อไปนี้ พวกเขาจะไปสอนที่ใดก็ตาม จำกฎทั้งสามประการนี้ไว้เป็นพื้นฐาน เหมือนกัน ให้หมด คือ

1. **สัพพปาปัสสะ อกรรมัง** คือจงสอนให้ทุกคนละความชั่วทุกอย่าง ชื่อว่า ความชั่วทั้งกายก็ดี ทางวาจาก็ดี การนึกทางใจก็ดี ให้เลิกเสีย ค่อยๆ แนะนำเขาสอนทีเดียวมันยังไม่ ได้ผล ค่อยๆ ปรับปรุงไปที่ละน้อยๆ จิตเขาก็จะชิน
2. **กุสลัสสูปสัมปทา** แนะนำให้เขาละความชั่ว และตั้งใจประพฤติความดีทุก อย่างเพื่อผลความสุข มีสวรรค์ พรหมโลก และนิพพานเป็นที่ไป
3. **สจิตตปริโยทนัง** แนะนำทุกคนให้กระทำจิตใจผ่องใสจากกิเลสจะได้ไป นิพพาน มีนิพพานเป็นที่ไปแน่นอน

เอตัง พุทธานสาสนัง พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันว่า พระพุทธเจ้าทุกองค์ตรัสสอนอย่างนี้ เหมือนกันหมด

ฉะนั้นวันนี้ บรรดาญาติโยม พุทธบริษัทคือ สาวกขององค์สมเด็จพระบรมสุคต ทุกคนที่นั่นนี้เรียกว่า สาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านทั้งหลายเวลาอ่านหนังสือ ก็คิดว่าเราไม่ใช่สาวก อันนี้ไม่ถูก คำว่าสาวกตามภาษาบาลีเรียกว่า **สาวโก** ถ้าไม่ใช่ วิภัติ อนันว่า สาวก แปลว่า ผู้รับฟัง บุคคลใดตั้งใจรับฟังคำสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า จะมากก็ตาม จะน้อยก็ตามเรียกว่า สาวกทั้งหมด อันนี้สาวกขององค์สมเด็จพระบรมสุคตมีความหมายอย่างไรมีความตั้งใจว่า

หนึ่ง เมื่อตายจากความเป็นคน มีชีวิตอยู่ให้มีความสุขเป็นขั้นแรก

ประการที่สอง มีสวรรค์หรือพรหมโลกเป็นที่ไป เป็นอย่างน้อย

ประการที่สาม ต้องการให้ถึงนิพพานทั้งหมด

ก็เป็นอันว่า คำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสุคตคือ พระพุทธเจ้าของเราท่านสอนอย่างไรขออย่าอีกครั่งว่า

1. **สัพพปาปัสสะ อกรรมัง** ทุกคนจงอย่าทำความชั่วคือ อย่าทำบาปทั้งหมด ขึ้นชื่อว่าสิ่งใดที่มันเป็นบาป คำว่า บาปแปลว่า ความชั่ว จงอย่าทำทุกอย่าง แต่บังเอิญมีบางกรณี ถ้ายังมีความจำเป็นเพราะจิตมันชิน ค่อยๆ หาทางละ ค่อยๆ หาทางตัดมัน คิดไว้ในใจว่า วันทั้งวัน ตื่นขึ้นมา เราจะไม่ทำความชั่วทุกอย่าง บางครั้งก็เผลอ เมื่อวันนี้เผลอ พรุ่งนี้ก็คิดใหม่ เราจะไม่ทำความชั่วอย่างนี้ทุกอย่างไม่ซ้ำกรรมมันก็จะชิน มันก็จะไม่ทำความชั่วนั้น

2. **กุสลัสสูปสัมปทา** เราจะทำแต่ความดี ความดีมีอะไรบ้าง หนึ่งมีความเคารพในบิดามารดาผู้มีคุณ สงเคราะห์และปฏิบัติผู้มีคุณให้มีความสุขตามที่เราจะทำ อันนี้เป็นความดี รู้จักบูชา บูชาพระเวลาตื่นขึ้นมาเป็นความดี การรู้จักบูชาพระเวลาตื่นขึ้นมา ถ้าตั้งใจบูชาทุกวัน บูชาไม่ต้องมาก ใช้เวลา 2-3 นาทีก็พอไม่ต้องไปใช้เวลานานตั้งชั่วโมง ประเดี๋ยวจะไม่ได้กินข้าวเช้า ตั้งใจคิดลุกขึ้นมาจากที่นอน ไม่มีรูปจะจุดก็ไม่ใช่ไร กราบลงไปทั้งหมด นึกถึงพระพุทธรูปองค์ใดองค์หนึ่งไว้ โดยเฉพาะตั้งใจว่า **นโม ตัสสะ คภวาโต อรหโต สัมมาสัมพุทธัสสะ** ตั้งใจว่าด้วยความเคารพ คำว่า **นโม** แปลว่า ข้าพเจ้าขอนมัสการ พระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เป็นอรหันต์พระองค์นั้น ถ้าเอากันแค่นี้จริงๆ ก็ใช้ได้ ทำทุกวันให้มันชิน ถ้าถึงเวลานั้นต้องทำ ตื่นมาใหม่ๆ ต้องทำ ตื่นใหม่ๆ ต้องทำทุกอย่าง ถ้าคืนไหนไม่ได้ทำ วันไหนไม่ได้ทำ วันนั้นเกิดความไม่สบายใจ อย่างนี้แสดงว่าบรรดาท่านพุทธบริษัท มีมานใน **พุทธานุสสติกรรมฐาน** มันเป็นมานที่ไม่ต้องเข้าวัดนั่งสมาธิ ถ้าเป็นมานอย่างนี้ ทำอย่างนี้ทุกวันจนกระทั่งมีอาการชินต้องทำไม่ทำไม่ไหว ใจไม่เป็นสุข เป็นมานแล้ว

ถ้ากำลังใจถึงขั้นนี้ องค์สมเด็จพระประทีปแก้วตรัสว่า ถ้าเวลาจะตายท่านจะเห็นพระพุทธเจ้า จะเห็นเทวดา จะเห็นพรหมมาลอยอยู่ในอากาศ จะมารับท่านไปสวรรค์เป็นอย่างน้อย ถ้ากังวลใจมีความมั่นคงจริงๆ ก็ไปถึงพรหม แต่ว่าบังเอิญในเวลากลางวันหรือตอนเช้า ตอนใดตอนหนึ่ง จิตใจ

เราเกิดไม่ยอมในร่างกาย ขึ้นมาเอากันทุกๆ วัน บางครั้งบางเวลานิดหนึ่งคิดว่า ร่างกายมันเต็มไปด้วยความทุกข์ การหากินก็ทุกข์ การป่วยไข้ไม่สบายก็ทุกข์ ความปรารถนาไม่สมหวังก็ทุกข์ ความพลัดพรากจากของรักของชอบใจก็ทุกข์ ความตายก็ทุกข์ ในเมื่อร่างกายเราทุกข์อย่างนี้ ถ้าจะเกิดก็ชาติมันก็ทุกข์อย่างนี้ เราไม่ต้องการอย่างนี้อีกถ้าตายแล้วขอไปนิพพาน ถ้าเป็นอย่างนี้เวลาจะตายท่านจะเป็นอรหันต์ ไปนิพพานทันที นี่เป็นวิธีปฏิบัติที่ง่ายที่สุดและก็ได้ผล

ต่อไปนี้จะขอเทศน์ตามใจขององค์พระสมเด็จทศพลบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าคือว่ามีเรื่องจะกล่าวแก่บรรดาท่านพุทธบริษัทว่า ครั้งหนึ่งเมื่อองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า เสด็จถึง **กรุงราชคฤห์มหานคร** เวลานั้นปรากฏว่าบรรดาประชากรของ **พระเจ้าพิมพิสาร** บรมกษัตริย์พระบาทท้าวเธอ มีความสุขมาก ทุกคนก็มีความสุข ฝนก็ไม่แล้ง ตกต้องตามฤดูกาล พืชพันธุ์ธัญญาหารก็บริบูรณ์สมบูรณ์ แต่ **เมืองเวสาลี** ตรงกันข้ามฝั่งตรงข้ามกัน แม่น้ำของ **กรุงราชคฤห์มหานคร** เมื่อนั้นปรากฏว่าเขามีความเดือดร้อน ฝนไม่ตกตามฤดูกาลเช่น เวลาปีหนึ่งบ้าง 2 ปี 3 ปีมาแล้ว บรรดาประชาชนทั้งหลายก็โทษพระมหากษัตริย์ว่าพระมหากษัตริย์ไม่ตั้งอยู่ในศีลในธรรมฝนจึงแล้งฉะนั้นพระมหากษัตริย์กับพระบรมราชินีนาถ จึงตั้งใจรักษาอุโบสถศีล จำศีลคนละ 3 เดือน เอากันอย่างหนักเอากันให้เต็มที่ แต่ปรากฏว่า ถึงแม้ว่าจะทำอย่างนี้ฝนไม่ตกต้องตามฤดูกาลฝนก็ไม่ยอมตกอีก ต่างคนต่างก็มาประชุมกัน ก็ทราบว่าเป็นเวลาขององค์สมเด็จพระภควันต์ คือพระพุทธรูปเจ้าเสด็จอยู่ที่ **กรุงราชคฤห์มหานคร** ใกล้ๆ กัน ฝั่งตรงกันข้าม เขาลือกันว่าพระพุทธรูปเจ้าอยู่ที่ไหน ฝนตกตามธรรมดา คนก็มีความสุขการหากินก็สะดวกสบาย เพราะคนมีบุญมีกุศล ทุกคนจึงตัดสินใจว่า ควรจะไปอาราธนาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้มาโปรด เวลานั้นเมื่อนั้นในเมื่อฝนแล้งจัด โรคระบาดก็เกิด คนก็ตายกันมาก เรียกว่า คนก็ตายกันทุกวัน

ฉะนั้นชาวเมืองนั้น พระมหากษัตริย์จึงตั้งพรหมณ์ 8 คนมาอาราธนาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าให้เสด็จไป พระพุทธรูปเจ้าก็ทรงรับ ขณะที่จะเสด็จไปบรรดาท่านพุทธบริษัท ทางที่จะผ่านไปเป็นปากว่าจะถึงแม่น้ำ แต่ทว่า เป็นเหตุอัศจรรย์เวลาที่องค์สมเด็จพระภควันต์เสด็จไป เวลานั้น ทางที่จะเสด็จไปทั้งหมดราบรื่นไปทั้งหมด มันเป็นถนนใหญ่ราบเรียบ สองข้างทางก็มีดอกไม้สวยสดดงดงตลอดทาง และระหว่างที่ไปก็มีเทวดาบ้าง มีพรหมบ้าง ก็น้อมถวาย ร่มเงากับบรรดาพระสงฆ์ทั้งหลาย มีพระพุทธรูปเจ้าเป็นประธาน และก็มีฉัตร มีธง เป็นแนวแถวเดียวตลอดสายทางที่ไปสู่ฝั่งแม่น้ำก็เป็นเหตุอัศจรรย์ขึ้นในเวลานั้น ก็เป็นเหตุอัศจรรย์ แก่คนทั้งหมด พระอรหันต์เห็นเข้าก็อัศจรรย์ พระมหากษัตริย์เอง **พระเจ้าพิมพิสาร** เห็นเข้าก็อัศจรรย์ ก็ทราบว่าเป็นเมืองนั้นเป็นเมืองป่า **พระเจ้าพิมพิสาร** จึงเสด็จไปพร้อมองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เมื่อไปถึงแม่น้ำแล้วปรากฏกลางแม่น้ำ พญานาค กั้นฉัตร กั้นร่ม มีธงทิวเป็นเครื่องรับ

ในเมื่อฝั่งโน้นเขาเอารือมารับองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ให้ข้ามไป **พระเจ้าพิมพิสาร** พร้อมทั้งเครื่องทรงลงน้ำ ไปส่ง ไปส่งเรือถึงคอก ฉะนั้นพระราชินีจึงได้ลงน้ำมารับ

พระพุทธเจ้าทั้งเครื่องทรงถึงคอกเหมือนกัน รับขึ้นบกเมื่อรับขึ้นไปแล้วก็ปรากฏว่ามีธงทิวมีถนนราบเรียบมีเทวดากันร่มถวายพระพุทธเจ้าถวายพระอรหันต์ทั้งหมด เมื่อองค์สมเด็จพระบรมสุคตเสด็จไปถึงเมืองนั้น พอขึ้นเสด็จไปถึงที่ประทับพอดีฝนตกหนัก ฝนตกหนักขนาดหนัก ไม่เคยปรากฏมาก่อน เมื่อฝนตกหนักน้ำก็นองน้ำไหลลง สิ่งที่เป็นปฏิภูมกับที่เนาต่างๆ มันก็ไหลลงแม่น้ำไปหมด

ว่าจบทั้งหมด **พระอานนท์** ก็ไปพรม เวลาไปพรมก็นึกถึงบารมีพระพุทธเจ้าว่าคาบาศทนี้เรื่อยไปรองเมือง พอพรมไปไปรอบเมืองแถบหนึ่ง ปรากฏว่ามีหมันหนึ่จากเมืองแถบนี้ไปจะออกประตู ไล่เจ้าพวกผีมันมาก มันออกประตูไม่ทัน มันดันกำแพงเมืองพังไปแถบหนึ่ง เห็นไหม **ตาหง่า ตาหง่า** ว่าไม่กล้ามันบุกพังจะบ้านแกฝาพังที่ไร ผีไม่ออก ก็รวมความว่า บรรดาเมืองนั้นก็มีความสุข ฝนตกต้องตามฤดูกาล ฝนดี มีความเป็นอยู่ดี พืชพันธุ์ธัญญาหารดี รวย ทีนี้พระพุทธเจ้าก็กลับ

เมื่อเวลาพระพุทธเจ้ากลับเขาก็ทำอย่างนั้นอีก เทวดากางร่ม พรหมกางร่มไ้ทางที่ไม่ราบเรียบก็ราบเรียบร่มรื่นดีมาก เป็นทางปรับดี พอถึงชายฝั่งพระราชามือนั้นก็มาส่ง มาส่งเรือที่พระพุทธเจ้า ลอยคอกมาถึงคอก กลับ **พระเจ้าพิมพิสาร** ก็ไปรับ ลงไปรับแต่น้ำถึงคอกเหมือนกัน

ก็เป็นอันว่าเมื่อองค์สมเด็จพระภาควันต์บรมศาสดากลับมาพักที่ **เวฬุวันวิหาร** แล้ว ก็มีบรรดาพระสงฆ์ไปถามองค์สมเด็จพระประทีปแก้วว่า ภัณฑ ภาควา ข้าแต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญ พระพุทธเจ้าข้า ข้าพระพุทธเจ้าอยากจะทำบารมี ด้วยอานุภาพอะไร ในเมื่อสถานที่จาก **กรุงราชคฤห์มหานคร** ไปทำน้ำมันเต็มไปด้วยปาชฎ เวลาที่องค์สมเด็จพระทรงสวัสดิโสภณย์เสด็จไปมันกลายเป็นถนนราบเรียบรื่นแล้วใหญ่โตมากกว้างขวาง แม้แต่ผงดินหน้อยก็ไม่มีเกาะสองข้างทางก็มีต้นไม้ดอกไม้สวยสดงดงามมาก ในระหว่างข้างๆ ก็มีเทวดายืนถือธงเป็นแถว มีพรหมและเทวดากันร่มถวายพระ ผึ่งนี้กับผึ่งโน้นก็เหมือนกัน แล้วก็ไปถึงผึ่งโน้นก็ปรากฏว่า พอถึงบับฝนตกทันที ชับบรรดาสิ่งทั้งหลายที่เนาๆ ให้หมดไป สร้างบ้านเรือนสะอาด แล้วก็ฝนตก ผึ่งโน้นเป็นไปตามฤดูกาล พืชพันธุ์ธัญญาหารดี

สมเด็จพระชินศรีบรมศาสดาสมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า ภิกขเว ดูกร ภิกษุทั้งหลายอนิสงส์ที่เกิดขึ้นครั้งนี้ไม่ใช่อนิสงส์ที่ตถาคตบรรลุอภิเชษกสัมมาสัมโพธิญาณเอาแล้วใหม่ **ยกทรง** ฟังให้ดีนะ จำให้ดีนะ ไม่ใช่ อนิสงส์พระสมมาสัมโพธิญาณเป็นอนิสงส์เมื่อสมัยก่อน ตถาคตเป็นพราหมณ์และก็ยังเป็นพราหมณ์คนจนเวลานั้นมีลูกชายคนดีอยู่คนหนึ่งเป็นลูกชายหัวปีแล้วก็ เป็นลูกชายคนสุดท้องอย่างไรก็มีคนเดียว (หัวเราะ) ไม่น่าจะโง่เลย (หัวเราะ) เป็นลูกชายคนเดียว เป็นลูกชายหัวปีแล้วก็ เป็นลูกชายคนสุดท้อง ใช่ไหม

ต่อมาเมื่ออายุประมาณ 16 ปี เขาเป็นพราหมณ์ ตามธรรมเนียมที่นั่นต้องให้ลูกชายเรียน **ไตรเพท** ใช่ไหม มี **ฤคเพท** **อายุรเพท** และ **สามเพท** ทั้งสามเพท ฉันไม่รู้เลย ฉันรู้สองเพท

เพศผู้ชาย เพศผู้หญิง ถ้าไม่เก่ง ยกทรงก็ไม่สึกให้เรียน **ไตรเพท** กับเพื่อน คือเพื่อนเป็นพราหมณ์ สอนอรรถธรรม

แต่ว่าท่านลูกชายของท่านพราหมณ์คนนี้อฉลาดมาก ตามหลักวิชาเขาเรียนกัน 3 ปี ท่านเรียนเพียงแค่ 6 เดือนจบหมด จบแล้วแถมจะเก่งกว่าอาจารย์นิดๆ ที่ว่าเก่งกว่าอาจารย์มีความรู้ ความฉลาดกว่าอาจารย์ แต่ก็อ่อน ผู้อาจารย์ไม่ได้เพราะอาจารย์เป็นอาจารย์ก็มีความเคารพเป็นอาจารย์ อาจารย์ให้สอนลูกศิษย์แทนต่อมาท่านก็มีความคิดว่า ความรู้ใน **ไตรเพท** มีอาจารย์สอน ไม่ใช่ทางพันธุกรรมแล้วไหม ไม่ใช่ทางพันธุกรรม จึงถามว่าอาจารย์ควรมีเห็นือนี้อาจารย์สอน อาจารย์เขาบอกว่ามี แต่ว่าไม่ใช่ที่นี่ ท่านถามว่าที่ไหน ท่านบอกว่า ไปที่ **ภูเขาคันธมาถ์** อาจารย์ที่นั่นมีความฉลาดกว่าอาจารย์มาก นั่นคือ **พระปัจเจกพุทธเจ้า** นะสิ เป็นที่อยู่ของ **พระปัจเจกพุทธเจ้า**

ท่านก็ไปฝาก **พระปัจเจกพุทธเจ้า** องค์หนึ่งให้ศึกษา ท่านศึกษาต่อได้ไม่กี่วันตามหลักสูตร เขาต้องเรียนเป็นปี ท่านเป็นพระที่ดีมาก ชาวบ้านชอบมาก **พระปัจเจกพุทธเจ้า** ก็ไม่มีอะไรแล้ว ก็เลิกก็ไม่ใช่ใหม่ ใครอยากจะฟังเทศน์ก็เทศน์ให้ฟังใครอยากจะคุยธรรมเพื่อความเข้าใจ ก็คุยให้ฟังทุกอย่าง เป็นที่เคารพแต่ว่าเป็นที่น่ายินดีอย่างยิ่ง คือส่วนหนึ่งคือท่านมีอายุน้อย ตายเร็ว มีความสุขดีแถม อ้าว คนอยู่ที่ปวดท้องขี้ท้องเยี่ยว กินข้าวก็อ้ย ไปนิพพานไม่หิวข้าวนะ แต่โง่แบบแก (หัวเราะ) อ้าว อายุได้ไม่นานเท่าไร อยู่ประมาณปีเศษๆ ท่านก็นิพพาน เมื่อท่านนิพพาน ชาวบ้านก็ทำการฌาปนกิจคือเผาศพ เผาศพแล้วก็สร้างเจดีย์บรรจุกระดูกไว้เป็นที่สักการบูชาของเขา

ต่อมาพราหมณ์ผู้เป็นพ่อ พราหมณ์ผู้เป็นพ่อ ก็คือ พระพุทธเจ้าของเราเองไม่ใช่ใคร พระพุทธเจ้าเองมีลูกเป็น **พระปัจเจกพุทธเจ้า** เยอะ แต่พระองค์ยังไม่ได้เป็น แบบฉันที้ ยกทรงมีลูกหลายๆ คน ฉันที้ยังไม่มีลูกเลย ก็เป็นอันว่าพ่อมีความคิดถึงลูกว่าหายไปนาน ก็ไปถามพราหมณ์ผู้เป็นเพื่อน ถามว่า ลูกของฉันที้ไปไหน พราหมณ์ก็บอกว่า เขาเรียนได้หน่อยเดียวเขาจบ จะให้เป็นครู เธอต้องการความรู้ยิ่งไปกว่านั้น ฉันที้ไปฝาก **พระปัจเจกพุทธเจ้าที่ภูเขาคันธมาถ์** ท่านพ่อก็ตามไปที่ **ภูเขาคันธมาถ์** จึงไปพบ **พระปัจเจกพุทธเจ้า** ที่เป็นครูสอนท่าน บอกว่า เขาเรียนกับฉันที้ไม่นานเขาก็จบหลักสูตร มีความขยันหมั่นเพียรมากมีกำลังใจดี เขาขอแยกไปปฏิบัติคนในที่สงัดที่หมู่บ้านโน้น พราหมณ์ผู้เป็นพ่อก็ตามไปอีก ตามไปแล้วก็ไปถามคนแถวนั้นว่า รู้จัก **พระปัจเจกพุทธเจ้า** ชื่อนี้ไหมเขาบอกว่ารู้จัก คนแถวนี้เคารพ **พระปัจเจกพุทธเจ้า** องค์นี้ทุกคน ถามว่าเวลานี้ท่านอยู่ที่ใด เขาบอกว่าท่านนิพพานไปแล้ว

ท่านพ่อก็เสียใจ สลดใจ อยากจะพบลูก ไม่ได้พบ ใช่ไหม ถามว่านิพพานไปแล้ว เวลานี้กระดูกเขาไว้ที่ไหน เขาบอกว่าบรรจุไว้ที่เจดีย์อันนั้น ท่านก็ไปที่เจดีย์ ทำความเคารพคือ พ่อไหว้ลูก เคารพกราบตูดกระดกๆ อย่่าง **ยกทรง** กราบทำความเคารพแล้ว คิดว่าเวลานี้ลูกเป็น **พระ**

ปัจเจกพุทธเจ้า มีบุญใหญ่ เราจะทำบุญอะไร ให้อุไรก็เดินทางมาอย่างนี้ ไม่มีการเตรียมตัว ก็ไม่มีอะไร

ผลที่สุด เอาอย่างนี้ก็แล้วกัน ไปเอาทรายมา โรยพื้นที่ข้างๆ เจดีย์ รอบเจดีย์นะ เกลี่ยให้เรียบราบใช้ใหม่ ให้เรียบให้เป็นทางเดินดีๆ คนไปคนมา เวลาที่เขาเดินมาบูชาาก็จะได้เดินสะดวกๆ ไม่โขกไม่เขกไม่เป็นหัวระแหง

แล้วก็ประการที่สองไปเอาไผ่พันธุ์ต้นไม้ในป่าที่มันมีดอกมาปลูกรอบๆ ข้างทางนี้ประการที่สองนะ

ประการที่สามได้ขึ้นไปบนยอดเจดีย์ มีของดีมาคือ มีผ้าขาวม้า ผูกเป็นธงก็มันมีแค่นั้น ไม่แก้มาก็บุญตัวแล้ว นี่มีผ้าขาวม้านะ ไม่มีผ้าขาวม้าอาจแก้มทำธงก็ได้ แล้ว

ประการที่สี่ ต่อไปก็เอาร่มที่กันมาผูกไว้บนยอดเจดีย์

สมเด็จพระชินศรีบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า จึงตรัสว่า ภิกขเว ดูกรภิกษุทั้งหลาย อานิสงส์ทั้งหลายที่ปรากฏขึ้นในกาลนี้เป็นอานิสงส์ครั้งนั้น ไม่ใช่อานิสงส์ที่ตถาคตบรรลุนิเสกสัมมาสัมโพธิญาณ คือ หนึ่ง การเอาทรายเข้ามาเกลี่ยพื้นที่ รอบๆ เจดีย์ เป็นที่ราบเรียบสำหรับคนเดินทาง จึงปรากฏเป็นถนนใหญ่ขนาดพระนั้บแสนเข้าไปได้แบบสบายๆ กว้างมาก ประการที่สอง การที่นำต้นไม้ในป่าที่มีดอกมาปลูกข้างทาง ก็เป็นเหตุให้มีต้นไม้ทิพย์สองข้างทาง สวยสดงดงามมาก ประการที่สาม ที่ตถาคตนำผ้าทำเป็นธง ผ้าขาวม้าบนองค์ยอดเจดีย์จึงมีเทวดาถือธงเรียงรายตลอดสายถนน และประการที่สี่ ก็เพราะอาศัยที่เอาร่มที่มีมาผูกบนยอดเจดีย์เป็นเงาร่ม จึงมีพรหมกางร่มให้แก่ตถาคตและพระทั้งหมด

อันนี้แหละบรรดาท่านพุทธบริษัท อานิสงส์เล็กน้อยที่จะพึงทำ ก็จงอย่าคิดว่าทุกคนมีบุญน้อย วันนี้ทุกคนมีบุญใหญ่ ตั้งใจเคารพองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ส่วนมากเป็นคนมาจากที่ไกล ตั้งใจมาโดยเฉพาะและการมาทำบุญของท่านก็มีอานิสงส์หลายอย่าง

หนึ่ง ตั้งใจ **สมาทานศีล** เราว่ากันวันนี้ วันมาฆะนี้ พระพุทธเจ้าทรงสอนเรื่องธรรมะแก่พระสงฆ์ใหม่ การตั้งใจสมาทานศีล ท่านมี **สิลानุสสติกรรมฐาน เป็นสมาธิ** เพราะเวลานี้ทุกคนมีสมาธิในศีลทั้งหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง คือศีล 8 ถ้าศีล 8 รักษาไม่ได้ตลอดวันก็ไม่เป็นไร ถึงเวลาหลังเที่ยงใหม่ๆ หลังเที่ยงไปแล้วกินข้าวได้ก็จะละไว้แค่ศีล 5 พอ ศีล 8 ก็ต้องเป็นอานิสงส์ศีล 8 ถ้ากินข้าวแล้วรักษาศีล 5 ก็เรียกว่าทรงศีล 5 วันทั้งวันนะ อย่าให้ขาด **สีเลนะ สุกติง ยันติ** พระพุทธเจ้ากล่าวว่าการปฏิบัติศีล มีความสุข ทั้งชาตินี้ และสามารถไปสวรรค์ได้ **สีเลนะ โภกสัมปทา** (ขออย่าหน้อยสิ) การปฏิบัติศีลมีความสุข ในภพชาติในทรัพย์สิ้นต่อไปและก็ร่ำรวยมาก **สีเลนะ นิพพุตติง ยันติ** ศีลเป็นปัจจัยไปนิพพานได้โดยง่ายอันนี้ความดีของท่านอย่าลืมนะ ว่าทุก

คนเวลาเข้ารักษาอุโบสถศีลถ้ามันมีความจำเป็นจริงๆ ตอนป่วยอดข้าวไม่ได้ ก็ไม่ต้องลาศีล 8 ตั้งใจรักษาศีล 5 ศีล 8 ยังกคงตัว ยังมีอานิสงส์ ศีล 5 ก็ได้ อานิสงส์ต่อไป แล้วก็

ประการที่สอง ทุกคนมา **ถวายสังฆทาน** เป็นโตก การถวายอาหารพระก็เป็นสังฆทานใหญ่ การถวายสังฆทานนี้บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย อานิสงส์ที่จะพึงได้จากสังฆทานจริงๆ อย่างต่ำเป็นเทวดาและนางฟ้าชั้นที่ 5 นะ ไม่ใช่ **ชั้นดาวดึงส์** เขาเรียกว่า **ชั้นนิมมานรดี** มีความสวยสดงดงามมาก มีวิมานใหญ่มีร่างกายสวย มีรัศมีกายสว่างไสวมาก แต่ส่วนใหญ่ที่ไป **ดาวดึงส์** ก็เพราะว่ารู้จัก **ดาวดึงส์** ตั้งใจไว้ก่อน ไซ้ใหม่ อานิสงส์ทานของท่านโดยเฉพาะอย่างยิ่งสังฆทาน ท่านถวายแล้วครั้งหนึ่งในชีวิต พระพุทธเจ้ากล่าวบอกว่า ถ้าตายจากชาตินี้ไปแล้วขึ้นชื่อว่า ความยากจนเข็ญใจของท่านจะไม่มี ถ้ายังไม่ถึงนิพพานเพียงใด แดนใดที่มีความอุดมสมบูรณ์พูนสุข จะเกิดขึ้นที่นั่น ที่ไหนมีความยากแค้นจะไม่เกิดขึ้นจนกว่าจะเข้าถึงนิพพาน

ประการที่ 3 ทุกคน **ตั้งใจฟังพระธรรมเทศนา** เป็นคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า **การฟังพระธรรมเทศนาคือเป็นกรรมฐาน** การนึกถึงการให้ทานก็เป็นกรรมฐานเหมือนกัน วันนี้ว่าเรื่องกรรมฐาน การตั้งใจว่าจะมาถวายทานแก่พระสงฆ์เป็น **จาคานุสสติกรรมฐาน** เป็นฉานแล้วนะการตั้งใจรักษาศีลแม้จะใช้เวลาน้อยๆ ก็เป็นฉาน **การตั้งใจถวายทานเป็นจาคานุสสติ** ก็เป็นฉานและโดยเฉพาะอย่างยิ่งการถวายทานเป็น **ทานบารมี** และนอกจากนี้

อานิสงส์ที่บรรดาท่านพุทธบริษัทจะพึงได้ก็มีหลายอย่างด้วยกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งเวลานี้ที่ **วัดท่าซุง** เทพื้นคอนกรีต เห็นไหม พื้นทางเดินนี้เป็นคอนกรีตเดี่ยวไปดูที่หน้าวิหารร้อยเมตร เกือบจะเต็มแล้ว แล้วก็ไปดูที่ 25 ไร่ เกือบจะเต็มแล้ว พื้นที่คอนกรีตนี้ก็ใช้เงินนิดๆ หน่อยๆ ไม่มาก เงินน้อยๆ ไม่แพงหรอกนะก็ราคาตารางเมตรละหนึ่งร้อยบาท เอาแค่เมตรนะ ถ้าใครสร้างเมตรเดียวก็มีบ้านเท่าศาลพระภูมิ (ยกทรงหัวเราะ) จะมีมากได้ไง ก็มีเมตรเดียวนะ (หัวเราะ) ตั้งเสาๆ เดี่ยว แล้วก็มันบั่นไต่ลงก็ไม่ได้ มันเลยพื้นที่ต้องไต่เสาสูง ตารางเมตรละร้อยบาทลงทุนเตรียมพื้นที่พื้นแรกจุดเดียว เฉพาะที่ 25 ไร่และ **วิหารร้อยเมตร** ก็มีที่เทใหม่จริงๆ ประมาณ 40 ไร่ นี่มันทั้งหมดจริงๆ 50 ไร่กว่า ก็เทมาแล้วก่อนก็มีทุนแล้วทั้งหมดสองล้านเศษๆ ก็ปรากฏว่า ที่ชอยสายลมทำบุญกันมาหนึ่งแสนสองหมื่นหนึ่งพันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบแล้วนะ รวมทั้งที่ทำเก่าทำใหม่ด้วย แต่ทุนที่จะสร้างจริงๆ ก็หกกร่นแรก หกล้านสี่แสนบาท ฉันทก็เก็บเงิน เงินเหลือจากเดือนก่อนสองล้านบาท เงินเหลือจากเดือนนี้อีกประมาณห้าหกแสน ผสมผสานเข้ารวมความว่ายังเป็นหนี้อีกประมาณ 3 ล้านเศษๆ นิดหน่อย

ลูกของฉันทรวาย เดี่ยวคนนั้นมันคนนั้นมัน ไซ้ใหม่ ก็เป็นว่าทำพื้นที่อย่างนี้มันก็เหมือนกันที่ที่พระพุทธเจ้าทำให้แก่พระปัจเจกพุทธเจ้า แต่นั่นท่านทำด้วยความเป็นคนจน แต่ฐานะก็ไม่ไม่น่าจะจนนัก แต่ทว่าเป็นคนเดินทาง เอาทรายเข้ามาเกลี่ย ไซ้ใหม่ ให้เป็นทางเดิน ที่นี้เราทำดีกว่านั้น (ตีกว่า

อย่างไรครับ ยกทรงถาม) ก็เป็นคนกริต ก็เราเป็นลูกทำดีกว่าพ่อต้องเป็นอภิชาตบุตร เพราะเรามีเวลาทำทุน

ถามว่าการตัดสินใจ ตัดสินใจเมื่อไหร่ ฉันตัดสินใจมานานแล้ว ฉันมองมาหลายปี ว่าพื้นที่แถวนี้ทั้งหมดอย่างหน้าวิหารนี้ ก็มีคนแนะนำว่าควรจะทำเป็นสนามหญ้า มันสวยสดงดงาม ฉันก็เอา สนามหญ้าฉันก็เอา แต่ทำแบบนี้มันแบบนี้ฉันก็เอา ฉันชอบ เขาทำสวยๆ เอาดอกไม้ประดับประดา เอาหญ้ามาปูสีเขียว พอถึงเวลาจะทำเสร็จ **พระพุทธเจ้าองค์ปฐม** มา ท่านคุมอยู่ ท่านบอกแก่จะเอาอย่างไรก็เอาเหอะ ฉันไม่ว่าแก แต่ฉันจะเอาอย่างนี้ (หัวเราะ) นี่ของแกจะทำสนามหญ้าแกก็ทำไป จะปลูกดอกไม้แกก็ปลูกไป แต่ฉันจะเทพื้นคอนกรีต

การทำสนามหญ้านั้นนะมันสวย แต่ว่าที่จอดรถไม่ได้ประการที่ 1 ประการที่ 2 สนามหญ้าต้องใช้เงินทุกวัน รดน้ำก็ต้องจ้างคน เอาน้ำขึ้นมาก็ต้องใช้กระแสไฟฟ้า เครื่องจักรกลก็สึกหรอ เอาเงินชาวบ้านเขาไปถล่มทลายทำไม ก็ค่าเอาเลยสบายมาก ท่านไม่ได้ค่า ท่านพูดให้ฟัง ถ้าเป็นค่าให้เป็นค่า **ยกทรง** ไป (หัวเราะ)

ท่านบอกเป็นการไม่สมควร เอาอย่างนี้ เทพื้นคอนกรีตให้หมด ท่านก็แบ่งจุดไว้เป็นส่วนๆ ปลูกต้นไม้เป็นจุดๆ ใช้น้ำ รถมาจอดก็จอดง่าย เดินก็เดินสะดวกงูก็ไม่กัด งูมาก็เห็นง่าย นี่เป็นความประสงค์พระพุทธเจ้านะ

แล้วท่านบอกอานิสงส์ต่อไป เธอก็ดูอานิสงส์ของฉัน สมัยที่ฉันบูชาพระปัจเจกพุทธเจ้าขนาดแค่เอาทรายมาโรยให้ที่ราบเรียบ นั่นทรายมันราบเรียบไม่เท่ากับพื้นคอนกรีต

ฉะนั้นท่านก็เลยย้อนถามมา บอกว่า สมัยก่อนๆ ของเธอย้อนดูไปสิ เกิดมาก็ชาติทำอะไรบ้าง แน่ ใจจริงๆ ใจนี่ฉันทำทุกอย่าง ถนนทำทุกชาติ อาคารทำทุกชาติ ใช้น้ำ ชาตินี้ถึงมีบ้านเล็กๆ น้อยๆ ให้เป็นที่อยู่เขาอะ มีเนื้อที่แค่ 200 ไร่ บ้านเต็มหมด (เล็กๆ น้อยๆ ยกทรงแทรก) นี่อานิสงส์เก่าของเธอ เพราะว่าฉันช่วยด้วยนะ ฉันต้องการซื้อพื้นของเก่าของเธอให้มารวมตัวกันทั้งนี้เพราะอะไรเพราะลูกมากหลานมาก ใจลูกใจหลานทุกคนมันเกิดติดต่อกันมาทุกชาติ

ที่นี้ชาตินี้ชาติสุดท้ายของเธอ ก็ให้เป็นชาติสุดท้ายของมันเสียด้วย ไม่ไปด้วยกันเดี่ยวรอดตาย เรามันคนแก่โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสร้างพื้นประเภทนี้ เป็นความสุขที่ให้ความสุขแก่คนทุกคนที่มา ถ้าเราให้ความสุขแก่เขาความสุขมันถึงเราโดยเฉพาะยิ่งขึ้นชื่อว่า ความตกต่ำทรุดตัวลง จะไม่มีสำหรับคนสร้างพื้น เพราะพื้นมันหนัก บุญใหญ่จริงๆ เขาต้องเดินทุกวันนะ บนภูภูกันๆ ขึ้นที่เวลาจะนอนพื้นต้องใช้ แล้วพื้นที่ทำที่ 25 ไร่กับ ที่ **ร้อยเมตร** ยังไม่พอที่รับแขกให้ทำอีกค่อยๆ ทำไป

ถามว่าเงินที่ไหน บอกว่า เงินใดก็ตามถ้ามันเหลือทำไปเลย ถามว่าถ้าทำจะไม่เหลือ ถ้าไม่เหลือ ถ้าไม่เหลือเป็นหนี้ แกเป็นหนี้เขาก่อน ก็ต้องอย่างนี้ ไม่อย่างนั้นไม่ได้ทำก็ทำ เรื่อยๆ มาจนกระทั่งหมดเงินไปหลายล้านแล้วเพิ่งจะบอกบุญ เพิ่งจะบอกให้ทราบ

แพรง) พ่อตายไปแล้วเณรแสดงผ้าคาดเอว เขาก็รู้เลยว่าเป็นลูก ร.1 แต่ใครก็ไม่รับว่าเป็นเจ้าใช้ใหม่ แต่เจ้าเอาไปเลี้ยงเขาไม่รับว่าเป็นเจ้า แต่เจ้าสงเคราะห์ รับไม่ได้เพราะไม่ได้ปรากฏชัด ใช้ใหม่ก็ต่อมาก็บวชพระ เรียนจบ **พระไตรปิฎก พระไตรปิฎก** แดกฉาน ไม่จบอย่างเดียวเป็น **ปฏิสัมภิทาญาณ** อีก จบ **พระไตรปิฎก** อย่างเดียวมันยังโง่บัดชบอยู่นะ เสือกระดาศแต่ว่าไม่จบ **พระไตรปิฎก** อย่างเดียวสำเร็จ **ปฏิสัมภิทาญาณ** แดกฉานมาก

เวลานั้น ร.4 ก็บวช ก็ได้กันกับ ร.4 ร.4 ก็ทราบว่าเป็นเจ้า จึงว่าถือเป็นกันเอง ต่อมาเมื่อ ร.4 บวชแล้วก็สึกออกมาเป็นกษัตริย์ ร.4 ก็ตั้งให้ **ขรัวโต** เป็นพระราชาคณะชั้นสามัญ นิมนต์เข้ามาเทศน์ในวังเรื่อยๆ เทศน์ไปเทศน์มาผลที่สุดชอบใจ ก็ตั้งเป็นพระราชาคณะเลื่อมเป็นชั้นเทพไปเลย ไซ้ๆ เลื่อนเป็นชั้นเทพหน้อยเดียว ไม่ช้าก็เลื่อมเป็น **สมเด็จพระพุฒาจารย์โต** โตไม่ใช่เล็ก ก็มีเรื่องที่ต้องทะเลาะเบาะแว้งกันอยู่บ่อยๆ กับ ร.4 ถูกคอกันนี้ตั้งแต่เป็นพระนี่นะเรื่องที่ต้องทะเลาะเบาะแว้งกันอยู่บ่อยๆ กับ ร.4 ถูกคอกันนี้ตั้งแต่เป็นพระนี่นะ

เข้าไปเทศน์ในวัง คราวหนึ่งเทศน์อย่างไรก็ไม่รู้ ไปเทศน์เรื่องประวัติศาสตร์ความเป็นมาของไฉ่คนสมัยก่อน ไฉ่คนสมัยพระพุทธเจ้า สมัยโน้นนะนะ ไฉ่ที่ได้น้องเป็นเมีย ว่าไปว่ามานะ เกิดขึ้นมาถูกลูกพ่อเดียวแม่เดียว ไฉ่พี่ชายก็เอาน้องมาเป็นเมีย ไป ๆ มา ๆ ก็ลามมาถึงกษัตริย์สมัยรัตนโกสินทร์นี้ ถึงกรุงเทพฯ ร.4 โกรธสั่งถอดจากสมเด็จพระอัมรินทร์สั่งถอดเลย ถอดก็ไม่เป็นไร ถอดยังไม่พอ ขับออกนอกประเทศอีก ห้ามอยู่ในขอบขัณฑสีมา ไปอย่างไร ถ้าเป็นอย่างไร **เจ้าคุณราชพรหมยาน** ก็ตายห้าไปแล้วนะ (หัวเราะ) ไม่รู้จะไปทางไหน ท่านก็ลูกทันทวัน เมื่อบ้านเขาไม่ให้อยู่ เราก็ไม่ต้องอยู่ อยู่บ้านของเรา ไฉ่ เบ่ง ไม่ใช่ย่อท้อ เสียงกันคอตาแดง โกรธกันแล้วนี่ มาไล่ก็ไป ไปนอนใน **โบสถ์วัดพระแก้ว** อ้า ถ้าเป็นฉันก็แหงแกไปแล้ว เจิง ไม่มีทางไปไหน

พระเจ้าอยู่หัวสั่งให้เจ้าพนักงานไปไล่จาก **วัดพระแก้ว** ท่านบอกว่า เฮ้ยนี้มันที่วัดไผ่ ไม่ใช่ที่พระเจ้าอยู่หัว พระเจ้าอยู่หัวไม่มีสิทธิ์ในที่วัด เอาละซี หัวสูงเอาสิ นอนวันนั้นถึงบ่ายปวดท้องซี้ท้องเยียวหรือเปล่าไม่รู้ ถึงปวดท้องซี้ต้องเยียวในนั้น

พอถึงตอนบ่ายๆ พระเจ้าอยู่หัวก็สั่งเจ้าหน้าที่ไป ก็บอกว่า เอาอย่างนี้แล้วกันอนุญาตให้ **ขรัวโต** เข้าขอบขัณฑสีมาได้ ก็ออกจากโบสถ์ **วัดพระแก้ว** เดินท่อมๆ มา **ท่าพระจันทร์** ใช้ใหม่จะข้ามฟาก พระเจ้าอยู่หัวก็สั่งให้พนักงานเอาพัดลมเด็กลงมาถวาย ถามทำไม พระเจ้าอยู่หัวสั่งให้เอาพัดลมเด็กลงมาถวาย ไฉ่ ไม่ได้ รับไม่ได้ใครเขาตั้งสมเด็จพระอัมรินทร์กลางถนน ตั้งสมเด็จพระอัมรินทร์กลางถนนหนทางเอาไป ไม่ได้เรื่อง มีอย่างนี้เชียวนะ ดูถูกกันนี้ว่า ตำแหน่งสมเด็จพระอัมรินทร์ตำแหน่งเล็กน้อยอะไร เอ้อเจ้าหน้าที่ก็กลับ ท่านก็เลยข้ามฟากมาแจวเรือจ้าง เรือจ้างแจวไม่ทันใจ ลูกขึ้นแจวเรือจ้างเอง (พุทธบริษัทหัวเราะ) ภูเล็กลงเป็นสมเด็จพระอัมรินทร์ ทำอะไรก็ได้วะ เวลาไม่ใช้สมเด็จพระอัมรินทร์ให้คนแจวไม่ต้องแจว เอ็งแจวไม่ทันใจ ข้าแจวเอง แจวเรือจ้างข้ามฟาก ต่อมาตั้งสมเด็จพระอัมรินทร์ก็ต้องเสียของใหม่ ถึงวัน

เวลาก็นิมนต์เข้าไปในวัง ตั้งสมเด็จพระต้องเสียดัด ต้องถวายพัด ถวายผ้าไตร ถวายอะไรกันใหม่ เสีย
ทำพระ

ต่อมาขอเล่าเรื่องมันไม่จบเรื่องนี้ เดี่ยวตายหมดพวกนี้วันนี้ฉันไม่จบเรื่องนี้ก็จะขอสรุปขึ้น
สุดท้าย วันหนึ่งพระชายาเมีย โธ่ ชาวบ้านเขาเรียกเมียๆ ดันเสือกเรียกชานาได้อย่างไร อย่างพระ
เจ้าอยู่หัวองค์ปัจจุบันท่านบอกสมเด็จพระราชินีก็คือเมียนะ (หัวเราะ) เคยคุยกันนะ (หัวเราะ) เคย
คุยกันนะ ก็คือเมีย (หัวเราะ) เคยคุยกันนะ ก็คือเมีย (หัวเราะ) ท่านเล่าเรื่องพระราชินีสมเด็จพระ
ราชินีเขาปวดหัว พระราชินีก็คือเมียนะ คุยกันสองคนไปกันคนละเรื่อง

ในตอนหนึ่งเมื่อกำลังท้องแก่ หมอเขาว่าจะออกวันนั้น พอดีเป็นวันพระที่ **สมเด็จพระโต** จะไป
เทศน์ **รัชกาลที่ 4** ท่านก็หนักใจว่า ลูกมันออกมามันจะเป็นอย่างไรบ้าง แม่จะเป็นอย่างไรบ้าง ไซ้
ใหม่ กระซิบแล้วบอก **สมเด็จพระโต** ให้ทราบว่ามันจะออกมาลูก เมียจะออกมาลูกขอให้เทศน์น้อยๆ
หน่อยนะ ให้สบายๆ ใจ **ท่านสมเด็จพระโต** ท่านก็เทศน์เรื่อยไป เทศน์เรื่อยไป ประเดี๋ยวมีโหรที่ก้มันก็
ขึ้น ลูกออกมโหรที่ก้มันก็ขึ้นไซ้ใหม่ ดิงดิงโครมครามๆ เพลงไทยก็ขึ้น ร.4 ก็นั่งกระดึบกระส่าย
อยากจะทำแม่มันเป็นอย่างไร ลูกเป็นอย่างไร ไซ้ใหม่ **สมเด็จพระโต** ก็เทศน์เรื่อยไม่จบ ก็ลูกไม่ได้
เพราะท่านเป็นพระมาก่อน ร.4 พระพุทธเจ้าบอก **ธัมมโศครุภักตัพโพพระพุทธเจ้ายอมเคารพใน
พระธรรม** ที่นี้ตัวท่านเองจะไม่เคารพพระธรรมได้อย่างไร ขนาดเป็นนักปราชญ์มาก่อน ผลที่สุด
ท่านก็เทศน์เรื่อยไป ร.4 ก็ไม่สบายใจท่านก็เทศน์เรื่อยไป ไม่รู้ไม่ชี้ จนกระทั่งนานที่สุด นานหนักเข้า
ท่านคิดว่า มันจะอย่างไรก็ช่างมันก่อนเถอะว่า มันจะตายหรือไม่ตาย ถ้ามันจะตาย เราก็ช่วยไม่ได้
ไซ้ใหม่ ตั้งใจฟังเทศน์ของ **หลวงพ่อดโต** พอเริ่มจิตเป็นสุข ตัดสินใจแล้วไซ้ใหม่ **สมเด็จพระโต** ก็ เอวัง ก็
มีด้วยประการฉะนี้ (หัวเราะ) พอจิตเป็นสุข ท่านก็ไม่ว่าอะไรเทศน์แล้วก็กลับ กลับไซ้ใหม่

ตอนนี้มาอีกวันพระหนึ่ง ท่านไปเทศน์ทุกวันพระ เข้าไปตั้งใจว่า วันนี้ลูกก็สบาย แม่ก็สบาย
ทุกอย่างไปทั้งหมด การงานไปทั้งหมด ไซ้ใหม่ วันนี้ตั้งใจฟังเทศน์ของ **ขรัวโต** ให้มีความสุขเสีย
หน่อย อยากฟังแล้วสบาย **หลวงพ่อดโต** ขึ้นไปพอเขาอาราธนาศีลเสร็จ **นโม ตัสสะ ภควโต อร
หตต สัมมาสัมพุทธัสสะ** จบไซ้ใหม่ **อะไรๆ พระมหาบพิตรก็ทรงทราบอยู่แล้ว เอวัง ก็มี
ด้วยประการฉะนี้** (หัวเราะ)

ร.4 ก็ว่า **ขรัวโต** วันนี้ตั้งใจจะฟังเทศน์ให้สบาย เลือกเทศน์ไม่เทศน์เสียแล้ว เมื่อวันก่อนไ้
ลูกมันก็จะออก ห่วงทั้งลูกทั้งแม่ ตะบันเทศน์ไม่จบ ไ้เราจิตใจก็ไม่เป็นสุข ท่านก็บอกว่า พระเทศน์
เขาต้องเทศน์ให้คนมีความสุข ในขณะที่จิตยังไม่มีความสุขก็ต้องเทศน์ให้มีความสุขให้ได้ วันนี้มี
ความสุขอยู่แล้วเทศน์อะไรกันวะ โธ่กันเอง (หัวเราะ)

ท่านนั่งเยี้ยวๆ แตกในวังยังมี สมเด็จพระโต (เสียงถาม) ไซ้ จะฟังไหมมันมีเยอะ วันนี้ชัก
มีแรง วันหนึ่งกำลังนั่งเทศน์ กำลังนั่งฉันข้าวอยู่ พอจะ **ยถา สัพพี** สมเด็จพระโตเยี้ยวแตกกราดพื้นมาไหล
นองเลย พระเจ้าอยู่หัวท่านบอก **ขรัวโต** ไซ้เยี้ยวแตกหละ มันยังไม่ถึงเวลาลูกนิ (หัวเราะ) มันยังไม่

ถึงเวลาลูก เป็นไงตา สัพพี ยังไม่ได้ ยตา สัพพี เขียวใครห้ามได้ โห่ คนในวังถูกหวยกันสะบัดเลย
ไปหวย (หัวเราะ) ใ้อใจ ถูกกันจมเลย ไปหวยแบบนี้ดี (หัวเราะ) แล้วกลับมาลงเรือมีเรื่องอีกแล้ว

ในวันหนึ่งไปเทศน์อีกเหมือนกัน พอลงเรือจะข้ามฟาก ใ้อัวเมียชายมะพร้าวทะเลาะกัน
อีก ใ้อัวก็ด่าเมีย เมียก็ด่าัว มะพร้าวมันเต็มลำไซ้ใหม่ มันตีกันไม่ได้ สองคนนะ มันข้ามมะพร้าว
มาตีกันไม่ได้ ท่านก็เลยเข้าไปถาม ใ้อินุทะเลาะกันเรื่องอะไร โทษทีจ๊ะ เขาบอก ทะเลาะขัดคอเรื่อง
ชายของ เมียชายของผิดราคา อาจจะชายถูกไป ท่านก็ถามว่า (เทพหมด)

พระธรรมเทศนา เรื่อง สาโคตรมี

แสดงเมื่อ

วันเสาร์ที่ 17 กุมภาพันธ์ 2533

นโม ตัสสะ ภคฺวโต อรหโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (3 จบ)

สัพเพ สัตตา มริตฺสันทิ มรณันตัง หิ ชีวิตังตีติ

ณ โอกาสบัดนี้ อาตมภาพจะแสดงพระสัทธรรมเทศนาในฉาปนกิจภาตนาเพื่อเป็นเครื่อง
โสรจสรององค์ศรัทธาบาารมี ที่บรรดาท่านนริศราทานบดีทั้งหลายได้พร้อมใจกันมาบำเพ็ญกุศล
เนื่องในงานศพของ โยมอาต เป็นต้น และการที่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลายได้มาบำเพ็ญ
กุศลในวันนี้ เจตนาของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายครบถ้วนทุกประการ คือ

1. พุทธบูชา เป็นการตั้งใจบูชาความดีของพระพุทธเจ้า
2. ธรรมบูชา เป็นการตั้งใจบูชาความดีของพระธรรม
3. สังฆบูชา เป็นการตั้งใจบูชาความดีของพระอริยสงฆ์ เป็นต้น

และการที่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนบำเพ็ญกุศลในวันนี้ ทำครบทุกอย่าง คือ 1. ท่าน 2.
ศีล 3. สดับพระธรรมเทศนา และกัตอนต้นที่ท่านทายกล่าวว่ **มตกภัตตานิ** นะ **จารย้งหง่า** นะ คำ
ว่า **มตกภัตตานิ** นั้นก็หมายความว่า เขาถวายอาหารเพื่อคนตาย **มตกะ** นะ คำว่า **มตกภัตตานิ**
นั้นก็หมายความว่า เขา

วันนี้ขอนำพระสัทธรรมเทศนามาแสดงแก่บรรดาท่านพุทธบริษัท โดยเฉพาะอย่างยิ่ง มี
บรรดาท่านพุทธบริษัทย่อยๆ เยอะ มีคนละจาน หลายสิบคนนะ 50 กว่าคน ก็ขอนำพระสูตรมา
เทศน์เป็นที่ตั้งเพื่อฟังง่าย พระสูตรสวดในงานศพก็มีหลายเรื่อง วันนี้ก็นำเอาเรื่อง **กัสาโคตรมี** **กั**
สาโคตรมี นี้ไม่ใช่พระน้านางขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เป็นหญิงสาวคนหนึ่งต่างหาก
ซึ่งเป็นลูกของชาวบ้าน

เนื้อความก็มีอยู่ว่า เมื่อองค์สมเด็จพระพิชิตมารบรมศาตาสัมมาสัมพุทธเจ้ายังทรงพระ
ชนม์อยู่ เวลานั้นสมเด็จพระบรมครูแสดงพระธรรมเทศนาโปรดบรรดาท่านพุทธบริษัท ก็ยังมีท่าน
มหาเศรษฐีท่านหนึ่งมีทรัพย์มาก มีทรัพย์เกินกว่า 80 โกฏิ และมาวันหนึ่งก็ปรากฏว่ามีเหตุอัศจรรย์
นั่นคือทองคำของท่านเก็บไว้ในคลังทั้งหมด กลายเป็นถ่านเป็นถ่านหุงข้าวไป ท่านมหาเศรษฐีก็
มีความตกใจก็ไปบอกกับเพื่อนบุคคลหนึ่ง บอกว่าเวลานี้เกิดเหตุอัศจรรย์ เกิดขึ้นกับเรา มีความเศรีย
สลดใจ เราเป็นมหาเศรษฐี ต่อไปนี้ทรัพย์สมบัติทั้งหลายที่เป็นส่วนอื่นยังมีอยู่ แต่ว่าส่วนที่เป็น
ทองคำกลายเป็นถ่านหุงข้าวไป

เพื่อนคนนั้นท่านเป็นคนมีปัญญาคือ เป็นบัณฑิต ก็แนะนำว่า ปียสหายต่อไปนี้ไปเจอจงนำ
ถ่านไปที่เกิดจากทองคำเอามาตากแดดตากไว้อย่างนั้นเอาไว้ที่ลานบ้านตากให้หมดทำที่เป็นว่าจะ
เอาถ่านไฟไปตากแดด ถ้าหากว่าบังเอิญมีคนใดคนหนึ่งมาพบถ่านนั้นกลายเป็นทองคำ ถ้าเป็น

ผู้ชาย ถ้าเขามีลูกหญิงจึงรับมาเป็นลูกเขยถ้าหากว่าเขาเป็นผู้หญิง เธอเป็นผู้ชายจึงรับเอามาเป็นลูกสะใภ้ เพราะบุคคลนั้นมีบุญร่วมกัน ท่านมหาเศรษฐีท่านนั้นก็นำทองคำบางส่วน ความจริงไม่ทั้งหมด ตั้ง 80 โกฎิ ทั้งหมดมากเหลือเกิน เอามาตากไว้ที่ลานบ้าน

ก็ปรากฏว่าในไม่ช้าไม่นานนัก ก็มีหญิงสาววัยรุ่นคนหนึ่งซึ่งเป็นลูกสาวของคนจนแต่มีลักษณะดี วันนั้นปรากฏว่าเธอมีธุระต้องการจะไปตลาด และเมื่อบิดามารดาให้ทรัพย์สินเพื่อไปจ่ายกับข้าว ก่อนที่จะไปจ่ายตลาดก็ต้องผ่านบ้านท่านมหาเศรษฐีนั้นไปก่อน ครั้นมาถึงบ้านมหาเศรษฐี ก็มีความตกใจถามเจ้าของบ้านว่าท่านคุณลุง อยากจะทราบว่ทำไมคุณลุงจึงเอาทองคำมาวางกลางลานบ้านแบบนี้โมยะจะลักไปหมด ท่านมหาเศรษฐีได้ฟังแบบนี้ ก็มีความรู้สึกว่ทองคำพวกนั้นยังเป็นถ่านอยู่ จึงได้บอกว่ หนู หยุดมาดูซิ ท่านอันไหนที่เป็นทองคำ เธอก็บอกว่ทั้งลานบ้านที่ตากทั้งหมดมันเป็นทองคำทั้งหมด เธอก็หยิบเอาถ่านก้อนใดก้อนหนึ่งมาชุให้ดูเป็นทองคำ และเมื่อท่านมหาเศรษฐีเห็นถ่านก้อนนั้นเป็นทองคำและมองดูในลานทั้งหมดเป็นทองคำจริงๆ จึงเข้าไปดูที่เก็บ ที่เก็บทองคำปรากฏว่ในคลังทั้งหมดเป็นทองคำทั้งหมด จึงได้ถามที่มาของเด็กหญิงคนนั้นว่ เวลานี้บ้านของเธออยู่ที่ไหน ใครเป็นบิดามารดา เด็กหญิงก็ตอบให้ครบ แล้วต่อไปก็ไปขอให้เป็นลูกสะใภ้

เป็นอันว่าฐานะของคน บรรดาญาติโยมทั้งหลายโปรดทราบ มันมีความไม่แน่นอน คนเราเกิดมาในโลกนี้ มันมีกรรม 2 อย่างสนองกัน คือกรรมที่เป็นกุศลบ้าง และกรรมที่เป็นอกุศลบ้าง สำหรับคน 2 คน คือลูกชายของมหาเศรษฐีกับเด็กหญิงคนนี้คือ **กิสาคโคตรม** เคยบำเพ็ญกุศลร่วมกันมาก่อนว่าจำเป็นต้องเกิดแยกที่กัน เพราะว่าฝ่ายหญิงนั้นมีกรรมที่เป็นอกุศลมาสนองก่อนหน้า และต่อมากกรรมที่เป็นกุศลมาสนอง ครั้นต่อมาเธอก็เป็นภรรยาของลูกมหาเศรษฐี

แล้วในไม่ช้าไม่นานเท่าใดนัก ก็ปรากฏว่ลูกชายของเธอตาย เธอก็มีความเสียใจหมดที่ไหนก็ไม่สามารถจะรักษาได้ เธอจึงอุ้มลูกชายที่ตายไปแล้วไปหาหมอว่าใครที่มีความสามารถรักษาลูกชายของเธอให้ฟื้นขึ้นมา ปรากฏว่ไม่มีใครสามารถรักษาคนตายให้ฟื้นได้ ก็มีคนหนึ่งเป็นบัณฑิต ก็บอกว่ องค์สมเด็จพระธรรมสามิสร คือพระพุทธเจ้า มีนามว่ **พระสมณโคดม** ท่านเทศน์สอนคนไถ่ๆ องค์นี้สามารถรักษาคนตายให้ฟื้นขึ้นมาได้

เธอก็นำลูกน้อยของเธอ เข้าไปเฝ้าองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดา คือพระพุทธเจ้า ถวายยังคมว่ ภัณฑ ภาควา ข้าแต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญพระพุทธเจ้าข้า บัดนี้ลูกน้อยของหม่อมฉันตายเสียแล้ว ขอองค์สมเด็จพระประทีปแก้วได้โปรดสงเคราะห์ ชุบหรือรักษาลูกของหม่อมฉันให้ฟื้นคืนดีตามเดิมด้วย องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงได้มีพระพุทธปฏิภาตรัสว่ ภคินี ดูกรน้องหญิง เรื่องการจะชุบคนตายให้กลายเป็น เป็นของไม่ยาก วิธีชุบนะทำได้ง่าย แต่ว่สิ่งของที่ประกอบด้วยหानะหายาก

เธอก็ถามองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าว่า ภันเต ภควา ข้าแต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญพระพุทธานุภาพ ยากที่จะประกอบให้ลูกหายจากคนตายมาเป็นคนเป็นที่ยาอะไรที่ยาก พระพุทธานุภาพก็บอกว่า ต้องใช้เมล็ดพันธุ์ผักกาดผสมยา ยาส่วนอื่นนะตถาคตมีหมดแล้ว แต่ขาดเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดเดียวถ้ามันได้พันธุ์ผักกาดมาเมล็ดเมล็ดเดียวมาผสมยากก็สามารถชุบลูกของเธอให้ฟื้นขึ้นมาได้เธอก็ตอบว่าขึ้นชื่อว่า เมล็ดพันธุ์ผักกาดจะสรรหาไม่ยากจากชาวบ้าน แต่อองค์สมเด็จพระพิชิตมารตรัสว่า ภคินี ดูกรน้องหญิง เมล็ดพันธุ์ผักกาดธรรมดานะมันชุบคนให้ฟื้นไม่ได้ ต้องเป็นเมล็ดพันธุ์ผักกาดที่มีอยู่ที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งที่บ้านนั้นไม่มีคนตายเลย ไปถามว่าบ้านหลังไหนบ้างว่าไม่มีคนตาย ถ้าบ้านนั้นเขาไม่มีคนตายเลยตั้งแต่ต้นตระกูลของเขา ตั้งแต่ปู่ย่าตายายลงมาไม่มีคนตาย ไปขอเมล็ดพันธุ์ผักกาดขามาเมล็ดเดียวเท่านั้นตถาคตจะสามารถชุบลูกของเธอให้ฟื้นขึ้นมาได้

เมื่อเธอฟังองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาแล้วจึงได้ออกไปจากที่นั่นไปถามทุกๆ บ้านที่เธอพบ ทั้งบ้านใกล้และบ้านไกลว่ามีบ้านไหนบ้างที่มีคนไม่ตายแต่ทุกบ้านเขาก็บอกว่าบ้านฉันมีคนตาย บ้านฉันมีพ่อ มีแม่ มีปู่ มีย่า มีตา มียาย ตายด้วยกันทั้งหมด ไปถามบ้านใหม่ ก็มีแต่คนตาย ไปถามบ้านไหน ก็มีแต่คนตายในที่สุดเธอก็หมดหนทางก็กลับมาหาองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าว่าเวลานี้หาไม่ได้แล้วพระพุทธานุภาพ ลูกข้าพระพุทธานุภาพจะฟื้นไหม องค์สมเด็จพระจอมไตรก็ตรัสว่า ภคินี ดูกร น้องหญิง ที่สุดของบุคคลก็คือ

ประการที่ 1 มีความเกิดในเบื้องต้น

ประการที่ 2 มีความเปลี่ยนแปลงในท่ามกลาง และ

ประการที่ 3 มีความตายไปในที่สุด

แม้แต่เธอเองก็เหมือนกัน ตถาคตก็เช่นเดียว ในที่สุดของวันแห่งชีวิตมาถึงเราก็ต้องตายเหมือนกัน ขอเธอจงมีความยึดมั่น ถือตามความเป็นจริงว่า ขึ้นชื่อว่ามนุษย์ชายและหญิง ที่เกิดมาแล้วในโลกจะเป็นคนก็ดี จะเป็นสัตว์ก็ดี จะเป็นผู้หญิงก็ตาม จะเป็นผู้ชายก็ตามจะมีฐานะเช่นใดก็ตาม ทุกคนตายเหมือนกันหมดนะ ต้องตายเหมือนกัน

หลังจากนั้นมาองค์สมเด็จพระภควันต์บรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าก็แสดง **อนุปุพพิคาถา** บรรดาความดีของคน มีการทำงานเป็นต้น เมื่อต่างคนต่างตายวายเป็นแล้วไปเกิดสวรรค์เป็นธรรมดาอย่างนี้เป็นต้นก็ดี ในที่สุดนางเมื่อฟังแบบนี้แล้ว ก็ปรากฏว่าได้บรรลุความเป็น **อรหันต์** ได้ **ปฏิสัมภิทาญาณ** ในเวลานั้น

นี่บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน วันนี้ยังไม่ค่อยสบายเสียงยังไม่ค่อยปกติเป็นอันว่าวันนี้เรามาเทศน์เรื่องงานของคนตาย คือ **คุณโยมสะอาด** อยู่ที่วัดนี้มาหลายปีตาย ปฏิบัติพระสงฆ์ไว้ดี มาก แต่ถึงแม้ว่าจะอยู่ในสถานที่ใดก็ดี สถานที่นี้ก็ตาม สถานที่อื่นก็ตาม ก็ต้องมีการตายเหมือนกัน ดูตัวอย่าง **นางกัศิสาโคตรมี** เธอเกิดมาในครั้งแรก เกิดมาจากท้องพ่อท้องแม่ และก็ยังเป็นเด็กพึ่ง

จะรุ่นสาวยังไม่พบคนอื่นก็ตาย เมื่อพบลูกชายของเธอตายเข้าก็มีอาการตกใจ แต่ในที่สุดเมื่อองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาทรงแสดงพระธรรมเทศนา ก็เข้าใจความเป็นมาของชีวิตว่าชีวิตของคน มีความเกิดขึ้นในเบื้องต้น มีความแปรปรวนในท่ามกลางมีความแตกสลายไปในที่สุด ในที่สุดก็ต้องตายเหมือนกัน เมื่อฟังอย่างนี้ เธอก็ตัดอาลัยในชีวิต ในที่สุดก็เป็นพระอรหันต์ไปขอบวชในพระพุทธศาสนา

นี่ต่อเราก็มาพูดถึงความตายของคน คนที่เกิดมานะมีทางไป 2 ที่ด้วยกันคือ **สุคติ** กับ **ทุคติ** ก็มีนรก เปรต อสุรกาย สัตว์เดรัจฉาน เป็นที่ไป ว่าการตายของบุคคล บุคคลใดถ้าเวลาตาย ถ้าจิตใจโน้มไปในด้านของกุศลคือ เห็นภาพพระกิติ เห็นภาพที่เคยถวายทานการกุศลกิติ เห็นภาพคนหรือสัตว์ที่เราเคยสงเคราะห์ก็ตาม อย่างนี้เวลานั้นก็ถือว่าจิตเป็นกุศล ถ้าตายจากความเป็นคน แล้วอย่างน้อยก็ไปเกิดบนสวรรค์ เป็นต้น ถ้าบุคคลใดก่อนที่จะตายเห็นภาพไฟกิติ หรือเห็นภาพสิ่งที่เราไม่ต้องการกิติ มีอาการคลุ้มคลั่งขาดสติสัมปชัญญะก็ตาม คนประเภทนี้ตายแล้วไปนรก ก็คงจะขอเอาเรื่องคนตายแล้วไปสวรรค์ ขนาดทำบุญแบบง่าย ๆ เอากันในศาสนาขององค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าก็แล้วกัน บุคคลผู้นั้นเธอไปสวรรค์พระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าก็แล้วกัน บุคคลผู้นั้นเธอไปสวรรค์ง่ายที่สุดทั้งนี้เพราะอะไร เพราะว่าทำบุญอย่างเดียวและครั้งเดียวในชีวิต

ความมีอยู่ว่า เมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงเสด็จประทับยังสำราญอิริยาบถปรากฏว่าอยู่ใน **พระเชตะวันมหาวิหาร** ในเวลานั้นองค์สมเด็จพระพิชิตมารทรงปรารถนา **พระมหากัสสป** เป็นเหตุ และองค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐกิติตรัสเรื่องนี้ ความมีอยู่ว่า

พระมหากัสสป เป็นสาวกองค์สำคัญของสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านเป็นหัวหน้าใหญ่ฝ่ายอุตงค์ เวลานั้นจำพรรษาอยู่ป่าที่ **ปิณฑลคูหา** ห่างจากวิหารขององค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า ประมาณ 60 โยชน์ และวันหนึ่งท่านออกจาก **นิโรธสมาบัติ** เพราะตามธรรมดาพระที่อยู่นานๆ มีงานมากมาย มีความเหนื่อยยากมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง **พระมหากัสสป** อยู่ป่าต้องอุตงค์ มีความเหนื่อยยากมากนานๆ เข้าก็ต้องพักผ่อนครั้งหนึ่ง การพักของพระส่วนมากก็เข้า **นิโรธสมาบัติ** คำว่า **นิโรธ** แปลว่า ความดับ **สมาบัติ** แปลว่า การเข้าถึง เข้าถึงการดับทุกขเวทนาทางร่างกาย การปวด การเมื่อย การไม่สบายกายไม่สบายใจ อย่างนี้ถ้าเข้านิโรธสมาบัติแล้วก็หาย

ที่นี้การเข้า **นิโรธสมาบัติ** ของพระทั้งหลาย ต้องเข้าอย่างน้อย 7 วัน หรือว่า 15 วัน เวลาที่เข้า **นิโรธสมาบัติ** จะไม่ขยับกายไปไหน จะไม่กินข้าว จะไม่กินน้ำ จะไม่กินอะไรทั้งหมด นั่งเฉยๆ จิตเป็นสุข แต่ว่าพอครบ 7 วันแล้ว **พระมหากัสสป** ก็ออกจาก **นิโรธสมาบัติ** เมื่อเวลาออกจาก **นิโรธสมาบัติ** จิตมีความรู้สึกประสาทต้องการอาหาร เพราะขาดมา 7 วัน ท่านจึงใช้กำลังทิพจักขุญาณ คืออภิญญาที่เป็นทิพย์ คิดว่าพิจารณาว่าวันนี้ ถ้าหากว่าเราจะไปบิณฑบาต มีใครบ้างที่ไหนเขาจะใส่บาตรเรา ก็เห็นด้วยจิตเป็นทิพย์ว่า เวลานี้มีเด็กสาวหนึ่งกำลังรักษาข้าวสาลีเธอกำลัง

บริวารตั้ง 1000 คน และนางฟ้าทุกคนก็สวยทั้งหมด และดูไปรอบๆ วิมานก็เห็นชั้นทองคำเต็มไป ด้วยข้าวตอกทองคำแขวนรอบวิมาน

ก็ดูต่อไปว่า เพราะบุญอะไรเราจึงได้อย่างนี้ ก็ทราบต่อไปด้วยจิตเป็นทิพย์ของนางฟ้าก็ว่า ด้วยชีวิตของเราโอกาสที่เราจะทำบุญนะมันไม่มี เราเป็นคนจนบางครั้งมีของก็ไม่มีพระมารับ บางครั้งมีพระมาเราก็ไม่มีของ วันนี้อะไรทั้งของ และพระได้ใส่บาตรกับ **พระมหากัสสป** เพียงชั้นเดียว ด้วยข้าวตอกที่ไม่มีน้ำกะทิเธอก็ตั้งใจต่อไปขึ้นชื่อว่าบุญน้อยขนาดนี้ เราจะเป็นนางฟ้าอยู่นานอาจจะไม่ได้ต่อไปเมื่อหมดบุญวาสนาบารมีจะต้องกลับไปจุติเกิดใหม่ เธอก็ตั้งใจคิดว่า ถ้าสร้างสมบุญกุศลให้มันดีไปกว่าเดิม ให้มีความมั่นคงยิ่งขึ้น ก็พิจารณาด้วยจิตอันเป็นทิพย์ว่าเวลานี้ **พระมหากัสสป** อยู่ที่ไหน ก็ทราบด้วยกำลังใจที่เป็นทิพย์ว่า **พระมหากัสสป** อยู่ **ปิปผลิคุหา**

ตั้งนั้นเวลาเช้าตรู่หลังจากที่ **พระมหากัสสป** ไปบิณฑบาตแล้ว เธอก็มาทาบบริเวณ ถ้า **ปิปผลิคุหา** ตั้งน้ำใช้น้ำฉันปุอาสนะเสร็จแล้วก็กลับ **พระมหากัสสป** กลับจากบิณฑบาต ก็แปลกใจว่าใครมาทำ ก็คิดว่าอาจจะสามเณร หรือพระหนุ่มมาทำให้ก็ได้ วันที่สองเธอก็มาทำอย่างนั้นอีก **พระมหากัสสป** ก็ไม่ได้ถามใครคิดว่า พระหนุ่มหรือสามเณรมา แต่บังเอิญวันที่สามปรากฏว่า **พระมหากัสสป** ยังไม่ไปบิณฑบาต นางฟ้าก็ลี้มดูไป ความเป็นทิพย์ก็ยังมีผลออกไปนะ **อาจารย์ฟง่า**

งานทำบุญงานศพ **โยมอาต** เขาถวายสังฆทานกัน และทุกคนที่มานี้ก็นำภัตตาหารมาร่วมบ้าง บางคนไม่มีภัตตาหารก็ทำการโมทนาบ้าง ยินดีด้วยคำว่าโมทนาหรือยินดีบุญกุศลที่ทำมาแล้ว เขาเรียกว่า **ปัตตานุคตมทานมัย** อานิสงส์นี้ไม่ใช่อานิสงส์เล็กน้อยเป็นอานิสงส์ใหญ่ นั่นก็หมายความว่า ถ้าเจ้าของผลบุญไปสวรรค์ได้คนที่โมทนาก็ไปสวรรค์ได้ เจ้าของบุญไปพรหมโลกได้คนที่โมทนาก็ไปพรหมโลกได้ ถ้าเจ้าของบุญเป็นอรหันต์ได้คนที่โมทนาก็เป็นอรหันต์ได้ อย่างกับบรรดานางฟ้าทั้งหลายที่เห็นบริวารของเทวดาบ้าง นางฟ้าบ้าง เป็นต้น ท่านทั้งหลายเหล่านี้โดยมากมักจะไม่ค่อยได้ทำบุญกุศลด้วยตนเอง ส่วนใหญ่มักจะดีใจกับการทำบุญกุศลของบุคคลอื่นเขา ฉะนั้นตายจากความเป็นคนจึงไม่มีวิมานเป็นที่อยู่ ต้องอยู่ในวิมานของบุคคลอื่น เป็นบริวาร

และการทำเพื่อกุศล วันนี้บรรดาทุกท่านโปรดทราบ การถวายสังฆทาน บุญ **ลาข** **เทวธิดา** นางถวาย **พระมหากัสสป** เป็นทานส่วนบุคคล **ทานส่วนบุคคล** และอานิสงส์ **สังฆทาน** มีผลต่างกันมาก ทานส่วนบุคคลมีสวรรค์เป็นที่ไป ก็คือ **ดาวดั่งสเทวโลก** แต่ว่าถ้าหากว่าการ **ถวายสังฆทาน** บุญที่มีไปขอบุญก็คือสวรรค์ชั้นที่ 5 ที่เรียกว่า **นิมมานรดี** และเนื้อความมีอยู่ว่า

ในสมัยขององค์สมเด็จพระชินศรีทรงพระชนม์อยู่ เวลานั้นมีหญิงสองคนพี่น้อง คนพี่เวลาถวายทานชอบถวายทานเป็นส่วนบุคคลหมายความว่า ชอบใจพระอรหันต์องค์ไหนก็ถวายองค์นั้น มีมาน้องสาวต้องการถวายทานบ้างจะทำแบบพี่สาวก็พอดีมีพระองค์หนึ่งท่านแนะนำบอกว่า การ

ถวายทานกับพระอรหันต์มีอานิสงส์มากก็จริงแท้ แต่ว่าอานิสงส์ผู้ถวายสังฆทานไม่ได้
น้องสาวจึงถวายสังฆทานเรื่อยมา ในที่สุดสองคนต่างคนต่างตาย เมื่อตายไปแล้วพี่สาวถวายทาน
เป็นส่วนบุคคล อย่างกับ **ลาชเทวธิดา** ก็ไปเกิดบนสวรรค์ **ชั้นดาวดึงสเทวโลก** สำหรับน้องสาว
ตายจากความเป็นคนก็ไปเกิดบนสวรรค์ชั้นที่ 5 ที่เรียกว่า **นิมมานรดี**

ต่อมาวันหนึ่งสองคนพี่น้องมาพบกัน คือน้องสาวมาเยี่ยมพี่สาว ที่สวรรค์ชั้น **ดาวดึงส์**
นางฟ้าสองคนนี้มีความสุขต่างกันมาก ลักษณะท่าทางรูปร่างหน้าตาก็น่าจะดีกว่ากัน เครื่องแต่ง
กายก็สวยงามกว่ากัน รัศมีก็สว่างกว่ากัน คือว่าคนที่พี่น้องสาวสวยกว่าพี่สาว เครื่องแต่งกายก็สวย
กว่า แสงสว่างก็สวยงามกว่า คู่กันอยู่ 2 คนวันนั้น **พระอินทร์** มาเห็นเข้าก็มองดูนางฟ้าอีกคนหนึ่งมา
จากไหน รูปร่างสวยงามมาก และก็มีลักษณะท่าทางสีสน်วรรณะรัศมีกายก็สว่าง เมื่อนางลาพี่สาว
กลับไปแล้ว จึงเรียกพี่สาวมาถามว่าเมื่อไหร่ใครมา นางก็ตอบว่าน้องสาวหม่อมฉันเป็นนางฟ้าชั้นที่
5 ท่านก็ถามว่า เขาทำบุญอะไรจึงมีแสงสว่างแบบนั้น นางก็บอกว่าเขานิยมถวายสังฆทาน และ
พระอินทร์ ก็ถามว่า แล้วก็เธอล่ะ เวลาอยู่บนโลกมนุษย์ทำบุญอะไร เธอก็บอกว่า ชอบถวายทาน
เป็นส่วนบุคคล

เอาล่ะ บรรดาท่านพุทธศาสนิกชน เทศน์มาเทศน์ไปมันก็เหนื่อย เสียงไม่ออก และก็หมด
เวลาพอดี ขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกท่านที่ฟังอยู่นี้จงทราบว่าการบำเพ็ญกุศลวันนี้
มีอานิสงส์มาก ยากที่เราจะพรรณนาให้จบได้ถ้าต้องการไปนิพพานก็ไปนิพพานได้ ขอจบพระธรรม
เทศนาคงได้แต่เพียงเท่านี้

ในที่สุดแห่งพระธรรมเทศานี้ อาตมาขอตั้งสัตยาธิษฐาน อ่างคุณพระศรีรัตนตรัย มี
พระพุทธรัตตะ ธรรมรัตตะ และสังฆรัตตะ ทั้ง 3 ประการขอจงดลบันดาลให้พุทธบริษัททุกท่านมี
แต่ความสุขสวัสดิ์พิพัฒน์มงคล สมบูรณ์พูนผลและจงเจริญไปด้วยจตุรพิธพรชัยทั้ง 4 ประการ มี
วรรณะ สุขะ พละ และปฏิภาณ หากทุกท่าน มีความปรารถนาสิ่งใด ก็ขอให้ได้สมความปรารถนา
จงทุกประการ อาตมาพรับประทานวิสาขามานะ **ฉาปนกิจศาลา** ก็ขอยุติพระธรรมเทศนา
คงไว้แต่เพียงเท่านี้ เหวี่ยง ก็มีด้วยประการฉะนี้

พระธรรมเทศนา เรื่อง พระอินทร์ถวายนาน

แสดงเมื่อ

วันศุกร์ที่ 23 กุมภาพันธ์ 2533

นโม ตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (3 จบ)

สุทินนัง วตะ เม ทานัง อโหทานัง อาสวัคชยาวหัง นิพพานปัจจโย โหตุตติ

ณ โอกาสบัดนี้ อาตมภาพจะแสดงพระสัทธรรมเทศนาในคำว่า **สุทินนัง วตะ เม ทานัง** ถึงความเป็นมาให้แก่บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ทั้งนี้ก็เพราะว่า **อาจารย์สง่า** นำมาทุกวันพระไม่เคยแปลให้ชาวบ้านเขาฟัง แปลเป็นใหม่ละความเป็นมาของคำว่า **สุทินนัง** เป็นอย่างนี้คือว่า

เมื่อสมัยองค์สมเด็จพระชินศรีบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงประทับอยู่ที่ **พระเชตวันมหาวิหาร** เวลานั้นสาวกสำคัญขององค์สมเด็จพระพิชิตมารบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า มีนามว่า **พระมหากัสสป** ข้าพรรษาอยู่ที่ **ปิปผลิอุหา** เพราะว่าเป็นพระหัวหน้าฝ่ายรุกขงค์ความเป็นจริงเรื่องนี้ปรากฏตอนนั้น ขณะนั้นปรากฏว่า **ท้าวศกกาเทวราช** คือ **พระอินทร์** **พระอินทร์** ท่านเป็นพระราชาของเทวดาทั้ง 6 ชั้น ที่เรียกว่า **เทวราชา** จะเสด็จไปสู่ **สวนนันทวัน** บรรดาเทวดาก็ดี นางฟ้าทั้งหลายก็ดีต่างคนต่างพร้อมกันไป พร้อมกัน **พระอินทร์** พอไปถึง **สวนนันทวัน** แล้ว ก็ปรากฏว่ามีเทพบุตรใหม่เกิดขึ้นมา 4 องค์ เมื่อตอนกลางคืน หมายความว่าก่อนหน้านั้น 1 วันมีเทพบุตรใหม่เกิดขึ้นมา 4 องค์มีรัศมีกายสว่างมาก สว่างกว่าพระอินทร์ ตามพระบาลีเรียกว่า **อเนกวัฒนเทพบุตรอเนกะ** แปลว่า มากมาย มีแสงสว่างมากมาย

ตามธรรมดาเทวดาก็ดี นางฟ้าก็ดี พรหมก็ดี เขาไม่ถือเครื่องแต่งกายเป็นเรื่องสำคัญ เครื่องแต่งกายจะสวยสดงดงามแบบไหนก็ตามที แต่ก็ถือว่าแสงสว่างเป็นเรื่องใหญ่ ว่าเทวดาหรือว่านางฟ้าองค์ไหนมีแสงสว่างมากองค์นั้นมีบุญมากองค์ไหนมีแสงสว่างน้อยองค์นั้นมีบุญน้อย

ครั้นเมื่อเทวดานางฟ้าทั้งหมดปรากฏเมื่อไปถึง **นันทวัน** แล้ว **ท่านลักกเทวราช** คือ **พระอินทร์** เห็นเทวดา 4 องค์ เข้าก็แปลกใจ ถาม **ท่านปัจจลิกษะ** ท่านเป็นเลขว่า เทวดา 4 องค์นั้นมาจากไหน ไม่เคยเห็นมาแต่ในกาลก่อน **ปัจจลิกษะ** ท่านก็กราบทูลให้ทราบว่าเป็นว่า เทวดา 4 องค์นี้เพิ่งตายจากความเป็นมนุษย์ มาเกิดเป็นเทวดาเมื่อวานนี้เอง มีแสงสว่างมาก

พอท่าน **พระอินทร์** ได้ทราบว่าเทวดาทั้ง 4 องค์ก็เป็นบริวารของท่านเองแต่ว่าแสงสว่างท่านที่มีความน้อยกว่า ก็รู้สึกว่าจะใจไม่สบายว่ามีบริวารน้อยกว่าบริวารทั้งหลาย เป็นไปไม่ได้ เจ้านายต้องมีรัศมีกายสว่างกว่า จึงชวนบรรดาเทวดานางฟ้าทั้งหมดกลับ **เวชยันตวิมาน** เป็นอันว่าเวลานั้น **พระอินทร์** เริ่มประชวรนะ **อาจารย์หง่า** นะ ท่านประชวรการเมือง (หัวเราะ) แสงสว่างสู้เขาไม่ได้ เรียกว่าประชวรการเมือง เทวดาเขาไม่ป่วยกัน วันนั้น **พระอินทร์** ป่วย

พอมาถึงพระราชฐานสถานที่อยู่ของพระองค์แล้ว ก็มีความรู้สึกว่าจะทำอะไรหนอ ให้มีแสงสว่างยิ่งกว่าเทวดาทั้ง 4 องค์ ก็พิจารณาลงมาดูในเมืองมนุษย์ก็ปรากฏว่าเห็น **พระ**

มหากัสสป กำลังเข้า นิโรธสมาบัติ อยู่ จึงได้ชวนชายของพระองค์ ท่านบอกว่าเวลานี้ พระมหากัสสป กำลังเข้า นิโรธสมาบัติ บุคคลใดถ้าสามารถทำบุญกับพระที่ออกจาก นิโรธสมาบัติ ได้ บุคคลคนนั้นจะมีบุญเลิศประเสริฐที่สุด ถ้าเป็นคนจนอยู่จะเป็นมหาเศรษฐีในวันนั้น ถ้าเป็นคนมั่งมีแล้วจะมีความมั่งมียิ่งขึ้นไป ถ้าบุคคลใดต้องการบุญต้องการกุศล ก็จะได้มากเป็นพิเศษ

ฉะนั้นสองตายายคือ พระอินทร์ กับ พระชายา จึงเตรียมตัวที่จะมาถวายสักการะ อาหารแก่ พระมหากัสสป ในเวลาที่ออกจาก นิโรธสมาบัติ ก็เป็นการพอดีที่วันนั้นเป็นวันที่ พระมหากัสสป ออกจากนิโรธสมาบัติพอดี แต่ที่ว่ามีนางฟ้ากลุ่มหนึ่งก็คอยจ้องอยู่เหมือนกัน เพราะว่าพระออกจาก นิโรธสมาบัตินี้หายากและการทำบุญกับพระออกนิโรธสมาบัตินี้มีบุญมาเป็นพิเศษใครๆ ก็ทราบ เทวดานางฟ้าเขาทราบดี แต่คนไม่แน่นะ อาจารย์หง่า มา คนนะไม่แน่ ดีไม่ดีเห็นพระเข้านิโรธสมาบัตินั่งเฉย เอาดินข้างหัวเสียบ้างก็มี อันนี้มีถมไป

เป็นอันว่าบรรดานางฟ้าทั้งหลายเห็นว่า พระมหากัสสป ออกจากสมาบัติแล้วก็รีบลงมา มา ก่อนหน้า พระอินทร์ ต่างคนต่างไม่รู้กัน พระอินทร์ ก็เตรียมตัวนางฟ้าก็เตรียมตัว แต่ว่านางฟ้าลีลา น้อยเพราะไม่ต้องนำขบวนมากันเป็นฝูง มาถึงก็ตั้งใจถวายภัตตาหารอันเป็นทิพย์ แต่ พระมหากัสสป พระมหากัสสป เห็นเข้าก็บอกว่านี่พวกเธอเป็นนางฟ้า พระออกจากนิโรธสมาบัติเขา ต้องการจะสงเคราะห์คนจน พวกเธอจงไป พวกเธอก็บอกว่า พวกฉันเป็นนางฟ้าฉันก็จนเพราะเทวดา ก็ดี นางฟ้าก็ดีที่มีบุญญาธิการมากกว่าฉันนะมีอยู่ ขอสาวกองค์สมเด็จพระบรมครูโปรดสงเคราะห์ ด้วยเถิดพระพุทธเจ้าข้า

พระมหากัสสป ก็บอกว่า เธอจะจนแสนจนขนาดไหนก็ตามที แต่ก็ยังเป็นนางฟ้า

1. ไม่ต้องกินข้าว อิ่มอยู่เสมอ
2. ร่างกายไม่แก่
3. ร่างกายไม่ป่วย
4. กิจการงานก็ไม่เหนื่อยมีการคล่องตัว ทุกอย่างสมบูรณ์บริบูรณ์หมด

อัปเปหิ จงไป คำว่าอัปเปหิ นี้แปลว่า จับให้ไปเสียให้พ้น ในเมื่อเป็นการจับของพระอรหันต์ นางฟ้าก็ทนไม่ได้ เทวดานางฟ้าทนไม่ได้ก็ต้องไป เมื่อนางฟ้ากับเทวดาไปแล้วก็ไปเฝ้า พระอินทร์ ความจริงเวลายามเช้าเธอต้องเข้าไปเฝ้าแต่เธอหนีมาก่อน ก็เห็น พระอินทร์ กำลังเตรียมอยู่จึงถามว่า เทวราชะ ข้าแต่เทวราช เวลานี้พระองค์จะเสด็จไปไหนพระเจ้าข้า พระอินทร์ บอกว่า ฉันจะไปถวายทานกับ พระมหากัสสป เพราะว่าเวลานี้ พระมหากัสสป ออกจาก นิโรธสมาบัติ นางฟ้าก็บอกว่าอย่าไปเลยเจ้าคะ บอกฉันไปกันมาแล้ว และก็ถูกจับมา และ พระมหากัสสป ต้องการอย่างเดียวคือ สงเคราะห์คนจน พระอินทร์ ก็บอกว่า ถ้าไปอย่างเธอก็ถูกจับ ถ้าไปอย่างฉันก็ไม่ถูกจับ แต่ความจริงถ้านางฟ้าไม่ไปบอกก่อนนะ พระอินทร์ ก็ถูกจับเหมือนกัน คงจะมาในลักษณะของ พระอินทร์

ดังนั้นในเมื่อนางฟ้าถอยออกไปแล้ว พระอินทร์ ก็คิดว่า เราจะทำอะไรดีจึงคิดว่าซาน เมืองด้านโน้นเป็นที่ไกลออกไปจากเมือง แต่ไม่มากนักเป็นที่ว่าง เราจะเนรมิตกระท่อม กระท่อม เล็กๆ หลังหนึ่งขึ้นมาที่นั่น ทั้งสองคนตายาก็จะแปลงร่างจากเทวดาเป็นคนแก่เป็นตาเฒ่า ยายเฒ่า แก่ๆ สองคนอยู่ในกระท่อมและท่านก็ทำตามนั้นจริงๆ หลังจากนั้นแล้ว ก่อนที่ พระมหากัสสป จะคิดว่าใครจะใส่บาตรท่าน ท่านตาที่ทำที่ว่าจะตายหญ้า ถอนหญ้าอยู่ใกล้ๆ บริเวณบ้านท่านยายทำลีลา เหมือนที่กำลังหุงอาหารเข้าอยู่ แต่ว่าจิตใจตั้งใจว่าวันนี้เราจะถวายทานกับ พระมหากัสสป สาวก ของสมเด็จพระบรมครู เจตนาตั้งตรงเอาใจดีตรงกัน

เวลานั้นปรากฏว่า พระมหากัสสป เมื่อนางฟ้ากลับไปแล้ว ก็ต้องใช้กำลังทิพจักขุญาณ ทิพ จักขุญาณนี้มีความสำคัญเพราะว่าท่านเข้าสมบัติในป่าไกลจากเมืองตั้ง 60 โยชน์ และการออกจาก สมบัติก็ไม่มีการนัดหมายกับใคร ไปบิณฑบาตก็อาจจะไม่มีใครใส่บาตร เพราะพื้นเวลา แต่ว่า ร่างกายต้องการอาหาร ท่านอดอาหารมา 7 วันจึงใช้ทิพจักขุญาณมองคิดว่าเวลานี้มีใครบ้างหนอ ที่จะมีการสงเคราะห์เรา จะมีการถวายอาหาร คือ มีจิตศรัทธาในเรา ถ้าเราไปที่นั่นเขาจะให้อาหาร กับร่างกายของเรา

ในเมื่อ พระอินทร์ กับชายาท่านตั้งใจอยู่แล้ว กำลังใจก็ไปชนกันพอดีความเป็นทิพย์ก็ชน กัน ก็หมายความว่าเวลานี้มีสองตายาย บ้านอยู่ห่างเมืองทางด้านโน้น มีกระท่อมเล็กๆ ไม่มีเต็กรับ ใช้ไม่มีลูกไม่มีหลาน อยู่ สองคน แก่ แก่มากต้องเลี้ยงตัวเอง ตากำลังตายหญ้าอยู่ข้างบริเวณบ้าน ยาย กำลังทำอาหารอยู่ และก็สองคนนี้เป็นคนมีความเคารพในองค์สมเด็จพระบรมครูมีศรัทธาใน พระพุทธศาสนาถ้าเราไปในสถานที่นั้น สองตายายจะใส่บาตรให้กับเรา เห็นไหม อาจารย์หง่า เทวดาก็ลืมหืมเหมือนกันนะ พระก็ลืมหืมเหมือนกันว่ามีแต่ไม่ได้คู่ต่อใช้ไหม คุณแค่เป็นคนแก่ ก็คิดว่าใน เมื่อสองคนตายาย ในเมื่อแก่มาขนาดนี้ ถ้ามีโอกาสได้ทำความดีถวายทานกับพระที่ออกจากนิโรธ สมบัติ ถ้าตายจากความเป็นคน อย่างน้อยที่สุดก็เป็นเทวดานางฟ้าบนสวรรค์ ชั้นดาวดึงส์ ถ้าจิตใจ กำลังตั้งคือความตั้งมั่นดีก็อาจจะเป็นพรหม ถ้ามีกำลังใจไม่นิยมในร่างกาย เบื่อหน่ายในร่างกายก็ สามารถไปนิพพานได้

เมื่อท่านพิจารณาเห็นว่าผลใหญ่ของสองตายายจะเป็นเช่นนี้ จึงได้ลุกขึ้นห่มจีวรคล่องบาตร เหาะมาจากภูเขา เพราะเดินทางไกลเดินไม่ทัน 60 โยชน์ต้องเหาะ เมื่อเหาะมาแล้วถึงสถานที่ใกล้ผู้ที่ คนจะมองเห็นก็ลงเดิน เดินเหยียดบ้านของสองตายายเข้าไปพอดี เวลานั้นท่านตากำลังทำทำตายหญ้า ถอนหญ้าอยู่ พอเห็นสาวกขององค์สมเด็จพระบรมครูพอเข้ามาใกล้จึงกล่าววาจาขมื่อไหว้ กล่าว วาจาว่า เอวัง ติฏฐตะ ภันเต ซึ่งแปลเป็นใจความว่า ขอพระคุณเจ้าหยุดก่อนขอรับ พระมหากัสสป ก็ หยุด

เมื่อ พระมหากัสสป ยืนแล้วท่านตาก็เรียกท่านยายว่า ยาย ยาย อาหารมีเสร็จแล้วหรือยัง เวลานี้พระท่านมาสงเคราะห์ ความจริงท่านยายไม่ได้หุงไม่ได้หิงอะไรหรอก ท่านทำท่านหุง ท่าน

เอาใจหุง ช่างทิพย์เนรมิตไว้แล้วเสร็จเรียบร้อยก็ร้องออกมาว่า เวลานี้อาหารเรียบร้อยแล้วเจ้าคะ ท่านตา ตาก็บอกให้นำอาหารมาเร็วๆ เอะนะ เวลา **พระมหากัสสป** ท่านมาโปรดเราสองคนคายนาย ซึ่งเป็นคนแก่คนแก่อย่างเราจะไปพึ่งเทศน์ที่วิหารก็ไปยาก ไปถวายภัตตาหารที่วิหารก็ไปยากเพราะแรงไปไม่ไหว เวลา **นี้** สาวกขององค์สมเด็จพระจอมไตรมาโปรดถึงบ้าน นำอาหารใส่บาตรเข้าและของที่เราจะฟังกันทำใหม่ก็ได้ มีเท่าไรใส่บาตรให้หมด ใจดีเสียด้วยนะ ท่านอายุก็ทำท่าถือกับข้าว ถืออาหารออกมาก็กระชองกระแย่งเรียกว่า คนแก่ปลอมก็ต้องเดินไม่ค่อยปกติหน่อยนะ (หัวเราะ) คงเดินไปเหมือนคนแก่ธรรมดา ทำเดินกระชองกระแย่งมาส่งอาหารให้กับท่านตา ท่านตาก็กราบ **พระมหากัสสป** และก็นำอาหารใส่ลงไปใส่ในบาตรของ **พระมหากัสสป**

พระมหากัสสป ท่านอยู่ป่า ท่านกินอาหารเทวดาจนชิน การบิณฑบาตถ้าไม่พบชาวบ้านเขาก็ไม่นำบาตรไปแขวนไว้ที่ต้นไม้อันหลังตาเดียวเดียว เทวดาก็มาใส่อาหารของเทวดานะ จะมีกลิ่นหอมผิดปกติ ไม่เหมือนอาหารของเรา แล้วข้าวก็น่าจะมีสีเหลืองน้อย ๆ ถ้ากินเข้าไปแล้วจะมีรสหวานไม่มากใช่ไหม เมื่อใส่บาตรแล้วก็มีดอกไม้สวยๆ ที่ไม่มีดอกไม้ในเมืองมนุษย์ที่เขามีกัน ใสนี้ที่ฉันรู้แบบนี้เพราะว่าฉันก็เคยกินข้าวเทวดามาก่อน ในสมัยก่อนๆ ตั้งแต่พรรษา 1 ถึงพรรษาที่ 10 กินข้าวเทวดามา 10 ปี ปีละ 6 เดือนบ้าง 8 เดือนบ้าง รู้เรื่องดีใช่ไหม แต่ก็ไม่เคยถูกเทวดาต้ม เทวดาต้ม เทวดาต้มบ้างหรือเปล่าก็ไม่รู้ เวลาท่านต้มท่านก็ไม่บอกเราเหมือนกันนะ ฉันก็คุยได้ว่าฉันก็เคยถูกเทวดาต้ม ถ้าต้มฉันก็ไม่รู้เหมือนกัน

ก็เป็นอันว่าเมื่อข้าวกินใส่บาตร กลิ่นข้าวทิพย์มันก็จะเจมูกของ **พระมหากัสสป** นะซี กลิ่นหอมกระทบจมูก ท่านก็รู้สึกทันทีว่า เอ๊ะ นี่มันไม่ใช่ข้าวธรรมดาของชาวบ้าน ข้าวธรรมดาของชาวบ้านต้องไม่มีกลิ่น มันหอมเหมือนข้าวทิพย์ ท่านก็มองดูหน้า **ท้าวโกสีย์** ก็มองดูหน้าคนแก่สงสัยปีบความเป็นทิพย์ก็บอกทันทีว่าคนนี้เป็น **ท้าวโกสีย์** **สักกเทวราช** คือ **พระอินทร์** ใสนี้ใหม่ และความจริงเทวดานางฟ้าหรือพรหมนี้ ถ้าเรามีความฉลาดก็สังเกตไม่ยาก เทวดาก็ดี นางฟ้าก็ดี พรหมก็ดีท่านพวกนี้ทั้งหมดไม่กระพริบตาเพราะอะไรู้ใหม่ เพราะไม่กล้าผองเข้าตาไม่เหมือนลูกตาของเรา ลูกตาของเรามันกระพริบเรื่องเพราะหนีผอง แต่ว่าถ้าเป็นเทวดา **ชั้นจาตุมหาราช** เช่น ทิศเหนือก็ดี ทิศใต้ก็ดี คือทิศของ **ท้าวเวสสุวรรณ** ก็ดี ทิศของ **ท้าววิรุฬหก** ก็ดี แต่ว่าทั้ง 4 ทิศก็ตามท่านทั้งหมดนี้มีตาสีแดง ถ้าตาสีแดงและไม่กระพริบตา นี่เป็นเทวดา **ชั้นจาตุมหาราช** ถ้าเทวดาตั้งแต่ **ชั้นดาวดึงส์** ขึ้นไปนี่สีจะใสมันดำสวดย แต่จะไม่กระพริบตาเหมือนกัน

พอท่าน **พระมหากัสสป** สงสัย ก็มองหน้า **ท้าวโกสีย์** **สักกเทวราช** ก็ทราบทันทีคนนี้เป็น **ท้าวโกสีย์** **สักกเทวราช** 1. ตาไม่กระพริบ 2. อาหารผิดปกติท่านจึงกล่าววาจาถามว่า ท่าน **ท้าวโกสีย์** วันนี้ทำไมจึงมาแย่งบุญคนจน เพราะตามธรรมดาพระที่ออกจากนิโรธสมาบัติมีอันสงฆ์แก่คนจนมาก จะเป็นคนจนก็ตามจะเป็นคนรวยก็ตาม ถ้าทำบุญพระที่ออกจากนิโรธสมาบัติ จะมีอันสงฆ์

มากเป็นกรณีพิเศษ นี้สำหรับ **นิโรธสมาบัติ** นะ คำว่า สมาบัติ ขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทถ้าเล่าเรื่องต่อไปก็จะมีเวลาน้อยเกินไป เหลือเวลา 10 นาที

คำว่า สมาบัติ นี้มีหลายชั้น สมาบัติ ที่เป็น **ฌานโลกีย์** ก็มี สมาบัติชั้น **พระโสดาบัน** ชั้น **สกิทาคามี** **พระอนาคามี** **พระอรหันต์** นี้ไม่เสมอกัน หรือสมาบัติของ **พระพุทธเจ้า** หรือ **พระปัจเจก** **พุทธเจ้า** มีกำลังไม่เสมอกันสูงกว่ากัน แต่ว่าถ้า **นิโรธสมาบัติ** นี้เป็นกำลังที่สูงส่งที่สุด จะเป็นพระอรหันต์เข้าก็ได้พระปัจเจกพุทธเจ้าก็ตาม พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ตามเข้านิโรธสมาบัติ ผลจะเกิดทันตาเห็นแก่บุคคลผู้ทำบุญใส่บาตรเพราะสงเคราะห์ แต่ถึงแม้ว่าพระธรรมดๆ ที่ได้ฌานโลกีย์เข้าสมาบัติธรรมดา คำว่าสมาบัติธรรมดา คือ ฌานธรรมดา ธรรมดาที่เราทำกันถ้าเข้าฌานธรรมดาแล้วออกจากฌานในตอนเช้าตรู่ เวลาไปบิณฑบาตชาวบ้านวันนั้น ชาวบ้านจะมีอานิสงส์ดีเป็นพิเศษกว่าปกติหลายสิบเท่า แต่ว่าถ้าพระอริยเจ้า เข้า **ผลสมาบัติ**

สมาบัติธรรมดานี้ถ้าตั้งแต่พระโสดาบันขึ้นไปเขาเรียกว่า ผลสมาบัติ คือเข้าฌานตามผล คือถ้าพระโสดาบันเขาเรียกว่า ผลของพระโสดาบัน ถ้าสกิทาคามีก็เข้าฌานตามผลของสกิทาคามี อย่างนี้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทจะทำบุญจะได้ผลพิเศษกว่าปกติหลายแสนเท่าถ้าเข้านิโรธสมาบัติ จะมีผลมากกว่าปกติธรรมดาพระองค์เดียว กันนั้นแหละ จะมีผลมากกว่าหลายโกฏิเท่า **มันเขอะนาอาจารย์หง่า นา**

ในเมื่อผลการเข้าสมาบัติมีผลดีแบบนี้ องค์สมเด็จพระชินศรีจึงทรงแนะนำบรรดาพระสงฆ์ทั้งหลายว่า เวลาเช้าตรู่ตื่นขึ้นมา คือพระท่านลุกขึ้นมาสวดทำวัตรแต่ความจริงเป็นเวลาเจริญกรรมฐาน แต่ว่าพระสมัยใหม่นี้เจริญกรรมฐานกันไม่ค่อยจะเป็นก็ได้สวดมนต์ ความจริงสวดมนต์ก็มีผลไม่ใช่ไม่มีผล สวดมนต์นะมีสมาธิแค่อุปจารสมาธิ มันยังไม่ถึงฌานนี้ผลที่จะฟังได้ ญาติโยมพุทธบริษัททุกท่านที่ใส่บาตรก็ได้ดี ดีเหมือนกันแต่มันน้อยกว่าการเข้าถึงฌานมาก ถ้าเทียบกันก็เป็นแสนเท่า และเวลาตอนเช้า ถ้าพระทุกคนตื่นขึ้นมาแล้ว ต่างคนต่างเข้า สมาบัติถึงแม้ว่าจะเป็นฌานโลกีย์ ก็มีผลดีแก่บรรดาพุทธบริษัทที่ใส่บาตรมาก ถ้าพระทั้งหลายทำแบบนี้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททุกคนจะไม่ยากจน ถึงแม้ว่าจะไม่รวยแต่ความเป็นอยู่จะคล่องตัวนี้มีความสำคัญมาก ได้ข้อนี้เคยพิสูจน์มาแล้ว พิสูจน์มาทุกอย่าง ก็เป็นอันว่า ขอเชิญมาถึงเรื่องของ **พระมหากัสสป** เหลือเวลาอีก 98 นาที

เถียวถึง **พระมหากัสสป** **พระมหากัสสป** ก็ถามว่า **ท้าวโกสีย์** ทำไมถึงแย่งบุญคนจนเพราะพระออกจากนิโรธสมาบัติต้องการสงเคราะห์คนจน **พระอินทร์** ก็บอกว่า ผมก็จนเหลือเกิน **พระมหากัสสป** ถามว่า ท่านจนอย่างไร ในเมื่อท่านเป็นพระราชาของเทวดาทั้งหมด มีบุญญาธิการมากมีวิมานถึง 1,000 ชั้น มีนางฟ้าประจำวิมานถึง 100,000 คน จนอย่างไร **พระอินทร์** ท่านก็เลยบอกว่าเวลานี้มีเทพบุตร 4 องค์ขึ้นไปเกิดใหม่ มีรัศมีกายสว่างกว่าผลมมาก ผมเป็นนายของเขา มีรัศมีกายสว่างไม่เท่าเขาผมก็จำเป็นต้องมาทำบุญเสริมบารมีให้มีรัศมีกายสว่างกว่าเขา แน่ะ แสดงว่าในเมื่อผลมีรัศมีกายสว่างไม่เท่าเขา ผมก็ต้องจนกว่าเขา ผมก็ต้องทำบุญ

แต่ว่า พระมหากัสสป ท่านจะทำอย่างไร อาจารย์หง่า ในเมื่อเขาทำไปแล้วใช้ใหม่ เขาใส่บาตรแล้ว บุญเขาก็ได้แล้ว พระอินทร์ ท่านได้แล้ว พระมหากัสสป ก็บอกว่า ท้าวโกสีย์ เอคราวนี้คราวเดียวนะ คราวหลังอย่าทำอย่างนี้นะ พระอินทร์ ก็บอกครับ ไม่เป็นไรคราวนี้ทำแล้วคราวเดียวต่อไปผลอมเอาใหม่ อย่าผลอกี่แล้วกันนะ (หัวเราะ) แหม ความจริงพระอรหันต์ได้ทิพจักขุญาณ ไม่น่าจะโง่งงอย่าไปว่าท่านโง่งง อาจารย์ฉันนะ แต่ว่าใครก็โง่ พระสาวกทุกองค์ไม่มีใครมีทิพจักขุญาณเป็นประจำ ไม่ได้ใช้ประจำใช้ประจำองค์เดียวคือพระพุทธเจ้า ในเมื่อ พระอินทร์ ท่านพูดแบบนี้ พระมหากัสสป ท่านก็เดินทางกลับ

พระอินทร์ ก็เหาะขึ้นไปในบนอากาศ กล่าววาทว่า สุทินนัง วตะเม ทานัง อโห ทานัง มหากัสสปณะ อสวัชชราวหัง โหตุ สุทินนัง ทานเราให้ดีแล้ว วตะเมทานัง ทานที่เราให้นี้ดีแล้วหนอ ตโห ทานัง ทานที่เราให้แล้วดีจริงหรือ ว่าอย่างนี้เป็นต้นนะ ให้กับ พระมหากัสสป ขอความเป็นอสาจะจงหมดไป นะ อาจารย์หง่า นะ สุทินนัง ทานที่อื้อวะ ให้นี้ดีแล้วโว้ย นะ ตะ เม (หัวเราะ) ทานที่ฉันให้ดีแล้วหนอว่าอย่างนี้นะ ก็รวมความว่า พระอินทร์ท่านก็เล่าวาทขึ้นมาว่า สุทินนัง วตะเม ทานัง ทโห ทานัง ปรมัตถทานัง มหากัสสปณะ อสวัชชราวหัง โหตุ ท่านก็ว่าเรื่อย เหาะขึ้นไปก็ว่าเรื่อยอันวิมานเลย

เวลานั้น พระพุทธเจ้า กำลังเทศน์อยู่ท่ามกลางพระสงฆ์นะ ญาติโยมพุทธบริษัทนี้ พระเวฬุวันมหาวิหาร เสียงนั้นก้องเข้ามา พระอานนท์ ก็ถามองค์สมเด็จพระพิชิตมารว่า ภัณฑะ ภควา ข้าแต่ องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญพระพุทธเจ้าข้า เสียงอะไร เสียงใครประกาศร้องในอากาศ ก้องเข้ามาในมหาวิหารสมเด็จพระพิชิตมารก็มีพุทธปฏิภาตรัสว่า อานันตะ คูกร อานนท์ มหากัสสป ลูกชายตลกตเสียท่า พระอินทร์ อีกแล้ว คำว่าอีกแล้วนี้หมายความว่า เสียท่ามาบ่อยไม่ใช่ครั้งเดียว นะ บ่อยจริงๆ พระมหากัสสป นี้ถูกหนัก เพราะเข้าบ่อย เพราะเหนียวมาก

ท่านก็เลยเล่าให้ฟังบอกว่า พระอินทร์ ท่านไปพบ อเนกวัณณเทพบุตร เข้าในเมื่อท่านเป็นเทวดาที่เป็นเจ้านาย มีบุคคลที่เป็นลูกน้องไปเกิดใหม่ มีรัศมีกายสว่างกว่า เพราะเทวดาเขาถือรัศมีกายเป็นสำคัญไม่ถือเครื่องแต่งตัว ในเมื่อ พระอินทร์ แสงสว่างไปเท่าเขา ก็จำเป็นต้องมาทำบุญใหม่ ทำกับ พระมหากัสสป พระอานนท์ ก็ถามว่า แล้ว พระอินทร์ จะมีรัศมีกายสว่างกว่า อเนกวัณณเทพบุตร ไหม ท่านก็บอกว่า พระออกจากนิโรธสมบัติ ถ้าใครใส่บาตรหรือทำบุญ ก็จะมีบุญเกินธรรมดาหลายล้านเท่า เวลานั้นเขาใช้ศัพท์ว่า หลายโกฏิเท่า หลายโกฏิแสงสว่างจึงมากกว่า

ฉะนั้นจึงขอบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายโดยถ้วนหน้า ฟังทราบว่าการทำบุญ ถ้าจะให้ผลดี เวลาเหลืออีก 3 นาที ถ้าจะให้ดีจริงๆ ก็ดูพระที่ออกจากสมบัติ คำว่าสมบัตินี้ก็คือ สมာธิธรรมดา สมบัติแบ่งออกเป็นหลายชั้น

1. ขณิกสมบัติ สมบัติคือสมาธิเล็กน้อย
2. อุปจารสมบัติ สมบัติใกล้ฉาน

3. สมาบัติปกติ คือ ฌานสมาบัติ

และคำว่าเข้าสมาบัติเล็กน้อยนี้จิตจะว่างจากนิรณสังขารเล็กน้อย ความบริสุทธิ์รัศมีได้บุญเหลือเกิน ได้บุญดีกว่าพระที่ไม่เข้าสมาบัติเลยหลายสิบเท่า ถ้าหากว่ากำลังใจเข้าถึงอุปจารสมาบัติ หรือ อุปจารสมาธิ แล้วไปบิณฑบาต เวลานั้นญาติโยมพุทธบริษัทได้บุญเกินธรรมดา หลายร้อยเท่าถ้าเวลานั้นบรรดาท่านพระสงฆ์ทั้งหลายก่อนไปบิณฑบาตเข้าฌานสมาบัติ จะมีอานิสงส์สูงกว่าธรรมดา ๆ ที่พระไม่ออกจากสมาบัติหลายแสนเท่า รวมความว่าถ้าบุคคลใดมีพระที่พึ่งจะถวายทานถ้าพระท่านขณะนั้นนิยมในการใช้สมาบัติ แต่ความจริงพระนี่ก็มีความจำเป็นต้องใช้นะ ถ้าไม่ใช้สมาบัติละก็ มีหวังลงนรก เพราะพระมีความจำเป็นต้องใช้ 3 อย่าง อธิศีลสิกขา อธิ จิตตสิกขา อธิปัญญาสิกขา การเข้าสมาบัติมันก็ต้องใช้ทั้ง 3

พระธรรมเทศนา เรื่อง ธรรมิกอุบาสก

แสงเมื่อ

วันอาทิตย์ที่ 25 มีนาคม 2533

นโม ตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (3 จบ)

บุญญาภิ ปุโรหิตสมิง ปติฏฐตา โหนติ ปาณินันตติ

ณ โอกาสบัดนี้ อาตมภาพจะแสดงพระสัทธรรมเทศนาในบุญญาภิคาถาเพื่อเป็นเครื่อง
โสจรจงครุทธานาวรมิ ที่บรรดาท่านนริศราทานบดีทั้งหลาย ได้พร้อมใจกันมาบำเพ็ญกุศลขึ้นปี
เก่าของโบราณ คือวันตรุษวันนี้ถือว่าเป็นวันขึ้นปีเก่าของโบราณ บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน
ที่มาฟังเทศน์และมาทำบุญในวันนี้ต่างคนต่างมีความเคารพในองค์สมเด็จพระชินศรีบรมศาสดา
สัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นเหตุจึงได้พากันมาบำเพ็ญกุศลตามคำแนะนำขององค์สมเด็จพระบรม
โลกเชษฐ์การทำบุญของบรรดาท่านพุทธบริษัททุกคนก็ปรารถนาความดีด้วยกันทั้งหมด

ประการแรกข้อที่ 1 ท่านมัย ท่านตัดสินใจแล้วว่า วันพระวันนี้เราจะถวายทานกับพระสงฆ์
ในพระพุทธศาสนาเป็นสังฆทานนี้ ด้วยประการหนึ่ง

ในประการที่ 2 ทุกคนมีความเคารพในองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระธรรม และ
พระอริยสงฆ์

ทั้งหมดนี้รู้สึกรู้ว่าเป็นมหากุศลใหญ่ แต่บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายปัจจัยที่ท่านทั้งหลาย
ทำแล้วในวันนี้อ่างน้อยที่สุดก็จะมีผลไปถึงสวรรค์บ้างพรหมโลกบ้าง และพระนิพพานบ้าง แต่ว่า
ตอนนี้ที่จะขอแนะนำพระสูตรมาที่ปรากฏมาใน **ธรรมบทพุทธกนิยาย** มาแสดงแก่บรรดาท่านพุทธ
บริษัททั้งหลาย เพื่อเป็นการง่าย แต่ว่าถ้าฟังเทศน์อย่างเดียว ธรรมะอย่างเดียว ฟังยากเข้าใจยาก
พระสูตรที่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าแสดงไว้เป็นบุคคลตัวอย่าง ถ้าไม่เกินวิสัยที่เราจะฟัง
ปฏิบัติได้เราก็นำมาปฏิบัติครบทุกอย่างตามที่ท่านสอนที่ปฏิบัติ ถ้าบางอย่างยังเกินวิสัยอยู่ที่เลือกเอา
เฉพาะอย่างใดอย่างหนึ่ง มาปฏิบัติก็เกิดประโยชน์เนื้อความมีอยู่ว่า

เมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จประทับอยู่ที่ **เชตะวันมหาวิหาร** เวลานั้นปรากฏ
ว่ามีสาวกขององค์สมเด็จพระพิชิตมาร ซึ่งเป็นฆราวาสมีนามว่า **ธรรมิกอุบาสก** ท่าน**ธรรมิกอุบาสก** นี้
เป็นคนที่ประกอบไปด้วยธรรม คือมีความเคารพในพระพุทธเจ้า มีความเคารพในพระธรรม มีความ
เคารพในพระ อริยสงฆ์ทำบุญใส่บาตรเป็นปกติ เจริญสมถวิปัสสนาญาณเป็นปกติ ไม่ประมาทใน
ชีวิต มีความคิดตามที่พระพุทธเจ้าทรงแนะนำอยู่เสมอว่า ชีวิตนี้ต้องตาย วันหนึ่งข้างหน้าเราต้องตาย
กันแน่ จึงชื่อว่าความไม่ตายไม่มีกับเรา

ฉะนั้นในฐานะที่ท่านมีความเคารพในองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจึงยึดความดีคือ
ประการที่ 1. **มรณานุสติ** นี้ถึงความตายเป็นอารมณ์และที่ประการที่ 2 คิดว่าก่อนที่จะเราจะตาย เราก้
ต้องหาทางป้องกัน อบรมภูมิ นั่นคือ เคารพพระพุทธเจ้าเคารพพระธรรม เคารพพระอริยสงฆ์ และก้

มีศีลเป็นปกติ มีทานการบริจาคเป็นปกติเป็นต้น มีการสดับรับรสพระพุทธรูปเทศนาในคำสอน จากพุทธเจ้าบ้างภวานาบ้าง

แต่ว่าวาระสุดท้ายของ **ท่านชัมมิกอุบาธก** ก็มาถึง ปรากฏว่าในกาลนั้นท่านป่วยหนัก ความตายจะเข้ามาถึง แต่ความจริงคนทุกคนนี้ความตายจะเข้ามาถึงเวลานั้นจิตของเราจะเห็นภาพ จะถือว่าเป็นนิมิตที่ไม่ใช่ นิมิต มันเป็นภาพจริง

ถ้าเวลาใดที่จิตใจของบุคคลที่จะตาย จิตใจประกอบไปด้วยอกุศล ถ้ามีอกุศลอย่างหนัก จะต้องลงอบายภูมิอย่างแท้จริง เวลานั้นคนผู้นั้นจะเห็นกองไฟเห็นกองไฟเล็กก็ตาม ใหญ่ก็ตาม อย่างนี้ลงนรกกันแน่ไม่ผ่านสำนัก **พระยายม**

ถ้าบังเอิญจิตใจของบุคคลนั้น มีการเศร้าหมองไม่ส่องใส มีความทุกข์ในใจและมีกังวล บุคคลประเภทนี้ เมื่อตายจากความเป็นคนก็ต้องไปเกิดสู่สำนักพระยายมก่อน เพราะว่าความชั่วก็มีความดีก็ปรากฏ บุญก็ทำ บาปก็ทำต้องไปสอบสวนกันก่อน

แต่ที่ว่าบังเอิญขณะที่ **พระยายม** สอบสวน ถ้านึกถึงบุญขึ้นมาได้ ท่านจะส่งไปสวรรค์ก่อน เพราะว่าบุคคลผู้ใดก่อนที่จะตาย เห็นก่อนเนื้อ บุคคลประเภทนี้ตายจากความเป็นคนก็จะมาเกิดเป็นคน

ถ้าบุคคลผู้ใดถ้าก่อนจะตาย ถ้าเห็นป่า บุคคลประเภทนี้ตายจากความเป็นคนจะเกิดเป็นสัตว์เดรัจฉาน

ถ้าท่านผู้ใดจะตายเห็นสิ่งใดที่เป็นบุญ เป็นกุศล อย่างใดอย่างหนึ่ง คือเห็นภาพพระพุทธรูปก็ดี เห็นวัตถุทานกองการกุศลที่เราทำก็ดี เห็นสมาคมที่เราเคยถวายพระในวันพระ เห็นคนนั่งมาทำบุญก็ดี คือ เห็นสิ่งใดสิ่งหนึ่งก็ตามหรือทานการให้จัดว่าสิ่งใดสิ่งหนึ่งของทานการให้ จัดว่าสิ่งนั้นเป็นบุญเป็นกุศล เวลานั้นบุคคลนั้นตายจากความเป็นคนไปเกิดบนสวรรค์ **ชั้นดาวดึงส์ตทวโลก** บ้างชั้นอื่นบ้าง

ถ้าบุคคลผู้ใดเวลาก่อนจะตายเห็นเทวดาก็ดี เห็นนางฟ้าก็ดี มาขึ้นให้เห็นในอากาศแพรวพรายเป็นระยับ บุคคลประเภทนี้ตายจากความเป็นคนไปสวรรค์แน่

ถ้าท่านผู้ใดก่อนจะตายเห็นพรหมอยู่ข้างหน้ามากองดี น้อยองค์ก็ตามอย่างนี้เกิดเป็นพรหม

ถ้าบุคคลผู้ใดก่อนจะตายเห็นองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาคือพระพุทธเจ้ามีสภาพแจ่มใส มีความสวยสดงดงามแพรวพรายเป็นระยับ หรือเห็นพระอรหันต์อย่างใดอย่างหนึ่งนั้น อย่างนี้ท่านไปนิพพาน

รวมความว่าคนก่อนจะตายนี้บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายเห็นภาพทุกคน เพราะว่าแต่ละคนจะพูดได้หรือไม่ได้เท่านั้น ถ้าเขาพูดได้ถามเขา เขาจะตอบได้อย่างตัวอย่างสมัยอาตมาบวชอยู่ประมาณ 10 พรรษา เวลานั้นมีเพื่อนเคยบวชพระร่วมกันอยู่คนหนึ่งชื่อ **จวน** และต่อมาเธอสึกไปมีภรรยา เป็นไข้หวัดใหญ่ ในเมื่อไข้หวัดใหญ่มันเกิดแล้ว วัณโรคก็เกิดขึ้นมาด้วย ในช่วงนั้นอาตมาก็ไม่ได้อยู่วัดตอนนั้นอยู่ **วัดนางนมโค** ไปเทศน์ที่สถานที่วัดอื่นมาร ก็มีข่าวเวลานี้ **จวน** ป่วยหนักพูด

ไม่ค่อยจะรู้เรื่องมมีกำลัง จึงได้พาพระไป 4-5 องค์ไปเยี่ยม พอเข้าไปเยี่ยมก็ถูกเข้าไปนั่งใกล้ๆ ก็ถามว่า จวน คุณจำฉันได้ไหม เธอก็ใช้ปากพระงาๆ ใช้เสียงน้อยๆ จำได้ขอรับ ถามว่า พระที่นั่งอยู่ข้างหน้า 5 องค์นี้เห็นไหม เธอก็ตอบว่าเห็นขอรับ รู้สึกว่าเธอมีสติดี เพราะวันโรคเวลาจะตาย คนจะตาย ส่วนใหญ่จะมีสติดีมาก และปล่อยทีละน้อยๆ

ในที่สุกก็ถามว่า จวน เวลาเห็นอะไร เธอก็ตอบว่า เห็นกองไฟ ถามว่ากองไฟมีอยู่ข้างหน้าหรือข้างหลัง บอกว่าอยู่ข้างหน้า ถามว่ากองโตไหม เธอบอกว่ากองโตพอสมควรก็ตกใจ จึงได้บอกว่า เพื่อนเรากันนี้ตายไปนรกแน่ จึงได้ถามภรรยาว่ามีสตงค์สัก 10 บาทไหม หรือไม่ถึง 10 บาทก็ได้ เขาถามว่าทำอะไรบอกว่าจะต้องการ เธอก็หยิบมาให้ 20 บาท เธอเอามาใส่มือ จวน มีบอกว่า จวน ฟังคำพูดฉันรู้เรื่องไหม เธอบอกว่ารู้เรื่องก็บอก ว่าตามฉันนะ และตั้งใจด้วย ให้อาตามนี้ ให้ตั้งนโม 3 จบ นึกในใจไม่ต้องออกเสียง ก็รู้สึกว่าจะทำตามนั้นหลังนากนั้นก็บอกว่าตั้งใจตามนี้นะว่าเวลานี้ข้าพเจ้ามีเงินอยู่เพียง 20 บาท ถ้าหากว่าข้าพเจ้าเคยนำของสงฆ์มาจากวัดที่มีพระสงฆ์ที่ดี จากวัดร้างก็ดี สภาพเป็นวัดที่ดี หรือจากสถานที่วัดร้างที่มีสภาพเป็นวัดที่ดี หรือแม้แต่ต้นหญ้าต้นหนึ่งเป็นธรรมสงฆ์ก็ดี ทั้งหมดนี้ถือว่านำของสงฆ์เข้าบ้านผิระเบียบ ขอชำระหนี้สงฆ์ด้วยเงิน 20 บาททั้งหมด

เธอบอกว่าถามพระว่า พระเห็นชอบไหม ถ้าพระเห็นชอบด้วยให้กล่าววาจา สาธุ พร้อมๆ กัน พระก็สาธุ

เมื่อพระกล่าววาจาสาธุเสร็จก็ถามว่า จวน เวลาที่กองไฟหายไปหรือยังเธอก็ตอบว่า เวลาที่กองไฟหายไปแล้วครับ ก็ดีใจคิดว่าอย่างน้อยที่สุดเธอก็เกิดอย่างต่ำก็เกิดเป็นมนุษย์เป็นแม่ จึงได้บอกว่า

จวน ตอนนี้ไปตั้งใจนึกถึงพระพุทธเจ้านะ ถ้าเราไม่รู้จักพระพุทธเจ้าองค์ใดองค์หนึ่งก็ตามไม่สำคัญ ให้นึกถึงพระพุทธรูปองค์ใดองค์หนึ่งก็ได้เวลานี้ นึกได้ไหมเธอก็ตอบว่านึกได้ ถามว่านึกถึงพระพุทธรูปองค์ไหนเธอก็ตอบว่าใน โบสถ์วัดนางนมโค บอกว่าจำภาพท่านไว้ เห็นภาพท่าน จำภาพท่าน ถามว่าจำได้ พระพุทธรูปทรงตัวใหม่ เธอก็ตอบว่าทรงตัวอยู่ และหลังจากนั้นก็ภาวนาว่า พุทโธ นึกในใจไม่ต้องออกเสียง แต่ว่าเธอก็ออกเสียงภาวนาว่า พุทโธ พุทโธ พุทโธ 2-3 คำเธอก็เจิบเสียงปรากฏว่า ก็ตายสภาพที่ปรากฏในขณะนั้นที่เธอภาวนาว่า พุทโธ เวลานั้นอาตมาได้ทิพจักขุญาณแล้ว ก็เห็นเทวดา 6-7 องค์ ลอยอยู่บนอากาศเมื่อเธอหยุดคำว่าพุทโธ จิตก็ออกจากร่างเป็นเทวดาลอยไป

นี่แหละ บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย คนเราเกิดมามันต้องตายจงอย่าประมาทในชีวิต จงอย่าคิดว่าเรามีชีวิตอยู่ ตายแล้วสูญไม่เป็นไร ถ้ามันสูญจริงๆ นะก็ไม่เป็นไร แต่ว่าก่อนจะตายถ้าจิตใจเป็นบาป ถ้ามันลงนรกจะว่ากันอย่างไรกันความทุกข์ในเมืองมนุษย์จะไปเทียบในนรกมันต่างกันหลายร้อยล้านเท่า ในนรกมีแต่ความทุกข์ไม่มีความสุข นี่เรื่องปัจจุบันนะ ที่นี้ก็จะนำเรื่อง

ของในสมัยของสมเด็จพระภควันต์บรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้ามารเทศน์ต่อ เหลือประมาณ 15 นาที

ก็เป็นอันว่า ในคราวนั้นเมื่อองค์สมเด็จพระชินศรี ทรงประทับอยู่ที่ พระเชตะวันมหาวิหาร ก็ปรากฏว่ามีอุบาสกท่านหนึ่งมีความเคารพในพระพุทธเจ้ามากคนที่มีความเคารพในพระพุทธเจ้า ก็ต้องเคารพในพระธรรม พระอริยสงฆ์ด้วยและมีกรให้ท่านเป็นปกติ ท่านรักษาศีลเป็นปกติ พอมาในตอนท้ายในชีวิตท่านก็จะต้องตาย มีอาการป่วยหนัก เมื่ออาการป่วยหนักหนักอยากจะฟังพระสวด มหาสติปัฏฐานสูตร จึงได้บอกให้ลูกหญิงและลูกชายไปนิมนต์พระ ไปขอพระมาจากพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าก็ให้พระมา 9 องค์ แต่ปรากฏว่าพระที่มา 9 องค์เป็นพระที่ขาดทิพจักขุญาณทั้งหมด นั่นหมายความว่า พระทั้งหมดไม่มีพระองค์ไหนได้ทิพจักขุญาณเป็นพระใหม่ ความจริงพระใหม่พระเก่าสวด ผู้ฟังก็ได้บุญเหมือนกัน เข้าใจว่าพระพุทธเจ้าจะรู้

ต่อมาเมื่อบรรดาพระสงฆ์ทั้งหลายมาหมดแล้ว ลูกก็รายงานให้ทราบว่า คุณพ่อเวลานี้พระมาหมดแล้ว ท่านก็ยกมือไหว้พระด้วยความเคารพ และก็อย่าลืมว่าเวลานั้น ท่านป่วยหนักขยับตัวลุกขึ้นไม่ไหว หลังจากนั้นพระเห็นว่าท่านตั้งใจฟัง พระปริตร ก็ให้ มหาสติปัฏฐานสูตร ก็เริ่มตั้งนโมขึ้นพระปริตรก่อน เมื่อยเวลาพระท่านตั้งนโม สวดขึ้นพระปริตร สวดพระปริตรก็คือสวดมนต์ 7 ตำนานเพียงในตอนนี ปรากฏว่าในจักรวาลทั้งหมดเต็มไปด้วยเทวดา เทวดาทั้ง 6 ชั้น 1. ชั้นจาตุมหาราช 2. ชั้นดาวดึงส์ 3. ชั้นยามา 4. ชั้นดุสิต 5. ชั้นนิมมานรดี 6. ชั้นปรนิมมิตรวสวัตติ มากันเต็มจักรวาล เทวดาแต่ละชั้นมีรถทิพย์มาทั้งหมด

เทวดาแต่ละคณะก็กล่าวเสียงดังแข่งแซ่ บอกว่า ท่านธัมมิกอุบาสก ท่านมีความดีมาก มีความเคารพในพระพุทธเจ้า มีความเคารพในพระธรรม มีความเคารพในพระอริยสงฆ์ ตั้งใจตรงทรงศีลให้ท่านเป็นปกติ ความดีของท่านมาก ไปอยู่กับเราเถอะ เราอยู่สวรรค์ ชั้นจาตุมหาราช ขึ้นรถของเรา ชั้นดาวดึงส์ ก็บอกว่า ฉันเป็นเทวดา ชั้นดาวดึงส์ ขึ้นรถของฉัน ชั้นยามา ชั้นดุสิต ชั้นนิมมานรดี ชั้นปรนิมมิตรวสวัตติ ก็เหมือนกัน ต่างคนต่างพูดกันแซ่ด ท่านธัมมิกอุบาสก ก็เลยไม่ได้ยินเสียงพระสวด ก็ตั้งใจจะฟังพระสวดแต่เสียงเทวดากลบหมด

เวลานั้นในเมื่อท่านบอกให้เทวดาหยุด เทวดาก็ไม่หยุด ท่านก็โบกมือบอกว่าหยุดก่อน หยุดก่อน การที่ประกาศให้เทวดาหยุด เทวดาก็ไม่ยอมหยุดว่าพวกที่หยุดก็คือ พระหยุด เป็นอันว่าพระที่มาสวดทั้งหมดไม่ได้ทิพจักขุญาณไม่เห็นเทวดา ไม่เห็นนางฟ้าที่มารับท่าน ก็มีความเข้าใจว่าเวลานี้ ท่านธัมมิกอุบาสก ไม่ต้องการฟังพระปริตรที่เราสวดเสียแล้ว จึงประกาศให้หยุด ทุกองค์ก็หยุดหมด เมื่อหยุดลงแล้ว ต่างคนต่างคิดว่า ในเมื่อคนฟังไม่ต้องการฟัง เราจะนั่งนี้มีประโยชน์อะไร ก็ต่างคนต่างพากันกลับ

เมื่อพระกลับหมดแล้ว เทวดาจึงหยุดพูด เมื่อเทวดาหยุดพูดแล้ว ท่านก็หันมาฟังพระหวังจะฟังพระสวดมนต์ ก็ปรากฏว่าไม่มีพระ ก็ถามลูกสาวลูกชายว่าเวลานี้พระไปไหน ลูกสาวลูกชายก็บอกว่า พ่อ เวลาที่พระกำลังสวด พ่อก็โบกมือพร้อมกับกล่าววาจาว่าหยุดก่อน หยุดก่อน หยุดก่อน

เมื่อพ่อทำอย่างนั้นหลายๆ ครั้งท่านก็คิดว่า พ่อไม่ต้องการจะฟังสวดมนต์ ท่านก็เลยหยุดสวดมนต์ แล้วพากันกลับไปแล้ว

ท่านธัมมิกอุบาสก ท่านบอกว่าความจริงพ่อไม่ได้สั่งให้หยุด พ่ออยากจะฟังสวดมนต์ เพราะการสวดครั้งนี้เป็นวันสุดท้ายในชีวิตของพ่อ พ่ออยากจะฟัง **มหาสติปัฏฐานสูตร** ที่พ่อปฏิบัติมา แต่ว่าบรรดาเทวดา นางฟ้าทั้งหลาย ทั้ง 6 ชั้น นารททิพย์มาตั้ง 6 คน และเทวดาก็ดี ทั้งหมดเต็มจักรวาลไปหมดส่งเสียงแข็งแรงแจ้วนพ่อไปอยู่ด้วย พ่อเลยไม่ได้ยินเสียงพระสวดจึงห้ามเทวดา

พอพูดเท่านี้ลูกสาวลูกชายร้องไห้ ก็คิดในใจว่าคุณพ่อของเรามีความเคารพในองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างดีเลิศ รักษาศีลไม่เคยขาดให้ท่านเป็นปกติ ฟังเทศน์ ฟังธรรม ปฏิบัติพระธรรมตลอดมา ก็เวลานี้คุณพ่อของเราจะตายเพื่อเสียแล้ว นี่หาว่าพ่อเพื่อ

ท่านธัมมิกอุบาสก ก็บอกว่า พ่อไม่ได้เพื่อ ความจริงเทวดามีจริง ท่านก็ขึ้นไปในอากาศ บรรดาลูกหญิงลูกชายยังไม่ได้ทิพจักขุญาณเธอไม่เห็น เธอก็บอกว่าพ่อ ไม่มีในอากาศ พ่อเพื่อไปแล้ว พ่อก็บอก ว่า เหาอย่างนี้ก็แล้วกัน ลูกมีพวงมาลัยใหม่ ขอพ่อสักพวงหนึ่ง ลูกสาวก็บอกว่า พวงมาลัยมี ทำไว้แล้วเยอะ ก็หยิบมาให้ท่านหนึ่งพวง ท่านก็ถามว่า เทวดาทั้ง 6 ชั้น มี 1. **ชั้นจตุ มหาราช** 2. **ชั้นดาวดึงส์** 3. **ชั้นยามา** 4. **ชั้นดุสิต** 5. **ชั้นนิมมานรดี** 6. **ชั้นปรนิมมิตรวสวัตติ** ทั้ง 6 ชั้น นี้ลูกเห็นว่าชั้น ไหนที่มีความสุขที่สุด ความจริงท่านเป็นคนที่เป็นสาวกขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกคนก็ย่อมทราบ ว่า **ชั้นดุสิต** เป็นชั้นที่มีความสุขที่สุด แต่ว่า **ชั้นดุสิต** นี้เขามีขอบเขตจำกัด คนที่จะเข้าไปอยู่ **ชั้นดุสิต** ได้ต้องมีภาระ

1. คุณสมบัติ เคยเป็นพ่อของพระพุทธเจ้ามา
2. เป็นแม่ของพระพุทธเจ้า
3. เป็นพระโพธิสัตว์ชั้นปรมัตถบารมี และ
4. อย่างต่ำเป็นพระโสดาบันขึ้นไป

ถ้ามีคุณธรรมทั้ง 4 อย่างนี้อย่างใดอย่างหนึ่งเข้าอยู่ **ชั้นดุสิต** ได้ การเกิดเป็นเทวดานั้น บรรดาท่านพุทธบริษัทจะคิดว่าทำบุญอย่างไรก็ได้ทุกชั้น ไม่ได้เขามีระเบียบของเขา แต่ว่า **ท่านธัมมิกอุบาสก** เทวดามาชวนทั้ง 6 ชั้น แสดงว่ากำลังบุญของท่านดีเต็มทั้ง 6 ชั้น จะอยู่ชั้นไหนก็ได้ ในเมื่อลูกสาวลูกชายบอกว่า **ชั้นดุสิต** ดี ท่านก็บอกว่าตอนนี้ไป พ่อจะ โยนพวงมาลัยขึ้นไปให้คล้อง งนรถ ของ **ชั้นดุสิต** แล้วท่านก็โยนพวงมาลัยขึ้นไป ปรากฏว่าพวงมาลัยก็ค้างในอากาศคล้องงนรถ ของ **ชั้นดุสิต**

แต่บรรดาลูกหญิงลูกชายไม่เห็นรถเห็นแต่พวงมาลัยลอยอยู่ในอากาศ ท่านก็เลยบอกว่านั้นแหละ เป็นพวงมาลัยคล้องอยู่ที่งนรถของ **ชั้นดุสิต** หลังจากนั้นท่านก็สั่งลูกทั้งหลายว่า ทุกคนจงตั้งใจทำความดี ในศาสนาขององค์สมเด็จพระชินศรี คือพระพุทธเจ้า ถ้าหากว่าใครปฏิบัติตามคำสั่งสอนของท่าน ถ้าอย่างต่ำก็ไปสวรรค์ได้ อย่างกลางก็ไปพรหมโลกได้ อย่างสูงสุดก็ไปนิพพานได้

แต่สำหรับวันนี้พอขอลาทุกคนไป **ชั้นดุสิต** หลังจากนั้นลมปราณของท่านก็สิ้นไปก็สิ้นไปก็สสमान ภายคือ ภายทิพย์ก็ขึ้นไป **ชั้นดุสิต** รด **ชั้นดุสิต** ก็นำไป เรื่องทางบ้านก็จบลงเท่านี้

นี่เฝ้าเฝ้าทางวัดในเมื่อบรรดาพระสงฆ์ทั้งหลายที่ไปสวดพระปริตรให้ **ท่านธัมมิกอุบาสก** ฟัง ท่านก็กลับไป พระพุทธเจ้าก็ถามว่า ภิกขเว ดูกร ภิกษุทั้งหลายเธอไปสวดพระปริตรให้ **ท่านธัมมิกอุบาสก** ฟัง ท่านตั้งใจฟังคืออยู่หรือ พระก็กราบทูลว่า ภันเต คกว่า ข้าแต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญพระพุทธเจ้าข้าเดิมทีเคยเมื่อไปถึง **ธัมมิกอุบาสก** ตั้งใจน้อมสวดพระด้วยความเคารพ เวลาที่กล่าวถึงพระไตรสรณาคมน์ **ธัมมิกอุบาสก** ก็ตั้งใจรับด้วยความเคารพ เวลาแนะนำให้ศีล **ธัมมิกอุบาสก** ก็ตั้งใจรับด้วยความเคารพ แต่ว่าพอเริ่มฟังพระปริตร **ธัมมิกอุบาสก** โบกมือขอหยุดก่อน หยุดก่อน โบกมือตั้งหลายครั้งพวกข้าพระพุทธเจ้าเห็นว่า **ธัมมิกอุบาสก** ไม่มีมีการต้องการฟังธรรมจึงได้หยุด แล้วก็มีความรู้สึก ว่า เมื่อเจ้าภาพไม่มีการต้องการฟังพระปริตรก็ไม่ควรจะอยู่จึงลามาก่อน

สมเด็จพระชินวรจึงได้มีพระพุทธฎีกาบอกว่า ภิกขเว ดูกร ภิกษุทั้งหลายพวกเธอก็ยังมีข้อวัตรปฏิบัติอ่อนเกินไป เพราะเธอทั้งหมดที่ไปนี้ขาดทิพจักขุญาณอย่างน้อยควรจะศึกษาวิชาหลักสูตรวิชาสาม ให้ได้ทิพจักขุญาณเสียก่อน จึงจะทราบความเป็นจริง และความจริงที่ **ธัมมิกอุบาสก** โบกมือห้ามนะ ไม่ได้ห้ามเพราะ **ธัมมิกอุบาสก** ต้องการฟังพระปริตรเขามีความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนาและก็เป็นคนเคร่งครัดในความดี

ประการที่ 1 ทานกองการกุศล เธอไม่เคยขาด

ประการที่ 2 มีความเคารพในพระไตรสรณาคมน์

ประการที่ 3 มีศีลบริสุทธิ์

และประการที่ 4 นิยมการปฏิบัติธรรม

ธัมมิกอุบาสก เป็นพระอริยเจ้าสูงกว่า **พระโสดาบัน** เวลานั้น **ธัมมิกอุบาสก** โบกมือก็แสดงว่า เทวดา นางฟ้ามาชวนเสียงเซ็งแซ่ เธอฟังพระธรรมไม่ไหวและไม่ได้ยินจึงห้ามเทวดา เทวดาก็ไม่ยอมหยุด ในเมื่อพระหยุดแล้ว เทวดาจึงหยุดเวลานี้ **ธัมมิกอุบาสก** ไป สวรรค์**ชั้นดุสิต**

นี่แหละบรรดาบริษัททั้งหลาย แสดงพระธรรมเทศนามาวันนี้ 2 เรื่อง คิดว่าจะแสดงเรื่องเดียว เป็นเรื่องชาติปัจจุบันกับชาติที่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังทรงพระชนม์อยู่ ก็เป็นอันว่าทุกท่านที่เป็นสาวกขององค์สมเด็จพระบรมครู ทุกคนจงอย่าประมาทในชีวิต จงอย่าคิดว่าเราเป็นคนไม่ตาย ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า **สัพเพ สัตตา มรณันตัง มรณันตังบิ ชีวีตัง คนและสัตว์เกิดมาทั้งหมดตายด้วยตันทั้งหมด** เห็นว่าคนที่เกิดทีหลังเราเขาตายก่อนเราไปก็มี คนที่เกิดรุ่นราวคราวเดียวกับเราตายก่อนเราไปก็มี คนที่เกิดก่อนตายไปก่อนก็มี แสดงว่าเราละ ก็เป็นคนอย่างเขาเราจะไม่ตายหรือ ผลที่สุดเราก็ต้องตายเหมือนกัน

จะนั้นทุกคนจะมีกำลังจิตมั่น ในพระไตรสรณคมน์เป็นอย่างน้อย เพราะจะนั้นขึ้นชื่อว่า ความตาย เราคิดไว้ทุกวัน จงอย่าประมาทในชีวิตคิดว่าเวลานี้เรายังหนุ่มเรายังสาว เรายังอยู่ในวัย กลางคน เราเป็นคนแก่ เราจะยังไม่ตาย คิดอย่างนี้คิด เพราะความตายไม่มีนิมิต ไม่มีเครื่องหมายจะ ตายเมื่อไหร่ก็ได้ อย่างคนที่ไปทำงานที่สิงคโปร์ นอนก็กลับตายตั้ง 200 คนกว่า นั้นจะเห็นว่าคนที่มี ความหนุ่มแน่นมีกำลัง ก็สามารถจะตายได้

จะนั้นขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายอย่าประมาทในชีวิต คิดถึงความตายไว้เป็นปกติ และตั้งใจเคารพ พระพุทธเจ้า พระธรรม และพระอริยสงฆ์ด้วยความจริงใจ ตั้งใจรักษาศีลด้วยความ จริงด้วยศีลธรรม และตรง และการให้ทานการบริจาคอย่าเว้น เพราะว่าบุญทุกอย่างนี้จะเป็นปัจจัย ให้บรรดาท่านพุทธบริษัทพ้นจากความทุกข์ คืออบายภูมิ

เอาละ บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย เทศน์มาเทศน์ไปร่างกายไม่สบายมันก็หมดแรง ก็ ขอยุติพระธรรมเทศนาลงคงไว้แต่เพียงเท่านี้ ในที่สุดแห่งพระธรรมเทศนา นี้ อาตมภาพขอตั้ง สัตยธิษฐานอ้างคุณพระศรีรัตนตรัย มี พระพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ และสังฆรัตนะ ทั้ง 3 ประการ ของจกลบันดาลให้ท่านพุทธบริษัททุกท่านจงประสบความสุขสวัสดิ์พิพัฒน์มงคล สมบูรณ์พูนผล และจงเจริญไปด้วยจตุรพิธพรชัยทั้ง 4 ประการ มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ และปฏิภาณ ทุกท่าน ประารถนาสิ่งใดก็ขอให้ได้สิ่งนั้นสมความปรารถนา จงทุกประการ อาตมภาพแสดงพระธรรมเทศนา มาในรัชมิกกาถา ก็ขอยุติพระธรรมเทศนาลงคงไว้แต่เพียงเท่านี้ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

พระธรรมเทศนา เรื่อง ธรรมบาล

แสดงเมื่อ

วันอาทิตย์ที่ 13 เมษายน 2533

นโม ตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทฺธสฺส (3 จบ)

บุญญาภิ ปร โลกัสสมิง ปติฏฐา โหนติ ปาณินันตติ

ณ โอกาสบัดนี้ อาตมภาพจะได้แสดงพระสัทธรรมเทศนาในบุญญาภิภาดาเพื่อเป็นเครื่อง
โสรจสรคองคศรัทธาบารมี ที่บรรดาท่านนริศราทานบดีทั้งหลายมากันหลายจังหวัด ก็ปรากฏว่า
พระธรรมดคนไม่มาก วันนี้ญาติโยมพุทธบริษัทมากันเต็มศาลา ก็ถือว่าเป็นกรณีพิเศษ เพราะว่า
วันนี้เป็นวันต้นของสงกรานต์

สงกรานต์นี้ถือว่าเป็นการส่งปีเก่าและรับปีใหม่ นี่ตามธรรมเนียมบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท
ทั้งหลาย สงกรานต์เขามีอะไรกันบ้าง ก็มีอาบน้ำพ้ออาบน้ำแม่ไข่มุข อาจารย์หง่า มีการสรงน้ำพระ
มีการก่อพระทราย นี่ก่อพระทรายนี้ อาจารย์หง่า ส้มหรือยัง ยังไม่ลิ้มนะ และก็มีการทำบุญใส่บาตร
อุทิศส่วนกุศลให้แก่บรรดาญาติที่ตายไปแล้ว นำเอาชื่อนำเอากระดูกของบรรดาญาติผู้ตาย มาตั้งใน
ที่ทำบุญทำกุศล

เห็นอันว่าวันนี้บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนทั้งหลาย มาทำบุญกันได้ผลหลายประการ แต่
ก่อนที่จะเทศน์เรื่องอื่น เพราะการเทศน์มีถึง 3 วันติดต่อกันวันนี้ก็จะนำเอาเรื่องของสงกรานต์มาร
เทศน์ก่อนตามลำดับ องค์สมเด็จพระชินวรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงกล่าวไว้ในชาดกใน
เรื่อง กบิลพรหม จำได้ไหม อาจารย์หง่า จำได้หรือ มันยังจำไม่ได้เลย ยังนึกชื่ออีกคนไม่ออก ความ
ว่า

ในตระกูลนี้ ตระกูลพราหมณ์ตระกูลหนึ่งในสมัยนั้นเขารักษา ธรรมบถ 10 เพราะคนทั้ง
ตระกูลทั้งหมดไม่ใช่ตระกูลเดียวบ้านเดียว หมู่บ้านทั้งหมด ว่าบรรดาพ้อบรรดาพ้อบ้านเขาเป็น
พราหมณ์เป็นพราหมณ์ครู ผู้สอนธรรมของพราหมณ์เขาตอบ ธรรมบถ 10 คำว่า ธรรมบถ 10 ก็

ทางกาย 3 อย่างคือ 1. ไม่ฆ่าสัตว์ 2. ไม่ลักทรัพย์ 3. ไม่ประพฤตผิดใจในกาม

ทางวาจา มี 4 อย่าง คือ ไม่พูดปด ไม่พูดคำหยาบ ไม่พูดส่อเสียด ไม่พูดเพื่อเจ้อเหลวไหล

ทางจิตใจมี 3 อย่างคือ ไม่คิดอยากได้ทรัพย์สมบัติของใครโดยไม่ชอบธรรม ไม่จงล้าจอง
ผลาญใคร และก็มีความเห็นชอบตามระบอบคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า

ก็รวมความว่าพราหมณ์ทั้งคณะ คณะทั้งหมดนี้เขาปฏิบัติใน ธรรมบถ 10 และก็บรรดา
ตระกูลที่ปฏิบัติ ธรรมบถ 10 ทั้งหมดนี้ ไม่เคยตายในระหว่างชีวิตยังไม่ถึงอายุขัย ทุกคนเกิดมาแล้ว
ต้องแก่ แล้วจึงตาย ต้องตายตั้งแต่ยังเด็กหรือหนุ่มสาว หรือวัยกลางคนอย่างนี้ไม่มี

ต่อมาเมื่อพราหมณ์เจ้าของบ้านเป็นนายใหญ่ เป็นอาจารย์ก็มีลูกชายอยู่คนหนึ่งมีนามว่า
ธรรมบาล คำว่า ธรรมบาล นี้แปลว่า ผู้รักษารธรรม ปฏิบัติธรรมด้วยดีตามที่พ่อแม่แนะนำและก็

ส่งไปเรียนวิชาที่ เมืองตักศิลา ในเวลานั้นก็ปรากฏว่ามีลูกศิษย์ที่ร่วมคณาจารย์เดียวกันตาย เมื่อตายแล้วทำฌาปนกิจแล้ว **ธรรมบาล** ก็มีความสงสัยว่าทำไมถึงตาย คนนี้อายุรุ่นราวคราวเดียวกัน จึงเข้าไปถามท่านอาจารย์หง่า อาจารย์ครับ ลูกศิษย์ของท่านคนนี้ทำไมจึงตาย อาจารย์ก็บอกว่า ขึ้นชื่อว่าความตายไม่มีนิมิตเครื่องหมายจะตายเมื่อเป็นเด็กก็ได้เมื่อเป็นวัยกลางคนก็ได้เป็นหนุ่มเป็นสาวก็ได้เป็นคนแก่ก็ได้ ขึ้นชื่อว่าความตายเป็นธรรมดาของชีวิตเมื่อท่านอาจารย์พูดอย่างนี้แล้ว **ธรรมบาล** ก็ไม่หมดสงสัยว่า เธอสงสัยว่าตระกูลของเธอทั้งหมดในหมู่บ้านทั้งหมดไม่มีใครตายเมื่อยังไม่แก่ อาจารย์ก็ถามได้ไปเรียงมา ก็ทราบว่าตระกูลนี้ทั้งหมดครึกษา **กรรมบถ 10** ประการ และก็ไม่มีใครตายเมื่อยังไม่แก่แน่

ฉะนั้น วันหนึ่งคณาจารย์ใหญ่ อยากจะทราบความเป็นจริงว่า **ธรรมบาล** พูดจริงหรือพูดไม่จริง จึงนำเอากระดูกของลูกศิษย์ที่ตายไปแล้วมาห่อ แล้วก็ส่งไปให้พ่อของ **ธรรมบาล** แจ้งมาว่าเวลานี้ **ธรรมบาล** ตายแล้ว ทำฌาปนกิจศพแล้วและก็ขอส่งกระดูกมาให้ท่าน

บรรดาพราหมณ์ทั้งหลายทั้งหมดพวกที่เห็นเข้าก็ไม่มีใครเขาเชื่อ ก็บอกว่าขึ้นชื่อว่าลูกฉันจะตายเมื่อสมัยอายุ 16 ปีนี้ไม่มีแน่ เพราะว่าคนตระกูลนี้จะตายเมื่อตอนแก่ในเมื่อเป็นเรื่องยืนยันกันจริงๆ แล้วอาจารย์ที่ศิปาโมกข์ เมืองตักศิลา ก็ยอมรับ

ต่อมาเมื่อ **ธรรมบาล** ศึกษาจบก็กลับบ้าน กลับมาถึงบ้านพ่อ ก็ทำการสอนธรรมของพราหมณ์แทนพ่อ แต่ความจริงก็สอนร่วมกัน พ่อบ้างลูกบ้างช่วยกันสอน **ธรรมบาล** ก็สอนด้วยดี แต่ด้วยความดีของ **ธรรมบาล** นี้ปรากฏไปถึงพรหม ท่าน**กบิลพรหม** มีความปรารถนาต้องอยากจะทราบปัญหาดีหรือมดีของ **ธรรมบาล** ให้แน่นอนว่า **ธรรมบาล** นี้เป็นใคร แต่ความจริงพรหม เขาต้องมีความเข้าใจนะ เพราะ **ธรรมบาล** นี้บางทีตอนทำขอาจะลืมนบอกญาติโยมว่า ท่าน**ธรรมบาล**ผู้นี้ก็คือ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระสมณโคดม นี้เอง จึงได้กล่าวทำทายกันว่าเรามีปัญหาอยู่ 3 ข้อ หากว่าท่านตอบไม่ถูกเราจะตัดศีรษะของท่าน หากว่าท่านตอบถูกให้ท่านตัดศีรษะของเรา เอาหัวเป็นประกัน

ธรรมบาล ก็ถามว่าปัญหา 3 ข้อคืออะไร เขาบอกว่า ราศี 3 ตอนเช้า ราศีอยู่ที่ไหน ตอนกลางวันราศีอยู่ที่ไหน ตอนกลางคืนราศีอยู่ที่ไหน ให้เวลา **ธรรมบาล** 7 วัน เมื่อถามปัญหาแล้วก็บอกว่าฉันจะกลับ อีก 7 วันจะมาถ้า **ธรรมบาล** ตอบไม่ได้ต้องตัดหัว **ธรรมบาล** ถ้า **ธรรมบาล** ตอบได้ฉันจะตัดหัวฉัน

ต่อมาในหลักวิชาของพราหมณ์ของใครนั้นก็ไม่มีราศี 3 ในพุทธศาสนาของเราเราก็ไม่ได้สอนวิชาของพราหมณ์ก็ไม่ได้สอน **ธรรมบาล** ก็ตัดสินใจว่าถ้าเราตอบไม่ได้ก็ให้มันตายไป เพราะการที่จะตายด้วยน้ำมือของพรหม มาตัดศีรษะที่บ้านนี้ไม่สมควรสักศรี เพราะตระกูลของเรานี้ไม่เคยมีใครตายเมื่อสมัยที่ยังเป็นเด็ก

ก็เลยเดินทางเข้าป่าไปหาวิชา แต่ความจริงไม่ตั้งใจไปหาวิชา ตั้งใจจะหลบหน้าพรหมแต่ความจริงการหลบหน้าพรหม หลบไม่พ้นนะ อาจารย์หง่า นะพรหมนะเขามีความเป็นทิพย์ และก็พอดีไปนอนอยู่โคนต้นไม้ต้นใหญ่ด้านหนึ่ง ในเวลาคืนใกล้ๆ ค่ำ ถึงเวลาค่ำพอนกกับแม่ก็มาพร้อมกัน แม่ก็ถามพ่อนกว่าในวันพรุ่งนี้จะไปหาถิ่นทางไหน พรุ่งนี้วันครบวันที่ 7

พ่อนก็บอกว่า วันพรุ่งนี้ฉันจะไม่ไปหาที่ไหนหรือจะอยู่แถวนี้แหละแม่ก็บอกว่า ถ้าไม่ไปหา อาหารของเราทั้งหมด เรายังก็หิว เรายังหิวก็พอทนได้แต่ลูกเล็กหิวนี้ทนไม่ไหว ลูกจะตายอย่างมีทุกขเวทนา

พ่อนก็อินทรีก็บอกว่า วันพรุ่งนี้ กบิลพรหม จะมาถามปัญหา **ธรรมบาล** เป็นอันว่า **ธรรมบาล** ไม่สามารถจะแก้ปัญหานี้ได้ ก็จะต้องถูกตัดศีรษะ เมื่อตัดหัวแล้ว **ธรรมบาล** ก็ตาย เราจะนำซากร่างกายของ **ธรรมบาล** เอาเนื้อของ **ธรรมบาล** มาเป็นอาหาร จะได้อาหารที่มีรสดี เพราะเป็นเนื้อคน และเป็นอาหารก้อนใหญ่

เมื่อกี้ถามสามเณรว่า ไฉน 3 ประการเป็นอย่างนี้ แกรู้ไหม นกก็บอกว่า ฉันรู้ปัญหาที่ **กบิลพรหม** ถามมานี้มันเป็นอย่างนี้ เขาถามว่าตอนเช้าเราคืออยู่ที่ไหน ตอนกลางวันเราคืออยู่ที่ไหน และตอนกลางคืนเราคืออยู่ที่ไหน เมื่อกี้ถามว่า ถ้าอย่างนั้นตอนเช้าอยู่ที่ไหน พ่อนก็ตอบว่า ตอนเช้าเราคืออยู่ที่หน้า ทุกคนตื่นขึ้นมาแล้วต้องล้างหน้า ตอนกลางวันเราคืออยู่ที่อก เมื่อเวลาร้อนเข้าคนก็ต้องเอาน้ำลูบอกตอนกลางคืนเราคืออยู่ที่เท้า เพราะต้องล้างเท้าเข้าที่นอน อีตอนนี้อาตมาขอเบรคนิดหนึ่ง คือคิดว่านก 2 ตัวนี้คงไม่ใช่คนธรรมดา อาจจะเป็นเทวดามาบอกปัญหากับ **ธรรมบาล** เมื่อ **ธรรมบาล** นอนอยู่โคนต้นไม้ฟังก็จำได้

กลับบ้านวันรุ่งขึ้นพร้อมในการตอบปัญหา ท่าน**กบิลพรหม** ก็มาตามสัญญาถามปัญหา **ธรรมบาล** ก็ตอบได้ เขาถามว่าตอนเช้าเราคืออยู่ที่ไหน เธอก็ตอบว่าเราคืออยู่ที่หน้าเพราะทุกคนตื่นขึ้นมาก็ต้องล้างหน้า ตอนกลางวันเราคืออยู่ที่ไหน เธอก็บอกว่าอยู่ที่อกทุกคนต้องเอาน้ำมาลูบอกเพราะมันร้อน ตอนกลางคืนเราคืออยู่ที่ไหน เธอก็บอกว่าอยู่ที่เท้าทุกคนต้องล้างเท้าก่อนเข้าที่นอน

เป็นอันว่า **กบิลพรหม** ก็แพ้ คำว่าแพ้ก็สงสัย เมื่อแพ้แล้วก็ให้ **ธรรมบาล** ตัดศีรษะ **ธรรมบาล** ก็บอกว่าที่นี้รักษา กรรมบถ 10 ฆ่าคนไม่ได้ ฆ่าเทวดาฆ่าพรหมไม่ได้ **กบิลพรหม** ก็บอกว่า ถ้าอย่างนั้นสัญญาที่ต้องเป็นสัญญา **ธรรมบาล** ก็บอกว่าเป็นสัญญาสัญญาคือว่าฉันหากำตอบปัญหา มาตอบให้ได้ก็แล้วกันไป เมื่อท่านจะตายหรือมตายเป็นหน้าที่ของท่าน

ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายโปรดทราบ ว่าเรื่องนี้มันผสมกันระหว่างพุทธศาสนากับพราหมณ์ จริงๆ แล้วพระพุทธเจ้าตรัสไว้ไม่มาก แต่พราหมณ์ต่อเนาะ ตอนทำนี้เป็นความรู้ของพราหมณ์ ตามธรรมดาเทวดาก็ดี นางฟ้าก็ดี พรหมก็ดีจะฆ่าตัวตายไม่ได้ แล้วก็ประการที่ 2 เมื่อฆ่าตัวตายไม่ได้แล้ว การที่จะตัดหัวเอาเก็บไว้มันก็ไม่ถูกอีก

นี่คำราชของพราหมณ์บอกว่า **กบิลพรหม** นี้ ถ้าตัดหัวแล้วถ้าหล่นลงพื้นดินไฟจะลุกท่วมโลก คนและสัตว์จะตายหมด ถ้าปล่อยไว้ให้ลอยอยู่ในอากาศฝนจะแล้ง ก็เป็นอันว่า **กบิลพรหม** ก็รักษาดีจะไปเรียกลูกสาวทั้ง 7 คนมาว่า เจ้าจงนำพานมารองศีรษะพ่อไว้ พ่อต้องถือสังขรณ์ คือ สัญญาอย่างใดต้องทำตามนั้น เมื่อ **ธรรมบาล** ไม่ตัดหัวพ่อ พ่อก็ต้องตัดหัวพ่อเอง ถ้าพ่อตัดหัวตัวเองแล้ว เจ้าจงเอาพานรับไว้ อย่าปล่อยให้ตกลงพื้นดิน ไฟจะไหม้โลก อย่าปล่อยให้ค้างบนอากาศฝนจะแล้งคนจะตายหมด เมื่อทำตามนั้น **กบิลพรหม** ก็ปฏิบัติ ก็เอาพระขรรค์ตัดคอทันที ลูกสาวก็เอาพานรองรับไว้ และเวลาถึงปีลูกสาวก็นำศีรษะของพรหมนี้มาแห่ ปีนี้ลูกสาวของพรหมชื่ออะไรจะไม่ได้ จำได้ไหม อาจารย์หังง่า เป็นอันว่าวันอาทิตย์ก็มีผีสาวคนใหญ่ ถ้าปีไหนตรงกับวันจันทร์วันที่ 13 นะน้องสาวคนรอง รองลงมาตามลำดับ

1. สังขรณ์

2. ตามข้อคิดว่า นกอินทรีทั้ง 2 ตัวนั้นต้องไม่ใช่ นกอินทรีธรรมดา จะต้องเป็นเทวดามาทำไปบอกแก่ **ธรรมบาล** ให้ทราบว่าราศี 3 อยู่ที่ไหน

3. คือ กรรมบถ 10

กรรมบถ 10 นี้มีความสำคัญบรรดาท่านพุทธบริษัท เพราะตามท้องถื่นสมเด็จพะทรงสวัสดิสโภภาคย์ตรัสว่า บุคคลใดที่จะเป็นมนุษย์ได้จริงๆ ต้องปฏิบัติใน **กรรมบถ 10** ประการ คำว่ามนุษย์แปลว่า ผู้มีใจสูง คนนี้เขาแปลว่าขุ่น ถ้าใครปฏิบัติใน **กรรมบถ 10** ประการไม่ครบถ้วน ในเวลานั้นยังไม่ใช่มนุษย์ เรียกว่าคน เอาแน่นอนไม่ได้ คำว่าเอาแน่นอนไม่ได้นั้นก็หมายความว่า อาจจะตายจากความเป็นคน อาจจะเป็นสัตว์นรกก็ได้ เป็นเปรตก็ได้ เป็นอสุรกายก็ได้ เป็นสัตว์เดรัจฉานก็ได้ เป็นต้น ถาทรงความเป็น **มนุษย์ธรรม คือ กรรมบถ 10** ประการได้อย่างน้อยอย่างน้อยที่สุดก็เป็นมนุษย์ ถ้าตายจากความเป็นคนอย่างเร็วก็เกิดเป็นคนจะเป็นคนที่มีรูปร่างหน้าตาสวย ทรัพย์สินจะบริบูรณ์ มีวาจาเป็นทิพย์ แลนี้เป็นต้น มีจิตใจสะอาด มีความฉลาดเป็นพิเศษ

ฉะนั้นขอบรรดาท่านพุทธบริษัทที่เป็นสาวกขององค์สมเด็จพะบรมโลกเชษฐาโปรดทราบ ว่า วันนี้อานิสงส์ขั้นแรกที่ท่านจะได้ก็คือ ฟังเทศน์ของเรื่อง **ธรรมบาล** ว่า **ธรรมบาล** มีสังขรณ์และก็พยายามรักษา **กรรมบถ 10** ให้ได้ และประการที่ 2 วันสงกรานต์บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายก็มีการก่อพระทรายกัน เวลานี้วัดก็จัดทรายไว้แล้วนะ 20 คันทร ที่หน้าวิหาร 100 เมตร ถ้าบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทจะไปก่อพระทรายก็ไปหาเจ้าหน้าที่ที่นั่นได้ ถ้าถามว่า อานิสงส์ก่อพระทรายเป็นประการใด มีความดีท่านพรรณนาไว้มาก เป็นอันว่าอานิสงส์ไม่ต่างกับการสร้างพระพุทธรูป ท่านอธิบายไว้เยอะนะว่า

1. อย่างน้อยที่สุดเกิดไปชาติหน้าเป็นคนสวย
2. มีอายุยืนนาน
3. มีความฉลาด

4. มีความมั่งมีในทรัพย์สินอย่างนี้เป็นต้น

และนอกจากนั้น บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนในตอนต้นทายกได้ประกาศว่าพรหม จะโลกธิปติ สหัมปติฯ เป็นต้น และพรกีสวด ที่พระสวดนี่จะเป็น **บทมาติกาแม่บทของอภิธรรม บทมาติกา** คือแม่บทของ **อภิธรรม** นี้มีอันสงฆ์มากคนตั้งใจฟังก็ดี หรือฟังรู้เรื่องก็ดีฟังไม่รู้เรื่องก็ดี ย่อมมีอันสงฆ์สูง แต่ความจริงต้องตั้งใจฟัง เพราะว่าเราตั้งใจฟังจะมีกำลังปัดน้อยหรือมากก็ตาม มันก็ไม่สำคัญตั้งใจฟังด้วยความเคารพ อย่างนี้ท่านบอกว่าเป็นปัจจัยให้ได้เป็นพระอรหันต์อย่างน้อยชาติหน้าคือว่าตายจากความเป็นคน เป็นเทวดา นางฟ้า หรือพรหมลงมาเกิด จากเทวดา หรือนางฟ้า หรือพรหมแล้วก็เป็นคน ถ้าเป็นคนแล้วฟังเทศน์จบเดี๋ยวก็เป็นพระอรหันต์ อันสงฆ์มากตามท้องคัมภีร์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสไว้ใน **ธรรมบทขุททกนิกาย** คือว่า

ในสมัยเมื่อองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงพระนามว่า **พระพุทธกัสสป** เวลานั้น **พระพุทธกัสสป** สอน **อภิธรรม** โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอน พระพุทธเจ้าจะสอนเทศน์เรื่องหัวข้อ ไม่ใช่ว่าต้องมานั่งเรียนกัน 2-3 เดือน ไม่ใช่อย่างนั้น เอาแต่หัวข้อ ท่านสอนหัวข้อธรรม ที่เรียกว่า **พระธรรม 7 คัมภีร์** แต่เมื่อที่นี้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทฟัง 2 บท ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ 7 บท 2 บทเมื่อที่นี้ครบ 7 บทมาร่วมกัน เหลือ 2 บท ตอนท้ายที่เรียกว่า **มาติกา มาติกา** แปลว่า แม่บท

เมื่อพระศึกษาดีแล้วจากองค์สมเด็จพระประทีปแก้ว ก็เข้าเข้าไปชักซ้อมกันเพื่อความคล่องตัว นอกจากจำได้แล้วก็สวดได้ เพราะถ้าสวดแล้วมันจะไม่ลืมขณะที่ไปในถ้ำมันเป็นถ้ำใหญ่ในถ้ำนั้นมีค้ำคาวอยู่ 500 ตัว เวลากลางวันค้ำคาวนอนหลับเอาหัวเกาะเพดานถ้ำ เวลากลางคืนออกหากินเป็นธรรมชาติของค้ำคาว เมื่อพระเจ้าไปซ้อมพระอภิธรรมกันเสียงก็สม่าเสมอกัน เสียงก็เท่ากันเพราะพริ้ง ค้ำคาวทั้ง 500 ตัวก็ฟังเพลินฟังไม่ฟังมา ฟังมาฟังไป จนพระไม่ทันจะเลิก ต่างคนต่างหล่นลงมาจากเพดานถ้ำตายหมดทั้ง 500 ตัว

เมื่อค้ำคาวนั้นตายหมดตามพระบาลีท่านบอกว่า เพราะอาศัยมีความต้องการใน **อภิธรรม** คือมีความเลื่อมใสในเสียงที่พระสวดอภิธรรมต่างๆ ที่เขาไม่รู้ภาษา เขาเองเขาไม่รู้ภาษามนุษย์ด้วย และที่ประการที่ 2 เขาเองเขาก็ไม่รู้ว่าเป็นพระและเขาเองก็ไม่รู้ว่าเสียงเหล่านั้นเป็นเสียงธรรมะ ไม่รู้ทั้งหมด แต่มีความพอใจในเสียงของธรรม เพราะอาศัยมีความพอใจเสียงธรรม พอตายจากความ เป็นค้ำคาว ก็ไปเกิดเป็นเทวดาบ้าง เป็นนางฟ้าบ้างบนสวรรค์ **ชั้นดาวดึงส์ เทวโลก** นี้ตอนหนึ่งนะ

และต่อมาเมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงอุบัติแล้วในโลก ในตอนที่ประกาศพระศาสนา บรรดาเทวดานางฟ้าทั้งหมดที่เป็นค้ำคาวก็มาเกิดเป็นมนุษย์ การมาเกิดในเมืองมนุษย์ก็แปลก แทนที่จะเกิดเป็นลูกเศรษฐีมหาเศรษฐีทั้งหมดกลับไปเกิดเป็นลูกของชาวประมง เพราะชาวประมงฆ่าปลาทุกวันถ้าจะพูดกันจริงๆ แล้วชาวประมงมีกำลังใจทำบาป 99 เปอร์เซ็นต์ นั่นก็ใช้เวลาทำบุญจริงๆ นิดหนึ่งไม่ถึงครึ่งเปอร์เซ็นต์ของเวลา แต่ถึงกระไรก็ดีอันสิ่งอภิธรรมบรรดา ค้ำคาวทั้งหลายเหล่านั้นฟัง เวลานี้มาเกิดเป็นเด็ก พออายุได้ 7 ปี **พระสารีบุตร** ท่านเป็นพระที่น่ารัก

มากเป็นเสน่ห์ของผู้ใหญ่และเด็กนะ พระสารีบุตร เวลาพบผู้ใหญ่ก็มีการแสดงธรรม มีการสนทนาเป็นที่พอใจของผู้ใหญ่ เวลาพบเด็กก็ถือว่าเป็นเพื่อนที่ดีของเด็ก ท่านจะเข้าไปบ้านไหนก็ตามปรากฏว่าหาเครื่องเล่นไปสำหรับเด็ก บรรดาเด็กๆ จะรัก พระสารีบุตร มาก เมื่อเห็น พระสารีบุตร เดินเข้าไปใกล้บ้านบ้าง ต่างคนต่างจะวิ่งมาหา เกาะชายสบงบ้าง ชายจีวรบ้าง เกาะแขนบ้าง เกาะหลังบ้าง ต่างคนต่างกล่าวว่า หลวงลุงสารีบุตร มาแล้ว หลวงอาสารีบุตร มาแล้ว หลวงพ่อสารีบุตร มาแล้ว อย่างนี้เป็นต้น รัก พระสารีบุตร มากและ พระสารีบุตร ก็นั่งกลางบริเวณพื้นที่บ้าน หมายความว่า นั่งในลานบ้านคุยกับเด็กก่อน และต่อไปเมื่อผู้ใหญ่มาจึงคุยกับผู้ใหญ่

ความจริงจริยาอย่างนี้จริยาที่มีความเมตตาของ พระสารีบุตร ธรรมดาพระเวลานี้ทำเข้ามาใกล้จะไม่มีข้าวจะกิน สงสัยเพราะคนจะเฟ่งมากเกินไป

ฉะนั้นเมื่อเด็กทั้ง 500 คนเป็นลูกของชาวประมงอายุได้ 7 ปี พออายุ 7 ปีทุกคนมีสิทธิ์ที่จะเป็นพระอรหันต์ได้ ถ้ายังไม่ถึง 7 ปี ยังไม่มีสิทธิ์เป็นพระอรหันต์ พระสารีบุตร ก็เข้าไปที่บ้านนั้นเป็นที่รักของเด็กทั้งหลาย เมื่อเด็กทั้งหลายเห็น พระสารีบุตร เข้าไป ก็เข้าไปหา พระสารีบุตร ในที่สุดก็เกิดความรักมากขึ้น ก็ลาพ่อลาแม่ลาผู้ปกครองอนุญาตบวชในสำนักของ พระสารีบุตร เพราะอาศัยบุญเก่าที่เธอฟังอภิธรรมเป็นเหตุ พ่อแม่ก็อนุญาต

เมื่อไปอยู่กับ พระสารีบุตร แล้วปรากฏว่า เวลานั้นก็ต้องเป็นเณร ยังเป็นพระไม่ได้เพราะอายุ 7 ปี ก็เป็นเวลาพอดีที่องค์สมเด็จพระชินศรีเสด็จไปแสดงพระธรรมเทศนาโปรดพระพุทธมารดาที่ ดาวดึงส์เทวโลก

เช้าวันหนึ่งพระพุทธเจ้าทรงทราบว่า เช้าวันพรุ่งนี้จะเป็นวันที่บรรดาลูกศิษย์ของ พระสารีบุตร ทั้งหลายจะบรรลอรหันต์ทั้งหมด เพราะอานิสงส์ฟังอภิธรรมมาตั้งแต่สมัยเป็นค่างาว ฉะนั้นเวลาของตอนเช้า พระพุทธเจ้าก็ทรงเนรมิตพระพุทธเจ้าองค์หนึ่งเทศน์แทนพระองค์บน สวรรค์ชั้นดาวดึงส์ ตัวท่านเองก็ลงมาบิณฑบาต เมื่อลงมาบิณฑบาตได้ภัตตาหารแล้ว ก็มาตัก พระสารีบุตร ที่ขอบสระโบกขรณีใกล้สถานที่พัก เมื่อ พระสารีบุตร มาแล้ว พระพุทธเจ้าก็ทรงเรียกเข้ามาบอกว่า สารีบุตระ คูกร สารีบุตร จงเข้ามานี้ ท่านบอกว่าวันนี้เป็นวันที่ลูกศิษย์ของเธอทั้งหมดทั้ง 500 องค์ มาประชุมกัน แล้วเทศน์บทอภิธรรมย่อไม่ต้องอธิบายให้มาก ย่อๆ ตามที่พระท่านสวดเมื่อคืนนี้ เพียงเท่านี้พอจบเขาก็จะบรรลอรหันต์ทันที เมื่อตรัสองค์สมเด็จพระชินศรีเสวยพระกระยาหารเสร็จก็ขึ้นบน สวรรค์ชั้นดาวดึงส์

พระสารีบุตร ฉันทข้าวเสร็จก็ประชุมพระ เมื่อประชุมเสร็จแล้วก็เล่าความเป็นมาตามที่พระพุทธเจ้าทรงมาบอกให้ทราบ ว่า พวกเธอทั้งหลายเคยเป็นค่างาวเคยฟังอภิธรรมมานี้เพื่อความเลื่อมใสและก่อสร้างกำลังใจ ในเมื่อเป็นค่างาวฟังอภิธรรมจบลงแล้วมีความเลื่อมใส ต่างคนต่างหล่นลงมาตาย เมื่อตายแล้วไปเกิดเป็นเทวดาบ้าง นางฟ้าบ้าง บน สวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก เวลานั้น

เธอभवเป็นพระ เธอตั้งใจฟังอภิธรรมตามที่เธอเคยฟังมา บรรลุอรหัตต์พร้อมกันทั้ง 500 องค์นี้
แหละบรรดาท่านพุทธบริษัท การมาทำบุญสงกรานต์วันนี้อันนี้สงฆ์จริงๆ มีมาก

ประการที่ 1 การถวายทานเป็นสังฆทาน มีอานิสงส์ใหญ่ อธิบายไม่ได้แล้วเวลานั้นหมด
อย่างน้อยที่สุดก็ไปเกิดเป็นเทวดานางฟ้าบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก บ้าง กลับลงมาเป็นคนก็
เป็นมหาเศรษฐี สังฆทานนี้นะ คำว่า สังฆทานนี้ไม่ใช่โคกที่ท่านนำมาถวายนะ ภัตตาหารที่ถวาย
พระทั้งหมดวันนี้เป็นสังฆทานใหญ่ทั้งหมดเหมือนกัน เพราะพระฉันหลายองค์และ

ประการที่ 2 มีศีล

ประการที่ 3 มีกรรมบถ 10

ประการที่ 4 ฟังอภิธรรม และรู้อานิสงส์ของธรรมะ

ผลบุญทั้งหมดครั้งนี้ ถ้าหากว่าถ้าทุกคนปรารถนาพระนิพพาน ชาตินี้ก็คงได้

เอาละ บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายเวลาพอดี อาตมภาพก็ขอยุติพระธรรมเทศนา
คงไว้แต่เพียงเท่านี้ ในที่สุดแห่งพระธรรมเทศนานี้ อาตมภาพขอตั้งสัตยาธิษฐานอ้างคุณพระศรี
รัตนตรัย มีพระพุทธรัตตะ ธรรมรัตตะ และสังฆรัตตะ ทั้ง 3 ประการ จอจงบันดาลให้บรรดา
ท่านพุทธบริษัททุกท่านมีแต่ความสุขสวัสดิ์พิพัฒน์มงคลสมบุญพูนผลและจงเจริญไปด้วยจตุพิช
พรชัยทั้ง 4 ประการ มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ และปฏิภาณ หากทุกท่านมีความปรารถนาสิ่งใด
ขอให้ได้เช่นนั้นสมความปรารถนาจงทุกประการ อาตมภาพรับประทานวิสาขามานในฉัมมิกกถา ขอ
ยุติพระธรรมเทศนาลงคงไว้แต่เพียงเท่านี้ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

พระธรรมเทศนา เรื่อง อานิสงส์บุญ

แสดงเมื่อ

วันเสาร์ที่ 14 เมษายน 2533

นโม ตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทฺธสสะ (3 จบ)

อัคราหิ อัครโน นาโถ โภ หิ นาโถ ปโร สียา อัครนาหิ สุทนต์นะ นางัง อภติ พุทธลังคิตี

ณ โอกาสนี้ อาตมภาพจะแสดงพระสัทธรรมเทศนา ใน อัครกาลา เพื่อเป็นเครื่องโสจรจสรองคศรัทธาธรรมมี ที่บรรดาท่านนริศราทานบดีทั้งหลายได้พร้อมใจกันมาบำเพ็ญกุศลประจำปีกษ คือ วันสงกรานต์ ซึ่งเป็นวันสำคัญวันหนึ่งของประเทศไทย ในพระพุทธศาสนา ความจริงวันสงกรานต์นี้ สมัยโบราณเขาถือว่าเป็นวันส่งปีเก่าและก็รับปีใหม่ เมื่อก่อนวันที่ 13 ส่งปีเก่า วันที่ 14 รับปีใหม่ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในวันสงกรานต์ บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายได้พากันนำเอา กระดุกบั้ง เอาซอซึง ของท่านผู้ใหญ่มาใส่ไว้ในโรงเป็นการทำบุญส่วนกุศลไปให้

นี่สำหรับบุญทั้งหลาย บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย ถ้าเราจะเทศน์ตามจำนวนต่างๆ ก็จะฟังกันยาก วันนี้ก็ขอเทศน์อานิสงส์โดยเฉพาะง่ายๆ ฟังง่ายๆ และก็สั้นๆ อานิสงส์ที่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนทุกท่านจะได้ในวันนี้ ก็ส่วนใหญ่ที่นั่นที่นั่นเห็นจะเป็นประมาณ 99.99 เปอร์เซ็นต์ เป็นคนจังหวัดอื่นสำหรับคนที่ บ้านท่าซุง นี้คงจะมาไม่ถึง 30 คน เพราะว่าวัดอยู่ใกล้มาก วัดตรงนี้ แล้วก็ต่อไปปากฝางโน้นก็ วัดยาง ต่อไปข้างหน้า ข้ามไปข้างหน้าไม่ถึงกิโลก็มีวัดกับ ก็มีวัดอีกวัดหนึ่ง คือ วัดราช ต่อไปถึง มโนรมย์ ก็มีอีกหลายวัด ฉะนั้นวัดกับบ้านไม่สัมพันธ์กัน แต่ละวัดจึงมีคนน้อย แต่อาศัยที่มีคนมากอย่างนี้ ก็เพราะอาศัยบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายมากัน ไกลมาก เมื่อคืนนี้ลงไปเยี่ยมพวกก่อพระทราย ฟังมาจาก สงขลา ก็มี เชียงราย ก็มี ลำพูน ก็มี ลำปาง ก็มี เพชรบูรณ์ ก็มี พิษณุตร ก็มี มีหลายจังหวัดที่กล่าวไม่หมดก็ขอภัยด้วย

ฉะนั้นการทำบุญวันนี้ของบรรดาท่านพุทธบริษัท อันดับแรกบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย พอเข้ามาในเขตวัด ก็มีความเลื่อมใสในพระรัตนตรัย คือพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ อย่างนี้เป็นอานิสงส์ส่วนแรก อานิสงส์ส่วนแรกนี้มีความสำคัญมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเคารพในพระพุทธเจ้าอย่างเดียว หรือว่าถึงพระพุทธเจ้าอย่างเดียว ไม่ต้องถึงพระธรรม ไม่ต้องถึงพระสงฆ์อย่างนี้พระพุทธเจ้าตรัสว่า คนที่นึกถึงชื่อท่านเพียงอย่างเดียว ดายจากความเป็นคนไปเกิดบนสวรรค์ไม่ใช่นับร้อยนับพัน นับเป็นโกฏิ ตามที่ท่านเล่ามาใน พระธรรมบทพุทธทศนิกาย ท่านบอกว่า อทินนปฺพุทฺทพราหมณฺ ไปถามพระพุทธเจ้าว่า พระสมณโคดม คนที่นึกถึงชื่อท่านอย่างเดียว ไม่เคยยกมือไหว้ ไม่เคยใส่บาตร ไม่เคยฟังเทศน์ ดายแล้วไปเกิดบนสวรรค์มีไหม

ทั้งนี้เพราะว่าในตอนเช้า อทินนปฺพุทฺทพราหมณฺ ไปพบลูกชายที่มีนามว่า มัญญุณฺทสิ เทพบุตร มาจากสวรรค์ มาแนะนำพ่อ ว่าต่อแต่นี้ไปให้มีความสุขเคารพให้รู้จักทำบุญในสำนักพระสมณโคดม ให้รู้จักใส่บาตร ให้รู้จักยกมือไหว้ ให้รู้จักฟังเทศน์ เพราะเขาไม่นับถือ เขาเป็น

พรหมณ์ แล้วเธอก็แสดงตัวเธอคือลูกชายที่ตายไปสวรรค์ได้ก็เพราะว่า นึกถึงพระสมณโคดมให้มาช่วยเวลาใกล้จะตายเวลานี้เธอเกิดบนสวรรค์ชั้น ดาวดึงส์เทวโลก มีวิมานทองคำเป็นที่อยู่ มีนางฟ้าหนึ่งพันเป็นบริวาร

ในเมื่อ **มัญญูคุณทลีเทพบุตร** กลับไปแล้ว พ่อก็กลับมาบ้านสั่งแม่บ้านว่าจงหุงข้าวมาหลายๆ ทำแกล้งๆ ทำขนมหลายๆ วันนี้เราจะเลี้ยงพระสมณโคดม พร้อมด้วยบรรดาพระสงฆ์ทั้งหลาย ในเมื่อพรหมณ์คนนั้นสั่งภรรยาเสร็จ ก็เดินมาหาองค์สมเด็จพระจอมไตรคือพระพุทธเจ้าแต่ว่ากาลเวลานั้นคนที่นับถือพระพุทธเจ้าก็มีคนไม่นับถือก็มี เพราะเขามีศาสนาของเขาอยู่ก่อนแล้ว คนทั้งหลายก็แบ่งกันเป็นสองพวก ว่าพรหมณ์คนนี้ไม่เคยเคารพพระสมณโคดม วันนี้เราจะไปหาพระสมณโคดม เราจะดูพรหมณ์คนนี้ข้ายพระสมณโคดม แต่พรหมณ์อีกพวกหนึ่งที่มีความเคารพในพระพุทธเจ้า ก็คือว่าวันนี้เราจะดูลีลาพระพุทธรูปเจ้าที่ปรมาพรหมณ์คนนี้ คนที่ไปก็เป็นสองฝ่าย ก็น่าจะตีกัน

แต่ว่าในขณะที่นั้น เมื่อองค์สมเด็จพระภาควันต์มาประทับอยู่ที่วิหารพรหมณ์ไปถึง คนก็ไปถึง พรหมณ์ไปถึงแล้วก็ไม่ยอมยกมือไหว้ ตามธรรมเนียมสมัยนั้นถ้าคนเรียกชื่อกัน เขาถือว่าเป็นคนตีตนเสมอบ้าง ดูถูกดูหมิ่นบ้าง เขาก็ไม่เรียกชื่อกัน อย่างคนแก่ เขาเรียกคุณพ่อ คุณแม่ คุณป้า คุณตา คุณยาย เป็นต้น พี่กว่าเขาเรียกว่าพี่ น้องเล็กกว่าเรียกว่าน้อง อย่างนี้ถือว่าเคารพกันอย่างไร พระพุทธรูปก็เหมือนกัน เขาไปหาท่านเขาก็เรียกว่า **ภันเต ภควา** ข้าแต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า เขาไม่เรียกพระสมณโคดมกัน คนที่นับถือ แต่ว่าพรหมณ์คนนี้ เขาไม่เคารพมาก่อนเขาเรียกว่าพระสมณโคดมว่าท่านสมณโคดมคนที่ไม่เคยยกมือไหว้เลย ไม่เคยใส่บาตร ไม่เคยฟังเทศน์ ดายจากความเป็นคนเอาแค่นี้ถึงชื่อท่านอย่างเดียว ดายจากความเป็นคนไปเกิดบนสวรรค์มีไหมสมเด็จพระจอมไตรตรัสว่า พรหมณ์ ดูกร พรหมณ์ คนที่นึกถึงชื่อตถาคตอย่างเดียว ไม่เคยยกมือไหว้ ไม่เคยใส่บาตร ไม่เคยฟังเทศน์ ดายแล้วไปเกิดเป็นเทวดายอยู่บนสวรรค์ ไม่ใช่ชั้นร้อยนับพัน นับเป็นโกฏิ

หลังจากนั้นองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าก็ ทรงเรียก **มัญญูคุณทลีเทพบุตร** ให้มาพร้อมด้วยวิมาน **มัญญูคุณทลีเทพบุตร** ก็มาพร้อมด้วยวิมาน ทุกคนเห็นหมดเมื่อวิมานลอยเข้าใกล้ เธอก็ลงจากวิมานเข้าไปกราบพระพุทธเจ้า หลังจากนั้นพระพุทธเจ้าก็เทศน์เฉพาะ **มัญญูคุณทลีเทพบุตร** ในการเทศน์ของพระพุทธเจ้า จะเทศน์เจาะจงบุคคลใดบุคคลหนึ่งเพื่อให้บุคคลนั้นบรรลุผลถ้าบุคคลอื่นที่มีบุญใกล้เคียงก็พลอยบรรลุผลตาม วันนั้นพระพุทธเจ้าเทศน์เฉพาะ **มัญญูคุณทลีเทพบุตร** พอเทศน์จบก็ปรากฏว่า **มัญญูคุณทลีเทพบุตร** ฟังเทศน์จบ เป็นพระโสดาบันในเวลานั้นทันที หลังจากนั้นบรรดาคนทั้งหลายที่ยืนฟังอยู่ก็ปรากฏว่าเป็นพระโสดาบันไปตามๆ กัน

นี่แหละบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน การเข้าวัดของท่านครั้งแรกโดยเฉพาะอย่างยิ่ง บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทต่างจังหวัดตั้งใจมาไกลมาก วัดข้างๆ บ้านของท่านก็มี หรือที่ผ่านๆ วัดมาบางท่านก็ผ่านวัดมาตั้งหลายสิบวัดกว่าจะมาถึงวัดนี้ นั่นก็แสดงถึงเจตนาคือ **ศรัทธา** ก็ดี ภาษาพระความเลื่อมใสก็ตาม ความเชื่อมีมากตั้งใจตรงมาที่นี้ การตั้งใจแบบนี้ก็แสดงว่า กำลังกุศลของ

ท่านมีกำลังสูงมากความจริงทำบุญวัดไหนก็ได้บุญเหมือนกันตั้งใจมาไกลกำลังใจใหญ่บุญก็ใหญ่
ขึ้นเป็นอันว่า ครั้งแรกที่ท่านมานี้ถึงวัด วัดนี้เป็นวัดของพระพุทธเจ้า และที่วัดจะมีขึ้นมาได้ก็เพราะ
พระสงฆ์แนะนำบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายให้พากันสร้างวัดถ้าคำแนะนำเป็นธรรมะอย่าง
นี้ขึ้นชื่อว่าบรรดาท่านพุทธบริษัท มีความเชื่อมั่นทั้งพระพุทธเจ้า ทั้งพระธรรม ทั้งพระอริยสงฆ์
ฉะนั้นเฉพาะอนิสงส์ครั้งแรกที่จะเข้ามาวัด ท่านก็สามารถเป็นเทวดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ได้แบบ
สบายๆ ทุกคนที่เป็นอนิสงส์แรก

อนิสงส์ที่ 2 เมื่อบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทเข้ามาในวัดตั้งแต่เมื่อวานวานขึ้นนี้ก็ไปที่
รับแขก ส่วนใหญ่ที่นั่นที่นี้ก็ดี ต่างคนต่างถวาย สังฆทาน กัน แต่บางคนไม่สามารถจะบริจาคสดangk
รื้อยบาทได้ ก็ถวายเป็นปัจจัย ปัจจัยที่ท่านมาถวายด้วยก็ดี สังฆทานก็ดี ย่อมเป็นอนิสงส์ทาน
เหมือนกันหมด ทั้งนี้เพราะอะไร เพราะสังฆทานก็แสดงออกแล้วว่าเป็นสังฆทาน สำหรับปัจจัยที่
ท่านมาใส่นี้เอาตมาไม่ถือเป็นเรื่องส่วนตัว ถือว่าถ้าไม่บวช ท่านก็ไม่ให้ หรือถ้าไม่ก่อสร้างอะไรท่าน
ก็ไม่ถวาย ที่นี้การที่บวชเข้ามาแล้วท่านถวาย อาตมาก็ถือว่าปัจจัยของญาติโยมพุทธบริษัททุกคน
เป็นของสงฆ์ ของสงฆ์เมื่อได้เก็นกินกินใช้ มีสร้างวัดเป็นวิหารทาน ก็ทานทั้งสามทาน คือ

1. การถวายทานกับพระพุทธเจ้าเอง
2. สังฆทาน
3. วิหารทาน

มีผลต่างกัน ที่ท่านกล่าวว่าถวายกับพระอรหันต์เองร้อยครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายทานกับ
พระปัจเจกพุทธเจ้าหนึ่งครั้งถวายทานกับพระปัจเจกพุทธเจ้าร้อยครั้งมีผลไม่เท่ากับถวายทานกับ
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า 1 ครั้ง ถวายทานแต่สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าร้อยครั้ง มีผลไม่เท่า
ถวายสังฆทาน 1 ครั้ง ถวายสังฆทานร้อยครั้ง มีผลไม่เท่ากับถวายวิหารทาน 1 ครั้ง นี้รวมความว่า
อนิสงส์ของท่านมหาศาลเป็นอันดับที่ 2 คือ ถวายสังฆทาน

หลังจากนั้นบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน วันนี้พอมาที่ศาลานี้ก็ทราบข่าวว่าเราจะบวชชี
กัน เราจะบวชเณรกัน แต่ตามจริงการบวชชี บวชเณรก็รู้กันมาหลายวันแล้ว ทำบุญกันมาหลายวัน
แล้ว นี้ถ้าอนิสงส์บวชเณร ถ้าญาติโยมที่เป็นพ่อเป็นแม่ของเณร พอเณรบวชไปแล้วเณรจะมี
อนิสงส์เป็นเทวดาหรือเป็นพรหม 30 กัป ถ้ายังไม่ถึง 30 กัปก็ยังไม่ตกลงมา แต่สำหรับพ่อกับแม่จะ
ได้คนละครั้งคนคนละ 15 กัป สำหรับบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทที่ไม่ใช่พ่อไม่ใช่แม่ ถือว่าเป็น
เจ้าภาพของการบวชในเมื่อท่านผู้เป็นเจ้าภาพทำการบวชจะได้อนิสงส์คนละ 4 กัป ที่นี้วัดพุ่มนี้
บวชเณร 75 องค์ 75 องค์ เอา 4 คูณไป

ญาติโยมพุทธบริษัททุกคนจะเป็นเทวดานางฟ้าและเป็นพรหมได้คนละ 300 กัป ๆ นี้
หมายความว่า ท่านจะอยู่ที่นั่นไม่ต้องเคลื่อนไปไหน ไม่ต้องลงมาเกิดเป็นมนุษย์ ไม่ต้องไปเกิดเป็น
สัตว์นรก ไม่ต้องไปเกิดเป็นเปรต เป็นอสุรกาย เป็นเดรัจฉาน เอาแต่เพียงจะเป็นเทวดาหรือเป็น
นางฟ้า หรือพรหม

ถ้าหากว่าบรรดาท่านทั้งหลายไม่ทราบด้วยกำลังใจของบรรดาท่านพุทธบริษัทนี้ ก็หมายความว่า ทุกคนต้องมี อนุสติ ติดตามใจไว้เสมอเพื่อเป็นการคุมกำลังใจ คนเราเกิดมาในโลกนี้มีสองอย่าง ความชั่วก็มีความดีก็ปรากฏ บาปมันก็อดทำไม่ได้เป็นของธรรมดา ธรรมดาไม่ดำเนินกัน แต่บุญใหญ่เราก็ทำ ถ้าบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทนี้เห็นว่าบุญอย่างนี้เราเคยทำแล้วเอาอย่างใดอย่างหนึ่งก็ได้คิดไว้ที่เรียกว่า จาคานุสติ หรือ อนุสติ นี้ก็ว่าเราเคยบวชเณร เราเคยบวชชี พรหมณ์เราเคยก่อพระทราย พระทรายนี้มีอันสังสัมาก พระเจดีย์นี้มีอันสังสัคล้ายๆ กัน สร้างพระพุทธรูป แล้วทรายที่ก่อแล้วก็ยังสร้างเป็นวิหารทานได้ด้วย ได้หลายอย่างอันสังสัก่อพระเจดีย์ทรายอย่างน้อยก็เกิดบน สวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก เหมือนกันต้องได้ทุกคน อันนี้ได้แล้ว

รวมความว่า อันสังสัใหญ่บรรดาท่านพุทธบริษัททำแล้วก็ตั้งใจนึกไว้ คำว่านึกไว้นั้นก็หมายความว่า ก่อนจะหลับคิดว่าเราเคยบวชเณร เราเคยบวชชีพรหมณ์เราเคยทำบุญนะ เราเคยถวายสังฆทาน เราเคยฟังเทศน์ เราเคยสมาทานศีล เราเคยฟังอภิธรรม จำไว้อย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะหรือมีละนั้นก็นึกถึงพระพุทธเจ้าหรือพุทธรูปองค์ใดองค์หนึ่งให้คิดใจก่อนจะหลับ นึกถึงพระพุทธเจ้าเสียหน่อยหนึ่งด้วยความรักด้วยความเคารพด้วยความจริงใจ เพียงเท่านั้นบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายก่อนจะตายลงนรกไม่ได้แน่ เพราะกำลังใจเป็นกุศล ถ้าบังเอิญขึ้นไปบนสวรรค์แล้วก็จะต้องอยู่สวรรค์อย่างต่ำ 30 กัป อย่างวันนั้นะคนที่มาทำบุญคราวนี้ต้องอยู่บนสวรรค์คั่นละ 30 กัป เป็นอย่างน้อย เพราะอาศัยการบวชเณรและบวชชี

อันนี้อันสังสัที่ยังไปกว่านั้นก็มี นั่นก็คือว่า การ ถวายสังฆทาน สังฆทานนี้เป็นปัจจัยให้เกิดความสุขด้วยทรัพย์สมบัติ คนเราก็มีความไม่แน่นอนอนันกว่าการที่ตั้งใจไปนิพพาน บางคนก็มีกำลังใจที่เข้มแข็ง บางคนก็มีกำลังใจอ่อน คำว่ากำลังใจก็คือ บารมี บารมีท่านแปลว่า เต็ม กำลังใจเต็มมากบ้าง กำลังใจเต็มน้อยบ้าง ถ้าคนที่กำลังใจเต็มมาก ที่เรียกว่า บารมีเต็มพร้อมเสนอนจะไปนิพพานอย่างนี้ทุกคนตายจากความเป็นมนุษย์แล้วไม่ได้กลับมา เพราะว่าอีกกัปนี้ยังมีพระพุทธเจ้าอีกองค์หนึ่งคือ พระศรีอาริย์เมตตรัย แล้วอีกไม่นานนักคือหนึ่งพุทธันดร สมเด็จพระที่ไปแก้วซึ่งมีนาม พระศรีอาริย์ อย่างต่ำท่านจะได้พระโสดาบัน ถ้าฟังเป็นกัณฑ์ที่สองจริงๆ ก็เป็นอรหันต์

นี่หมายถึงว่าเป็นเทวดาหรือพรหมนะ เป็นเทวดา เป็นนางฟ้า เป็นพรหมไม่ใช่จะเป็นเทวดา นางฟ้า เป็นพรหมจะบำเพ็ญบารมีต่อไม่ได้ เขาดีกว่าเรา ถ้าบรรดาญาติโยมพุทธบริษัทบางคนทำบุญกุศลแล้วด้วยดี แต่กำลังใจเพื่อพระนิพพานน้อยเกินไป คิดเสียว่าเราตั้งใจทำบุญเพื่อความสุข ไม่ต้องการลงนรก จิตใจไม่นึกตรงไปนิพพาน อย่างนี้ฟังเทศน์จาก พระศรีอาริย์ อย่างน้อยครั้งแรกก็เป็นพระโสดาบันเหมือนกัน

แต่ว่าบางทีอาจจะไม่ได้อรหันต์ เพราะตั้งใจพระนิพพานน้อยเกินไป อาจจะต้องลงมาเกิด ถ้างามมาเกิดใหม่ อันสังสัสังฆทานของท่าน บรรดาพุทธบริษัททั้งหลายจะทำให้ทุกคนที่ถวายสังฆทานแล้วเป็นมหาเศรษฐีทุกคน สังฆทานกองเล็กก็เป็นมหาเศรษฐี สังฆทานกองใหญ่ก็เป็นมหาเศรษฐี ไม่มีสตางค์ไปซื้อสังฆทานเขามา มีเพียงสิบบาทใส่ลงมาในขันนี้ อาตมาก็ถือว่าเงินของท่าน

เป็นสังฆทานเหมือนกัน ก็เป็นมหาเศรษฐีเหมือนกัน คราวนี้ **ยกทรง** เขาเลยถามว่า สังฆทานใหญ่ สังฆทานเล็กมีอานิสงส์เป็นมหาเศรษฐีเหมือนกัน ก็ทำเล็กๆ ไม่ดีหรือ ก็ต้องตอบว่าเป็นมหาเศรษฐีเป็นไปตามขั้น ถ้ามีเงินต่ำกว่า 80 โกฎิ แต่ว่าเกิน 40 โกฎิ ขึ้นไปไม่เต็ม 80 โกฎิ อย่างนี้เขาเรียก อนุเศรษฐี แต่บรรดาพวกท่านนี้เป็นอนุเศรษฐีไม่ได้ เพราะทำบุญที่เป็นมหาเศรษฐีกันแล้ว ตอนนี้มีมหาเศรษฐีก็ถือว่าต้องมีเงินตั้งแต่ 80 โกฎิ ขึ้นไปเรียกว่า มหาเศรษฐี บางคนก็ 80 โกฎิ บางคนก็ 160 บางคนก็เป็นร้อยเป็นพัน โกฎิเป็นหมื่น โกฎิ เป็นแสน โกฎิมีกำลังทรัพย์ไม่เสมอกัน แต่ถึงกระไรก็ดี ตั้งแต่ 80 โกฎิ ขึ้นไปก็เป็นมหาเศรษฐีฉะนั้นกำลังทรัพย์ที่บำเพ็ญบารมีย่อมจะเป็นกำลังที่จะพึงได้ แต่ถึงกระไรก็ดี ถ้าบังเอิญเขาเกิดใหม่ ก็เป็นมหาเศรษฐีกับแน่ นี้ว่ากันถึงสังฆทาน

เรื่อง **ศีล** เป็นของไม่หนัก **ศีลนะ สุจิณ ยันติ** ทุกคนสมาทานศีลแล้วท่านบอกว่าคนที่มศีลทุกคนมีความเป็นอยู่เป็นสุขตายแล้วก็ไปเกิดบนสวรรค์ **ศีลนะ โภคสัมปทา** ถ้ามีความเป็นอยู่ที่จะไม่เดือดร้อนเรื่องทรัพย์สิน คนที่มีศีลใช้ทรัพย์สินไม่เปลือง ตายจากความเป็นคน เป็นเทวดา เป็นนางฟ้า ก็จะมีเครื่องประดับกายสวยงาม มีทิพย์สมบัติมาก เกิดมาเป็นคนก็จะเป็นคนร่ำรวย **ศีลนะ นิพพุตติยันติ** คือเป็นปัจจัยให้เข้าพระนิพพานได้โดยง่าย ฉะนั้นขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายพึงทราบอานิสงส์ตามนี้

อันนี้ก็มามีอานิสงส์ส่วนใหญ่สำคัญอีกอย่างหนึ่งนั่นก็คือการฟัง **พระอภิธรรม** เมื่อที่เขาว่า **พรหมา จะ โลกชิปติ** พระที่สวดอภิธรรม อภิธรรมที่สวดนี้เขาเรียก **บทมาติกา** เป็นบทย่อ อภิธรรมสี่หมื่นสองพันพระธรรมขันธ์ ย่อลงมาเป็น **บทมาติกา** นี้นยาวมากๆ ก็ถ้าอธิบายให้ฟัง

ที่นี้การฟัง **อภิธรรม** บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน อานิสงส์มาก เมื่อวานนี้เทศน์แล้ววันนี้เทศน์ใหม่ เพราะว่าไม่มีความสำคัญบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายช่วยตัวเองได้ดี การฟังอภิธรรมของบรรดาท่านพุทธบริษัทเป็นภาษาบาลีหลายๆ ท่านคงจะฟังไม่รู้เรื่อง ดีไม่ดีพระที่สวดท่านก็สวดแล้วเหมือนกัน แต่ไม่รู้เรื่องเหมือนกับคนฟังก็ไม่รู้เรื่องพระว่าอะไรบ้างคนสวดก็ไม่รู้ว่าจะแปลว่าอย่างไรบ้างพอดี พอดีกันนะ ราคาเท่ากัน มีอานิสงส์ใหม่ ถ้าพูดถึงอานิสงส์บอกว่าต้องมีก็มิดีกว่ารุ่นที่แล้วมา ชุคก่อนที่เขาฟังอภิธรรมนะ เขาไม่รู้ภาษาคนเพราะเขาไม่ใช่คนเขาก็ไม่รู้จักว่าพระสวดเป็นพระ เพราะเขาไม่รู้จักพระแล้วเขาฟังแล้วเขาก็ไม่รู้ว่าเป็นอภิธรรม เขาไม่รู้ภาษาอภิธรรมนั่นคือ ค้างคาว ในสมัยองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงพระนามว่า **พุทธกัสสป**

เวลานั้นพระพุทธเจ้าเทศน์พระอภิธรรมแนะนำบรรดาพระภิกษุสงฆ์ทั้งหลายบรรดาพระสงฆ์ทั้งหลาย พระสงฆ์ทั้งหลายฟังแล้วต่างคนต่างก็ไปท่องจำเมื่อท่องจำได้ดีแล้ว ก็ไปชักซ้อมกันเพื่อให้ขึ้นใจ ต้องซ้อมเวลานึกขึ้นเมื่อไรก็นึกได้ทันทีทันใด ในเมื่อท่องจำดีแล้วก็ไปซ้อมกันในกลุ่ม ถ้า ในถ้ำนั้นเป็นถ้ำใหญ่ที่สงัด ค้างคาวอาศัยอยู่ 500 ตัว เวลากลางวันค้างคาวนอนและวิธินอนของค้างคาวก็เอาเท้าเกาะเพดานของถ้ำ เอาหัวห้อยลงมา พระท่านเข้าไปท่านก็ซ้อมอภิธรรม เวลาชักซ้อมกันก็เหมือนพระสวดเมื่อคืนนี้ ว่าพร้อมๆ กันเสียงเสมอกัน เมื่อขึ้นต้นจบแล้วก็ขึ้นใหม่ จบแล้วก็ขึ้นใหม่ เพื่อเป็นการคล้องตัว ค้างคาวฟังไปฟังไป ๆ เกิดความเพลิดเพลิดในเสียงของพระ

ทั้งๆ ที่เขาไม่รู้ว่าเป็นพระ ไม่รู้ว่าเป็น พระอภิธรรมแล้วก็ไม่รู้ภาษาแต่เปล็ดเปล็นในเสียง เปล็นไป เปล็นมาก็ตก ตกลงมาตายหมดทั้ง 500 ตัว เมื่อตายจากความเป็นค้างคาวก็ไปเกิดเป็นเทวดาบน สวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก เป็นเทพบุตรบ้าง เป็นเทพธิดาบ้าง เพราะค้างคาวไม่ใช่มีแต่ตัวผู้มีตัวเมีย ด้วย

ในเมื่อพระพุทธเจ้าลงมาตรัสในมนุษย์โลก ก็ปรากฏว่าบรรดาเทวดาพวกนั้นลงมาจุติมา เกิด แต่การมาเกิดของเขาก็แปลกมาเกิดในสำนักของชาวประมงมาทำบาปต่อไปอีก 'อ้อ'บาปของ ชาวประมงนี้มันบาปขึ้นทุกวัน นั่งนึกนอนนึกอย่างเดียวกัน พรุ่งนี้จะไปหากินที่ไหน จะไปตกปลาที่ ไหน จะไปทอดแหที่ไหนจะไปต้อนที่ไหน อย่างนี้เป็นต้น ใจก็เป็นบาป แต่ว่ากำลังบุญของพระอ-ภิธรรมนี้มีกำลังบุญใหญ่มาก ในเมื่อเด็กพวกนี้เกิดขึ้นมาแล้ว พ่อบ้านคณะของนายประมงนายใหญ่ เขาให้เป็นเพื่อนกัน เอามาเลี้ยงดูรวมกัน

ต่อมา พระสารีบุตร ไปในสถานที่นั้น ชาวบ้านเขามีความเลื่อมใส ถึงแม้ว่าจะเป็น ชาวประมงทำบาป แต่เขาเองก็รู้จักทำบุญเหลือเกิน เวลานูญ ถึงแม้ว่าจะน้อยกว่า เวลานูญก็เป็นบุญ บาปก็เป็นบาป ต่อมาเด็กๆ พวกนั้นก็มีความรักใน พระสารีบุตร เพราะ พระสารีบุตร นี้เป็นพระที่มี เสน่ห์ตั้งแต่ผู้ใหญ่ถึงเด็ก ถ้าจะเข้าบ้านไหนท่านจะหาของเล่นไปเพื่อเด็ก ดีไม่ดีพอเข้าไปใกล้เขต บ้านเขาปรากฏว่าเด็กวิ่งมาหา เกาะมือ เกาะแขนเกาะขา เกาะสบงจิวรบ้าง หลวงลุงสารีบุตร มาแล้ว หลวงอาสารีบุตร มาแล้ว อันนี้ท่านเป็นที่รักของเด็กขนาดนี้ในเมื่อเด็กๆ 500 คน เห็น พระสารีบุตร เข้าก็เกิดความรัก พระสารีบุตร ก็นั่งคุยกับเด็กก่อนคุยกับชาวบ้าน ในที่สุดเด็กพวกนั้นอายุ 7 ปี พอที่จะเป็นพระอรหันต์ได้ก็ลาพ่อแม่ ขอบวชในพระพุทธศาสนา บวชเป็นเณร พ่อแม่ก็อนุญาติ พระสารีบุตร ก็ขออนุญาตรับมา รับเป็นเณรไม่ใช่เป็นพระ

ต่อมาในกาลครั้งนั้นสมเด็จพระภควันต์บรมศาสดาคือ พระพุทธเจ้า แสดง ยมกปกฎิหารีย์ เสด็จขึ้นไปบน สวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก ไปแสดงพระอภิธรรมโปรดพระพุทธมารดา กับเทวดา บนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ แต่ความจริงเทวดาทั้งหกชั้นและพรหมด้วยเขามาฟังกัน ต่างคนต่างมาฟังกัน ถึงเวลาตอนเช้าร่างกายของท่านต้องการอาหาร ท่านก็เนรมิตร่างกายพระพุทธเจ้าพิเศษเหมือนท่าน เทศน์ต่อท่านก็ลงมาบิณฑบาต แล้วก็หลังจากนั้นเมื่อฉันเสร็จท่านขึ้นไปเทศน์ต่ออีก เป็นอันว่า เทวดาไม่รู้ ไม่รู้พุทเจ้าจริงพุทเจ้าปลอม ก็เทศน์มีผลเหมือนกัน

วันหนึ่งท่านมีความรู้สึก ว่าวันนี้ลูกศิษย์ของ พระสารีบุตร จะเป็นพระอรหันต์หมดทุกคน เพราะฟังอภิธรรม เมื่อลงบิณฑบาตแล้วก็มาคอย พระสารีบุตร ที่ขอบสระโบกขรณี เมื่อ พระสารี บุตร กลับมาจากบิณฑบาต เห็นพระพุทธเจ้าเข้าก็เข้ามานมัสการ องค์สมเด็จพระพิชิตมารก็ตรัสว่า สารีบุตระ ดูกร สารีบุตร ลูกศิษย์ของเธอทั้ง 500 องค์นี่นะในสมัย พระพุทธกัสสป เขาเคยเป็น ค้างคาวฟังอภิธรรมมาก่อนและเมื่อเขาตาย เขาหล่นลงมาตาย ทุกคนต่างคนไปเกิดบน สวรรค์ชั้น

ดาวดึงส์เทวโลก ที่นี้บุญที่การฟังอภิธรรมเขามีกำลังมาก เขามีความเลื่อมใสมาก และอาศัยฟัง อภิธรรมนี้จะว่าปัจจัยให้เขาได้อรหัตต์

ฉะนั้น วันนี้ พระสารีบุตร กลับไปถึงวัด เมื่อฉันข้าวเสร็จให้ประชุมเณรทั้ง 500 องค์นี้เณรนะเพราะเณรยังเล็ก เณรเล็กๆ 7 ขวบ อายุ 7 ปี ทั้ง 500 องค์เข้ามาฟังเทศน์แล้วจึงเทศน์อภิธรรมย่อ คือ สวด บทมัตถิกา อย่างที่พระสวดเมื่อคืนนี้ ถ้าหากว่าเขาพูดกันภาษาเวลานั้นก็เป็นภาษาเหมือนภาษาไทย (สัญญาณหมดเวลาตั้ง เฮ้ย ประเดี๋ยวก่อนไว้อ ยังไม่จบนี้หว่ามันร้องได้ เครื่องตั้งเวลา แหมะ ระวังจริงๆ เดี่ยวกว้างทั้งเลย) ก็เป็นอันว่า พระสารีบุตร ปฏิบัติตามนั้นเมื่อกลับมาแล้วฉันเสร็จก็เทศน์อภิธรรม บรรดาเณรทั้งหลาย เป็นพระอรหัตต์พร้อมด้วยปฏิสัมภิทาญาณทั้งหมด

นี่แหละบรรดาญาติโยมพุทธบริษัท การฟังพระอภิธรรมของบรรดาท่านพุทธบริษัทคราวนี้ นะ ฟังกันหลายวัน ฟังกันเมื่อคืนวาน เมื่อคืนที่แล้วฟังเทศน์กันมาแล้วหนึ่งครั้ง เมื่อเข้าวานนี้ฟังมาแล้วอีกหนึ่งครั้ง วันนี้เมื่อคืนนี้ฟังแล้วอีกหนึ่งครั้งคืนวันนี้ฟังอีกหนึ่งครั้ง แล้วก็วันพรุ่งนี้ฟังหลายหน 3 ครั้ง ทั้งวันสะเดาะเคราะห์นี้การฟังอภิธรรมของบรรดาท่านพุทธบริษัทดูตัวอย่างค้ำคาว ค้ำคาวเขาฟังไม่รู้เรื่อง นี่เราฟังรู้เรื่อง รู้เรื่องว่าพระสวดอภิธรรม ถึงแม้ไม่รู้ภาษาไม่เป็นไร ให้ตั้งใจ จำไว้ว่าเสียงที่ประกาศออกมานี้เป็นเสียงที่ประกาศตามที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้เป็นพระธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเรามีความเคารพในเสียงธรรมเรามีความเคารพในถ้อยคำของธรรม เรามีความเคารพในพระพุทธเจ้า เรามีความเคารพในพระสงฆ์ที่สวดพระธรรม เพียงเท่านั้น บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทกำลังของบรรดาท่านทั้งหลายที่มีอานิสงส์ มันจะมีอานิสงส์ใหญ่กว่า ค้ำคาวมหาศาลและบังเอิญท่านตายจากชาตินี้ไปแล้ว เพราะทุกคนเวลาจะตายไม่ละความคืออย่าลืมกันนะ อนุสตินี้ อย่าลืม ตัวนี้ถึง

1. นึกถึงพระพุทธเจ้า
2. นึกถึงพระธรรม
3. นึกถึงพระสงฆ์ใดองค์หนึ่ง ที่เราชอบหรือหลายองค์ก็ได้ แล้วก็สามารถนึกถึงทานการบริจาค
4. นึกถึงอภิธรรมที่เราได้ฟังแล้วไม่ต้องว่าอะไรทั้งหมดนึกเฉยๆ

นึกถึงพระพุทธเจ้า เรารักเคารพพระพุทธเจ้า เราเคารพพระธรรม เราเคารพพระอริยสงฆ์ เมื่อกล่าวถึงอานิสงส์ว่ามีมากอย่างนี้ อาตมาก็เลียงแย้มเต็มทีเพราะกำลังป่วยมาก เมื่อคืนนี้ดี 2 กว่าจะหลับ ก็ขอยุติพระธรรมเทศนาคงไว้แต่เพียงเท่านี้ ในที่สุดแห่งพระธรรมเทศนานี้อาตมภาพขอตั้ง สัตยธิษฐานอังกุณพระศรีรัตนตรัย มีพระพุทธรัตนะ ธรรมรัตนะ และสังฆรัตนะ ทั้ง 3 ประการ จอจงดลบันดาลให้บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านมีแต่ความสุขสวัสดิ์พิพัฒนามงคลสมบูรณ์พูนผล และจงเจริญไปด้วยจตุพิพรชัยทั้ง 4 ประการ มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ และปฏิภาณ หากทุกท่านมีความปรารถนาสิ่งใด ขอให้ได้เช่นนั้นสมความปรารถนาจงทุกประการ อาตมภาพรับประทานวิสาข นามานในรัชมิกกถา ขอยุติพระธรรมเทศนาลงคงไว้แต่เพียงเท่านี้ เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

พระธรรมเทศนา เรื่อง การสะเดาะเคราะห์

แสดงเมื่อ

วันอาทิตย์ที่ 15 เมษายน 2533

นโม ตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (3 จบ)

บุญญาภิ ปรโลกัสมิง ปติฏฐา โหนติ ปาณินันตติ

ณ โอกาสบัดนี้ อาตมภาพจะแสดงพระสัทธรรมเทศนา ใน **ฉัหมิกคาลา** อันเป็นเครื่อง
โสรจตรงองค์ศรัทธาบารมี ที่บรรดาท่านนริศราทานบดีทั้งหลาย วันนี้นี้มากันมากทั้งภาคเหนือ
ภาคใต้ ภาคตะวันตก ตะวันออก เมื่อคืนนี้บรรดาญาติโยมทั้งหลายที่มาจากสงขลามายังตอน
กลางคืนก็มี เป็นอันว่าวันนี้บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายร่วมกันบำเพ็ญกุศลบุญราศีอย่างมากมาย
ศาลา การทำบุญของท่านพุทธบริษัททั้งหลายโดยถ้วนหน้าก็ปรารถนาวันสงกรานต์เป็นสำคัญวัน
สงกรานต์ถือว่าเป็นการส่งปีเก่าและรับปีใหม่ และสิ่งที่มีความสำคัญของบรรดาท่านพุทธบริษัท
ทั้งหลายคือวันนี้เป็น **วันสะเดาะเคราะห์** คำว่าเคราะห์นี้บรรดาท่านพุทธบริษัท มันเป็นเหตุมาจาก
การบำเพ็ญกุศลมาตั้งแต่ชาติก่อน บางคนก็ทำเป็นอกุศลบ้าง บางคนก็ทำบุญเป็นกุศลบ้าง คำว่า
อกุศล คือ บาป เป็นเหตุให้เราเกิดเคราะห์ มีความไม่ค่อยสบาย เช่นมีการป่วยไข้ไม่สบาย หรือมีโรค
ร้ายเกิดขึ้นเป็น

เคราะห์ที่ 1. **ปาณาติบาต** เกิดมาชาติใหม่นี้เป็นคนมีโรครามากบ้าง อายุสั้นพลันตายบ้าง

เคราะห์ที่ 2. **อทินนาทาน** ถ้าเราทำมาจากชาติก่อน ชาติหลังนี้เป็นเหตุให้ไฟไหม้บ้านบ้าง
ลมพัดบ้าง น้ำท่วมบ้านบ้าง เกิดโจรผู้ร้ายบ้าง

เคราะห์ที่ 3. **กามเมสุมิจฉาจาร** เกิดมาชาติหลังเป็นเหตุให้คนในปกครองคือด้านบ้าง

เคราะห์ที่ 4. **มุสาวาท** เราพูดไม่จริงตามความเป็นจริงอย่างนี้ เวลาชาติหลังที่เราจะพูดให้
ใครเขาฟังเขาไม่ยอมฟัง เขาไม่ยอมเชื่อถือในคำพูด

เคราะห์ที่ 5. **การดื่มสุราเมรัย** เป็นปัจจัยให้เกิดปวดศีรษะบ้าง เป็นโรคเส้นประสาทบ้าง
เป็นโรคบ้าบ้าง

อันนี้เรียกว่า **เคราะห์** คำว่าเคราะห์จริงๆ ก็คือการทำบาป บรรดาท่านพุทธบริษัทเราทำบาป
ในชาติก่อนเคราะห์ทั้งหลาย มันก็บันดาลให้เรามาพบกัน ในชาตินี้คือติดตามมา อันนี้ขึ้นชื่อว่าความ
ดีไม่ใช่เคราะห์ โขลกที่หลังพูดถึงเรื่องของโขลก

โขลกที่ 1 เราเว้นจาก **ปาณติบาต** เกิดมาในชาติหลังเป็นคนมีรูปร่างหน้าตาสะสวย มีโรค
น้อยมีอายุยืนนาน

โขลกที่ 2 ก็ได้แก่ละจาก **อทินนาทาน** ไม่ลักไม่ขโมยของใคร เกิดมาในชาติใหม่ มีทรัพย์
สมบัติมีสภาพปกติ มีความร่ำรวยด้วย มีความเป็นอยู่เป็นสุขไฟไม่ไหม้บ้าน โจรไม่เข้าบ้าน น้ำไม่
ท่วมบ้าน ลมไม่พัดให้บ้านพัง

โชคที่ 3 กามาตุมิजार เราละ คนในปกครองว่าง่ายสอนง่าย ไม่คือด้านปกครองสบาย

โชคที่ 4 มุสาวาท เราไม่พูดมุสาวาทในชาติก่อน เกิดมาในชาตินี้ใครจะทำอะไรก็ตาม เราพูดอย่างไรเขาเชื่อ ตามนั้น

โชคที่ 5 ก็คือว่าเราไม่คัม สุรามรัย มาในชาติก่อน ชาตินี้เราไม่เป็นโรคปวดศีรษะมาก ไม่เป็นโรคเส้นประสาท ไม่เป็นโรคบ้า

ก็รวมความว่าคำว่าเคราะห์ที่จะสะเดาะกันวันนี้ ก็สะเดาะบาปเก่า ตอนนี้มีปัญหาคือว่า สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสว่า ขึ้นชื่อว่ากฎของกรรม บุญก็ดี บาปก็ดี ไม่มีใครสามารถจะลบล้างได้ นี่การสะเดาะเคราะห์ของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายก็เช่นเดียวกัน บาปเก่าเราล้างไม่ได้ แต่เราทำบุญใหม่ให้มันสูงขึ้นเหมือนกับคนที่กำลังถูกไฟไหม้ เอาน้ำไปราดหนักๆ เข้มมันก็เย็นเหมือนกันแต่ต้องราดบ่อยๆ ราดมากๆ ซ่อนี้ฉันใด การบำเพ็ญกุศลของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายเวลานี้ มีอุปมาเหมือนกับว่า ทุกข์จากหากินไม่พอใช้ ทุกข์จากโรคภัยไข้เจ็บมารบกวน ทุกข์จากพลัดพรากความรักจากกัน วันนี้เราก็มาแก้กัน วิธีแก้ก็คือ

1. บรรดาท่านพุทธบริษัทเข้าวัดมีความเลื่อมใสในพระพุทธศาสนา เห็นสิ่งก่อสร้างในพระพุทธศาสนามีความเจริญรุ่งเรืองก็มีความเลื่อมใส อย่างนี้เขาถือว่าโมทนาในวิหารทานเป็นบุญใหญ่อย่างหนึ่ง แล้วก็

2. บรรดาท่านพุทธบริษัทเข้ามา เจอะพระพุทธรูป มีความเคารพในพระพุทธรูป อย่างนี้จัดว่าเป็นพุทธบูชา เป็นความดีอีกอย่างหนึ่ง มีโอกาสได้ฟังธรรมะฟังพระสวดก็ดี ฟังพระเทศน์ก็ดี ถือว่าเป็นการฟังธรรม ก็ถือว่ามีความเคารพในพระธรรม ก็ถือว่าเป็นโชคดีอีกอย่างหนึ่ง คือ อานิสงส์อย่างหนึ่ง

3. ได้มีโอกาสถวายสังฆทาน ทั้งเป็นพานก็ดี ถวายภัตตาหารพระก็ตามเอาปัจจัยมาถวายก็ตาม ทั้งหมดนี้จัดเป็นสังฆทาน กับวิหารทานเป็นทานสูงสุดก็จัดว่าเป็นบุญใหญ่ เป็นโชคดีอีกอย่างหนึ่ง แล้วต่อมาเมื่อคืนนี้ หรือสองคืนที่ผ่านมา มีบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายโดยทั่วหน้าพากันก่อเจดีย์ทราย การก่อเจดีย์ทราย คำว่าเจดีย์เราทำสภาพเหมือนกับเจดีย์ เจดีย์ที่เขาสร้างขึ้นมาบรรจุพระธาตุของพระอรหันต์บ้าง พระพุทธเจ้าบ้าง อย่างนี้ถือว่าเป็นพระพุทธรูป และสังฆบูชา มีอานิสงส์ใหญ่มาก มีอานิสงส์คล้ายๆ กับสร้างพระพุทธรูป สำหรับทรายที่นำมาปั้นวัดก็จะได้ใช้ให้ในการก่อสร้าง จัดเป็น วิหารทาน

รวมความว่า บุญกุศลของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายทุกท่าน ที่มาบำเพ็ญแล้วในวันนี้ เป็นมหากุศลใหญ่ เช่นมีความนึกถึงพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์นึกถึงพระพุทธรูปมีความเคารพพระพุทธรูป อย่างนี้ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่าคนที่ไม่เคยนับถือเรามาก่อน ไม่เคยยกมือไหว้ ไม่เคยใส่บาต ไม่เคยฟังเทศน์ แต่นึกชื่อของตถาคตเฉยๆ อย่างนี้ไปสวรรค์นับเป็น โกฏิ

แต่ทว่าบรรดาพุทธบริษัททั้งหลายวันนี้ มีทั้งความเห็นท่านด้วย เคารพในท่านด้วย จะไปสวรรค์มากกว่านั้น สำหรับคนที่มีความพอใจในพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม

พุทธเจ้า คำว่าพอใจในพระธรรมคำสั่งสอนในบรรดาท่านพุทธบริษัทไม่ได้หมายความว่า ชอบใจ พระเทศน์เสมอไป หรือไม่ใช่ชอบใจพระสวดเสมอไป ก็ชอบใจธรรมะอย่างใดอย่างหนึ่งที่พระ เทศน์มา หรือว่าอ่านหนังสือมา ชอบใจคำสั่งสอนส่วนนั้นๆ แล้วนำไปปฏิบัติตามแม้แต่อย่างเดียวก็ ใช้ได้ ถือว่าเป็นการเคารพพระธรรมอย่างสูงสุด นี่เป็น โขลกใหญ่ เป็นคนมีปัญญาในชาติหน้า

รวมความว่า กุศลและจรรยาสัมมาปฏิบัติ ที่บรรดาท่านพุทธบริษัทสร้างมานี้มีอานิสงส์มาก ถ้าจะว่ากันไปถ้าตายจากความเป็นคน เราก็จะลงนรกไม่ได้ เพราะกุศลใหญ่ อย่างน้อยที่สุดก็เกิด เป็นเทวดาบ้าง นางฟ้าบ้าง เป็นพรหมบ้าง บางท่านนิยมนิพพานอาจจะไปนิพพานก็ได้

แต่วันนี้เป็น วันสะเดาะเคราะห์ ก็จะต้องถึงเรื่องการสะเดาะเคราะห์สักหน่อย เวลามัน จะพอหรือไม่พอก็ไม่ทราบ การสะเดาะเคราะห์นี้มีสองอย่างบรรดาท่านพุทธบริษัทสะเดาะเคราะห์ ในชาตินี้ กับสะเดาะเคราะห์ในชาติหน้า คำว่าสะเดาะเคราะห์ในชาตินี้ ก็หมายความว่า คนที่จะมีคน ที่มีอายุสั้นพลันตายเพราะบาปที่เป็นอกุศลอย่างใดอย่างหนึ่งเข้ามาครอบงำ เป็นปัจจัยให้เราต้องตาย ก่อนอายุขัยอย่างนี้สะเดาะเคราะห์ในชาตินี้ คือถ้าทำแล้วพอทำเสร็จ คราะห์ที่จะต้องตายในชาติ ปัจจุบันทันด่วนก็เลิกกันไปต้องแก้ตาย สำหรับสะเดาะเคราะห์ให้ชาติหน้าก็หมายความว่า คนที่ถึง อายุขัยแล้วทำอย่างไร แก้อ่างไรมันก็ไม่หาย จำเป็นที่จะต้องตาย แต่ว่าการตายของท่านจะไม่ไป อบายภูมิ จะไปเกิดเป็นเทวดา เป็นนางฟ้าบนสวรรค์บ้าง ไปเกิดเป็นพรหมบ้าง ไปนิพพานบ้าง อย่าง นี้ชื่อว่าเป็นผู้หมดเคราะห์เด็ดขาด ที่นี้การสะเดาะเคราะห์ การสะเดาะเคราะห์ในชาติปัจจุบันใครเคย ทำมาบ้าง บางที่ท่านพุทธบริษัทอาจจะคิดว่าการสะเดาะเคราะห์ในชาติปัจจุบันนี้ พระพุทธเจ้าไม่ เคยท่านแต่ความจริงท่านเคยทำ

เรื่องปรากฏว่าใน พระธรรมบท ขุททกนิกาย เรื่องมีอยู่ว่า มีพราหมณ์สองคนผิวเมีย เมื่อ แต่งงานกันแล้วก็มีบุตรเล็กๆ กำลังต้องอุ้ม ยังต้องอุ้มอยู่ ยังคลานไม่ไหว พราหมณ์สองคนผิวเมีย สำหรับพราหมณ์ผิวก็มีเพื่อนพราหมณ์อยู่คนหนึ่ง เขาเป็นพราหมณ์เป็นคณาจารย์ของพราหมณ์ มีความรู้พิเศษมาก วันหนึ่งสองคนตายาก็ไปหาพราหมณ์คนนั้น เมื่อขณะที่ไปถึง ฝ่ายมารดาที่อุ้มลูก น้อยไว้พอก็ทราบ ลูกยังเล็กมากปล่อยไม่ได้ ถึงเวลาพอกราบเสร็จก็รับลูกมา แม้ก็กราบขณะที่พอ กราบกับแม่กราบ ทั้งสองคนนี้พราหมณ์คนนั้นก็กล่าวว่า **ทิมายุโก** ซึ่งแปลว่า ขอเข้าทั้งสองจงเป็นผู้ มีอายุยืนยาวนาน พอพอกับแม่กราบเสร็จก็ให้ลูกกราบ จับมือให้ลูกกราบพราหมณ์ไม่ยอมพูด ท่าน พ่อซึ่งเป็นเพื่อนกัน ก็ถามว่าเวลาผมกราบก็ดี ภรรยากราบก็ดีท่านบอกว่า **ทิมายุโก โทตุ** เป็นผู้มีอายุ ยืนยาวนาน แต่ว่าพอลูกผมกราบท่านนิ่งเพราะอะไร พราหมณ์ก็บอกว่า ถ้าฉันพูดไปมันก็เป็น การ โทหก เขาถามว่าทำไมละ พราหมณ์บอกว่าอีก 7 วัน ข้างหน้านี้ลูกของท่านจะตาย ถ้าเรากล่าว **ทิมายุโก โทตุ** ในเมื่อ 7 วันลูกตาย ฉันก็พูดโทหกฉันเลยไม่พูด พราหมณ์ผู้เป็นพ่อก็ถามว่า ท่านรู้ว่า ลูกผมจะต้องตายเพราะเหตุนี้ แต่ท่านรู้วิธีแก้ไหม พราหมณ์ก็บอกว่า ฉันรู้เป็นแต่แก้รู้ แต่แก้ไม่ได้ แต่ว่าพระสมณโคดมนี้ท่านรู้ด้วย ทำแก้ได้ด้วย

ทั้งสองคนตายเขาก็พากันไปหาพระพุทธเจ้า พราหมณ์แนะนำไป พอเข้าไปถึงที่แรกพ่อ
กราบ พระพุทธเจ้ากล่าวคำว่า **ทิมายุโก โทตุ** เจ้าจงเป็นผู้มีอายุยืนยาวนานเหมือนกัน พ่อแม่ส่งลูกให้
พ่อกราบ ท่านก็กล่าวอย่างนั้น พอให้ลูกกราบท่านเฉยเหมือนพราหมณ์ พราหมณ์ก็ถามพระพุทธเจ้า
ใหม่ พระพุทธเจ้าก็บอกว่าลูกของเธอจะตายภายในเจ็ดวัน วันที่เจ็ดจากวันนี้ไปตายแน่ เขาก็เลยถาม
ว่าจะมีวิธีแก้ไหม พระพุทธเจ้าบอกวิธีแก้มี ถ้าตายแบบนี้วิธีแก้ ถ้าตายแบบหมดอายุขัยไม่มีวิธีแก้
วิธีแก้ของคนที่ตายมีอายุขัยก็หมายความว่า ให้คนทำใจให้เป็นบุญเสีย ช่วยให้เป็นบุญ ตายจากความ
เป็นคน ไปสวรรค์ ไปพรหมโลก ไปนิพพาน พ้นจากอบายภูมิ นี่แก้คนที่หมดอายุขัย ฉะนั้นการ
สะเดาะเคราะห์วันนี้ก็แก้สองอย่างเหมือนกัน

ขอเล่าเรื่องพราหมณ์ต่อไป พราหมณ์ก็ถามองค์สมเด็จพระจอมไตรว่า ภันเต ภควา ข้าแต่
องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าผู้เจริญพระพุทธเจ้าข้า ถ้าอย่างนั้นวิธีแก้ไขจะทำอย่างไร

พระพุทธเจ้าก็บอกว่า เจ้ากลับไปบ้านไปทำโรงพิธีเข้าไว้ และมีมนต์พระสงฆ์ใน
พระพุทธศาสนานี้ไปนั่งล้อมเด็กแทนสายสิญจน์ สมัยนี้เขาใช้สายสิญจน์เขากลับเปลื้องข้าวพระมาก
อี ไซ้ไหม อาจารย์หง่า เอาพระไปนั่งล้อมเปลื้องข้าวเอาสายสิญจน์ไปล้อมแทนไซ้ไหม แต่ระวังให้ดี
นะ สายสิญจน์ขามเมื่อไรก็เมื่อวันนั้นและ อี พระส่อเสียดอีกรอบหนึ่ง เอาพระไปนั่งล้อมรอบ ให้พระ
สวด **พระปริตร** เจ็ดวันเจ็ดคืน แต่มีพระเปลี่ยนกัน เวลานั้นพระลูกศิษย์พระพุทธเจ้าท่านมาก

ก็ความก็มีอยู่ว่า เด็กคนนี้เมื่อเกิดขึ้นมาแล้วในระยษะนั้นปรากฏว่า มียักษ์อยู่คนหนึ่งได้รับพร
จาก **ท้าวเวสสุวรรณ** คำว่าพรคือเป็นคำสั่ง คำสั่งว่า เด็กคนนี้เคยฆ่าสัตว์ตัดชีวิตมาในชาติก่อน ทำบาป
มามากโทษปาณาติบาตมาก แต่ความจริงอายุขัยของเธอถ้าเป็นอายุขัยมัน 120 ปี แต่ว่าบาปตัวนี้กำลัง
เข้าถึงสถิตเข้ามา เข้ามาลบล้าง มันเป็นเกณฑ์ของบาปที่จะเข้ามาทำลาย ขอให้ยักษ์ตนหนึ่งคือเทวดา
องค์หนึ่งเข้าไปเอาชีวิตของเด็กคนนี้มาตามเวลาที่กำหนดไม่ใช่เทวดากำหนดกฎของกรรมที่ทำไว้
ฉะนั้นเทวดาแกก็มาจ้อง ท่านสั่งให้เอาวันที่เจ็ด ไม่ได้สั่งให้เอาวันที่ห้า ที่หก หรือที่สาม ที่สี่ ไม่ใช่
อย่างนั้น ที่เจ็ดจากวันนี้เป็นต้นไป จงเอาชีวิตเด็กคนนี้มา ท่านเทวดาองค์นั้นเมื่อได้รับฟังแล้วก็
ปฏิบัติตามคือ มาคอยอยู่มาถึงคอยอยู่ถ้าวันที่เจ็ดเมื่อไรจะเอาเมื่อนั้น

ก็เป็นอันว่า ตั้งแต่วันที่หนึ่งเป็นต้นไปองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาให้พระไปนั่ง
ล้อม แล้วก็สวดพระปริตรเปลี่ยน ยักษ์เข้าไม่ได้เพราะนั่งล้อม ต่อมาเมื่อถึงวันที่เจ็ดจริงๆ องค์สมเด็จพระ
พระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็เสด็จลง พระพุทธเจ้าเสด็จ พรหมกับเทวดาก็ต้องมาหมด ยักษ์จะมีสภาพ
เหมือนกับพลทหาร ก็ต้องไปอยู่ไกลลิบขอบจักรวาลเข้าไม่ถึง พระพุทธเจ้านั่งอยู่ตั้งแต่เช้าวันที่เจ็ด
ถึงรุ่งวันที่แปด พอถึงวันที่แปดยักษ์ก็หมดอำนาจหมดคำสั่ง ออกนอกเหนือคำสั่งไม่ได้ก็เป็นอันว่า
เด็กคนนั้นไม่ตาย ต่อมาก็บวชเป็นเณร และก็บวชเป็นพระมีนามว่า **อายุวัฒนกุมาร** ให้นามใหม่ตั้ง
ชื่อใหม่ว่า กุมารที่อายุยืนยาวนาน ท่านเลยต้องมีอายุไปถึง 120 ปี จึงตาย

นี่การสะเดาะเคราะห์วันนี้ก็เหมือนกัน บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายหากว่าท่าน
ทั้งหลายจะต้องมีเคราะห์กรรม ในระหว่างชีวิตต้องตายก่อนอายุขัยเราทำกันได้ วันนี้สามารถทำได้

แต่ถ้าบังเอิญบรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลายจะหมดอายุขัยจริงๆ คำว่าสิ้นอายุของบุญเก่า ว่าต้องเกิดอายุเท่านั้นเท่านั้น จึงจะต้องตายถ้าหมดอายุจริงๆ ก็ต้องต่อกันไปเพื่อชาติใหม่ หมายความว่า ท่านตายไปแล้วจากความเป็นคน เป็นคนอย่างต่ำก็ไปเกิดเป็นเทวดาบ้าง นางฟ้าก็บ้าง และเป็นพรหมบ้าง ถ้าใครจิตใจนิยมพระนิพพานก็ไปนิพพานได้

ตัวอย่างเมื่อองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า มีสาวกคือลูกศิษย์ พระพุทธเจ้าองค์หนึ่งมีนามว่า **ชัมมิกอุบาสก** เป็นชาวบ้านอย่างญาติโยมพุทธบริษัทอย่างนี้ มีความเคารพในพระพุทธเจ้า ในพระธรรม ในพระอริยสงฆ์ ก็เรียกว่าเป็นคนที่ประกอบไปด้วยธรรม

อย่างท่านทั้งหลายที่มาวันนี้ทั้งหมดก็ถือว่าเป็น **ชัมมิกอุบาสก** บ้าง **ชัมมิกอุบาสิกา** บ้าง คือขึ้นชื่อว่าเป็นผู้ชายที่ประกอบไปด้วยธรรม เป็นผู้ชายหญิงที่ประกอบไปด้วยธรรมเหมือนกันในกาลครั้งนั้นปรากฏว่า **ชัมมิกอุบาสก** จะสิ้นอายุขัยจะต้องตาย ฉะนั้น **ชัมมิกอุบาสก** ก็คิดว่าถ้าเราตายคราวนี้ ก็ไม่ควรจะไปบอกญาติก็คิดในใจว่าก่อนจะตายขอฟังธรรมดีกว่า ก็จึงไปนิมนต์พระมาจากสำนักขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พระก็มาสวดบังเอิญพระพุทธเจ้าส่งพระดีมาทั้งหมดคือไม่มีใครได้ทิพจักขุญาณ เลย (อาจารย์หง่า นะ ถ้ามีใครได้ทิพจักขุญาณมาก็จะไม่เป็นเรื่องสงสัย) พอถึงบ้านก็ตั้งใจจะสวดพระปริตร พอเริ่มตั้งนโม พอเริ่มตั้งนโมก็ปรากฏว่ามีเทวดาหกชั้นคือ

1. ชั้นจาตุมหาราช
2. ชั้นดาวดึงส์
3. ชั้นยามา
4. ชั้นดุสิต
5. ชั้นนิมมานรดี
6. ประนิมิตวสวัตดี

เทวดาทั้งหมดมาเต็มจักรวาล แต่ละชั้นต่างๆ เอารถทิพย์มารอรับในเมื่อพระยังไม่สวดแกกก็ไม่พูด เทวดาแค่รอรับเฉยๆ เห็นเต็มฟ้าเต็มจักรวาลแพรวพราวสวยเป็นระยับ แต่ทว่าพอพระเริ่มสวดบุญเริ่มเกิด เกิดใหม่อีกครั้งหนึ่งบุญเต็ม เทวดาก็ต่างชวนบอกท่านครับ ผมอยู่ **ชั้นจาตุมหาราช** ชั้นรถผม **ชั้นดาวดึงส์** ก็บอกว่าผมอยู่ **ชั้นดาวดึงส์** ชั้นรถผม อย่างนี้เป็นต้น เสียงเทวดา เสียงนางฟ้าต่างคนต่างชวนทั้ง 6 ชั้น

ในเมื่อเทวดากับนางฟ้าเต็มจักรวาล เสียงมันดังขนาดไหน เสียงก็ดังแซดออกไปเป็นเหตุให้ **ชัมมิกอุบาสก** ไม่ได้ยินเสียงพระสวด พระสวดไกลๆ ไม่ได้ยินเสียงได้ยินแต่เสียงเทวดาท่านจึงได้โบกมือให้เทวดาหยุดก่อน บอกว่าหยุดก่อน หยุดก่อน ช้าก่อน ช้าก่อน หยุดก่อน พระมองเห็นก็แปลกใจว่า เอ๊ะ ต้องการให้เรามาสวดเมื่อเราเริ่มสวด ท่านก็ต้องงานให้หยุด พระก็หยุด พอพระหยุดแล้วก็ไม่เห็นท่านว่าอะไรต่อไปอีก พระก็นึกในใจว่า เมื่อต้องการให้เรามาสวดให้ฟังเราก็มาสวด แต่ทว่าเวลานี้ผู้ต้องการฟังสวดไม่มีความต้องการจะฟัง การอยู่ของเราไม่เป็นประโยชน์เราก็กลับคิดว่า ต่างคนต่างพากันกลับ

เมื่อพระกลับออกไปแล้ว บรรดาลูกหญิงลูกชายก็เกิดความเสียใจว่า พ่อของเรามีความเคารพในพระพุทธศาสนาเป็นคนมีทานในการให้เป็นปกติ รักษาศีลมาปกติ ไปฟังเทศน์จากพระพุทธเจ้าเป็นปกติ ปฏิบัติธรรมเป็นปกติ เป็นคนดีอยู่มาก และก็จะตายขนาดนี้ ป่วยไข้ไม่สบายใกล้จะตาย กลับเป็นคนเพื่อฝันไว้สติก็ร้องไห้

ท่านธัมมิกอุบาสก เห็นลูกสาวลูกชายร้องไห้ก็ถามว่าร้องทำไม ลูกสาวลูกชายก็บอกว่า คุณพ่อเพื่อไปนี้ถ้าตายจะลำบาก ท่านก็บอกว่าท่านไม่ได้เพื่อ ท่านพูดถึงเทวดา นางฟ้าลูกก็มองไม่เห็นลูกๆ ก็บอกว่าเทวดานางฟ้าไม่มีนะพ่อนะมีแต่อากาศเปล่าๆ พ่อก็ยืนยันว่ามี ในที่สุดท่านก็บอกว่าสวรรค์ทั้ง 6 ชั้นมี **ชั้นจาตุมหาราช ชั้นดาวดึงส์ ชั้นยามา ชั้นดุสิต ชั้นนิมมานรดี ชั้นปรนิมมิตวสวัตตี** ทั้ง 6 ชั้นนี้ เทวดาชั้นไหนสบายที่สุด และดีที่สุด และมีความสุขที่สุดบรรดาลูกทั้งหลายของเขาก็มีความรู้ เคารพในพระพุทธเจ้าเหมือนกัน เขาก็มีความรู้เขาก็บอกว่าเทวดา **ชั้นดุสิต** มีความสุขที่สุด พ่อก็เลยบอกว่าถาอย่างนั้นเจ้าจงนำพวงมาลัยมาใส่ให้พ่อพวงหนึ่ง เมื่อนำมาให้ท่านแล้ว ท่านก็บอกว่า พ่อจะโยนพวงมาลัยนี้ให้คล้องจอนรธ **ชั้นดุสิต** **ท่านธัมมิกอุบาสก** ก็โยนไปตามนั้น ใ้พวงมาลัยก็ไปคล้อง **จอนรธชั้นดุสิต** มันก็ลอยในอากาศ ลูกก็เห็นแต่พวงมาลัยในอากาศไม่เห็นรศทิพย์ ท่านก็เลยบอกว่าที่พวงมาลัยค้างอยู่นั้นไม่ใช่ค้างในอากาศของหนักค้างอยู่บนอากาศไม่ได้ มันต้องหล่นลงมา แต่นี้ไปค้างที่จอนรธทิพย์ **ชั้นดุสิต** ในที่สุดท่านก็ลาลูกลาหลาน ท่านก็ตาย เกิดที่ **ชั้นดุสิต**

นี่แหละ บรรดาท่านพุทธบริษัท การสะเดาะเคราะห์ของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายก็เป็นการสะเดาะเคราะห์กันสองอย่าง เพราะเคราะห์ไม่เสมอกันบุคคลทั้งหลายซึ่งมานั่งที่นี่ มีบุญมีบารมีไม่เสมอกัน มีกรรมไม่เสมอกัน รับและลดหลั่นต่างกันบ้าง ถ้าบังเอิญมีบุคคลใดจะมีอายุสั้นพลันตาย นั่นก็หมายความว่าท่านท่านอาจจะต้องตายก่อนอายุขัย สมมติว่าอายุขัยเขากำหนดมา 60 ปี แต่ท่าน 20 ปีบ้าง 30 ปีบ้าง จะต้องตายอย่างนี้ การสะเดาะเคราะห์วันนี้ทำอย่างนี้ได้เป็นผลตามนั้น คือตายตามอายุขัย ไม่ต้องตายตามอายุที่เข้ามาตัดรอน แต่ถ้าบุคคลใดถ้ามีอายุขัยจำเป็นจะต้องตาย หมดอายุ หมดบุญบารมี แต่การบำเพ็ญกุศลของท่านทั้งหลายในครั้งนี้ก็จะเป็นปัจจัยตายจากความเป็นคนอย่างน้อยไปสวรรค์ อย่างกลางไปพรหมโลก อย่างสูงสุดไปนิพพาน ในเมื่อเวลานั้นยังเหลืออยู่อีก 5 นาที ก็ขอพูดต่อไป เสียงก็แผ่โยมวันนี้ไม่ค่อยสบายมาก ก็เป็นอันว่าบุญของท่านทั้งหลายที่ทำแล้วในวันนี้คือ

1. พุทธบูชา ท่านบูชาพระพุทธเจ้าด้วยความเคารพ การบูชาพุทธเจ้าตามที่กล่าวไว้ในตอนต้นตามที่กล่าวถึง **อทินนปุพพพราหมณ์** ที่ถามพระพุทธเจ้าว่าคนที่ไม่เคยยกมือไหว้ท่าน ไม่เคยใส่บาตร ไม่เคยฟังเทศน์ แต่ว่าเวลาก่อนจะตายนึกถึงชื่อท่านตายไปเกิดบนสวรรค์มีไหม พระพุทธเจ้าบอกว่ามีนับเป็นโคกฐิตที่ท่านจึงเรียก **มัญญุถุณชาติ** มาเป็นเครื่องยืนยัน แสดงว่าบุญที่ 1 ของบรรดาท่านทั้งหลายที่ทำแล้วในวันนี้ ท่านได้แล้วในเบื้องต้น คือเคารพในพระพุทธเจ้า

ประการที่ 2 เคารพในพระธรรม การทำบุญด้วยปัจจัยที่ดี ถวายเป็นสังฆทานก็ดี ถวายเป็นภัตตาหารพระก็ดี ถวายของพระก็ดี อย่างนี้ถือว่าเชื่อในพระธรรม เราจะมีความรู้สึกว่า การถวายของแก่พระ ถวายอาหารแก่พระจะเป็นบุญ เป็นกุศลได้ ก็เพราะอาศัยฟังธรรมเป็นการเคารพในพระธรรม นี่ประการที่ 2 ท่านก็ทำได้เหมือน **ธัมมิกอุบาสก** แล้ว

ประการที่ 3 บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทผู้เป็นสาวกขององค์สมเด็จพระประทีปแก้ว ก็มีความเคารพในพระสงฆ์ ถ้าไม่มีความเคารพในพระสงฆ์จริง ก็ไม่มาจากแดนไกล ไม่มีใครมาวัด ไม่มีใครมาทำบุญ คนที่มาทำบุญก็ดี มาวัดก็คือนี่เป็นความเคารพในพระสงฆ์ ก็รวมความว่า ไตรสรณคมนั้นทั้ง 3 ประการ คือ **พุทธบูชา ธรรมบูชา สังฆบูชา** ท่านทำแล้ว ถ้าคนมีบูชาทั้ง 3 ประการอย่างนี้มีประจำใจ ตายแล้วลงอบายภูมิไม่ได้ นั่นก็หมายความว่า พระจะขวางทางไม่ให้ลงนรกบังเอิญกรรมบางอย่าง ที่ท่านทำเป็นบาปมาแล้วในกาลก่อนมันจะนำลงนรคนั้น มันจะถูกพระขวาง คำว่าพระขวางอย่างไรนั้น ก็หมายความว่า เวลาที่ก่อนท่านจะตาย ก่อนที่บาปจะเข้ามาสิงใจท่าน ท่านจะได้เห็นภาพพระ เห็นภาพพระมาลอยข้างหน้า จะเป็นพระพุทธรูปบ้าง บางทีก็เป็นพุทธรูป บางทีก็เป็นรูปพระสงฆ์ บางทีก็เป็นส่วนที่เป็นบุญที่เป็นกุศล บางทีก็เป็นเทวดาเป็นนางฟ้าหากว่าใจเป็นกุศลในเวลานั้น บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนจะตายลงนรกไม่ได้

เหลือเวลาอีก 5 นาทีก็จะขอเล่าเรื่องปัจจัยให้ฟังสักเรื่องหนึ่ง อาตมามีเพื่อนอยู่คนหนึ่งบวชพร้อมกัน แต่ว่าเขาบวชได้พรรษาเดียวเขาก็สึก สึกแล้วก็ไปแต่งงาน เมื่อแต่งงานแล้วในกาลสมัยสงครามโลกครั้งที่ 2 เขาต้องถูกเกณฑ์ไปที่ **เพชรบูรณ์** ก็สร้างสถานที่ของทหารแล้วก็ไปไร่ไถใหญ่มาจากที่นั่น กลับมาถึงบ้านก็เลยเป็นโรคปอดอักเสบถึงเป็นวัณโรค เขาอยู่ใกล้วัด **บางนมโค อำเภอสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา** เวลานั้นอาตมาเป็นเจ้าอาวาสอยู่ที่นั่นในเมื่อเขาป่วยหนักอาตมาก็ไม่อยู่ไปเทศน์ เวลานั้นเทศน์เดือนกว่าถึงกลับวัด

ขณะที่กลับมาถึงวัดก็มีคนส่งข่าวมาบอกว่า **จวน** เขาชื่อ **จวน จวน** เพื่อนของท่านเมื่อบวชณะเวลานี้ป่วยหนักมาก พูดไม่มีเสียงแล้ว บ้านเขาอยู่ข้างวัดอาตมาก็เลยชวนพระอีก 5 องค์ไปเยี่ยม พอไปถึงก็ไปนั่งใกล้ๆ ก็ถามว่า **จวน** จำฉันได้ไหม เขาก็พูดแผ่วเบามากกว่า จำได้ครับ เขาจะยกมือไหว้ แต่ก็ไหว้ไม่ไหวแสดงถึงความเคารพ ฉันก็เลยถาม ฉันนึกในใจว่าคนที่เขาจะตายถ้าจะไปนรกมันต้องเห็นกองไฟ ถ้าจะไป สวรรค์ต้องเห็นพระ หรือเห็นสิ่งที่เราทำบุญตามแบบฉบับ ก็ถามว่า **จวน** เวลานี้เธอเห็นอะไร เขาตอบเห็นไฟครับ เสร็จ ฉันบอกเสร็จนะ เห็นกองไฟ ถามว่ากองไฟไหม บอกกองโตครับ ตั้งอยู่ใกล้หรืออยู่ไกล บอกอยู่ไม่ไกลครับ ใกล้ๆ นี้แหละครับ

ก็นึกในใจว่าถ้าเห็นกองไฟอย่างนี้ มันลงนรกกันแน่ และพวกนี้จะไม่ผ่านสำนักพระยายม ไม่มีการสอบสวน ลงดิ่งเลยบาปหนักมาก จึงถามภรรยาเขาว่ามีสตางค์ไหม ถ้ามีสตางค์ฉันขอสักหน่อย เขาบอกมี 20 บาท บอกเอา 20 บาทก็เอาขอเงิน 20 บาทนี้ ชำระหนี้สงฆ์เช่นเคย เอาของสงฆ์มาจากวัดที่มีพระก็วัดที่ไม่มีพระก็ดี นำมาด้วยการรู้เท่าไม่ถึงการณ์ก็ดี หรือด้วยเจตนาก็ตาม ขอชำระหนี้สงฆ์ด้วยเงิน 20 บาท แก่ก็พยักหน้า อาตมาก็ถามว่าพระเห็นชอบด้วยไหม ถ้าพระ

เห็นชอบด้วยก็สาธุพร้อมกัน พระก็สาธุ ทีหลังก็ถามใหม่ ถามว่า จวน เวลานี้กองไฟยังมีไหม เขาบอกไม่มีแล้วครับ ถามว่ามีอะไร เห็นพระนะประธานในโบสถ์มาลอยอยู่ข้างหน้า ก็เลยนั่งยิ้มดีใจ เอาเสียวเราแย่ง พระยายม นะ เรียกว่าแย่ง พระยายม เสียวอีกคนหนึ่งแล้ว บอกว่า จวน ต่อนี้ไปภาวนาว่า พุทโธ นะ (เทปหมด)

พระธรรมเทศนา เรื่อง อานิสงส์ของบุญ

แสดงเมื่อ

วันอังคารที่ 1 พฤษภาคม 2533

นโม ตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (3 จบ)

บุญญาภิ ปรโลกัสมิง ปติภูจฺจา โหนติ ปาณินันตติ

ณ โอกาสนี้ อาตมาจะแสดงพระสัทธรรมเทศนา อานิสงส์ของบุญญาภิภาคา เพื่อเป็นเครื่องโสรจสรองครุฑชาบารมี ที่บรรดาท่านนริศราทานบดีทั้งหลาย ได้พร้อมใจกันมาบำเพ็ญกุศลประจำปักษ์ในวันนี้ การทำบุญของบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ความต้องการก็มีอยู่ว่า ต้องการความพ้นทุกข์ความพ้นของบรรดาพุทธบริษัทจริงๆ มี 3 ชั้น ด้วยกันคือ

1. สวรรค์
2. สวรรค์
3. นิพพาน

และเวลานี้ ถ้าบรรดาท่านพุทธบริษัทท่านใดมีความปรารถนานิพพานไว้เป็นเบื้องหน้า แม้จะตายจากความเป็นคน เป็นเทวดาก็ตาม เป็นพรหมก็ตาม มีหวังพระนิพพานอย่างยิ่ง ทั้งนี้ก็เพราะว่าในศาสนาเนี่ยยังมีองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอีกองค์หนึ่ง มีนามว่า พระศรีอาริยมตตริย จะตรัสไม่นานนัก สมมติว่าบรรดาท่านพุทธบริษัทเกิดบนสวรรค์ ชั้นดาวดึงส์เทวโลก บนดาวดึงส์ นี้เขามีเวลาอยู่ 1000 ปีทิพย์ แต่ว่าท่านจะอยู่เพียง 300 ปีทิพย์ ก็พบ พระศรีอาริย์ แล้ว เมื่อพบองค์สมเด็จพระประทีปแก้ว ฟังเทศน์เพียงครั้งที่ 2 เทวดานางฟ้าพวกนั้นก็จะเป็นพระอรหันต์ต่อไปเป็นอันว่า ขณะใดที่องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าทุกๆ พระองค์ ขณะที่พระองค์เทศน์จบเทวดากับนางฟ้าพรหมเป็นพระอริยเจ้ามากกว่ามนุษย์

ในการบำเพ็ญกุศลของบรรดาพุทธบริษัทวันนี้มีอะไรบ้างที่เป็นบุญเป็นกุศลในอันดับแรก บรรดาท่านพุทธศาสนิกชน ตั้งใจจะมาบำเพ็ญกุศลในพระพุทธศาสนาโดยเฉพาะอย่างยิ่งในวัด คำว่าวัดก็มีทั้งพระพุทธรูป มีทั้งพระธรรม มีทั้งพระสงฆ์การนึกถึงวัดก็คือว่านึกถึง 3 อย่างคือ 1. นึกถึงพระพุทธรูป นึกถึงพระธรรมด้วย นึกถึงพระอริยสงฆ์ด้วย การนึกถึงพระพุทธรูปเป็น พุทธานุสติกรรมฐาน การนึกถึงพระธรรมคำที่พระสวด หรือคำที่พระเทศน์ เป็น ชัมมานุสติกรรมฐาน การนึกถึงพระสงฆ์เป็น สังฆานุสติกรรมฐาน กรรมฐานทั้ง 3 อย่างนี้ถ้าบรรดาท่านพุทธบริษัทท่านใดต้องการมีความมั่นคงอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะเป็น พุทธานุสติ นึกถึงพระพุทธรูปก็ดี เป็น ชัมมานุสติ นึกถึงพระสงฆ์ เป็น สังฆานุสติ นึกถึงพระสงฆ์ก็ดี โดยเฉพาะไว้ กำลังใจมีความมั่นคงตรงต่อพระพุทธรูป หรือพระธรรม หรือพระสงฆ์องค์ใดองค์หนึ่งโดยเฉพาะ อย่างนี้บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายตายแล้วลงนรกไม่ได้ อย่างน้อยที่สุดก็ต้องไปสวรรค์

นอกจากนั้นบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านตั้งใจไว้ว่า มาถึงวัดเราจะรับ **ศีล 5** ก็ดี ขึ้นชื่อว่า ศีล **อานิสงส์ของศีล** ก็มีอยู่ว่าการที่พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ตอนท้ายว่า **ศีลนะ สุคติง ยันติ** ศีลเป็นปัจจัยให้เกิดบนสวรรค์ **ศีลนะ โภคัสถปทา** ศีลเป็นปัจจัยให้เราเกิดไปชาติหน้า มีทิพยสมบัติมาก **ศีลนะ นิพพุตง ยันติ** ศีลเป็นปัจจัยให้เข้าพระนิพพานได้โดยง่าย รวมความว่า คำตั้งใจขั้นที่ 2 ของบรรดาท่านพุทธบริษัททำให้เกิดบนสวรรค์ก็ได้ เกิดบนพรหมโลกก็ได้ บนนิพพานก็ได้

ในขั้นที่ 3 บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ตั้งใจบรรสพุทธพจน์เทศนาเป็นคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า อันนี้เป็นตัว **ปัญญา** เป็นปัจจัยทำให้เข้าถึงนิพพานโดยง่าย เช่นเดียวกัน

สำหรับวันนี้ บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน จะขอนำเอาพระสูตร ที่บุคคลคนหนึ่งซึ่งไม่เคยมีความเคารพในพระพุทธรเจ้า พระธรรม ในพระอริยสงฆ์มาก่อนแต่ว่าพอใกล้จะตายจิตใจนึกถึงองค์สมเด็จพระชินวรคือ พระพุทธรเจ้าเพียงชั่วขณะเดียว เขาตายจากความเป็นคน เขาเกิดเป็นเทวดาบนสวรรค์ **ชั้นดาวดึงส์เทวโลก** ต่อมาขณะที่เป็นเทวดาฟังเทศน์จากพระพุทธรเจ้าจบเดียว เป็น **พระโสดาบัน** เวลานี้ท่านยังอยู่บนสวรรค์ **ชั้นดาวดึงส์เทวโลก**

เรื่องนี้ความก็มีอยู่ว่า เมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จประทับอับยังตำราญ อิริยาบถปรากฏอยู่ใน **พระเชตะวันมหาวิหาร** เวลานั้นองค์สมเด็จพระพิชิตมาร เสด็จมาโปรดบรรดาท่านพุทธบริษัทในที่ต่างๆ ก็มีพราหมณ์คณะหนึ่งซึ่งเขาเป็นพราหมณ์ความจริงพราหมณ์ที่นับถือพระพุทธรเจ้าก็มีมาก พระที่บรรลอรหันต์ทั้งหลายที่พราหมณ์นะมีมาก แต่ว่าพราหมณ์ก็กนี้เขาเป็นครูพราหมณ์เขาเป็นคณาจารย์สอนความรู้ของพราหมณ์ ก็เลยไม่นับถือพระพุทธรเจ้า เขาถือว่าเขาก็หนึ่งในศาสนาเช่นเดียวกัน

ฉะนั้นพราหมณ์ตระกูลนี้เมื่อเห็นองค์สมเด็จพระภควันต์บรมศาสดาก็ดี พระสงฆ์ก็ดี เขาไม่เคยยกมือไหว้ เขาไม่เคยใส่บาตร เขาไม่เคยฟังเทศน์ เพราะศาสนาของเขาก็มี และพราหมณ์ผู้นี้มีนามว่า **อทินนปุพพพราหมณ์** แปลเป็นใจความว่า พราหมณ์ผู้ไม่เคยทำอะไรใครมาในกาลก่อน คือคำว่าทานนะเขาไม่เคยให้ เขาก็สอนลูก สอนหลาน ให้ปฏิบัติเช่นเดียวกัน แม้แต่ทานก็ไม่เคยให้ แต่ว่าท่านพราหมณ์ผู้นี้มีลูกชายอยู่คนเดียว เป็นมหาเศรษฐีด้วย

ต่อมาลูกชายเกิดอาการป่วยขึ้นมา แจะไปหาหมอรักษาเกรงว่าจะเสียดวงค์มาก ค่าหมอก็จะเสียค่ายาที่จะเสีย จะซื้อยามาจากตลาดในร้านค้าของหมอรักษา ก็เกรงว่าจะเสียดวงค์มาก เสียตายทรัพย์ จึงได้ถามหมอ หมอก็ได้บอกว่ายากกลางบ้านคนเป็นโรคผอมเหลืองมารักษาเองเก็บสมุนไพรมารักษาเอง ในไม่ช้าลูกชายก็ตาย แต่ว่าก่อนที่ลูกชายจะตาย ในขณะที่ลูกเจ็บหนักพราหมณ์มีความรู้สึก ว่าเราเป็นคนร่ำรวยเป็นมหาเศรษฐี เวลานี้ลูกชายอยู่ในห้อง มีความสวยสดงดงามมาก เครื่องประดับประดามาก ดีไม่ดีพวกญาติทั้งหลายทราบว่าลูกชายเราป่วย ถ้าเขามาเยี่ยมลูกชายของเรา เห็นของที่มีค่ามาก เขาขอเราก็คงจะต้องให้ ก็เกิดเสียตายขึ้นมา เลยยกลูกชายมานอนที่ระเบียบหน้าบ้านออกนอกห้อง

ลูกชายก็มีความรู้สึกว่เวลานี้พ่อก็ดี แม่ก็ดี ไม่ใช่ที่พึ่งของเรา เราป่วยหนักจะหาหมอมา รักษาพ่อกับแม่จะเสียคยเงิน จะซื้อยาจากร้านหมอมารักษาแม่ก็ยงเสียคยเงิน เรานอนในห้องดี ๆ เวลานี้เราป่วยหนัก เอาเรามาอนไว้ที่ระเบียบบ้าน ไม่มีอะไรแวดล้อม ก็มีความรู้สึกว่ พ่อก็ดี แม่ก็ดี ทรัพย์สมบัติก็ดี ไม่ใช่ที่พึ่งของเราเวลานี้ เราป่วยหนัก เราไม่มีที่พึ่ง เคยได้ยินข่าวเขาเล่าลือกันว่ **สมเด็จพระสมณโคดม** เป็นพระใจดีมาก สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าสงเคราะห์ไม่เลือกว่ผู้ใด เขาจึง คิดในใจว่ ขอเวลานี้พระองค์สมเด็จพระจอมไตรคือพระสมณโคดม มาช่วยโปรดให้ ข้าพระพุทธเจ้าหายจากโรคภัยไข้เจ็บด้วยเถิด

เวลานั้น ก็เป็นเวลาท้องสมเด็จพระชินศรีบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้าเสด็จไปบิณฑบาต พอดีกับ **พระอนนท์** พอถึงบ้านนั้นก็ทรงเปล่งฉัพพรรณรังสีรัศมี 6 ประการ เกิดเป็นแสงสว่าง ปรากฏข้างหน้าของเธอ ความจริงนะ **มัญญุณฺทลลิต** เธอหันหน้าเข้าข้างฝา พอเห็นแสงแปลก ประหลาดก็เหลียวหน้าไปดูเห็นพระพุทธเจ้าข้า ก็นึกในใจว่ ขององค์สมเด็จพระจอมไตรบรม ศาสดา โปรดสงเคราะห์ให้ข้าพเจ้าหายจากโรคเดี๋ยวนี้อะไรก็ดี ขณะทีเานึกถึงพระพุทธเจ้ามารักษาให้ หายจากโรค แต่ความจริงเขาไม่ได้หาย คนมันถ้าจะตายเสียอย่างหนึ่งทำอย่างไรก็ตาย พระพุทธเจ้า เองก็ยังมีพยานเมื่อหมอดอายุขัย แต่ว่พระพุทธเจ้าก็ช่วยเขาได้ คือในขณะที่พระพุทธเจ้าผ่านไป ประเดี๋ยวดียวเขาก็ตาย ตายทั้งๆ ทีจิดใจนึกถึงพระพุทธเจ้าอยู่ อาศัยบารมีขององค์สมเด็จพระบรม ครุและบุญทีเานึกถึง ทีเรียกว่า **พุทธานุสสติ**

อย่างนี้เขาเรียกว่า **พุทธานุสสติ** นึกถึงพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ ตายจากความเป็นคนก็ไป เกิดเป็นเทวดาบนสวรรค์ ชั้นดาวดึงส์เทวโลก มีวิมานทองคำเป็นที่อยู่มีนางฟ้า 1000 เป็นบริวาร

ตามธรรมดาเทวดาก็ดี นางฟ้าก็ดี พรหมก็ดี ทุกท่านมีสภาพเหมือนกันอยู่อย่างหนึ่ง เมื่อตาย จากความเป็นคนไปเกิดในวิมานมีวิมานเป็นที่อยู่ มีบริวารเพื่อกิพย์มีความสุข ก็มักจะนึกย้อน ถอยหลังว่ เดิมทีเราเกิดเป็นมนุษย์ เราทำอะไจจึงได้สมบัติขขนาดนี้ **มัญญุณฺทลลิต** ก็เช่นเดี๋ยวกัน ก็มี ความรู้สึกว่เวลานี้ เรามีวิมานเป็นทิพย์ เรามีกายเป็นทิพย์ เรามีนางฟ้าเป็นบริวารเป็นทิพย์ตั้ง 1000 องค์ ทุกอย่างเป็นทิพย์หมดมีความสุขหมด เพราะอาศัยบุญอะไรเป็นเหตุ ก็ทราบว่เพราะอาศัยนึก ถึงองค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐ คือพระพุทธเจ้าให้ช่วยรักษาโรคให้หาย แต่กาลเวลาชีวิตของเรา เข้ามาถึง โรคไม่สามารถจะหายได้ และแล้วเราก็ตาย เราตายจากความเป็นคนมาเป็นเทวดามี ความสุขมากกว่ามาก เขาก็คิดย้อนถอยหลัง ไปถึงพ่อของเขาด้วยว่ เวลานี้พ่อกับแม่มีความสุขดีหรือ เปล่า ก็ทราบว่ เวลานี้ท่านผู้เป็นพ่อขี้เหนียวแสนขี้เหนียว เวลาลูกป่วยเสียคยเงินมากกว่าเสียคย ชีวิตของลูกคือเป็นมหาเศรษฐี เวลานี้มาขี้นที่ปากหลุมฝังศพ มาขี้นพรรณนาร้องไห้ขอให้ลูกกลับมา ใหม่ เพราะมีลูกคนเดียว ท่านจึงมีความรู้สึกว่ พ่อของเราเป็นคนพาล คำว่พาลนะ เขาแปลว่ โง่ พ่อของเราเป็นคนโง่เวลานี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงอุบัติขี้นแล้วในโลก ไม่มี ความเคารพถือตัวว่เป็นคนมีธรรมะ แต่ความจริงธรรมะของพ่อเป็นธรรมะทีผิดไม่ใช่ถูก ไม่สามารถจะ ช่วยให้พ้นทุกข์ได้ จึงตั้งใจจะไปสงเคราะห์พ่อให้มีความสุข

เธอจึงแปลงตัวเองให้เหมือนร่างเดิม มายืนร้องไห้ไถ่ๆ กับพ่อ พ่อท่านพอเห็นเข้าก็นึกว่า เด็กหนุ่มคนนี้มีรูปร่างคล้ายๆ ลูกของเรา ถ้าเราได้ไว้แทนลูกก็จะดีมีความสุขขึ้น จึงหันเข้าไปถามว่า พ่อหนุ่ม คุณร บุษยเจริญ เธอร้องไห้อยากได้อะไร พ่อหนุ่มก็ถามว่า คุณลุงร้องไห้อยากได้อะไร คุณลุงก็เลยบอกว่าเวลานี้ลูกชายของฉันตาย รูปร่างคล้ายๆ เธอรุ่นราวคราวเดียวกัน เขาตายศพเขาฝังอยู่ที่นี้ ลุงต้องการให้เขากลับมาเกิดใหม่ เป็นลูกใหม่ เพราะมีลูกชายคนเดียวและก็เธอละร้องไห้เพราะอะไร เธอก็ตอบว่า ผมมีรดทองคำอยู่คันหนึ่ง สวยงามมาก แต่ว่าเวลานี้ไม่มีลื้ออยากจะได้ลื้อรด ท่านลุงก็ถามว่า เขานึกในใจว่า ถ้าได้เด็กคนนี้ไว้แทนลูกของเรา ความสุขจะมีขึ้น จึงถามว่า เจ้าต้องการอะไร ต้องการลื้อทองคำหรือต้องการลื้อแก้วมณี ลุงจะหาให้

มัญญกุนทล ก็คิดพ่อของเรา เมื่อเรามีชีวิตอยู่ แม้แต่คำยาจก็ยังมีเงินขี้เหนียวไม่อยากจะเสีย ค่าหมอกก็ไม่อยากจะจ่าย กลัวเสียเงินมาก เวลานี้เราตายแล้วแปลงกายมาคล้ายรูปเดิม กลับจะให้ลื้อรดเป็นแก้วมณี หรือเป็นทองคำ เธอก็แกล้งบอกว่า คุณลุงครับ รดของผละสวยมาก แก้วมณีก็ดี ทองคำก็ดี นี่เป็นลื้อรดไม่สมควรแก่ลื้อรดของผม ลุงก็ถามว่า อะไรล่ะที่พอสมควรแก่รดของเธอ เธอก็ตอบว่า ผมอยากได้ดวงจันทร์เป็นลื้อข้างหนึ่ง กับดวงอาทิตย์เป็นลื้อข้างหนึ่งถ้าได้ 2 อย่างนี้จะเป็นที่พอใจของผม

ท่านมหาเศรษฐีก็คิดว่า เด็กคนนี้นี่บ้า จึงบอกว่า เจ้าบ้า ใครเขาจะต้องการดวงจันทร์กับดวงอาทิตย์มาทำเป็นลื้อรดได้ ดวงจันทร์กับดวงอาทิตย์เกินวิสัยที่คนจะนำมาใช้ได้ **มัญญกุนทล** ก็ถามว่า ผมต้องการสิ่งที่ผมมองเห็น คือ ดวงจันทร์กับดวงอาทิตย์ แต่เวลานี้คุณลุงต้องการลูกชายที่ตายไปแล้ว คุณลุงทราบหรือว่าลูกชายอยู่ที่ไหน พราหมณ์ก็ตอบว่าฉันไม่ทราบ เธอถามว่าคนที่ต้องการสิ่งที่ยังมองไม่เห็นกับคนที่ต้องการสิ่งที่ยังมองเห็น ใครจะบ้ามากกว่ากัน

ก็รวมความว่า ลุงเสียท่า เธอก็แสดงความเป็นจริงว่า ผมก็คือลูกชายเวลานี้เกิดเป็นเทวดามีนามว่า **มัญญกุนทลเทพบุตร** มีวิมานทองคำเป็นที่อยู่ มีนางฟ้า 1000 เป็นบริวาร มีร่างกายเป็นทิพย์ ที่มาที่นี้ก็ต้องการจะมาแนะนำพ่อกับแม่ให้รู้จักการทำบุญ พราหมณ์ก็ถามว่า เข้าไปเกิดเป็นเทวดาเพราะอาศัยบุญอะไร เธอก็ตอบว่า อาศัยวิชาความรู้ของพราหมณ์นี่ไม่เกิดผล ที่ได้เป็นเทวดาจริงๆ เพราะอาศัยบารมีขององค์สมเด็จพระทศพล คือพระพุทธเจ้า เพราะก่อนที่จะตายเพราะนึกถึงพระพุทธเจ้า ก็คือ พระสมณโคดมให้มาช่วยรักษาโรคให้หายแต่ความจริงร่างกายมันจะตาย มันจะหายไม่ได้ แต่ว่า ตายจากความเป็นมนุษย์เกิดเป็นเทวดา เพราะอานิสงส์นึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเพียงแค่ชั่วขณะเดียว

ถาอย่างนั้นก็ดี ขอพ่อขอแม่ก็ดี ทุกคนในบ้านนับตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจงมีความเลื่อมใสในองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดา คือ พระพุทธเจ้า โดยเฉพาะพระสมณโคดม และจงรู้จักการให้ทาน รู้จักการยกมือไหว้ รู้จักการรักษาศีลรู้จักการฟังเทศน์ ต่อไปเบื้องหน้าจะมีความสุข เมื่อเธอพูดอย่างนี้แล้ว เธอก็แสดงตนเป็นเทวดาสวยงามมาก และก็ลงหายไปใ้อากาศ

ท่านพราหมณ์ฟังแล้วก็เกิดความดีใจ โอหนอ พระสมณโคดมมีคุณใหญ่เรานี้มีความโง่มาก ฉะนั้นวันนี้จะเลี้ยงอาหารพระผู้มีพระภาคเจ้าพร้อมไปด้วยพระสงฆ์ทั้งหมด เวลานั้นพระสงฆ์บริวารมี 500 องค์เศษ จึงได้กลับไปบ้านบอกกับแม่บ้านว่า วันนี้ทำอาหารมาก ๆ หุงข้าวมาก ๆ ทำแกงมาก ๆ ทำขนมมาก ๆ ฉะนั้นจะเลี้ยงพระสมณโคดม พร้อมไปด้วยสาวกทั้งหมดประมาณ 500 องค์ และก็จะนิมนต์พระสมณโคดมเทศน์ พราหมณ์ก็เล่าเรื่องความเป็นมาให้ทราบ

ดังนั้นเมื่อพราหมณ์สังฆรรษาแล้ว ก็เดินทางไปจะไปเฝ้าองค์สมเด็จพระจอมไตร คือ พระพุทธเจ้า เวลานั้นคนที่ฟังข่าวก็เกิดแตกเป็นสองพวก พวกที่เป็นพราหมณ์จริงๆ ไม่เคยเคารพพระพุทธเจ้า เขาก็มีความรู้สึกว้า ว่าวันนี้เราอยากจะดูพราหมณ์ผู้นี้ไปย่ำยีพระสมณโคดม และพวกที่นับถือพระพุทธเจ้าก็คิดในใจว่า วันนี้จะดูลีลาพระสมณโคดม คือพระพุทธเจ้าทรมานพราหมณ์ผู้นี้ คนที่ไปก็ไปกันมาก พวกฟังข่าวก็ป็นเป็นสองพวกด้วยกัน เมื่อเข้าไปถึงแล้วพราหมณ์แทนที่จะนั่งยกมือไหว้เขาก็ไม่ทำ เขายืนเฉยๆ แล้วก็กล่าววาจาเรียกชื่อพระพุทธเจ้า สมัยนั้นการเรียกชื่อกันเขาถือเป็นการไม่เคารพ แต่ว่าพระพุทธเจ้าก็ไม่ทรงถือ เขาถามว่าพระสมณโคดม คนที่นี้ถึงชื่อท่านอย่างเดียวไม่เคยยกมือไหว้ ไม่เคยใส่บาตร ไม่เคยฟังเทศน์ ดายจากความเป็นคนเป็นเทวดามีไหม องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาตรัสว่า พราหมณะ ดูกร พราหมณ์คนนี้นี้ถึงชื่อตถาคตอย่างเดียว ไม่เคยยกมือไหว้ ไม่เคยฟังเทศน์ ไม่เคยใส่บาตรตายแล้วไปเกิดบนสวรรค์ไม่ใช่นับร้อยนับพัน นับเป็นโกฏิ

หลังจากนั้นองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าก็โปรดเรียก **มัญญูถุณฑลิตเทพบุตร** ให้ **มัญญูถุณฑลิตเทพบุตร** มาพร้อมด้วยวิมาน วิมานของ **มัญญูถุณฑลิตเทพบุตร** ก็ลอยมาใกล้ เมื่อต่ำลงมาใกล้แล้วเธอก็ลงจากวิมานเข้าไปกราบองค์สมเด็จพระพิชิตมาร แสดงความเคารพ คนที่นั่งทุกคนมองเห็นเหมือนกันหมด เห็นเทวดาด้วย เห็นวิมานของเทวดาด้วย เห็นบริวารของเทวดาด้วย ก็เกิดความเลื่อมใสดังนั้นเมื่อเห็นเทวดามากราบองค์สมเด็จพระจอมไตร ก็เกิดความเลื่อมใสมากขึ้นนี้คิดว่าพระพุทธเจ้านี้ดีกว่าเทวดาแน่ สำหรับคนที่ไม่เคยเลื่อมใสในพระองค์นะแต่คนที่มีความเลื่อมใสอยู่แล้ว ก็เกิดปีติขึ้นมา

เวลานั้นองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าทรงแสดงพระธรรมเทศนาโปรด ตั้งใจโปรดเฉพาะ **มัญญูถุณฑลิตเทพบุตร** ก็ทรงเทศน์โปรดเมื่อเทศน์จบ **มัญญูถุณฑลิตเทพบุตร** ก็เป็น พระโสดาบัน สำหรับคนที่ฟังทั้งสองฝ่ายนั้น ก็เป็นพระโสดาบันกันตามๆ กัน ก็นี้เป็นผลพลอยได้ หลังจากนั้นพราหมณ์ก็นิมนต์องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสามสัมพุทธเจ้า ไปบ้านเลี้ยงอาหารตามที่เขาคิดไว้

นี่แหละบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย การที่ท่านทั้งหลายตั้งใจมาทำบุญกันวันนี้ ถ้าจะเปรียบบุญบารมีที่ท่านทำกันกับ **มัญญูถุณฑลิตเทพบุตร** บุญบารมีและกำลังใจท่านดีกว่า **มัญญูถุณฑลิตเทพบุตร** มาก เพราะว่า **มัญญูถุณฑลิตเทพบุตร** นี้ ไม่เคยเคารพพระพุทธศาสนามาก่อน ไม่เคยเคารพ

พระพุทธเจ้าด้วย ไม่เคยเคารพพระธรรมด้วย ไม่เคยเคารพพระสงฆ์ด้วย เพราะตระกูลของเขานั้น
อย่างนั้น

แล้วประการที่สอง ตัว **มัญจกณฺโฑเทพบุตร** ไม่เคยให้ทานในกาลก่อนแต่อาศัยที่เขามานึกถึงพระชินวรคือ พระพุทธเจ้าในเวลาป่วยหนัก แต่เขาก็ไม่ได้นึกถึงด้วยความเคารพอย่างที่บรรดาท่านพุทธบริษัทนี้กอยู่เวลานี้ เอนึกถึงแต่เพียงว่าขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าช่วยให้หายจากการป่วย มันเป็นความรู้สึกเขามาก แม้เป็นความรู้สึกที่เขามากก็จริงแต่ แต่ว่าเขาตายจากความเป็นคนเขาก็เป็นเทวดาได้ ในเมื่อคนที่นึกถึงพระพุทธเจ้าแล้วย่อมไม่พ้นพระพุทธเจ้า เขาเรียก **พุทธานุสสติ**

บรรดาท่านพุทธบริษัทที่เช่นเดียวกัน **มัญจกณฺโฑเทพบุตร** ตายจากความเป็นคนก็ไปเกิดเป็นเทวดาอาศัย **พุทธานุสสติ** เบื้องแรก ก็ไปพบพระพุทธเจ้าเป็นครั้งที่สอง ฟังเทศน์อีกจบเดียวเป็น **พระโสดาบัน** แล้วเรื่องเทวดาก็ดี นางฟ้าก็ดี พรหมก็ดี ท่านเป็น **พระโสดาบัน** มันน้อยที่จะโง่กลับลงมาเกิดเป็นมนุษย์ พวกเทวดา พวกนางฟ้า พวกพรหม มีร่างกายเป็นทิพย์ มีใจเป็นทิพย์ มีตาเป็นทิพย์ เขามองพวกเรา เขาเห็นทุกข์ ทุกอย่าง เขาสามารถจะนึกถึงชาติต่างๆ ที่เขาเคยเกิดเป็นมนุษย์ได้ เป็นสัตว์เขาก็นึกได้ ว่าการเกิดเป็นสัตว์มันลำบากแค่ไหน การเกิดเป็นคนมันลำบากแค่ไหน การเกิดในอบายภูมิ เป็นสัตว์นรกมันลำบากแค่ไหน แต่ว่าทั้งนี้ต้องเป็นเทวดานางฟ้าหรือพรหม ตั้งแต่พระโสดาบันขึ้นไปนะ เพราะว่าเทวดานางฟ้าหรือพรหม ถ้าไม่ได้พระโสดาบันมีความประมาท มีความเมามันในความเป็นเทวดา เป็นนางฟ้า เป็นพรหม ไม่บำเพ็ญกุศลต่อที่เรียกว่า เทวดาพาล พรหมพาลแบบนี้มีเยอะ พาลแปลว่า โง่ ไม่บำเพ็ญบุญต่อ

สำหรับท่านที่เป็น **พระโสดาบัน** ย่อมมีพระนิพพานเป็นอารมณ์ คือคนที่ต้องการเป็น **พระโสดาบัน** และเมื่อเป็น **พระโสดาบัน** แล้ว เขาคิดอย่างอื่นไม่มี เขาคิดอย่างเดียวว่า เมื่อไรเราจะเข้าถึงนิพพาน มีพระนิพพานเป็นอารมณ์

ฉะนั้นการบำเพ็ญกุศลต่อย่อมมีกับเทวดา นางฟ้า หรือพรหม ที่เป็น **พระโสดาบัน** นี้ถ้าจะเทียบความดีของบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน เวลานี้ทำอะไรบ้าง ก่อนจะมาท่านตั้งใจมาด้วยความเคารพ อันนี้ดีกว่า **มัญจกณฺโฑเทพบุตร** แล้ว และคนที่จะมาตั้งใจมาด้วยดี ถ้าไม่เคารพในพระพุทธานุสสติทุกคนไม่มีที่มานี้มาด้วยความเคารพดีกว่าเขา 1 ประการที่ 2 เมื่อพบพระพุทธรูปที่ดีพบพระสงฆ์ที่ดี ใจด้วยความเคารพ ใจด้วยความตั้งใจจริง นี้ก็ดีกว่าเขา ประการที่ 3 บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านถวายภัตตาหารแด่พระสงฆ์ เป็น **สังฆทาน** อันนี้ก็ดีกว่าเขาไม่ให้เลย

และอีกประการหนึ่ง ท่านทั้งหลายตั้งใจ **สมาทานศีล** อันนี้ก็ดีกว่าอีก **มัญจกณฺโฑ** ไม่เคยทำเลย และก็ตั้งใจฟังเทศน์ ก็ดีกว่าเขา **มัญจกณฺโฑ** ไม่เคยฟังเทศน์ แต่เขาเป็น **พระโสดาบัน** ได้ในขณะที่เขาเป็นเทวดาด้วยฉันใด ในเมื่อบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายตั้งใจสร้างความคิดว่าเขามากอย่างนี้ ก็จงอย่าทิ้งความดี ความดีที่ควรจะรักษาไว้ ก็คือ

ทุกวันทุกคืน เอาเฉพาะเวลาว่างหรือเฉพาะกลางคืนก็ได้ หรือเฉพาะทั้งสองเวลาที่ดี ตั้งใจไว้ว่าเราจะบูชาพระ การบูชาพระจะสวดมนต์มากสวดมนต์น้อยอันนี้ไม่สำคัญอยู่ที่กำลังใจ ถ้าเราสวดมนต์ไม่ได้เลย ก็ตั้งใจว่า **นโม ตัสสะ ภควโต รหโต สัมมาสัมพุทธัสสะ** นั่นแปลว่า ข้าพเจ้าขอเคารพพระพุทธเจ้าพระองค์นี้

เพียงเท่านี้ ก็เหลือแหล่แล้ว ว่าด้วยความเคารพจริงๆ ตั้งใจจริงๆ หรือถ้าว่ามากกว่านี้ **พุทธัง ศรัณฺญํ** ไปอีก 3 วาระ ตามที่ว่ากันมา เวลาที่เวลานั้นก็ว่าด้วยความตั้งใจ เคารพด้วยความจริงใจ เวลานั้นอนิสงส์สูงขึ้น เป็นทั้ง **พุทธานุสสติ** ด้วย เป็น **สัมมานุสสติ** ด้วย **สังฆานุสสติ** ด้วย เอาเพียงแค่นี้

บรรดาท่านพุทธบริษัทให้ท่านสังเกตว่าถ้าถึงเวลาจะบูชาพระ ถ้าวันไหนยังไม่ได้บูชาพระ วันนั้นไม่สบายใจ ต้องบูชาพระให้ได้ ถ้าจิตใจของท่านเป็นอย่างนี้แสดงว่าท่านมีกำลังใจเป็น **ฉาน** ใน **พุทธานุสสติ** **สัมมานุสสติ** **สังฆานุสสติ** คำว่าฉานนี้เป็นกำลังสูง คำว่าฉานในที่นี้ไม่ได้หมายความว่า ต้องไปนั่งขัดสมาธิจนเป็นฉาน ให้อย่างนั้นเรียกว่าฝึกความเป็นฉาน ฉานจริงๆ ที่ตรงตัวก็คือ จิตนึกอยู่เมื่อถึงวาระจริงๆ จิตต้องการบูชาพระ

และการบูชาพระมีอะไรบ้าง นั้นมีพระพุทธรูป นั่งมองพุทธรูป เป็น **พุทธานุสสติ** กล่าวถึงพระธรรมเป็น **สัมมานุสสติ** กล่าวถึงพระสงฆ์เป็น **สังฆานุสสติ** ถ้าอย่างแท้จริงจริงๆ ก็ว่า **อติปิโส** อีกสักจบก็จะดีมาก **อติปิโส** บทต้นพรรณนาความดีของพระพุทธเจ้า บท **สวากขาโต** พรรณนาความดีของพระธรรม บท **สุปฏิปันโน** พรรณนาความดีของพระสงฆ์

แต่ท่านนี้ บรรดาท่านพุทธบริษัท เพียงแค่นี้ บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายถ้าทำได้ทุกวัน เวลาจะตายมันลงนรกกันไม่ได้แน่ เวลาเหลือ 2 นาที ก็จะหมดเวลา ทางที่ดีบรรดาท่านพุทธบริษัท ตัด **สังโยชน์ 3** ให้ได้ดีมากค่อยๆ ทำ **สังโยชน์ 3** นะ เป็น **พระโสดาบัน** และเวลานี้ทุกท่านได้ 2 แล้วคือ 1. นึกถึงความตายทุกคนถ้าไม่นึกถึงความตายจะไม่มีใครทำบุญ เพราะเกรงว่าจะตายจะไปลำบากซึ่งทำบุญ อันนี้เรามีแล้วที่เรียกว่า **สักกายทิฏฐิ** ตัด **สังโยชน์** ข้อที่ 2 **วิจิกิจฉา** คือตัดความสงสัยในพระพุทธเจ้า ในพระธรรม ในพระสงฆ์ ทุกอย่างมีแล้ว ท่านตัดได้แล้ว ท่านมีความเคารพที่เหลือตัวเดียว **สีลัพพตปรามาส** การรักษาศีลให้เคร่งครัดรักษาศีลอย่างจริงจัง อย่าให้ขาด เคยขาดมาในกาลก่อน ก็เป็นเรื่องของมันเวลานี้เรารักษาอย่าให้ขาด บางครั้งมันจะเผลอบ้างอะไรบ้างเป็นของธรรมดา เวลาใหม่ๆ แต่ว่าเมื่อตั้งใจรักษาจริงๆ ในไม่ช้าไม่นานไป ศีลก็จะครบถ้วนบริบูรณ์

ก่อนจะหลับให้นึกทบทวนว่า เวลานี้ศีล 5 เรามีครบถ้วนไหม วันนี้มีมันบกพร่องข้อไหนบ้าง ถ้าทราบว่ามีบกพร่องข้อไหน คิดว่าพรุ่งนี้เราจะไม่ให้บกพร่องพอตื่นขึ้นเช้าเราคิดว่าวันนี้ศีล 5 เราจะไม่ยอมให้บกพร่อง เพราะก่อนจะหลับก็นึกทบทวนใหม่ ทำอย่างนี้ทุกวัน

บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านอาจมาคิดว่า ไม่เกิน 3 เดือน ทุกท่านจะมีศีลบริสุทธิ และมีศีลบริสุทธิ ก็นึกถึงใจว่าเราต้องการสวรรค์หรือพรหมโลกหรือว่านิพพาน ถ้าความเป็นพระศา

บันเข้าถึงใจท่านจริงๆ ท่านจะมีความต้องการอย่างเดียวกันคือ นิพพานโดยเฉพาะ เพียงเท่านั้นแหละ บรรดาท่านพุทธบริษัทถ้าตายจากความเป็นคน ก็ลงอบายภูมิไม่ได้ จะเป็นเทวดา เป็นนางฟ้า เป็นพรหมก็ตาม ต่อไปก็นิพพานกันแน่ไม่ต้องลงมา

เอาละ บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายโดยถ้วนหน้า เวลาหมดพอดี ก็ขอยุติพระธรรมเทศนาลงงไว้แต่เพียงเท่านั้น ในที่สุดแห่งพระธรรมเทศนานี้อาตมาขอตั้งสัตยาธิษฐานอ้างคุณพระศรีรัตนตรัย มีพระพุทธรัตตะ ธรรมรัตตะ และสังฆรัตตะ ทั้ง 3 ประการ จอจงคลบันดาลให้บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านมีแต่ความสุขสวัสดิ์พิพัฒน์มงคลสมบูรณ์พูนผลและจงเจริญไปด้วยจตุพิชพรชัยทั้ง 4 ประการ มีอายุ วรรณะ สุขะ พละ และปฏิภาณ หากทุกท่านมีความปรารถนาสิ่งใดขอให้ได้เช่นนั้นสมความปรารถนาจงทุกประการ อาตมาพรับประทานวิสาขามาในรัชมิกกถา ขอยุติพระธรรมเทศนาลงงไว้แต่เพียงเท่านั้น เอวังก็มีด้วยประการฉะนี้

พระธรรมเทศนา เรื่อง อธิษฐานบารมี

แสดงเมื่อ

วันพุธที่ 23 พฤษภาคม 2533

นโม ตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (3 จบ)

อัคราหิ อัครโน นาโถ โภ หิ นาโถ ปโรธียา อัครนา หิ สุทนต์นะ นาถึง ลภติ ทูลลภัง ติติ

ณ โอกาสบัดนี้อาตมภาพจะแสดงพระธรรมเทศนา ในอัครนาคาถา เพื่อเป็นเครื่องโสรจ
สรงองค์ศรัทธาบารมี ที่บรรดาท่านนริศราทานบดทั้งหลายได้พร้อมใจกันมาบำเพ็ญมหากุศล คำว่า
เป็นมหากุศล คือกุศลใหญ่ มีอานิสงส์มากอันดับแรก บรรดาท่านพุทธบริษัทเข้ามาถึงในเขตวัด ต่าง
คนต่างบูชาพระรัตนตรัย มีพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอริยสงฆ์ เป็นต้น เพียงแค่นี้บรรดาท่านศา
สติกชนก็ลงนรกไม่ได้อยู่แล้วต้องไปสวรรค์ และต่อมาบรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่าน ตั้งใจ
สมาทาน ศีล อุโบสถด้วยความเคารพ การสมาทานศีลด้วยความเคารพนี้องค์สมเด็จพระชินศรี
กล่าวถึงอานิสงส์ว่า สีเลนะ สุกคิง ยันติ ผู้มีศีลย่อมมีความสุขทั้งชาตินี้และชาติหน้า สีเลนะ
โคธสัทปทา คนมีศีลในชาตินี้ ไม่มีการผิดเคืองชาติหน้าเป็นมหาเศรษฐีใหญ่ สีเลนะ นิพพงติ ยันติ
ศีลเป็นปัจจัยให้เข้าพระนิพพานโดยง่ายนี้เป็นอานิสงส์

ต่อมาบรรดาท่านพุทธบริษัทได้พากันถวายทาน ทานที่ถวายวันนี้มี สังฆทาน จัดว่าเป็น
อานิสงส์ใหญ่ใส่พระพุทธรูปศาสนา การถวายนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ากล่าวอานิสงส์ไว้ว่า
บุคคลใดถวายสังฆทานด้วยศรัทธาแท้ ของจะมากก็ตาม จะน้อยก็ตาม ไม่มีความสำคัญ แต่อานิสงส์
สังฆทานนี้ บรรดาท่านพุทธบริษัททุกท่านถ้าตายจากความเป็นคน ถ้าไปเกิดเป็นคนใหม่อีกก็ชาติก็
ตามจนกว่าจะเข้านิพพาน ทุกท่านจะปราศจากความยากจนเจ็บใจ ดินแดนใดที่เต็มไปด้วยความ
อุดมสมบูรณ์พูนสุข คนที่ถวายสังฆทานแล้วจะไปเกิดที่นั่น ดินแดนใดที่มีความฝืดเคือง คนที่ถวาย
สังฆทานแล้วไม่เกิดที่นั่น เรียกว่ารวยจนกว่าจะเข้านิพพาน

มาตอนท้ายบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายตั้งใจสดับรับสรพุทธพจน์เทศนาอันเป็นคำสั่ง
สอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า การตั้งใจฟังธรรม เป็น ธรรมานุสสติกรรมฐาน ถ้าตั้งใจ
ด้วยความเคารพนะ เป็นตัว ปัญญา แต่ถ้าฟังไปด้วยคิดไปด้วยเป็น วิปัสสนาญาณ ดีไหม อาจารย์
หง่า ดินา ถ้าดีก็จบแค่นี้ละเดี่ยวเทศน์ไปจะเลยดี

วันนี้ก็ขอเทศน์เรื่อง อธิษฐานบารมี คำว่าอธิษฐานบารมี บารมี แปลว่า เต็ม อธิษฐาน
แปลว่า การตั้งใจ มีความตั้งใจ เต็มอย่างใดอย่างหนึ่ง โดยเฉพาะการตั้งใจไว้อย่างนั้น ย่อมมีผลกับ
บรรดาท่านพุทธบริษัท เวลานี้คนมีบารมีมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งมีบารมีสูงสุดที่เป็นปรมัตถบารมี
นะมีมากเหลือเกิน คนที่มีบารมีที่เป็น ปรมัตถบารมี ก็คือ คนหวัง พระนิพพาน ถ้ามีบารมีไม่
ถึงปรมัตถบารมีจะหวังนิพพานไม่ได้ กำลังใจไม่พอ นี้คนที่หวังนิพพานมีเยอะ แต่บางคนมีบารมี

ขึ้นต่ำลงมา ปรารถนาแค่พรหม นี่ก็เป็น **อุบารมี** ที่คนที่มีบารมีต่ำมาหน่อย ปรารถนาแค่สวรรค์ก็
เป็นบารมีปกติ ก็ยังถือว่าเป็นความดี บารมีประเภทนี้ดีกว่าบำเพ็ญบารมีลงนรก

ที่นี้การบำเพ็ญบารมีนี้เขาทำกันอย่างไร บรรดาท่านพุทธบริษัทเพราะว่าถ้าบอกว่าบำเพ็ญ
บารมีคนอย่างเราไม่ไหว นั่นเพราะไม่เข้าใจคำว่า **อธิษฐานบารมี อธิษฐาน** นี้เขาแปลว่าตั้งใจ
บารมีแปลว่าเต็มใจเราเต็มใจจะไปสวรรค์ เราเต็มใจจะไปพรหมโลก เราเต็มใจจะไปนิพพาน ก็
ตั้งใจไว้ ทำความดีประเภทไหน ถวายสังฆทานกับพระก็ดี ถวายทานกับพระที่เป็นส่วนบุคคลก็ดี
ให้ทานแก่คนก็ดี ให้ทานแก่สัตว์ก็ดี เราตั้งใจไว้ว่าการกระทำอย่างนี้เราต้องการไปนิพพาน อันนี้
แหละเป็นอธิษฐานบารมี เราต้องการไปพรหมโลก คืออธิษฐานบารมี เราต้องการไปเกิดบนสวรรค์
ก็เป็นอธิษฐานบารมี เราต้องการให้ท่านประเภทนี้ เราให้ไปแล้วชาติหน้าขอให้อยู่ใหญ่ ก็เป็น
อธิษฐานบารมี ที่นี้ถ้าตั้งใจไว้โดยจริงๆ จะมีผลตามนั้นเพราะกำลังของบุญกุศล

จะเล่าความเป็นมาของคนสักคนหนึ่ง วันนี้จะเล่าสัก 2 เรื่อง มันจะไปรอดหรือไม่รอด ถ้า
ไม่รอดก็เอาเรื่องเดียว

ก็มีผู้หญิงคนหนึ่ง ท่านเกิดมาในเมืองมนุษย์ แต่ว่าก่อนที่ท่านจะเกิดนี้ ผู้หญิงเป็นนางฟ้าบน
สวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก เป็นภรรยาของ **มาลาภรีเทพบุตร** วันหนึ่ง **ท่านมาลาภรีเทพบุตร** พา
บริวารทั้งหมด คือบริวารทั้งหลาย 1000 คนพร้อมด้วยภรรยาด้วย ไปเที่ยว **สวนนันทวัน** ที่ **ดาวดึงส์**
ขณะที่ไปถึง **สวนนันทวัน** ก็ปรากฏว่า ภรรยาใหญ่ของท่านถึงวาระจุติ หมดสภาพจากความเป็น
นางฟ้าต่อไปจุติลงมาเกิดในเมืองมนุษย์ เธอก็จุติจากนางฟ้ามาเกิดเข้าท้องคนในเมืองมนุษย์ออกจาก
ท้องพ่อท้องแม่มาเป็นสาวก็แต่งงาน แต่งงานแล้วก็มีลูก 4 คน

ต่อมาเมื่อพอบองค์สมเด็จพระทศพลบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ก็มีความเลื่อมใส ฟังเทศน์
และปฏิบัติธรรมจนกระทั่งได้ทิพจักขุญาณ สามารถระลึกชาติได้เธอก็มีความรู้สึกตามความเป็นจริง
ว่า ก่อนที่เธอจะมาเกิดเป็นคน เป็นภรรยาของ **มาลาภรีเทพบุตร** บนสวรรค์ **ชั้นดาวดึงส์เทวโลก**
และ **มาลาภรีเทพบุตร** พามาเที่ยว **สวนนันทวัน** พอถึงเวลาจุติเธอก็จุติลงมา และต่อมาเธอที่บ้าน
บอกสามีว่าฉันแก่แล้ว อายุ 50 ปีเศษ ขอปฏิบัติธรรมในสำนักขององค์สมเด็จพระบรมโลกเชษฐ์ให้
เต็มที่ ในตอนเช้าก็ปิดกวาดสถานที่ จัดอาสนะ ปูผ้าบัง จัดน้ำใช้น้ำฉันบ้าง ก่อนพระจะกลับ พอ
พระฉันเสร็จก็เก็บกวาดทุกอย่างให้เรียบร้อยและการทำงานอย่างนี้ ก็ปรากฏว่า เธออธิษฐาน
หลังจากฟังเทศน์จบก็อธิษฐานว่าขอบุญบารมีอันนี้ขอส่งผลให้ข้าพเจ้ากลับไปเกิดในสำนักของสามี
คือ **มาลาภรีเทพบุตร** บนสวรรค์ **ชั้นดาวดึงส์เทวโลก** ตั้งใจทำอย่างนี้ทุกวัน อธิษฐานอย่างนี้ทุกวัน
พระทุกองค์ได้ยินหมด เวลาอธิษฐานก็ออกเสียงจนคนได้ยิน

ต่อมาไม่ช้าไม่นานเท่าใดนัก 2-3 ปี ก็ปรากฏว่าเธอก็ตายจากความเป็นคนขณะที่ **ปฏิบัติภา**
เขาให้นามว่า **ปติปุชิกา ปติ** เขาแปลว่า ผัว **ปุชิกา** เขาแปลว่าการบูชา เขาแปลว่า หญิงบูชาผัว เธอ
ทำบุญทุกครั้งอธิษฐานว่า ขอให้ได้ให้สำนักของสามี ขอให้เกิดในสำนักของสามี

เมื่อ **ปติปฐิกา** เธอตายแล้วพระก็ถามองค์สมเด็จพระประทีปแก้ว ภัณฑะ ภควา ข้าแต่องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าเจริญพระพุทธเจ้าข้า อยากจะทราบว่าเป็น **ปติปฐิกา** เธออธิษฐานทุกครั้งที่ในการทำบุญเสร็จ ว่าตายแล้วเขาขอเกิดในสำนักของสามี เวลานี้เธอไปเกิดที่ไหน องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาก็ตรัสว่าเธอไปเกิดในสำนักของสามีของเธอ ทั้งนี้พระที่ไปถามเป็นพระใหม่ยังไม่ได้ทิพจักขุญาณ ก็ย้อนกลับไปที่บ้านของสามีของเธอ ไปถามว่าที่นี่มีผู้หญิงคนไหนตั้งครรภ์ใหม่บ้าง มีไหม คิดว่าถ้ามีผู้หญิงตั้งครรภ์ใหม่ ก็แสดงว่า **ปติปฐิกา** มาเกิดก็หาตั้งครรภ์ไม่ได้ จึงกลับมาเฝ้าองค์สมเด็จพระจอมไตรว่า ภัณฑะ ภควา ข้าแต่พระพุทธเจ้าไปมาแล้ว ที่บ้านนั้นไม่มีใครตั้งครรภ์ใหม่ พระพุทธเจ้าข้า

พระพุทธเจ้าจึงตรัสว่า ภิกขเว ดูกร ภิกษุทั้งหลาย คำว่าเกิดใหม่ในสำนักของสามี ไม่ใช่สามีที่เป็นคน สามีที่เป็นเทวดา คือว่าหญิงคนนี้เป็นภรรยาของ **มาลาภริเทพบุตร** เมื่อขณะที่จะจุติลงมา **มาลาภริเทพบุตร** มาเที่ยว สวณนันทวัน เธอก็ถึงเวลาจุติ เมื่อเกิดขึ้นมาแล้วก็ระลึกชาติได้ว่าเคยเกิดเป็นภรรยาของ **มาลาภริเทพบุตร** ก็ขอไปเกิดที่นั่นใหม่ เวลานี้เธอเกิดที่นั่น

นี่ตามพระบาลีก็มีอยู่ว่า เมื่อ **ปติปฐิกา** เธอตายจากความเป็นคนแล้วก็เป็นนางฟ้าตามเดิม กลับขึ้นไปบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์เทวโลก มาเกิดอายุประมาณ 54 ปีไม่ใช่ให้หวนนะ อย่าไปเล่นหวนกันนะ กลับขึ้นไปแล้วปรากฏว่า **มาลาภริเทพบุตร** ยังไม่กลับจาก สวณนันทวัน เลย นะ อาจารย์หง่า เป็นไงเขาเที่ยวกันใช่ไหม เธอก็เข้าไปหา **มาลาภริเทพบุตร** ท่าน**มาลาภริเทพบุตร** ก็ถามว่าเออ ภิกษุนี้ดูกร น้องหญิง ตั้งแต่เข้ายันเที่ยวนี้ เธอหายไปไหน ฉันไม่เห็นหน้าเธอเลย

เธอก็ตอบกับ **มาลาภริเทพบุตร** ว่า ฉันจุติจากความเป็นนางฟ้า เกิดเป็นคนแล้วไปเกิดเป็นผู้หญิง แต่งงานแล้วมีลูก 4 คน เวลานี้อายุ 54 ปี ตายจากความเป็นคนอธิษฐานให้กลับมาเกิดใหม่ก็มาตามนี้

มาลาภริเทพบุตร ก็บอกว่า เธอ อย่าล้อฉันเล่นนา อะไรไปเกิดเป็นคนตั้ง 54 ปี นี่มันได้ครึ่งวันเท่านั้นเอง เพียงเข้าแค่เที่ยง ท่าน**มาลาภริเทพบุตร** ก็ซักถามว่า มนุษย์จริงๆ มีอายุขัยกี่ปี เธอก็ตอบว่ามนุษย์จริงๆ มีอายุขัยเพียง 100 ปี สมัยนั้น 100 ปีนะ เวลานี้อายุขัยเหลือ 75 ปีเท่านั้นนะ ท่าน**มาลาภริเทพบุตร** ก็ถามว่า อายุ 100 ปีนะ มันเท่ากับ 1 วันของ ดาวดึงส์ อยากจะถามว่ามนุษย์มีความประมาทหรือไม่ประมาท เธอบอกว่า มนุษย์มีความประมาทมากจนทำกรรมที่เป็นอกุศลมาก ไม่เคยคิดว่าจะตาย เธอก็สลัดใจ

ก็รวมความว่า การทำบุญประการใดบรรดาท่านพุทธบริษัท เป็นมหากุศลใหญ่อย่างวันนี้ ถ้าท่านตั้งใจไปไหนให้ตั้งใจตรงว่าการทำบุญวันนี้เราต้องการเกิดเป็นคน เป็นมหาเศรษฐี มันจะเป็นมหาเศรษฐีจริงๆ เพราะอำนาจสังฆทานหากว่าเราต้องการเป็นเทวดาเป็นนางฟ้า ก็จะเป็นได้ทันที ถ้าตายจากความเป็นคน ให้ตั้งใจไว้ อย่าเลิก ไม่ใช่ตั้งใจไว้เฉพาะวันนี้ ให้ตั้งใจทุกวัน ตอนค่ำหรือตอนเช้ามีด เวลาบูชาพระก็ตั้งใจไว้ตามนั้น นี่การฟังเทศน์ก็เป็นตัวปัญญาถ้าสมมติว่า ท่านตั้งใจ

จะไปเป็นพรหม คิดอยากจะเป็นพรหมไว้ทุกวัน ถ้าตั้งใจจะไปนิพพานก็สามารถจะไปได้ เพราะ การทำบุญวันนี้ นอกจากให้ทาน นอกจากรักษาศีล ยังฟังเทศน์ เทศน์นี้เป็นตัวปัญญา สามารถจะ นำไปนิพพานได้ นี่ก็เป็นอันว่า **อธิษฐานบารมี** ลำดับแรก สำหรับ **ปติปฐก** จบไปรายนึง เวลา เหลืออีก 10 นาทีเศษๆ ก็ขอเล่าอีกรายหนึ่ง รายนี้ไม่เข้านิพพานละ เอารวยกันดีกว่า ดีไหม **อาจารย์** หง่า เพื่อมันไปไม่ได้เราก็รวยกันก่อน แล้วเราก็ไม่ยอมรวยชาติเดียว รวยตั้งแต่ชาตินี้ไปจนกว่าจะถึง นิพพาน ถ้าตั้งใจจริง มันจะคล่องตัวตั้งแต่ชาตินี้ไป ฉันทเคยทำมาแล้วนะ เทศน์นี้เขาห้ามยกตัวเอง เป็นตัวอย่าง

ในเมื่อตัวอย่างที่เคยทำมาแล้วมันมีผล ก็ขอบอกให้ทราบนั่นคือเวลาทำบุญทุกอย่างให้ตั้งใจ อธิษฐานแบบ **พระอนุรุทธ พระอนุรุทธ** สมัยก่อน ก่อนที่จะเป็นอรหันต์ในชาติก่อนๆ โน้น เวลา ทำบุญทุกครั้ง จะใส่บาตรก็ดี จะให้ทานก็ดี จะบูชาพระก็ดีตาม จะสมาทานศีลก็ตาม จะเจริญพระ กรรมฐานก็ตาม ตั้งใจไว้อย่างเดียวโดยเฉพาะ ความจริงก็ไม่ใช่อะไรอย่างเดียวนะ 2 อย่าง ว่า **ขอบุญบารมี** ที่ข้าพเจ้าบำเพ็ญแล้วคราวนี้ ให้เป็นปัจจัยให้เข้าถึงพระนิพพานโดยง่าย แต่ว่า ก่อนที่จะถึงพระ นิพพานเพียงใด ถ้ายังเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ขออธิษฐานอย่างโน้น อธิษฐานอย่างนี้มันยุ่งไป เปล่าๆ ขอคำว่าไม่มีจงอย่าปรากฏแก่ข้าพเจ้าเท่านั้นพอ มันมีทุกอย่าง นี่ตามบาลีก็เล่าให้ฟัง

ต่อไปว่ามาในสมัยหนึ่ง ชาติสุดท้ายคือในทุกๆ ชาติที่เกิด ชาติไหนก็ตามถ้าต้องการ อย่างไหนก็ได้ อย่างนั้น ได้เสมอ ตามความต้องการ ตอนนี้มีว่ากันถึงชาติสุดท้ายที่มันมีความสำคัญ คือเกิดเป็นลูกของอาพระพุทธรเจ้าเอง ถ้าว่ากันโดยฐานะญาติ **พระอนุรุทธ** เป็นน้อง ลูกของ พระพุทธรเจ้านั่นเอง เป็นน้องของพระพุทธรเจ้า ขณะที่พระพุทธรเจ้าบรรลุมฤตยูเสกสัมมาสัมโพธิญาณ แล้ว เวลานั้น **พระอนุรุทธ** ยังไม่ได้บวช แต่อย่าลืมว่าคำอธิษฐานของท่านมี 2 อย่าง ว่า **ขอบุญบารมี** ที่ข้าพเจ้าบำเพ็ญนี้ ขอเข้าพระนิพพานโดยสะดวก คือเป็นอรหันต์โดยง่ายและประการที่ 2 ถ้ายัง เวียนว่ายตายเกิดเพียงใด ขอคำว่าไม่มีจงอย่าปรากฏแก่ข้าพเจ้า

มาวันหนึ่งทุกวัน **พระอนุรุทธ** ก็เล่นสนุกกับเพื่อน เมื่อถึงเวลาอาหารแม่ท่านก็ทำขนม ส่งไปให้ ท่านก็เลี้ยงเพื่อน ทำอย่างนี้ทุกวัน นี่ตามธรรมคาโบริณเขาบอกว่า เศรษฐียอมขาดไฟเงิน ใด คนถึงแม้ว่ามีฐานะดีๆ บางครั้งบางสิ่งบางอย่างก็ขาดเหมือนกัน เป็นอันว่าวันนั้นอุปกรรมในการ ทำขนมไม่มี เมื่อถึงเวลาที่จะเลี้ยงเพื่อน **พระอนุรุทธ** ก็บอกให้คนใช้ไปบอกแม่ว่า เวลานี้ต้องการ ขนมจะมากินเองและจะเลี้ยงเพื่อนด้วย แม่จึงบอกคนใช้ไปว่า ไปบอกลูกชายของเนนะว่าวันนี้ขนม ไม่มี เพราะอุปกรรมไม่มีจะทำ

พระอนุรุทธ ท่านไม่เคยรู้จักคำว่าไม่มี เป็นลูกเจ้ามันมีทุกอย่าง ก็เลยส่งคนใช้ไปบอกว่า ขนมไม่มีก็เอา จะกินขนมไม่มี จะกินขนมไม่มี **อาจารย์** หง่า ดีไหมว่างๆ ให้ที่บ้านทำให้กินนะ ว่างๆ ทำขนมไม่มีให้กินสักที บอกว่าขนมไม่มีก็เอา แม่ก็เลยคิดในใจว่า ลูกของเราเป็นลูกเจ้ามีฐานะดี ไม่

เคยขาดทุกสิ่งทุกอย่างแต่วันนี้มันขาดวันนี้ก็อยากจะสอนลูกชายให้รู้จักคำว่าไม่มีสักทีหนึ่ง ไอ้คำว่าไม่มีคือว่ามันไม่มีจะกิน ไม่มีจะใช้ มันก็มีขาดเหมือนกัน อุปกรณ์ทำงานไม่มี

จึงนำภาชนะเปล่าๆ มาลูกหนึ่ง มาวางเข้า และนำถาดเปล่าอีกลูกหนึ่ง มาครอบทำเป็นฝา และส่งให้คนใช้แบกไปให้ลูกชายฉัน ไปให้เขาจะได้รู้จักคำว่าขนมไม่มี ก็เป็นการบังเอิญอย่างยิ่ง บรรดาท่านพุทธบริษัทชายหญิงจะถือบังเอิญก็ไม่ได้ เพราะว่าคำอธิษฐานบารมี นี้ถ้าบุคคลใดทำจริง เทวดาจะต้องรักษา เทวดาที่อารักขาจะต้องช่วยให้เป็นไปตามนั้น ไม่ใช่เราคนเดียวนะ เทวดาที่ประจำตัวเขาต้องทำด้วย เพราะว่า คนทุกคนที่เกิดมามีเทวดารักษาตัวทุกคน ไม่ใช่รักษาองค์เดียว คนหนึ่งมีเทวดารักษาตัวหลายองค์

ขณะที่คนใช้แบกถาดไปนั้น เทวดาที่รักษาตัวคิดว่าถ้าวันนี้ พระอนุรุทธ ไม่มีขนมจะกิน เราผู้อารักขาจะต้องหว่านแตก 7 เสี่ยงก็แยลีสี่ อ้อ อาจารย์หง่า แย่ไหมเทวดาก็ตายไม่ได้ ถ้าตายไม่ได้ยังไม่ถึงเวลาจะตายหว่านแตก 7 เสี่ยง ก็เจ็บสี่ ไซ้ไหมเล่าไม่ได้การเราจะไม่ยอมให้มีโทษอย่างนั้น จึงเนรมิตขนมทิพย์ใส่ให้เต็มถาด พอคนใช้นำเอาขนมไม่มีไปให้ท่าน ก็เปิดมาดูกลิ่นมันก็หอม หอมกว่าขนมธรรมดาเวลากินรสชาติอร่อยกว่าขนมธรรมดา มีรสชุ่มชื่น ก็แบ่งให้เพื่อนกิน

พอตอนเย็นท่านกลับบ้าน ก็ถามแม่ว่า พระเจ้าแม่ วันก่อนๆ นะแม่ไม่เคยรักลูกเท่าวันนี้ หรือ แม่ก็ถามว่าอย่างไร ว่าไอ้ขนมไม่มี ทำไมแม่ไม่เคยทำให้กินเลยละ ทำขนมอย่างอื่นให้กินมันอร่อยสู้ขนมไม่มีไม่ได้ แม่ก็เลยสอบสวนถามว่าเรื่องความเป็นมาอย่างไร ท่านก็บอกว่า ถาดให้ไป มันขนมมันเต็มหมด และกลิ่นมันก็หอมหวานชวนใจ อยากจะกิน กินแล้วก็อร่อยมาก ฉะนั้นตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปขนมอื่นไม่กินนะแม่เนาะ ขอกินขนมไม่มีอย่างเดียว ดีไหม อาจารย์หง่า

ก็เป็นอันว่า แม่สบาย เทวดาทำทุกวัน เธอก็ล่อขนมไม่มีทุกวัน นี้อธิษฐานบารมีนะ อย่าลืมนะ คำว่าอธิษฐานบารมีก็คือ ตั้งใจไว้อย่างใดอย่างหนึ่งให้จำไว้ถ้าพูดถึงบารมีบอกว่า แหม มันยากเหลือเกินๆ แต่ความจริงมันไม่ยาก ถ้าไม่โง่งนะมันไม่ยาก ถ้าโง่งมากยากมาก โง่งน้อยยากน้อย ฉลาดมากง่ายมาก ฉลาดน้อยง่ายน้อยลงไป และต่อมาท่านกินขนมไม่มีตลอดเวลา

เมื่อองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทรงบรรลุอุกฤษกสัมมาสัมโพธิญาณแล้วที่วังกันถึง ตอนนิพพาน ท่านอธิษฐาน 2 อย่างต้องการเป็นอรหันต์เร็วอีกด้วยท่านกับเพื่อนอีก 5 คน ก็พากันบวชในสำนักขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าในสำนักขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ตามประวัติ มีพระองค์เดียวที่ได้ วิชาสาม คือ พระอนุรุทธ บอกรู้ก็เป็น สุขวิปัสสโก บ้าง จพภิกขุ บ้าง จพภิกขุ คือวิชาหก ปฏิสัมภัปโปโต ปฏิสัมภิกขุญาณ นี้มีมาก แต่ พระวิชาสาม ถ้าพูดกันตามกลิ้ง ก็ต่ำกว่า จพภิกขุ เขา คือ พระอนุรุทธ เป็น พระวิชาสาม มีองค์เดียวตามประวัตินะ มีจริงๆ ก็องค์ที่ไม่ทราบ พระวิชาสามนี้ก็มี

1. ทิพจักขุญาณ เห็นผี เห็นนรก เห็นสวรรค์ เห็นเทวดา เห็นพรหมได้
2. ปุพเพนิวาสานุสสติญาณ ระลึกชาติได้
3. อาสวักขยญาณ ทำกิเลสให้สิ้นไป

วันหนึ่งท่านตั้งใจศึกษาพระกรรมฐานจากพระพุทธเจ้าแล้ว ก็ลาองค์สมเด็จพระประทีปแก้ว ไปเจริญในป่าไกลทะเล เจริญอยู่ได้ 2 วัน ก็ปรากฏว่า บรรลอรหันต์พร้อมด้วย วิชาสาม เมื่อบรรลุแล้วท่านก็คิดในใจว่า เพื่อนของเรามีไหมคนที่เคยร่วมบุญบารมีในชาติก่อนมีบ้างหรือเปล่า ที่จะสามารถบรรลุร่วมกับท่านก็ทราบจากกำลังของญาณ ว่าในชาติก่อนเราเคยเป็นคนเกี่ยวหญ้าช้าง และมีเจ้านายของเราซึ่งเป็นมหาเศรษฐี เคยร่วมโมทนาบุญกับเรา แต่เวลานี้เจ้านายคนนั้นไปเกิดเป็นลูกชายคนเล็กของเพื่อนที่อยู่จังหวัดโน้น ท่านตั้งใจจะสงเคราะห์

วันนั้นก็ในวันเข้าพรรษาพอดี ทำก็เหาะไปจากที่นั่นเดินไปบ้านเพื่อนซึ่งก็บอกว่าเวลานี้เป็นวันเข้าพรรษา เขานิมนต์จำพรรษาที่บ้านหลังนี้ ผมเปิดบ้านให้ท่านอยู่แต่ผู้เดียว แล้วก็ให้ลูกชาย 2 คน คือลูกชายคนหนึ่งอายุ 7 ปี เป็นคนพี่ คนน้องอายุ 7 ปี คนน้องเคยเป็นเพื่อนเก่า ปฏิบัติท่านอยู่เมื่อครบพรรษาแล้ว ท่านก็ลากลับเพื่อนก็บอกว่า ถ้าอย่างนั้นจะมอบลูกชายคนพี่อายุ 9 ขวบให้ ฉันไม่ต้องการฉันต้องการคนเล็ก คนใหญ่ไม่เอา เพราะเป็นเพื่อน ท่านมหาเศรษฐีก็อนุญาต ว่าเป็นเพื่อนกับท่าน ก็พาเด็กอายุ 7 ขวบมา อาศัยที่ท่านเคยทำบุญร่วมกันมาก่อน อธิบายละเอียดไม่ได้ เหลือเวลาอีก 3 นาที

ต่อมาก็ปรากฏว่าให้บวชเณร บวชเณรท่านก็ศึกษาวิชากรรมฐาน ไม่ช้าเธอก็บรรลุอรหันต์พร้อมไปด้วย อภิญญาหก เก่งกว่าอาจารย์ อาจารย์ได้ วิชาสาม เณรได้ อภิญญาหก

นี่แหละบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ชื่นเทศน์ไปเวลาไม่พอ ก็ขอแสดงให้บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททราบว่า อธิษฐานบารมี ก็คือ การตั้งใจจริงๆ เท่านั้นเองพอฟังคำว่า บารมี จะรู้สึกว่ามันยากเหลือเกิน คนอย่างเราไม่มีบารมีฯ คำว่าบารมีนั้นก็แปลว่า มีกำลังใจเต็มที่ เต็มเปี่ยมอย่างใดอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ โดยเฉพาะวันนี้เทศน์เรื่อง อธิษฐานบารมี ทุกคนตั้งใจไว้ว่าตายจากความเป็นคนเราจะเป็นอะไร บุญวันนี้เรามีอะไรบ้าง บุญไหว้พระพุทธเจ้า ไหว้พระธรรม ไหว้พระ อริยสงฆ์ หรือไหว้พระสงฆ์ อนุสสติทั้ง 3 ประการที่เรามีความเคารพนี้เป็นเทวดา เป็นนางฟ้า ได้แบบสบายๆ แม้แต่กำลังใจไม่เป็นฉาน ถ้าตั้งใจจริงๆ กำลังจิตมีความมั่นคงในพระพุทธ ในพระธรรม ในพระอริยสงฆ์ จนจิตเป็นฉานไปเป็นพรหมได้ นอกจากนี้ศีลที่ท่านรักษา คือ

ศีลข้อที่ 1 ถ้าเราเว้นไว้ได้ด้วยเมตตาบารมี ตายจากความเป็นคน ถ้าไปเกิดเป็นคนก็จะเป็นคนสวย มีอายุยืนนาน มีโรคน้อย

ศีลข้อที่ 2 เราจะเป็นคนรวยทรัพย์ จะปราศจากไฟไหม้ น้ำท่วม ลมพัด โจรปล้น

ศีลข้อที่ 3 ถ้าเรารักษาได้ คนในปกครองจะว่าง่ายสอนง่าย ไม่คือด้าน

ศีลข้อที่ 4 ถ้าเรารักษาได้ เราจะมีวาจาเป็นทิพย์ คือพูดอะไรก็ตามมีคนชอบฟัง ชอบเชื่อ

ศีลข้อที่ 5 ถ้าเรารักษาได้ เราจะไม่เป็นโรคปวดศีรษะ ไม่เป็นโรคเส้นประสาทไม่เป็นโรคบ้า

รวมความว่า อานิสงส์ทั้ง 3 ประการนี้ มีมหาศาล เป็นเทวดาก็ได้ เป็นพรหมก็ได้ และเป็นพื้นฐานของพระนิพพานด้วย ที่นี้บรรดาท่านพุทธบริษัททวายนาน ท่านวันนี้เป็นสังฆทาน เป็น

ปัจจัยให้เป็นมหาเศรษฐี เมื่อเกิดเป็นคน ถ้าเกิดเป็นเทวดาหรือเป็นพรหม แล้วก็ไปนิพพาน จะมี
ทิพยสมบัติมาก การฟังพระธรรมเทศนาของบรรดาท่านพุทธบริษัท เป็นเหตุให้เกิดปัญญา เข้า
นิพพานง่าย

เอาละบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ตั้งเวลาไว้ 30 นาที หหมดแล้ว ขอลาก่อน ขอความสุข
สวัสดีพัฒนามงคล สมบูรณ์พูนผลจงมีแต่บรรดาท่านพุทธศาสนิกชนทุกท่าน สวัสดี

พระธรรมเทศนา เรื่อง อานิสงส์สังฆทาน

แสดงเมื่อ

วันเสาร์ที่ 7 กรกฎาคม 2533

นคม ตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (3 จบ)

บุญญาภิ ปรโลกัสมิง ปติฏฐา โหนติ ปาณินัน คีติ

ณ โอกาสบัดนี้ อาตมภาพจะแสดงพระสัทธรรมเทศนา ในอานิสงส์วันเข้าพรรษาเพื่อเป็นเครื่องโสรจสงครรชบาภิรมที่บรรดาท่านนริศราทานบิณฑังหลายได้พร้อมใจกันมาบำเพ็ญกุศลประจำปักษ์คือ วันพระขึ้น 15 ค่ำเดือน 8 วันนี้ทุกคนก็ตั้งใจทำความดี บำเพ็ญกุศลในพุทธศาสนา ต่อนี้ไปก็จะขอบำเพ็ญพระสูตรหลายๆ พระสูตร มาแสดงให้กับท่านพุทธบริษัท เพื่อฟังง่าย จำง่าย การที่บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย นำผ้าไตรจีวรมาถวายในพระพุทธานุสา ผ้าไตรจีวรนี้เป็นปัจจัยให้เกิดมีร่างกายเป็นทิพย์ มีเครื่องประดับอันเป็นทิพย์ อาหารเป็นเหตุให้เกิดมีร่างกายเป็นทิพย์ สำหรับน้ำเป็นเหตุให้ได้สระโบกขรณี นี้ใครถวายน้ำหรือเปล่าแถมมากก็ชื่อน้ำกันคนละขวด ๑ นะ

ตัวอย่างเมื่อองค์สมเด็จพระชินศรีบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ทรงอุบัติอยู่ในโลก เวลานั้น พระโมคคัลลาน์ กำลังนั่งกรรมฐานอยู่ ยังไม่ทันจะไปสวรรค์ยังไม่ทันจะไปนรก ก็มีนางฟ้าองค์หนึ่ง ลอยมาจากอากาศ รูปร่างสวย เครื่องประดับสวยมาก รูปร่างก็สวย มีวิมานทองคำเป็นที่อยู่ มีสระโบกขรณีตามมาด้วยพระโมคคัลลาน์ก็แปลกใจว่า เมื่อคืนนี้นางฟ้าองค์นี้ เราไม่เห็นนี่จะเกิดใหม่ จึงถามว่า ภคินี ดูกร น้องหญิง เธอมาจากไหน นางฟ้าก็ตอบว่า ฉันมาจาก ดาวดึงส์เทวโลก เมื่อวานนี้ พระสารีบุตร ถวายสังฆทานให้ข้าพเจ้ามือหนึ่ง ให้แกงหน่อหนึ่ง ถวายแก่พระสงฆ์กับเอาผ้า กว้างคืบยาวคืบถวายแก่พระสงฆ์เอาน้ำ 1 ผาบาตร ถวายแก่พระสงฆ์ อานิสงส์อาหารหน่อหนึ่ง เป็นเหตุให้ฉันได้ร่างกายเป็นทิพย์ ผ้ากว้างคืบ ยาวคืบ เป็นเหตุให้ได้เครื่องประดับเป็นทิพย์ แล้วก็ น้ำาดหนึ่ง เป็นเหตุให้ได้สระโบกขรณี เมื่อตอนสายพระคุณเจ้าทั้ง 4 สร้างศาลาเพิงมาแห่งเล็กๆ เป็นที่พระอยู่ เป็นเหตุให้ฉันได้วิมาน นี้แหละ

บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย การที่ท่านทำบุญทั้งหลายในวันนี้ ก็เช่นเดียวกัน ทุกคนถวายสังฆทาน ก็กล่าวว่าทุกคน ก็หมายความว่า บางคนก็เอาผ้ามาถวายบ้าง บางคนไม่มีผ้า เอาสตางค์มาถวายบ้าง ผ้าก็ดี ผ้านี้เป็นสังฆทานแน่สำหรับปัจจัยของบรรดาท่านพุทธบริษัท เป็นวิหารทานด้วย เป็นสังฆทานด้วย ฉะนั้นอานิสงส์ที่จะพึงได้ ก็หมายความว่า ดายจากความเป็นคนไปเกิดเป็นเทวดาก็ดี นางฟ้าก็ดี จะมีวิมานอยู่เพราะวิหารทาน จะมีร่างกายเป็นทิพย์เพราะอาหารจะมีเครื่องประดับอันเป็นทิพย์เพราะการถวายผ้าไตรจีวรไว้ในพระพุทธานุสา ก็จะมีสระโบกขรณี เพราะได้นำน้ำมาถวายพระสงฆ์ และนี่ใครยังไม่ได้ทำนะไปเอาน้ำมา เดี่ยวชื่อน้ำกันคนละขวด คนละขวดนะ เวลาพระไปบิณฑบาตไม่ต้องใส่น้ำนะ พระแบกน้ำแยะ เอาถวายแค้นนี้ก็พอละ นี่เป็นอานิสงส์ตอนหนึ่งที่บรรดาท่านพุทธบริษัทจะพึงได้

และอานิสงส์ตอนที่ 2 ที่ฟังได้ บรรดาญาติโยมพุทธบริษัทถวายเทียนเข้าพรรษา มีเทียนมากที่เทียน มีเทียนมามากน้อยก็ตาม ความจริงเทียนนี้ถวายมากการถวายเทียนเข้าพรรษาเป็นปัจจัยให้ได้ **ทิพจักขุญาณ** อย่าง **พระอนุรุทธ พระอนุรุทธ** ในสมัยก่อนนั้นเคยถวายแสงสว่างในพุทธศาสนา เวลานั้น ตะเกียงไม่มีเขาใช้คบเพลิง ท่านก็นำคบเพลิงไปถวาย เป็นเครื่องส่องแสงให้กับบรรดาพระสงฆ์ทั้งหลาย

องค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้ากล่าวว่า **พระอนุรุทธ** ทำบุญแบบนั้น การท่องเที่ยวไปเกิดบนสวรรค์บ้าง มนุษย์โลกบ้าง พรหมบ้างหลายชาติ พอมาชาติสุดท้ายก็ปรากฏว่า **พระอนุรุทธ** มีทิพจักขุญาณเป็นพิเศษเป็นที่เลิศ แม้แต่อรหันต์ปฎิบัติสมาธิญาณ ยังมีทิพจักขุญาณสู้ไม่ได้ ความจริง **พระอนุรุทธ** เป็นพระวิฆชาสาม ตัวอย่างที่เราจะเห็นได้ว่า ในเวลาที่พระพุทธเจ้านิพพาน เวลานั้นมีพระอรหันต์ตั้ง 2 แสนองค์เศษ ไม่มีใครจะสามารถจะตามจิตตามญาณของพระพุทธเจ้าได้ เพราะว่าเวลาพระจะถึงนิพพาน พระจะตายก็ตามที่ถ้าได้ฉานสมบัติ ท่านจะตายเจียบๆ นอนเจียบๆ แต่ทว่าจิตเข้าฉาน ถ้าจิตเข้าฉานเราจะรู้สึกเหมือนว่า ท่านไม่กายใจ ฉาน 4 จะไม่ปรากฏท้องกระเพื่อมเหมือนการหายใจ **พระอนนท** ก็ยังเข้าไปถาม **พระอนุรุทธ** ว่าเวลานี้พระพุทธเจ้านิพพานแล้วหรือยัง **พระอนุรุทธ** บอกว่ายัง เวลานี้อยู่ปฐมฉานเวลานี้อยู่ทุติยฉาน ก็คือฉานที่ 2 เวลานี้อยู่ฉานที่ 3 เวลานี้อยู่ฉานที่ 4 เรื่อยไปจนถึงฉานที่ 8 แล้วก็มาดอยหลัง ชับยังอยู่ที่ฉานที่ 4 หลังจากท้องกระเพื่อมพระมหาโมกขินิพนิกนิพพาน

นี่เป็นอันว่า การถวายเทียนในพระพุทธศาสนามีอานิสงส์มาก เป็นปัจจัยให้เกิดปัญญาด้วย เป็นปัจจัยให้เกิดทิพจักขุญาณด้วย มีอานิสงส์ทั้ง 2 ประการด้วยกัน นั้นขอบรรดาพุทธบริษัททุกท่านที่ทำบุญวันนี้ ก็จงภูมิใจในความดีของท่านคือ

1. ผ้าวัสสิกสาฎกดี ผ้าไตรก็ดี เราถวายแล้ว สิ่งทั้งหลายเหล่านี้จะบันดาลให้พุทธบริษัทเป็นเทวดาก็ดี เป็นนางฟ้าก็ดี จะมีเครื่องประดับอันเป็นทิพย์
2. อาหารถวายแล้ว อาหารนี้จะเป็นปัจจัยให้ได้ร่างกายเป็นทิพย์
3. น้ำ ถ้ายังไม่ถวาย ก็เตรียมใจถวายไว้ก่อน น้ำจะเป็นเหตุให้ได้สระโบกขณณี (เอา มองหน้ายิ้มๆ น้ำกล้วจ้งไม่ได้ถวายน้ำนะ)

ก็รวมความว่า เป็นอานิสงส์หลายประการด้วยกัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการถวายเทียนเข้าพรรษานี้มีความสำคัญมาก นอกจากจะมีอารมณ์ใจทิพย์แล้ว ก็จะมีปัญญามาก

และนอกจากนั้นบรรดาท่านพุทธบริษัท วันนั้นก็ถือเป็น **วันเข้าพรรษา** พระ **วัดท่าซุง** อริยฐานพรรษาวันนี้ พระทุกองค์จำด้วยนะ เวลาบ่าย 3 โมงตรง ให้ไปพร้อมกันที่พระอุโบสถ

อันนี้วันเข้าพรรษานี้บรรดาพุทธบริษัทตัดสินใจอย่างหนึ่งว่า เราจะทำความดี ความดีที่เราจะทำนี้มีอะไรบ้าง อย่างศีล 5 ประการ ตั้งใจจะปฏิบัติให้ครบถ้วน ครบหรือไม่ครบ บางทีศีลเราไม่ครบ บางทีศีลเราก็ครบ ก็เป็นอันว่า ศีลตัวไหนสิกขาบทตัวไหนที่ปฏิบัติได้ง่ายที่สุด ที่เราจะไม่ละเมิด ศีลข้อนั้นเราจะไม่ละเมิดตลอดพรรษา อย่างนี้จะเป็นปัจจัยให้บรรดาท่านพุทธบริษัท

ทั้งหลายโดยถ่วงหน้าเวลาจะตายเราจะนึกถึงศีลตัวนั้น เมื่อนึกถึงศีล ลึกซึ้งทนนั่นแล้วจะลงนรก ไม่ได้โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิ่งที่มีความสำคัญที่สุด ขอให้ทุกคนนึกถึงพระพุทธเจ้าเข้าไว้ศีลจะบริสุทธิ์ หรือไม่บริสุทธิ์ก็ไม่สำคัญนะ ถ้าเรานึกถึงพระพุทธเจ้าเป็นประจำ คือภาวนาว่า พุทโธ เวลาหายใจเข้านึกว่า พุท เวลาหายใจออกนึกว่า โธ ถ้าเราจะทำตลอดวันนั้น มันก็ทำไม่ได้เอากันแค่ก่อนหลับ กับตื่นใหม่ๆ ก่อนเราจะนอนหลับก็เอาหัวถึงหมอน ตั้งใจระลึกถึงพระพุทธรูป หรือพระพุทธเจ้า องค์ใดองค์หนึ่ง ภาวนาว่า พุทโธ ด้วยความเคารพ สัก 2-3 คำ หลับก็ไม่เป็นไร พอตื่นมาใหม่ๆ ยังไม่ทันลุกจากที่นอน ตั้งใจระลึกถึงพุทโธ ก่อนเพื่อน ใช้เวลาสักประเดี๋ยวเดียวแล้วก็ใช้ได้

ถ้าทำอย่างนี้บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ต่อไปอารมณ์ใจของท่านจะชินเมื่อหัวถึงหมอนต้องภาวนาว่า พุทโธ ถ้าไม่ภาวนาจิตไม่สบาย พอตื่นใหม่ๆ ต้องภาวนาว่า พุทโธ ถ้าไม่ภาวนาจิตไม่สบาย นั่นแสดงว่า ท่านทั้งหลายมีมานใน พุทธานุสสติกรรมฐาน คนที่มีมานใน พุทธานุสสติกรรมฐาน นี้ ถ้าเวลาจะตายถ้ายังจิตไม่เข้ามานมีแต่ความเลื่อมใสเล็กน้อย อย่างนี้ไปสวรรค์ ถ้าเวลา ก่อนจะตายนั้นจิตใจภาวนา พุทโธ เป็นปกติ อย่างนี้เห็นพรหม

แต่ถ้าเป็นการบังเอิญ บรรดาพุทธบริษัทเวลาจะตาย ก่อนที่จะภาวนาหรือภาวนาอยู่ก็ดี เกิดคิดถึงร่างกายว่า ร่างกายของเรานี้มันเป็นทุกข์ ในโลกมันเป็นทุกข์ มีความเกิด มีความแก่ มีความตาย มีความปรารถนาไม่สมหวัง ต้องประกอบกิจการมีความเหนื่อยยาก ขึ้นชื่อว่า การเกิดเป็นมนุษย์ อย่างนี้อีก เราไม่ต้องการอีก ตายจากชาตินี้แล้วขอไปนิพพานจุดเดียว แล้วก็ภาวนาว่า พุทโธ แล้วยิ่งกลับไป พอตื่นขึ้นมาก็คิดว่า โลกนี้ขอดัด ขอเกิดครั้งนี้เป็นครั้งแรกและครั้งสุดท้าย ตายคราวนี้ขอไปนิพพานและภาวนาว่า พุทโธ ถ้าอย่างนี้บรรดา พุทธบริษัท ถ้าตายเมื่อไหร่ไปนิพพานเมื่อ นั้นความจริงไปนิพพานเป็นของไม่ยากนะถ้ามีความเข้าใจเป็นของไม่ยาก กินยานอนหลับไป 3 รอบ เลยเดินไปเดินมานี้เข้เลยตอนเช้านี้จะล้มเอา เมื่อเวลายังไม่หมดก็จะขอต่ออีกหน่อย ดีไหม ดีแล้ว แอมสตาจันนะ ขอต่ออีกหน่อย

ตัวอย่างของบุคคลที่ทำงาน เกี่ยวกับสังฆทาน และวิหารทาน คือ ท่าน อนาถบิณฑิกคหบดี เวลานั้น ท่านอนาถบิณฑิกคหบดี ถวายทานแก่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าด้วย แล้วก็สร้างศาลา 4 หน้า ถวายพระพุทธเจ้าด้วยเมื่อฟังข่าวว่า เขาถวายศาลา 4 หน้า กลัวเรายังไม่ได้ถวายนะ ความจริงไม่ใช่ วัดท่าซุง ทั้งวัด เป็นวัดของบรรดาท่านพุทธบริษัททุกคนมีส่วนในการสร้าง วัดท่าซุง ทั้งหมด ท่านจะทำบุญมากน้อยก็ตาม ทำบุญมากก็ตาม เมื่อรวมกันเข้ามา แล้วก็เงินก้อนใหญ่ ก็ไปสร้างวัด ถ้าจะถามว่า วัดนี้เป็นของใคร ก็ต้องตอบว่า เป็นของบรรดาพุทธบริษัททุกคน ไม่ใช่เงินของพระ เงินของชาวบ้านให้กันบ้าง ให้อันน้อยบ้าง หลากๆ คนก็มากเข้า ก็เป็นอันว่า ทุกท่านมีส่วนในการสร้าง วัดท่าซุง เป็นเจ้าของ วัดท่าซุง กันทุกคน

ทีนี้ก็จะมาเทศน์เรื่องการสร้างวัดอย่าง ท่านอนาถบิณฑิกเศรษฐี ท่านบุญกับพระพุทธเจ้า แล้วถวายสังฆทาน แบบนี้มีร่างกายเป็นทิพย์แล้ว แล้วต่อมาท่านก็สร้างศาลา 4 หน้าถวาย

พระพุทธเจ้า เมื่อถวายเสร็จวันนั้น พระโมคคัลลาน์ ขึ้นไปบนสวรรค์ แต่ความจริง พระโมคคัลลาน์ นี้ไปทั้งสวรรค์ ไปทั้งนรกทุกวันถ้าถามว่ามันไกลไปยาก จะไปครบหรือ ก็ต้องขบอกว่า ไปด้วยอาการเป็นทิพย์ พอนึกถึงปุบมันก็ถึงบิบบันที่ อันนี้บนสวรรค์ก็ดี เป็นพรหมโลกก็ดี เทวดานางฟ้าที่ พระโมคคัลลาน์ ไม่รู้จักไม่มี แต่คืนนั้น ปรากฏไปแล้วไปเจอวิมาน 4 หน้ามียอดกลาง แพรวราวระยับไปด้วยแก้ว จึงแปลกใจว่า เมื่อวันวานนี้เราขึ้นมาวิมานหลังนี้ยังไม่มี นี่เป็นวิมานของใคร จึงเข้าไปใกล้วิมานแล้วถามหัวหน้านางฟ้า ถามหัวหน้านางฟ้าที่เฝ้าวิมานอยู่ มีหัวหน้านางฟ้าเฝ้านางฟ้าอยู่ประมาณ 3000 คน (นางฟ้านะ ถามหัวหน้าเขา) ถามว่า วิมานนี้เป็นวิมานของเธอหรือเธอก็ตอบว่า ไม่ใช่ ก็เลยถามว่า เป็นวิมานของใคร เขาก็เลยตอบว่า เป็นวิมานของ ท่านอนาถบิณฑิกคหบดี ที่เธอถวายศาลา 4 หน้าแก่องค์สมเด็จพระชินศรีในวันนี้

พระโมคคัลลาน์ ก็บอกว่า นี่เขายังไม่ตาย เธอก็บอกว่า ตายหรือไม่ตายไม่มีความสำคัญ ในเมื่อทำบุญเสร็จเรียบร้อยแล้ว วิมานก็ต้องคอยท่านอยู่ ถ้าวาสนาบารมีถึงสวรรค์ วิมานจะคอยอยู่ที่สวรรค์ ถ้าวาสนาบารมีถึงพรหมโลก วิมานจะคอยอยู่ที่พรหมโลก ถ้าวาสนาบารมีถึงนิพพาน วิมานจะเกิดคอยอยู่ที่นิพพาน

นี่บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายที่ท่านทำบุญในวันนี้ ก็ทำบุญเช่นเดียวกับ ท่านอนาถบิณฑิกคหบดี คือ สร้างวัดแล้ว วัดท่าซุง ตรงไหนบ้างมีศาลา 12 ไร่ ศาลา 4 ไร่ ศาลา 2 ไร่ และตึกแถวต่างๆ มณฑปต่างๆ มณฑปต่างๆ วิหาร 100 เมตร เราสร้างแล้วทุกคน ก็เป็นอันว่า เวลานี้มีวิมานคอยแล้วทุกคน จะคอยอยู่ที่ไหน แล้วแต่กำลังใจของท่าน ถ้ากำลังใจอ่อน ก็ไปคอยอยู่ที่สวรรค์ ถ้ากำลังใจอย่างกลางก็ไปคอยอยู่ที่พรหมโลก ถ้ากำลังใจเข้มแข็ง ก็จะคอยอยู่ที่นิพพาน

รวมความว่า ทุกคนมั่นใจได้ว่า วิมานของเรามีแน่ ถ้าตายจากชาตินี้ ขอไปอยู่ที่วิมานของเรา จะมีความสุขมาก และประการที่ 2 เราได้ร่างกายเป็นทิพย์เพราะอะไร เพราะเราถวายทานให้พระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา อานิสงส์จึงได้ร่างกายเป็นทิพย์แน่นอน แล้วเครื่องประดับเป็นทิพย์จะมาจากไหน ที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย ถวายผ้าไตรจีวรบ้าง ถวายผ้าวัสสิกสาบั้ง คราวนี้ก็ทำ คราวก่อนๆ ก็ทำ ทั้งหมดนี้จะเป็นปัจจัยให้ได้เครื่องประดับอันเป็นทิพย์ มีความสวยสดงดงามโดยเฉพาะอย่างยิ่ง

บรรดาท่านพุทธบริษัทชายหญิง เวลาทุกคนถวายสังฆทาน กับวิหารทานที่องค์สมเด็จพระพิจิตรมารตรัสว่า บุคคลใดมีการถวายสังฆทานด้วยความเลื่อมใสด้วยความศรัทธาแท้ ถ้ายังต้องเวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ ยังต้องเกิดเป็นเทวดาบ้าง เป็นนางฟ้าบ้าง เป็นพรหมก็ดี จะมีเครื่องประดับอันเป็นทิพย์สวยสดงดงามมากแล้วก็จะมิวิมาน มีทรัพย์สินมาก ถ้ามาเกิดเป็นคนจะเป็นคนร่ำรวย พระพุทธเจ้าเคยบอกว่า สารีปุตตะ ดูกร สารีบุตร บุคคลใดที่ถวายทานในพุทธศาสนา แม้แต่ครั้งเดียวในชีวิต เขาถวายด้วยศรัทธาบารมี ถ้าตายจากความเป็นคนเขาจะเกิดเป็นเทวดา เขาจะเกิดเป็นนางฟ้า เมื่อพ้นจากความเป็นเทวดา พ้นจากการเป็นนางฟ้ามาแล้ว ยังไม่ถึงนิพพานเพียงใด คนประเภทนี้ ขึ้นชื่อว่า ความยากจนเข็ญใจไม่มีดินแดนใดที่เต็มไปด้วยความสุข ความอุดมสมบูรณ์ไป

ด้วยทรัพย์สิน เขาทั้งหลาย เหล่านั้นจะเกิดที่นั่น ดินแดนที่เต็มไปด้วยความทุกข์ มีความอดอยาก เขาจะไม่เกิดไปที่นั่น

นี่นะบรรดาพุทธบริษัททุกท่าน กล่าวมาถึงพระสังฆกรรมเทศนาวันนี้สิ้นมันแข็ง ไม่สบาย วันนี้ไม่สบายมาก อาจจะฟังยากไปหน่อย ก็ขอให้ทุกท่านมีความมั่นใจความดีของตน ว่าบุญในศาสนาขององค์สมเด็จพระทศพล บรรดาท่านพุทธบริษัททำมาแล้วทุกอย่างคือ

1. ทาน การให้ ท่านทำแล้ว
2. ศีล ในการรักษาศีล ท่านทำแล้ว
3. ภาวนา ทำแล้ว ทำหรือยัง ภาวนานี้ก็ได้แก่การฟังเทศน์ คือ เป็นการภาวนา ก็การตั้งใจฟังเทศน์ เมื่อฟังแล้วคิดตาม ตรงนี้เป็นการภาวนา เป็นตัวอานิสงส์ใหญ่

ในเมื่อบุญทั้ง 3 ประการ ท่านทั้งหลายทำแล้วก็ดี ขึ้นชื่อว่าบุญทั้ง 3 ประการนี้เป็นปัจจัยให้เกิดบนสวรรค์อย่างกลางเกิดเป็นพรหมอย่างสูงสุดไปนิพพาน แต่ว่าถ้าบรรดาพุทธบริษัททุกท่าน ตั้งใจนิพพานจริง ขอบรรดาพุทธบริษัทชายหญิงตั้งใจแบบนี้ ก่อนจะหลับ กราบพระพุทธเจ้า เสียก่อน กราบที่หมอนก็ได้นึกถึงรูปพระพุทธรูปองค์ใดองค์หนึ่ง แล้วภาวนาว่า พุทโธ ตั้งใจคิดว่า ตัวข้าพเจ้าตายจากชีวิตนี้เมื่อไหร่ ขอบนิพพานเมื่อนั้น หลังจากนั้นก็ภาวนาว่า นิพพานะ สุขัง เมื่อตื่นใหม่ๆ ก็ทำอย่างนี้อีก ถ้าทำอย่างนี้ได้ทุกวัน เป็นประจำใจ

ก็ขอยืนยันว่า บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลายตายจากชาตินี้แล้ว ไปนิพพานทุกคน แต่ก็เป็นที่น่าหนักใจของพระเทศน์ เพราะอะไรรู้ไหม ถ้าพวกนี้ไปนิพพานทุกคน ใครจะใส่บาตรละนี้ นี้ ก่อนจะไปฝากธนาคารไว้ก่อนนะ ได้มีกินขอสักคนละ 10 บาทต่อ 1 วัน ก็พอแล้ว

เป็นอันว่า การแสดงพระธรรมเทศนาในวันนี้ถ้าหากใจมาก ลิ่นมันแข็ง ก็ขอยุติพระธรรมเทศนาไว้แต่เพียงเท่านี้ ในที่สุดแห่งพระสังฆกรรมเทศนา ขอบรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย จงได้มีแต่ความสุขสวัสดิ์พัฒนามงคล สมบูรณ์พูนผลและจงเจริญไปด้วยจตุรพิธพรชัยทั้ง 4 ประการ มีอายุ วรรณะ สุขะ พละและปฏิภาณ หากทุกท่านมีความปรารถนาสิ่งใดขอให้ได้สิ่งนั้นทุกประการ

นี่จบเทศน์นะ ขอประกาศอย่างอื่นให้ฟังอย่างหนึ่ง ว่านักเรียนที่บรรดาญาติโยมพุทธบริษัททั้งหลาย สงเคราะห์ทุนการศึกษา มา ปีนี้มีสิทธิเข้าสอบเพื่อทำปริญญาตรี 34 คน ถามว่าใครจะให้ทุนปริญญาตรีอีก ก็เอานะ ไซ้ใหม่ ทุนการศึกษามัธยมนี้ ท่านช่วยมาแล้ว แล้วก็เรียนจบไปแล้ว 60 คนกว่า พวกนั้นเขาไม่เข้าสอบกัน ที่เข้าสอบกันจริงๆ 15 คน พลาดไปคนหนึ่ง สำรองไปคนหนึ่งได้จริงๆ 34 คน

นี่ก็เป็นความดีของบรรดาท่านพุทธบริษัท การสงเคราะห์นักเรียนนี้เป็นปัญญาบารมีนะ เอาตอนนี้ไปพรให้พระนะ ตั้งใจรับพระนะ ตอนรับพรตั้งใจอธิษฐานให้คืนนะ เอาตามขอบใจของเรา เอาผลในชาตินี้ด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งผลที่เกิดในชาตินี้ ที่เกิดไว้ที่สุดคือว่า พระมหาลาภ หรือ หมอสมศักดิ์ มาบอกว่า มีทันตแพทย์คนหนึ่ง ท่านเอาพระ พระคำข้าว และ พระมหาลาภ นี้ให้ไป ให้ทำสร้อยห้อยคอ แก่ก็อธิษฐาน เช้ามานี้ แก่ก็นั่งพนมมือให้หลวงพ่อบุญช่วย ให้มีแขกมากๆ มีคนใช้มากๆ

ทำตั้งแต่เช้า 4 ทุ่มยังไม่ได้กลับบ้าน หลายวัน ในที่สุดเหนื่อย ก็ต้องบอกว่า หลวงพ่อขอเบาๆ
หน่อยครับ นายเจ็ง อีกคนหนึ่งเหมือนกันนะ แล้วอีกคนที่ หัวหิน แกเล่าให้ฟังว่า ก๊วยเตี้ยวแกเคย
ขายอย่างดีวันละ 2500 กว่าบาท ทีนี้ตอนเช้าแกมีหลวงพ่อก แกแขวนคอแล้วยกมือไหว้ เจ้าพระคุณ
หลวงพ่อก วันนี้ขอให้มีคนมาซื้อมากๆ ขายได้วันละ 7000 เศษ จะตายอยู่แล้วเวลานี้อย่าง นายเจ็ง ก็
เหมือนกัน คนมามากๆ หน้าเข้าบอ กแม่กะย่าขอเบาๆ น้อยเพราะว่าต้องเสกซ้ำจริงๆ ถึง 3 เดือน
แล้วต้องมาทำเป็นผง เมื่อทำเป็นผงแล้วต้องปลุกอีกเป็นพิเศษ ทำได้ยากมาก ก็เป็นอันว่า ใครมีไว้
แล้ว อารานาไว้ให้คินะ แต่ว่าอย่าผลอ เจ้าพระคุณหลวงพ่อก ขอให้วันนี้เจ้าหนี้ยี่มาทวงนะ อย่างนะ
เดี๋ยวมาแลกเลย เอาอย่างนี้ดีกว่า เจ้าพระคุณหลวงพ่อก ถ้าเสียดูวันนี้เจ้าหนี้ยี่มาขอให้ไม่พบกัน ดี
ไหม เอาจบแค่นี้ละ

พระธรรมเทศนา เรื่อง พุทธประวัติ

แสดงเมื่อ

วันอังคารที่ 4 กันยายน 2533

นโม ตัสสะ ภควโต อรหโต สัมมาสัมพุทธัสสะ (3จบ)

อติปิโส ภควา อรหัง สัมมาสัมพุทธโธ ภควาตีติ

ณ โอกาสบัดนี้ อาตมกัมจะแสดงพระสังฆกรรมเทศนาในความเป็นมาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เพื่อเป็นเครื่องโสรจองค์ศรัทธาธรรมที่มีที่บรรดาท่านนริศราทานบดีทั้งหลาย ได้พร้อมใจกันมาบำเพ็ญกุศลประจำปีช ในวันพระขึ้น 15 ค่ำ ริง ดาวง่า ขึ้นรี ขึ้นแน่นะ ฉันไม่ค่อยสบาย วานนี้ไม่ค่อยสบาย วันนี่ยังไม่ดี การที่บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย ตั้งใจบำเพ็ญกุศลราศีในวันนี้เพราะว่ามีความเคารพในองค์สมเด็จพระชินศรีบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า

วันนี้ก็จะขอเล่าความเป็นมาของ พระพุทธเจ้า ของเรา ในสมัยที่เป็นฆราวาสอยู่ เวลานั้น องค์สมเด็จพระบรมครูปรารถนาพระโพธิญาณ ความจริงท่านปรารถนาพระโพธิญาณมาสิ้นเวลา 4 อสงไขยกับแสนกัป เป็นเวลาครบที่จะบรรลุอภิเษกสัมมาสัมโพธิญาณพอดี แต่ทว่า องค์สมเด็จพระชินศรีได้เกิดเป็นลูกกษัตริย์ ต่อมาก็แต่งงาน มีลูกชายหนึ่งคน

แต่ว่าวันหนึ่งองค์สมเด็จพระทศพลบรมศาสดาสัมมาสัมพุทธเจ้า ไปเที่ยวในสวน ตอนแรก ที่ไปพบเด็กเกิดใหม่ ท่านถาม นายฉันทะ ว่านี่อะไร ก็ตอบว่าเด็กใหม่ ต่อมาก็พบคนหนุ่มคนสาว ต่อมาพบคนแก่ ต่อมาพบคนป่วย ต่อมาพบคนตาย หลังจากนั้นวันสุดท้าย เทวดาได้แสดงภาพพระสงฆ์ เวลานั้นพระสงฆ์ยังไม่มี แสดงภาพเป็นนักบวช ตามที่เราคุ้นหูแบบนี่ องค์สมเด็จพระชินศรี ถม นายฉันทะ ว่านี่อะไร เทวดาก็เฉลยว่า นี่พระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา พระผู้นี้เป็นคนหมดทุกข์ ไปถึงนิพพาน ปฏิบัติตนถึงนิพพานได้ ก็หมดทุกข์ ก็เป็นอันว่า อาศัยบารมีขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ที่บำเพ็ญบารมีมา 5 อสงไขยกับแสนกัป เป็นเครื่องคลใจ ก็ตัดสินใจว่าการเกิดในโลกนี้มันเต็มไปด้วยความทุกข์ มีความไม่แน่นอน

อันดับแรก เกิดมาก็เป็นเด็ก เป็นเด็กก็ช่วยตัวเองไม่ได้ มีความทุกข์อยู่

ต่อมาเป็นหนุ่มเป็นสาวความเป็นหนุ่มเป็นสาว ก็มีความดิ้นรนเรื่องกามารมณ์เรื่องความเป็นอยู่

ต่อมาแต่งงาน ก็หางานเลี้ยงตัว

ต่อมาเป็นคนไข้ป่วย ก็ไม่มีความสุข

ต่อมาเป็นคนแก่ ก็ไม่สามารถทำอะไรได้สะดวก

ต่อมาไม่ช้าก็เป็นคนตาย

การหลงอยู่ในโลกแบบนี้เป็นการเวียนว่ายตายเกิด ในวัฏฏะไม่มีความสุขเราต้องการความเป็นสมณะ คือ เป็นพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา ต้องการนิพพานเป็นที่ไป เมื่อองค์สมเด็จพระจอม

ไตรบรมศาสดาดำริอย่างนี้แล้ว ตอบกลางคืนองค์สมเด็จพระประทีปแก้วคิดจะหนี พระนางพิมพา ออกบวช ก็ย่องเข้าไปคูห้อง พระนางพิมพา ก่อน เห็น พระนางพิมพา นอนหลับอยู่ มีลูกน้อยเพิ่งจะ คลอดใหม่ 1 คน คือ พระราहुล ก็ตัดสินใจคิดว่า วันนี้เรากับเธอจากกันเราต้องการอภิเษกสัมมา ตัมโพธิญาณ จึงได้ขึ้น ม้ากัณฐกะ มี นายฉันทะ เป็นหัวหน้านำม้าออกไป พอไปถึงประตูใหญ่ ประตุนั้นตามธรรมดาต้องใช้คนพันคนเปิด เวลาเปิดหรือปิดต้องใช้คนพันคน พอถึงแล้วองค์สมเด็จพระ ทศพลก็ว่า ถ้าม้าเปิดไม่ได้ นายฉันทะ เปิดไม่ได้ เราจะเปิดเอง

ก็เป็นอันว่าเทวดาช่วยเปิดให้ เมื่อเปิดประตูออกไปแล้วก็จับม้าออกมา ไปพบ พระยา มาราชิราช พระยามาราชิราช ทำตัวให้ปรากฏไม่ใช่แสดงตัวเป็นยักษ์นะบางภาพเขาเขียนเป็นยักษ์ พระยามาร เป็นเทวดา ชั้นปรนิมมิตวสวัตติ แสดงตัวเป็นเทวดาชัด ยกมือห้าม ถามว่า สิทธิจะ จะ ไปไหน องค์สมเด็จพระจอมไตรก็ตอบว่า เราปรารถนาพระโพธิญาณ เขาบอกว่าจะไปทำไมอีก 7 วันตำแหน่งพระจักรพรรดิจะถึงท่านแล้ว ท่านจะเป็นราชาปกครองโลกพระพุทธเจ้าก็บอกว่าขึ้นชื่อว่า ความเป็นพระราชาก็ต้องเวียนว่ายตายเกิดเป็นวัฏฏะเราไม่ต้องการ เราต้องการนิพพาน พระยา มาราชิราช ก็หลีกไป

ในที่สุด องค์สมเด็จพระจอมไตรก็ทรงผนวช เล่าลึๆ ไปเลยนะ ตาหง่า นะพอบวชแล้ว ปรากฏพอเข้าไปถึงที่สถานสำคัญก็เอาพระขรรค์ตัดผม ตัดแล้วก็ถอดเครื่องทรงทั้งหมด มอบให้ นานฉันทะ ม้ากัณฐกะ ก็ตาย นานฉันทะ ก็แบกเครื่องแต่งกายมาพระราชวัง ทว่าการตัดผมของ พระพุทธเจ้า ท่านพุทธบริษัท บรรดาช่างพระทั้งหลายที่ปั้นผมพระพุทธรูปนะปั้นผัดกันเยอะ ปั้น แล้วก็มีจุกไว้ข้างบน เป็นความเข้าใจผิด นึกว่าพระพุทธเจ้าเป็นคนธรรมดา ปั้นแล้วมียอดแหลมไว้ ข้างบนอันนี้ก็ผัดเหมือนกันความจริงเมื่อพระขรรค์ตัดแล้วบรรดาผมทั้งหมดของพระพุทธเจ้า ขด เป็น ทักษิณาวรรค วนติดอยู่บนศีรษะ เหมือนกับคนหัวโล้น เหมือนไม่มีผม จำไว้ให้ดีนะ ไม่มียอด ไม่มีปุ่มอยู่ข้างบน ช่างเขาปั้นผัด แต่เขาทำไว้แล้ว ก็แล้วกันไป

หลังจากนั้นองค์สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดา ก็ทรงศึกษา จรรยา ของพราหมณ์ ก็แสดง หาความรู้ก่อนศึกษาธรรมะของพราหมณ์อยู่ 6 ปี ทว่าธรรมของพราหมณ์นี้ บรรดาท่านพุทธบริษัท ที่เป็นสาวกขององค์สมเด็จพระชินศรี เป็นความรู้ที่ปฏิบัติเพื่อตัวไม่ได้ปฏิบัติเพื่อใจในที่สุดองค์ สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดาก็ปฏิบัติในสำนักของ อาพารดาบส และ อุทกดาบส ทั้งสองท่าน ได้ สมบัติ 8 ความจริงพราหมณ์เขามีความรู้ขึ้นสูงสุด คือ สมบัติ 8 เท่าที่จะพึงได้

หลังจากนั้นก็ปฏิบัติตามพิธีของพราหมณ์ อดอาหารจนกระทั่งขึ้นก็จะล้มเอาลิ้นดันเพดาน บ้าง กัดฟันบ้าง อะไรบ้างเป็นต้น ทนทุกอย่างทำให้ร่างกายของเราบรรลุมรรคผล (ไม่ชัด)

องค์สมเด็จพระทศพลก็ดำริว่า ก็คิดว่า การบรรลุมรรคผล ไม่ใช่ร่างกายต้องเป็นทางใจ ตอนนั้นผมอมมาก องค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า จึงละจากการปฏิบัติทางกาย มาปฏิบัติทางใจ ทว่า การปฏิบัติทางใจ เวลานั้นปรากฏว่า เวลานั้นมีหญิงคนหนึ่งที่เป็นเจ้าของข้าวมธุปายาสนะ นาง

สุชาดา นางสุชาดา แก่เป็นคนแต่งงานแล้ว ไม่มีลูก แต่มาหลายปี เป็นคนร่ำรวย ก็ไปที่ต้นไทร ไปบนเทวคาที่ต้นไทรว่า ถ้ามีลูกเมื่อไหร่จะนำ **ข้าวมธุปายาส** มาถวายเทวคาที่เป็นอันว่าเวลานั้นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา กำลังต้องการอาหารพอดี และ **นางสุชาดา** ก็มีลูกแล้วนี่ ตอนเย็นแก่ใช้นางทาสี ชื่อ **นางบุญ** ไปที่โคนต้นไทร ปัดกวาดบอกว่าพรุ่งนี้เราจะไปเก็บน และนางทาสีไปเจอพระพุทธเจ้า นั่งเข้า นางจึงบอกว่าพระแม่เจ้า เทวคานั่งคอยแล้วเจ้าคะ เมื่อ **นางสุชาดา** ทำ **ข้าวมธุปายาส**เสร็จก็นำไปถวายพระพุทธเจ้า เวลาถวายก็ใส่ถาดทองไปถวาย

เวลานั้นขณะที่องค์สมเด็จพระบรมศาสดาปฏิบัติอดอาหาร บาตรหายไปจากตบองค์สมเด็จพระทศพลจึงได้มองหน้า **นางสุชาดา** แสดงว่า ฉันไม่มีอะไรจะใส่ **นางสุชาดา** ก็รู้ใจ ถวายทั้งถาดทอง พระพุทธเจ้าก็ทรงแบ่งอาหารไว้หลายวัน กินหลายวัน หลายอาทิตย์ เมื่อฉันหมดก็ดำริในใจว่าเราจะบรรลือกิเษกสัมมาสัมโพธิญาณหรือไม่ วันนี้เป็นอันรู้กัน ก็นำถาดไปที่แม่น้ำ กระแสน้ำกำลังไหลเป็นน้ำหลาก อธิษฐานในใจว่า ถ้าเราจะได้บรรลือกิเษกสัมมาสัมโพธิญาณ ขอให้ถาดลอยทวนกระแสน้ำขึ้นไป ถ้าเราไม่ได้บรรลือกิเษกสัมมาสัมโพธิญาณขอให้ถาดลอยตามน้ำก็เป็นที่น่าอัศจรรย์ ถาดลอยทวนกระแสน้ำทั้งๆ ที่น้ำไหลเชี่ยวมาก ถาดลอยทวนกระแสน้ำไปไกลพอสมควร ก็จมลง ถาดจมลงก็ไปซ่อนที่วิมานของพญานาคราช ชื่อ **กายนาคราช** พระพุทธเจ้าทุกองค์ก็ลอยถาดทองคำเหมือนกันเหมือนกันทุกองค์ ถาดนี้ไปซ่อนกันกับถาดลูกเดิมที่พระพุทธเจ้าก็องค์ก็ตามถาดก็ซ่อนกันอยู่ เสียงถาดกระทบกันดังแกร๊ก พญานาคแกลืมหายใจขึ้นมา แยกบอกว่า อะไร นอนยังไม่ทันครึ่งคืน พระพุทธเจ้าบรรลือกแล้วหรือ (ไม่ชัด) นอนหลับตลอดกาล น่ากลัวจะถวายกัญชากับพระ (หัวเราะ) แงงใส่กัญชามาก

ก็เป็นอันว่า สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า เมื่อเห็นถาดลอยทวนกระแสน้ำ ก็ดีใจ คิดว่า การบรรลือกิเษกสัมมาสัมโพธิญาณ เราต้องได้แน่นอน ในที่ใกล้ๆ นั้นองค์สมเด็จพระชินวร เห็นต้นไม้ต้นไม้อัสสัตถพฤกษ์เป็นต้นไม้ใหญ่ มีใบใหญ่คล้ายต้นโพธิ์ ก็คิดว่า จะอาศัยต้นไม้นี้เป็นที่บำเพ็ญพระสมณธรรม ถ้าวันนี้ไม่ได้บรรลุมรรคผล จะไม่ลุกจากที่นี่ จะตายอยู่ที่นี้แหละ พอถึงต้นโพธิ์ ก็มีพราหมณ์เอากำตันหญ้ามาถวาย 8 กำ หญ้าคา ก็เอามาปูล้าง หันหลังให้ต้นโพธิ์ หันหน้าไปทางทิศตะวันออก ตั้งใจบำเพ็ญสมณธรรม มีสมาบัติ 8 เป็นพื้นฐาน อย่าลืมนะว่า สมาบัติ 8 ท่านได้แล้ว

ต่อมาหลังจากนั้น ขอเล่าถัดๆ ไปใกล้วันใหม่ ได้ **บรรลือกิเษกสัมมาสัมโพธิญาณ** เป็นพระอรหันต์องค์แรกในโลก เมื่อเป็นพระอรหันต์แล้ว ก็มาดำริในใจว่า ธรรมะของเราที่บรรลุแล้วยากมาก ยากแก่การบรรลุของบุคคล ถ้าจะสอนให้คนรับฟัง ให้คนปฏิบัติตนอย่างนี้เป็นเรื่องยาก เวลานี้ **ท่านสหัมบดีพรหม** ท่านแสดงภาพให้ปรากฏ นำพิณ 3 สาย มาแสดงบอกว่า ดัดพิณ 3 สาย เส้นที่มันหย่อนขานเกิน ไปมันก็ไม่ดี ถ้าตึงเกินไป มันก็ไม่ดี ต้องปานกลาง แล้วก็บอกว่าคนที่เกิดมารในโลกนี้ เป็นคน 4 เหล่า สภาพคนไม่เหมือนกัน คือ

1. **อุคฆฏิตัญญู** คนที่มีบารมีเต็ม เกิดมาแล้วมีปัญหา มีมาก สามารถบรรลุมรรคได้ง่ายมีอยู่

2. **วิปจิตัญญ** คนที่มีบารมีเต็ม แต่ปัญญาที่บิไปนิดหนึ่ง ฟังธรรมแต่หวังข้อเล็กนอ้ยไม่เข้าใจ ต้องอธิบาย จึงบรรลุมรรคผล

3. คือ **เนยยะ** ต้องปลุกปล้ำกันหน่อย สอนไม่ค่อยจะจำ แต่พยายามสอนหนักๆ เข้าก็จำได้ บรรลุได้เหมือนกัน

4. คือ **ปทปรมะ** บุคคลประเภทนี้ เต็มไปด้วยบาป ต้องกลับลงนรกใหม่สอนไม่ได้

เมื่อองค์สมเด็จพระจอมไตรทรงทราบด้วยญาณบารมีของพระองค์ด้วยแบบนี้แล้ว ก็ตัดสินใจจะสอนพระธรรมคำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้ากับคน ก็นึกว่าเราจะสอนกับใครดีเป็นคนแรก บุคคลที่จะสอนต้องมีมรรคมีผลถ้าไม่มีมรรคไม่มีผลกำลังใจเราก็เสีย ก็นึกถึง **อาหารดาบส** และ **อุทกดาบส** ทั้ง 2 องค์ อาจารย์ทั้งสองของเรา เวลานั้นอยู่ที่ไหนเพราะท่านได้สมบัติ 8 ก็ทราบว่าเวลานี้อาจารย์ทั้งสององค์ตายแล้ว ทราบด้วยความเป็นทิพย์ของใจ ทราบแล้วก็นึกเสียดายในใจว่า อาจารย์ทั้งสองของเราหนีหายจากความดีเสียแล้ว เพราะว่าถ้ามีชีวิตอยู่ ฟังเทศน์ของเราเพียงแค่อยๆ ท่านทั้งสองก็จะได้บรรลุอรหันต์ทันทีเวลาตายจากความเป็นคนไปเกิดเป็น **อรุปรหม** **อรุปรหม** ไม่มีอายตนะ ไม่มีตา ไม่มีหู ไม่มีจมูก ไม่มีลิ้น ไม่มีกาย มีแต่ใจรับฟังเสียงไม่ได้ ต่อไปก็นึกถึง **ปัญจวัคคีย์** ฤาษีทั้ง 5 มี **อัญญาโกณฑัญญะ** เป็นประธาน องค์สมเด็จพระพิชิตมารก็ทรงเสด็จไปโปรด **อัญญาโกณฑัญญะ** เป็นประธานฤาษีทั้ง 5 ขอเล่าลัดๆ นะพอเทศน์ครั้งแรก **โกณฑัญญะ** บรรลุมรรคผลทันที และหลังจากนั้นองค์สมเด็จพระชินศรีเทศน์เล็กๆ น้อยๆ อีกวันให้หลัง 4 องค์ ก็บรรลุมรรคผล

เป็นอันว่า องค์สมเด็จพระทศพลเทศน์ครั้งแรก เป็นพระได้มรรคผลอรหันต์ทั้ง 5 องค์ด้วยกัน ก็ส่งไปประกาศพระศาสนา หลังจากนั้นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็ประกาศศาสนาเรื่อยมา ตอนต้นๆ อาจารย์หง่า นึกเอาเองก็แล้วกันนะว่า ประกาศแบบไหน วันนี่เทศน์ตอนต้นยันจบ

หลังจากนั้นต่อมาอีก 3 เดือน ไกลจะนิพพานอันนี้ไกลจะ 80 ปี องค์สมเด็จพระชินศรีเสด็จอยู่ที่ **ปาวาพเจตีย์** เวลานั้นป่วยมาก เวลาคนเข้าไปหาท่านท่านไม่เทศน์สูตร ไม่เทศน์ชาดก จะเทศน์เฉพาะศีล สมาธิ ปัญญา เพื่อการบรรลุของบุคคล เป็นอันว่า สมเด็จพระทศพลป่วยมาก ท่าน **โกมารภัก** ก็ไม่อยู่หมอบประจำตัว

วันหนึ่งท่านคิดในใจว่า เวลานี้เราก็อายุ 80 ปีแล้ว แก่มากแล้ว บริษัททั้ง 4 ของเราก็ครบถ้วนบริบูรณ์แล้ว คือ หนึ่ง ภิกษุ บรรดาพระสงฆ์ก็มีแล้ว พระสงฆ์ที่เป็นพระอรหันต์ก็มีมาก ประการที่ 2 ภิกษุณี บรรดาพระที่เป็นผู้หญิงก็มีมาก ที่เป็นพระอรหันต์ก็เยอะ อุบาสกก็มีมาก อุบาสิกาก็มีมาก คำสอนเราก็เป็นการเพียงพอแล้ว ถ้าบุคคลใดมีความเคารพองค์สมเด็จพระจอมไตรเคารพในคำสั่งสอน คำสั่งสอนของเราสามารถสอนให้คนไปนิพพานได้ สมเด็จพระจอมไตรบรมศาสดา ตัดสินใจว่า นับแต่บัดนี้เป็นต้นไป กลางเดือน 3 ท่านตัดสินใจกลางเดือน 3 อีก 3 เดือน

ข้างหน้าคือ กลางเดือน 6 เราจะ นิพพาน ระหว่างนางรังकु ที่ เมืองกุสินารามหานคร เวลานั้นก็ปรากฏว่าแผ่นดินไหว พระอานนท์ อยู่ข้างนอกก็ตกใจ เข้าไปถ่มมอญคัมเด็จพระจอมไตรว่าแผ่นดินไหวเพราะเหตุใด พระพุทธเจ้าบอกว่า แผ่นดินไหวมีเหตุ 8 ประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการ แสดงของผู้มีฤทธิ์ หรือพระพุทธเจ้าบันดาล พระพุทธเจ้าปลงอายุสังขาร พระอานนท์ ก็ถาม พระพุทธเจ้าบอกว่า เวลานี้ตถาคตปลงอายุสังขารแล้ว อีก 3 เดือนข้างหน้าจะนิพพานที่ เมืองกุสินารามหานคร พระอานนท์ ก็คัดค้านพระพุทธเจ้าบอกว่า ค้านไม่ได้แล้ว ตถาคตตัดสินใจแล้ว

หลังจากนั้นปรากฏว่า ท่านโกมารภัก ไปธุระกลับมา เห็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า มีร่างกายซูบซีดมาก ก็ตกใจ ว่าเราไม่อยู่องค์สมเด็จพระจอมไตรป่วยหนักอย่างนี้เป็นโทษหนัก จึงทำยาขึ้น แล้วถามพระพุทธเจ้าว่า เป็นอะไร อាកกรเป็นอย่างไร พระพุทธเจ้าก็ไม่บอก เพราะถ้าบอกก็นิพพานไม่ได้ท่านก็ไม่ยอมบอก เมื่อไม่ยอมบอก ท่านโกมารภัก ก็ทำยาขึ้นเม็ดหนึ่งคิดว่าถ้าพระพุทธเจ้าฉันยาเม็ดเดียวเม็ดนี้ เราจะทราบทันทีว่า พระพุทธเจ้าเป็นโรคอะไรเป็นยาตรวจโรค หลังจากนั้น จะถวายยาอีกเม็ดหนึ่ง โรคก็จะหายทันที ท่านเก่งขนาดนี้นะ ตาหง่า นะ ไม่งั้นเวลานี้ตาหง่า ตาไม่บอดหรอก ฉันก็ไม่ป่วยไข้ไหม ในเมื่อเสร็จเรียบร้อยแล้ว นำไปถวายพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าไม่แบมือรับ คว่ามือเสีย ถวาย 3 ครั้ง ท่านก็ไม่ยอมรับ ท่านโกมารภัก ก็เสียใจว่า ยาขนาดนี้ให้ใครกินก็ไม่สมควร เพราะทำเพื่อถวายพระพุทธเจ้า จึงนำไปใส่ในบ่อน้ำ บ่อน้ำลึก 9 วา น้ำพุขึ้นมาถึงปากบ่อเป็นเรื่องอัศจรรย์ แล้วในตอนหลัง พระรจนจารยห์ทั้งหลายเขียนว่า น้ำพุเลยยอดบ่อไป 7 ชั่วโมงตาล มากไปหน่อยนะ แต่ความจริงแค่ปากบ่อ น้ำพุขึ้นไปถึงปากบ่อก็ใช้ได้

ถึงเดือน 6 ขึ้น 15 ค่ำ สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้าจึงตรัสกับ พระอานนท์ อานันทะ ดูกร อานนท์ วันพรุ่งนี้ เราจะนิพพาน ที่ เมืองกุสินารามหานคร ระหว่างนางรังकु เองจะไปเตรียมพระวันนี ไป เมืองกุสินารามหานคร จะเดินไป พระอานนท์ ก็บอกว่า เมืองกุสินารามหานคร เป็นเมืองเล็กพระเจ้าข้า ควรจะนิพพานเมืองใหญ่ ๆ จึงจะเหมาะ พระพุทธเจ้าก็บอกว่า เมืองกุสินารามหานคร เมื่อก่อนนี้เป็นเมืองของพระเจ้าจักรพรรดิ เป็นเมืองที่มีคนมาก เราจะนิพพานที่นั่น

ก็เป็นอันว่า พระอานนท์ ก็ประกาศกับบรรดาพระสงฆ์ทั้งหลายว่า วันนี้องค์สมเด็จพระจอมไตร จะไป เมืองกุสินารามหานคร วันพรุ่งนี้จะนิพพาน ใครจะไปบ้างก็ไป พระก็ตามกันไป มีพระตามกันไปเวลานั้น 2 แสนรูป พอเดินไปจาก ปาวาสเจดีย์ ประมาณ 60 โยชน์ ก็ปรากฏว่า พระพุทธเจ้าเหนื่อยมาก บอก พระอานนท์ ว่า อานันทะ ดูกร อานนท์ ตถาคตเหนื่อยมาก เองจะไปตั้งสมาธิภาวนาจะนั่งพัก พระอานนท์ ก็ร้องไห้ เพราะระยะทางแค่ 60 โยชน์ พระพุทธเจ้าไม่เคยบ่นว่าเหนื่อย

เมื่อ อานนท์ ไปสู้อาสนาแล้ว พระพุทธเจ้าก็นั่ง แล้วบอกว่า อานันทะ ดูกร อานนท์ ตถาคตกระหายน้ำเหลือเกิน เองจะไปตักน้ำ เวลานั้นเป็นการบังเอิญอย่างยิ่งที่บรรดาเกวียน 500 ข้ามไป

พอดี น้ำก็ขุ่นมาก พระอานนท์ นำบาตรพระพุทธเจ้าจะตักน้ำ น้ำขุ่นจึงไม่ตักมา กลับมาราบหูต
องค์สมเด็จพระบรมศาสดา บอกว่า เวลานี้ น้ำขุ่นมาก เกวียน 500 เฟื้องข้ามไป

องค์สมเด็จพระจอมไตรก็บอกว่า อานันท์นะ ดูกร อานนท์ ตถาคตกระหายน้ำมาก น้ำขุ่นก็ไม่
เป็นไร ตถาคตจะฉัน พระอานนท์ กลับไปใหม่ เวลานั้นเห็นน้ำใสแจ้ว พระอานนท์ กลับมาเห็นเป็น
อัสจรรย์ มันไม่น่าจะเป็นไปได้ เพราะมันอยู่ใกล้ เมื่อองค์สมเด็จพระจอมไตรรับน้ำมาฉันแล้ว พระ
อานนท์ จึงถามถึงความอัศจรรย์ว่า เมื่อก็เกวียน 500 ข้ามไป น้ำขุ่นเป็นตม พอกลับไปอีกที่น้ำใสเป็น
เพราะอะไร

พระพุทธเจ้าบอกว่า อานันท์นะ ดูกร อานนท์ มันเป็นกรรมของตถาคตสมัยเมื่อตถาคตเป็น
ลูกชวานา พอถึงเวลาเที่ยงวัน พ่อแม่ปล่อยควายจากไถนาให้นำควายไปกินน้ำ พอดีไอน้ำบ่อเล็กๆ
บ่อน้ำบ่อตื้นควาย ตาหง่า จำได้ไหมล่ะมันมีอยู่ 2 บ่อ บ่อหนึ่งน้ำขุ่น เจ้าควายก็เอาปากไปแห่ที่น้ำ
ขุ่น ต.ช ลีพิชิตละ คิดควายเหนื่อยขนาดนี้ ไม่น่าจะกินน้ำขุ่น ควรจำกินน้ำใส จึงดึงสะพานย้ายปาก
มาบ่อน้ำใสไม่ต้องเดิน แต่ย้ายปากเท่านั้นนะ ท่านบอกว่า อานันท์นะ ดูกร อานนท์ กรรมเพียงเท่านั้น
นั่นแหละที่ตถาคตต้องพบกับน้ำขุ่น ครั้งแรกก็เพราะควายมันจะกินน้ำขุ่น ดึงปากมันให้มากินน้ำใส
น้ำจึงใสภายหลัง ขึ้นชื่อว่า กฎของกรรมเพียงเล็กน้อย ถึงแม้ว่าจะเป็นการหวังดี ชื่อว่า ควายกินน้ำ
ขุ่นไม่ดี กินน้ำใสดี ก็ยังทำให้พระพุทธเจ้า กระหายน้ำไปอยู่พักหนึ่ง

หลังจากนั้น เมื่อฉันน้ำเสร็จก็พาบรรดาพระภิกษุทั้งหลาย ไปสู่ เมืองกุสินารามหานคร ไป
พักที่บ้าน นายจุนท์ พอไปพักที่บ้าน นายจุนท์ เวลานั้นก็ปรากฏว่า นายจุนท์ เห็นพระทั้ง 2 แสน
องค์นี่นะ กับข้าวน้อยๆ ก็ทำไหวนะ ตาหง่า ไซ้ไหมละ ก็ฆ่าหมูเป็นการใหญ่ และมีอาหารอย่างอื่น
ด้วย ขณะที่ทำกับข้าว บรรดาเทวดานางฟ้าทั้งหลายก็เอาของทิพย์ถวายพระพุทธเจ้า เผลงไปในนั้น
ของทิพย์นี้ธาตุพระองค์อื่นย่อยไม่ได้ กินแล้วตายหมด มีธาตุของพระพุทธเจ้าองค์เดียวย่อยได้ เวลา
ที่เขาเอาภัตตาหารมาถวาย ท่านบอกว่า นายจุนท์ อาหารที่มีเนื้อสุกรอ่อน ให้นำมาตถาคตแต่ผู้เดียว
องค์อื่นกลับฉันไม่ได้ อาหารอย่างอื่นถวายพระ นายจุนท์ ก็ทำตาม เมื่อท่านฉันอาหารเสร็จแล้ว ฉัน
นิดเดียว ก็สั่งให้ฝังอาหารให้หมด ใครอย่ากินต่อไม่ได้เป็นอันขาด

หลังจากนั้นแล้ว องค์สมเด็จพระบรมโลกนาถก็ลา นายจุนท์ ไป กุสินารามหานคร เข้าไป
ในวิหาร มีวิหารอยู่หลังหนึ่งเข้าไปที่นั่น นอนคอยตาย นอนคอยนิพพานวันรุ่งขึ้นจะนิพพาน
หมายถึงว่าเมื่อได้อารมณ์จะนิพพาน ขณะนั้นปรากฏว่ามีเทวดาเยอะแยะบูชาพระรัตนตรัยกัน
เทวดาบ้าง นางฟ้าบ้าง ปล่อยดอกชบามาจากสวรรค์ในบริเวณนั้นเต็มไปหมด คนเดินไปเดินมาต้อง
ลุยไปถึงหัวเข่า ดอกชบามีพระถวายงานพัดอยู่องค์หนึ่ง พัดบังหน้า เทวดามองหน้าพระพุทธเจ้าไม่
ถนัดก็ดำนิพระ พระองค์นี้ยังหน้าพระพุทธเจ้า เรามองเห็นไม่ถนัด แต่พระมองไม่เห็นหรือ
พระพุทธเจ้าทราบบอกว่า เธอขยับลงไปหน่อยซิ เทวดาเขาว่าเอา

หลังจากนั้นมีพราหมณ์คนหนึ่งมาขอถามธรรมะพระพุทธเจ้าขอถามปัญหาพระก็ห้าม บอกว่า เวลานี้พระพุทธเจ้าป่วยหนักกำลังจะนิพพาน พระพุทธเจ้าบอกว่า ปล่อยเข้ามาเถอะ ที่ตถาคตมาที่นี่ก็เพราะว่า จะสงเคราะห์ลูกชายคนนี้นั่นนอกจากตถาคตแล้ว ไม่มีใครสอนได้ ก็เป็นอันว่า เขาจะถามปัญหาพระพุทธเจ้าบอกว่า ไม่ต้องถาม อย่าถามปัญหาเปล่าๆ เวลานั้นน้อย ศึกษาพระธรรมก็แล้วกัน พระพุทธเจ้าก็แนะนำวิธีปฏิบัติ **สังโยชน์ 10 ประการ** บรรดาท่านพุทธบริษัททุกคนต้องปฏิบัติกันนะ พระก็เหมือนกัน อย่างบวชเฉยๆ ให้เสียผ้าเหลืองนะ ถ้าบวชพระเข้ามาเฉยๆ ไม่สนใจ **สังโยชน์** เสียผ้าเหลืองเปล่าๆ เสียข้าวชาวบ้านเปล่าๆ ไม่เกิดประโยชน์ **สังโยชน์ 10** ประการนี้เป็นเหตุให้เกิดมรรคผลทำได้เป็นตอน คือ

ตอนที่หนึ่ง **พระโสดาบัน** กับ **พระสกิทาคามี** ตัด**สังโยชน์** แค่ 3 ข้อ คือ **สักกายทิฏฐิ** ใช้ปัญญาเบาๆ ให้มีความรู้สึกรู้ว่า ชีวิตของเรานี้มันต้องตาย คนเราถ้าไม่คิดถึงความตาย มันก็เลวเต็มที่แล้ว ชาวบ้านเขาตายกัน เราก็ต้องตาย

ประการที่ 2 มีความเคารพในพระพุทธเจ้า พระธรรม พระอรียสงฆ์ เขาอยู่ที่ศีล คู่ที่วินัยกันนะ เขาคว่าระเบียบปฏิบัติไ้ระเบียบปฏิบัตินี้ถ้าปฏิบัติไม่เคารพจริงโกหกพระพุทธเจ้ากัน ก็ลงนรกกัน ถ้าเคารพกันจริงๆ ต้องปฏิบัติตามระเบียบวินัยที่พระพุทธเจ้าตรัส

และข้อที่ 3 รักษาศีล 5 บริสุทธ

ข้อที่ 4 จิตต้องการพระนิพพาน

อย่างนี้เป็น **สังโยชน์ 3** ต้องการเป็น **โสดาบัน** ทำไม่ยาก และบรรดาพระสงฆ์ในพระพุทธศาสนา เวลาบวชเข้ามา อย่างละเหตุ 3 ประการนี้นะ แม้จะทำความดีขนาดไหนก็ตาม ถ้าจิตใจไม่ทรงเหตุ 3 ประการนี้ ก็ไม่พ้นนรกกัน ถึงแม้ว่าคนที่เข้าใจว่า คนบวช ผู้ชายมักจะบอกว่าฉันบวชได้ ฉันบวชได้นี้ลงนรกกันเป็นแถว พระลงนรกมากกว่าคนธรรมดา พระมีสิกขาบทที่จะต้องปฏิบัติถึง 227 สิกขาบท ฆราวาสมี 5 สิกขาบท ถ้ามีความประมาทเมื่อไหร่ ก็ลงนรกเมื่อนั้น คำว่าอาบัติ ก็คือบาป อาบัติจริง ต้องความชั่ว คือ **สังโยชน์ 10** ประการ พระละไม่ได้

อันดับแรก อย่างน้อยที่สุด ต้องทำได้ 3 อย่าง หนึ่ง นึกถึงความตาย สองยอมรับนับถือพระพุทธเจ้าพระธรรม พระอรียสงฆ์ ด้วยความจริงใจ สาม มีศีลบริสุทธ และกัสี เป็นกรณีพิเศษต้องมีพระนิพพานเป็นที่ไป อย่างนี้เรียกว่า **พระโสดาบัน** ถ้าทุกคน ผู้ชาย ผู้หญิง ปฏิบัติได้ใน **กรรมบถ 10** เรียกว่า **พระสกิทาคามี**

ประการต่อไป ก็เมื่อเห็น **พระสกิทาคามี** แล้วก็เห็น **พระอนาคามี** ก็ตัด **กามฉันทะ** ด้วย **อสุภกรรมฐาน** เมื่อตัด **ปฏิฆะ** คือ ความโกรธ ด้วย **พรหมวิหาร 4** ทคิคอย่างนี้เป็น **พระอนาคามี** เวลาแล้วนะ ตาหง่า นะ แล้วมันต้องทำ แต่ไม่คิดอยู่ที่ **รูปฌาน** **อรุปราคะ** ตัด **อรุปรฌาน** **มานะ** ตัด การถือตัวถือตน **สุทธัจจะ** จิตตัดอารมณ์ฟุ้งซ่าน **อวิชชา** ตัดความพอใจในมนุษย์โลก พรหมโลก เทวโลกต้องการพระนิพพานเป็นที่ไป

เอาละ บรรดาท่านพุทธบริษัททั้งหลาย อาจารย์หง่า ให้เทศน์ตั้งแต่ต้นจนหมดแล้วนะ เสี่ยง
ก็ไม่มี ความจริงไม่สบาย ไม่สบายเมื่อวานยังเดินไม่ไหว วันนี้ก็ทนนๆ ลง บ่ายนี้จะลงได้ไม่ได้ไม่รู้
เลย ก็ขอยุติพระธรรมเทศนาลงไว้แต่เพียงเท่านั้นนะ

